

MIHAI PREPELIȚĂ

DE DRAGOSTE ȘI SINGURĂTATE
Nuvele

PE STRADA TRANDAFIRILOR...

*Colegului de facultate,
Poetului NICOLAE DABIJA,
care a declanșat războiul cu rusoaicele din Basarabia*

După ce am moțăit o noapte la autogara din centrul Chișinăului, așezat direct pe mozaicul rece ca ghița, doar cu servieta sub mine, în care nu aveam decât periuța de dinți și un exemplar al manuscrisului multpătimitului meu roman, „Îmblânzirea Curcubeului”, ce-i drept, destul de voluminos, de nouă sute de pagini, peticit și răspeticit, și după alte două nopți infernale, una petrecută la telegraful central, unde, ca să am motiv de ședere, am comandat o convorbire cu Eugen Cioclea de la Moscova, știind prea bine că el doarme mort beat sau beat mort în „komunalka” lui de pe strada Poliarnaia (desigur, am rugat telefonistele, două rusoaice fâțoase, să tot încerce telefonul postului din oră în oră...), și după a treia noapte „alergată” mai mult la WC-ul subteran de la Piața Centrală, deoarece mi-am deranjat stomacul și am stat mai mult pe vine, decât pe o bancă din fața hotelului „Vierul”, unde, desigur nu erau locuri (veșnica tăbliță agățată pe ușă: „Mest net”), dar mai ales, după ce nici la a treia dimineață n-am avut noroc să mă întâlnesc cu copilașul meu Călin, în fața unei grădinițe din cartierul Botanica, de dorul căruia, de fapt, tot bat drumul, de la Moscova, până în capitala Basarabiei, cel puțin o dată pe an, sleit de puteri, clătînându-mă ca un somnambul, lihnit de foame, am smuls un număr de telefon de pe un stâlp de telegraf, la o intersecție, undeva dincolo de cinematograful „Iskra”... Anunțul mă îndemna să închiriez o cameră pentru treizeci de zile pentru suma de treizeci de ruble...

Mi-am întors toate buzunarele pe dos, am scotocit prin servietă, până la fund, descoperind pe lângă periuța de dinți și o pereche de foarfece, și un tub de „klei kanțelearski”, adică lipici pentru hârtie – eram „blindat”, pentru lupta cu redactorii de la editură, deoarece mi s-a cerut, ani de zile în șir, să tai „cu foarfecele” tocmai șase sute de pagini (din cele nouă sute!) ale manuscrisului romanului, ca să „apară”, adică, să vadă lumina

tiparului – mi-am numărat bănuții și am descoperit că mai aveam exact treizeci de ruble și zece copeici... Bu-un!

Am umblat o oră întregă, pe la toate chioșcurile de ziare din cartier, până am schimbat cele zece copeici pe cinci fise de telefon (cucoanele de prin chioșcure mă îndemneau să procur mai întâi un ziar, dar n-am găsit în tot cartierul un număr, fie și mai vechi al revistei „Literatura și Arta”, ele propunându-mi mereu „Pravda”, „Izvestia”, „Sovietskaia Moldavia”...), dar înainte de a suna la numărul de telefon, pe care îl țineam strâns în pumn, am nimerit, nu știu cum (probabil aveam prăbușiri de memorie, dar și clipe de străluminare, fiind, cu adevărat, într-o stare de totală epuizare psihică) la scara blocului, unde știam că locuiește poeta Leonida Lari și soțul ei, actorul Mihai Iorga, buni prieteni încă din timpul studenției. Cu Leonida am și debutat împreună, în cadrul unei ședințe (scandaloase!) a cenaclului „Mihai Eminescu” de la Universitatea de Stat „V.I.Lenin” a R.S.S. Moldovenești...

Sun la ușă. Îmi deschide Mihai Iorga, cu un copilaș în brațe. Nu ne mai îmbrățișăm, cum procedam de obicei, văzându-l atât de slăbit, cu fetița în lacrimi din brațele lui... Mi-a spus că Leonida nu-i acasă, a ieșit din zori, cu gând să facă rost de un litru de lapte și nu s-a întors... N-am îndrăznit să-i spun că nu mai am unde dormi. L-am rugat să-i transmită soției salutări și să nu cedeze, să nu se vândă comuniștilor, chiar dacă va muri de foame cu întreaga familie... Mihai s-a uitat trist la mine, dar cu o tristețe hamletiană (eu i-am proorocit, ceva mai înainte, pe când munceam la volumul „Constelația tinerelor talente”, că va interpreta rolul celebrului personaj shakespearian, traducerea în română a tragediei de Leon Levițchi și Dan Duțescu și nu după cea în „moldovenește” de Andrei Lupan...) și, probabil, vechiul meu prieten se îmbolnăvi, tot visând și trăind „pe viu” această idee...

De la primul telefon public am format numărul, care între timp transpirase de-a binelea în pumn, pe flecuștețul de hârtie de caiet de aritmetică, dar, totuși, l-am nimerit...

- Pojaluiista, zahodite, smotrite comnatu...

Răspunsul a fost ademenitor, adică: „Poftiți, intrați, priviți camera.”

Vocea din receptor mi s-a părut destul de plăcută. Desigur, mi s-a răspuns „pe rusește”. Nici o problemă, m-am gândit. Sunt călit. Din Rusia. De la Moscova. Unde încerc să trăiesc de mai mulți ani, după ce

am fost alungat din Basarabia... „Fără drept de întoarcere”, după cum eu singur mi-am formulat „sentința” la judecătoria raionului Lenin din capitala Moldovei Sovietice.

Din intonațiile vocii am desprins niscaiva fluide de natură erotică, niște curenți senzuali, care în prima clipă m-au fermecat într-un fel, mi-au înfierbântat imaginația, dar tot atunci m-au și înfricoșat, căci atâtea și atâtea „istorii sentimentale” am tot avut în viața mea de „bomj”, adică de vagabond sovietic, mereu fără de casă...

Nu mai aveam nici o ieșire. În cei câțiva ani „basarabeni” ai mei am reușit să dorm câte o noapte, două-trei, pe la toți colegii de facultate, prietenii de la teatru, unde am muncit aproape cinci ani, dar așa și nu mi s-a oferit un cât de modest spațiu locativ (eram „român” în buletinul de identitate, adică „pașaportul de gulag”, picat în capitala republicii sovietice din Bucovina și m-am încăpățânat să nu-mi schimb conținutul paragrafului respectiv din cv în „moldovan”, „rus” sau cel puțin „ucrainean”, Nordul Bucovinei fiind încorporat, după blestematul de pact „Molotov-Ribbentrop” în R.S.S. Ucraineană). Am înnoptat în ateliere de pictură, sculptură și tapiserie, începând cu cel al legendarului Glebus Sainciuc și încheind cu cel al doamnei Maria Saka-Răcilă; am dormit la Stadionul Republican, la Fondul Plastic, pe scena Teatrului „Luceafărul” (în patru: cu Mihai Iorga, Ion Puiu și Pavel Pelin, pe timpuri, când nici unul dintre noi nu era căsătorit și, desigur, nu aveam apartament la Chișinău). Am fost bătut, otrăvit, încolțit de câini vagabonzi, mi-am văzut moartea cu ochii larg deschiși, amenințat, hăituit de copiii k.g.b.-ului (culmea: unde erau chiar foști colegi de facultate, de curs și de grupă, „nevinovații” vânduți regimului sovietic de ocupație, care pentru o bucată de pâine albă, un kilogram de salam „goktorskaia” și un apartament au făcut pact cu diavolul roșu...). Luni de zile am dormit pe un mal de beton armat într-un atelier de ceramică, chiar și „pe-un pat din doage și cercuri de butoi”, ca „nebunul” dintr-un poem recent al aceluiași Eugen Cioclea, el însuși ajungând până la urmă muritor de foame, de când la Chișinău poezii nu mai sunt remunerați nici cu „o rublă douăzeci și cinci de copeici pentru vers” (din volumul „Vreau să distrug uniVersul” cetire).

Mi s-a dictat adresa. M-am hotărât. Poate că am fost într-adevăr fermecat de vocea plăcută din receptor. Chiar tumănit...

În mai puțin de un sfert de ceas am găsit blocul respectiv de pe strada Trandafirilor, desigur, o căsoaie lungă cât o zi de joi într-o lună de iulie, cu cinci nivele, din elemente de beton armat, cu ușile de la scară scoase din țâțâni, cu toate ungherele mai puțin luminate, pline de excremente de câini și pisici, scara pișată de chefliii întârziați, din lipsă totală de WC-uri publice în cartier... Unul dintre celebrele blocuri botezate „hrușciiovkă”, atât de populare la Moscova, cât și în cartierele „republicilor-surori”, înălțate după un proiect-tip sovietic, de care te puteai bucura, dacă nu erai cel puțin „rus” sau „eliberator al poporului moldovenesc”, după 10-15 ani de ședere la coadă, muncind într-o instituție de stat (altele nici nu existau!), cu viza de reședință permanentă și obligatorie, în toți acești ani, cu familie, copii etc. Etc.

Iată și apartamentul cu numărul 13. Deși nu sunt superstițios, îmi fac semnul crucii în fața ușii și dau să apăs butonul soneriei. Dar... nimeresc peste două capete de sârmă dezgolate. Cum de nu le-am observat de la bun început? Și de ce nu m-a prevenit „haziaika” apartamentului? Bat ușurel în ușă cu degetul arătător îndoit, de la mâna dreaptă. Mi se deschide imediat. O doamnă destul de tânără, blondă, nu-mi mai dau seama din primele clipe, dacă e blondă naturală sau vopsită. Ochii mi-au alunecat mai ales spre decolteul cam mult prea pronunțat, ca să nu spun că sâniile bogate erau gata-gata să țâșnească din halatu-i de casă, mult prea scurt și deschiat. M-am liniștit puțin când am descoperit în spatele blondei o copilă de 13-14 ani, cu niște ochi albaștri, migdalați, îmbrăcată foarte decent, dar cu o expresie de mirare pe față, care ascundea, poate, și un tănuit sentiment de bucurie...

- Pojaluista! Komnata svobodna...

Și mi-a făcut un gest teatral spre camera din spatele lor, de lângă bucătărie, WC și baie, în care am descoperit un pat de lemn, destul de îngust – nici să spui că pentru două persoane, dar nici pentru una... Un fel de pătuț pentru „o persoană și jumătate” cum numai potrivit pentru camerele destul de strâmte ale blocurilor sovietice de tipul „hrușciiovkă”. Bu-un!

Un dulap pentru haine, cu trei secții – cea din centru cu o oglindă enormă, destul de pătată de muște; o masă, două scaune, o noptieră lângă pat, cu lampă de masă, cu abajurul plesnit... Ușa de la balcon e larg deschisă. Perdelile străvezii flutură ușurel, probabil, din cauza curentului

de aer, provocat de vre-un geam deschis din partea opusă a apartamentului.

Am pus cele treizeci de ruble pe masă, primind, în schimb, cheia de la intrare, am făcut un duș, m-am spălat pe dinți cu săpun, deoarece n-am descoperit în toată baia măcar un tub, fie și stors până la capăt, de pastă de dinți, m-am prăbușit în pat ca un buștean, după trei nopți mai mult chinuite, decât dormite, deși era puțin trecut de prânz și afară erau cel puțin treizeci și cinci, dacă nu chiar patruzeci de grade de căldură. Patul era frumos așternut, dar perna s-a dovedit a fi mai mult niște boțuri de vată, iar pătura cam zoioasă, neînfrățată... Însă după anii mei petrecuți la internat, apoi prin căminele studentești și apoi mai mult prin gări, mi s-a părut că am nimerit în rai și abia dacă am reușit să-i mulțumesc bunului Dumnezeu, în gând, pentru acest „colțișor de paradis”, că am și adormit ca un mort...

M-am trezit ud lioarcă de sudoare, gâfâind înfundat, cu inima, biata mea inimioară, mai-mai să-mi sară din piept, probabil, din cauza nădufului. Pătura, mototolită, zăcea lângă pat, pe linoleum. Eram gol-puşcă, deși m-am culcat în chiloți și maieu, pe care nu le-am mai schimbat sau măcar să le fi spălat de o săptămână, poate de două... Câte ore oi fi dormit (dospit, vorba noastră de pe timpuri, studentească, de la facultatea de litere, mai bine zis, de filologie)? Douăzeci și patru? Patruzeci și opt? Mă holbez spre balcon și văd acolo chiloții mei, desigur, din satin negru, lungi, nu chiar până la genunchi, dar oricum, „Made in U.R.S.S.”. Maieul a fost cândva alb, acum era de culoare intermediară, ca să nu spun vânătă, învinețit... Ambele piese din garderoba mea de bumbac atârnav pe o sfoară la balcon, gata spălate și uscate, lângă două perechi de sutiene, unul de culoare neagră, altul alb ca zăpada, ambele numărul trei... Nu știu cum, de unde și când m-am deprins să stabilesc numerele sutienelor dintr-o singură privire... Nu întâmplător, la facultate, eram poreclit „poetul sânilor dezrobiți”! Cred că de la vreun vers de-al meu mi s-a tras porecla, din perioada debutului, când am „comis” un poem cu titlul „Odă sânilor” (pe când toți consacrau ode partidului...), care mi-a fost cenzurat, dar tot l-am citit, în ședința cenaclului, când mi s-a permis, în sfârșit, să debutez... Există acolo un vers: „Eu ți-am tăiat sânii, să rămâi vergină...” Adică, probabil, cu un gând ascuns, în subtext, eroina numai astfel putea să-i rămână credincioasă eroului liric. L-am băgat

atunci în sperieți pe tânărul critic literar Mihai Cimpoi, dar mai ales l-am alarmat pe poetul Petru Zadnipro, secretarul responsabil al Uniunii Scriitorilor din R.S.S. Moldovenească, ambii la masa prezidiului. Am derutat-o, într-un fel, și pe Leonida Lari, pe atunci, Liubov Tuchilatu, deoarece ni s-a permis să debutăm împreună, deși eram din ani diferiți...

După săpuneala încasată cu vârf și îndesat la acea ședință a cenaclului, sunt mereu atent, mult prea atent, când e vorba de poezia de dragoste, de săni, fie și mai puțin „dezrobiți”, oricum, am devenit, fără voia mea, un fel de expert în ale dragostei, mai ales că mă documentam serios, citind pe ascuns din Siegmund Freud sau Carl Jung...

Dar și mai mare mi-a fost mirarea, când mi-am văzut chipul în oglindă, cu pielea mai mult roșie decât albă, pe alocuri chiar pătată de sânge! M-am apropiat de pat, am ridicat încetișor salteaua și am descoperit o mulțime de ploșnițe grase, foind pe scândura patului, adică pe foaia de placaj, orizontală, presărată din gros cu un fel de praf alb, prost mirositor, care nu mai avea nici un efect asupra „lighioanelor”, care s-au înfruptat din trupul meu tânăr, și așa chinuit ca vai de el... Atâta amar de ploșnițe n-am mai văzut în viața mea, deși am dormit prin mai multe hoteluri provinciale din întreaga uniune. Cele din Tula, Vladimir, Riazan, Iaroslav...

Și m-am apucat, aproape inconștient, să le strivesc, să leucid, una câte una. Dar din ce le nimiceam, tot mai multe, parcă, tot mai multe ieșeau la suprafață... Până s-a deschis ușa camerei și „haziaika”, bătând din palme și izbucnind într-un râs diavolesc, a exclamat:

- Kakaia șțena!

Adevărat. Scena era uluitoare. Unică. Mai ales, că abia după exclamația proprietarei apartamentului mi-am dat seama că încă mai eram gol-pușcă (de fapt, pistol) și am zbughit-o imediat spre balcon, mi-am smuls chiloții și maieoul de pe sfoară, m-am îmbrăcat „militărește”, după ce mi-am tras și pantalonii pe vine...

Tot hohotind, muierea s-a retras, probabil, în camera ei, sau în camerele ei, deoarece deocamdată nu știam din câte camere este compus apartamentul...

Mi-am pus cămașa (de culoare închisă, ca să nu spun neagră: vorba celebrului actor Inokenti Smoktunovski dintr-un film sovietic despre un reprezentant al „inteligenței” – „De ce să-mi mai spăl cămașa, dacă tot

e de culoare neagră...”), pantofii (unul cu gaură), am înhățat servieta și am ieșit în stradă, încuind ușa de la intrare cu propria-mi cheie. Am întrebat pe un trecător ora: jumătate la două, mi-a spus. Adică, unu și jumătate. Atunci l-am întrebat și ce zi este? S-a uitat lung la mine, a ridicat mâna, să ducă un deget la tâmplă – gestul atotcunoscut al scrântelii, dar s-a răzgândit în ultima clipă (nu arătam chiar ca un ieșit din minți...) și mi-a răspuns, totuși: mi-amintesc, dimineață era vineri! Și s-a îndepărtat fără să se mai uite înapoi...

Asta-i! Chiar am dormit patruzeci și opt de ore... Dumnezeu! La grădiniță nu mai am ce căuta. În ultima zi a spătămâinii de lucru n-am avut niciodată norocul să-mi văd copilul. Fosta soție, mama lui Călin, apare la cele mai nepotrivite ore, pleacă pe cele mai neașteptate și întortocheate străzi, ca nu cumva să ne întâlnim față în față. Deși repetă mereu, chiar și în fața judecătorului, că nu-mi pune nici un fel de piedici, nici un fel de opreliști, ca să-mi văd copilul, cu toate acestea, dacă reușesc să-l văd, o dată pe an, pentru o oră întreagă, și atunci i se pare prea mult... Uneori am stat ore întregi la scară, dimineața, ca să mă conving că în genere n-au mai coborât de la etaj; alteori m-am tupilat după o cruce din cimitirul de alături, sărind zidul, căci cimitirul ca atare este închis, fiind chiar în centrul cartierului Botanica, unele blocuri fiind înălțate peste oasele oamenilor, inclusiv „al nostru”... Am tot sperat, că pruncușorul meu ar putea să apară la geam, dar cu ochii mei, și așa miopi de atâta citit și scris („Încă nu te-ai săturat de atâta citanie?” – vorba părintelui meu Valiuță) parcă se poate desluși ceva tocmai la etajul șase? M-am lăsat păgubaș...

La ora asta nici măcar la editură nu mai am ce căuta. Până o să ajung pe jos, până o să prind liftul, mereu supraîncărcat, să urc la etajul doisprezece... În zilele de vineri, nici urmă de redactor după ora paisprezece! Iar șefa de secție, de fapt șefă interimară, de mai mulți ani, o haitoagă de muiere țâfnoasă, grasă și urâtă, numai bună de pus în cânepă, de care depinde apariția romanului meu (discutat îndelung la Uniunea Scriitorilor, recomandat spre editare...), chiar dacă stă întotdeauna în birou până la încheierea programului, de la un timp nici n-o mai „deranjez cu prezența”, nu îndrăznesc („cutez”, după cum se spune la noi în Bucovina) să-i bat la ușă... De câte ori, ani de zile, am tot încercat să aflu cauza amânării manuscrisului meu dintr-un „plan

editorial” pe altul, adică pentru „anul viitor”, de fiecare dată mă agăța cu câte o întrebare provocatoare despre fostul meu socru, Andrei Lupan, poetul-academician... Cineva mi-a șoptit, în mare taină, că Batâreasa e îndrăgostită de clasicul în viață al literaturii sovietice moldovenești, dar de douăzeci de ani de zile nu reușește să-și exprime sentimentele, fiind unanim cunoscut caracterul dur al poetului, statura lui olimpică, dar și că are soție și trei copii, toate fete...

Nici vorbă să te apropii de șefa interimară a secției de proză de la editură! Până și celebrul în felul său, Nicolae Esinencu, la o beție, la barul Uniunii Scriitorilor (întotdeauna îmi vine să scriu cu majuscule denumirea acestei organizații dragă sufletului meu, iar denumirea țării, care nicidecum nu poate fi și țara mea – uniunea sovietică... fără majuscule!), când prietenul său, de fapt, criticul literar personal, l-a îndemnat: „F..., măi Colea, pe Batâreasă și ai să vezi că o să-ți apară imediat cartea „La furat bărbați”, cică, i-ar fi răspuns prompt, cu fața îmbujorată, cu ochii sclipind diavolește printre aburii alcoolului: „Mai bine f... o capră, decât pe una ca Batâreasa!...”

Mă îndrept spre iazurile din spatele cinematografului „Iskra”, poate mai dau acolo peste vreun cunoscut, să împrumut o rublă. Mațele îmi ghiorăie de foame, încât încerc să pășesc mai pe ocolite, pe sub copaci sau direct prin soare, numai să nu bag în sperieți pe careva trecător cu simfoniile cacofonice ale burții mele. Stau o jumătate de oră la coadă la butoiul cu „Kvas”, comand una mică, adică o hălbiță de 250 de grame, mă uit lung la lista prețurilor: trei copeici... Deoarece am în buzunar doar fise de două copeici, îmi întind cucoanei în halat alb două dintre acestea. „Zdaci net!”, îmi țipă. Eu, naivul, mă gândisem că voi primio copeică rest, cu care voi mai bea un pahar de apă gazoasă, la un „automat” stradal, dacă voi avea noroc să-l găsesc. Cu o copeică și un pumn zdravăn, aplicat aparatului, te poți alege chiar cu un pahar de apă cu sirop (prețul 3 copeici), numai să nu fie vreun drac de milițian prin preajmă... Cucoana-mi mai toarnă un chicuruș de lichid de culoarea urinei, îmi ia toate capicele și urlă, stropindu-mă cu salivă, „Sleduiușcii!”, adică următorul!... Închid ochii, îmi sorb „zeama de inspirație sovietică”, denumită într-un fel poetic - „Kvas”, restului halba și îmi aleg un locușor mai izolat sub un nucar, îmi scot cămașa, mă așez pe ea, trag fermoarul de la servietă, deschid mapa cu manuscrisul

romanului și citesc (a câta oară, Doamne?!), cu gând să mai tai un rând, câte o frază, câte o „zodie”? Trebuie să spun, că romanul meu este un fel de alegorie, o scriere poetică, în 12 zodii... Mi se tot cere (insistent!) să tai chiar o zodie întreagă, cea a lui Negru Vodă, care, de fapt, este un milițian sovietic... Cu toate crimele pe care le comite, și pentru care nici vorbă să fie pedepsit... Cică, după ce mă voi dezice de zodia lui Negru Vodă și voi reduce romanul la 300 de pagini, s-ar putea să vadă lumina tiparului, într-un an-doi... Să demolez întreaga construcție, arhitectura romanului, să cedez prostește... Să mă las nimic cu propria mână, adică, un fel de sinucidere, aplaudată de cerberii cenzurii!...

Operez cu forfecuțele, cu pixul, cu tubul de lipici... Până la apusul soarelui, ameițit („tehuiț”, după cum se spune la noi, în Bucovina) la cap de urletele aparatelor de radio cu tranzistori, date la maximum, de fumul de la grătarele cu „șășlâci”, nu reușesc să tai decât trei-patru pagini...

Cum se întunecă, fac o raită în jurul blocului, unde locuiește fiul meu și unde am dormit doar o singură noapte în viața mea, până la despărțenie... Nici un geam nu-i luminat. Slabă speranță. E zi de vineri, totuși, o fi plecat undeva: la taică-său (la Bubu), în centru, pe bulevardul Lenin, la țară, tocmai la Mălăiești, pe malul Nistrului...

Bat drumul înapoi, ocolesc „hrușciiovka”, în care am rezervată camera pentru o lună întreagă, potrivesc (prubuluiesc) după geamurile de la etajul doi, după aspectul balcoanelor, cam pe unde se află apartamentul 13, în partea opusă descopăr o fereastră luminată puternic, deschisă larg, din care țâșnesc afară sunetele unei melodii turbate, probabil, de la un magnetofon, pus la maximum, înnăbușite din când în când, de urlete bestiale, tropăituri, de parcă o sută de draci ar fi încins un hostropăț de „rămas-bun” de pe lumea aceasta... Cum să mă întorc „acasă” într-o asemenea atmosferă? Cine să mă apere?

Așez servieta pe pământ, mă sprijin de un copac bătrân – slavă Domnului că prin partea opusă a blocului nu trece nici un om, este, de fapt, un loc sălbăticit, pustiu. Tufari de măcieș, urzici, este un plop (din cei care produc scamă!), unde și unde câte un nucar, dar nucile, pipernicite, încă-s cu „muci” și nici cuțitaș nu mai am... Sub unul dintre aceștia m-am aciuat, cum numai bun pentru a fi mereu cu ochii pe geamul cu pricina. Mă gândesc: de la o vreme se vor astâmpăra, vor goli toate sticlele, vor cădea de oboseală...

Trece o oră, poate, două, trei... Aproape toate geamurile din jur s-au scufundat în întuneric. O fi fiind după miezul nopții. Eu nu am ceas. Mă orientez după stele. Ceasornicul, de marca „Pobeda”, mi l-au șterpelit într-o gară, pe când moțaiam cu mâna pe valiză...

Pleoapele îmi cad obosite, ochii îmi lăcrimează, după atâta concentrare. Mai să ațipesc. Deodată aud vâjâind prin aer un obiect greu, negru. Zboară direct spre copacul sub care stăteam de pază, se lovește de trunchi și cade la pământ. Abia am reușit să mă feresc. Ridic sticla goală. „Roz de masă”. De trei sferturi. Grea ca o bombă. Dacă mă nimerea drept în cap?

Încerc să stabilesc de unde o fi fost aruncată? Unicul geam luminat e al „meu”. Iată și chipul unui bărbat, în maieu vârgat, de marinar, strânge în brațe o muiere blondă, cu părul vâlvoi, goală până la brâu... o recunosc! E „haziaika” apartamentului 13. Am rupt cuiul, mă gândesc... Cum să mă întorc „acasă”? Și dacă mă voi strecura nevăzut spre camera mea, voi reuși să adorm? Zeci de întrebări și toate fără răspuns...

Mai trece o oră. Luceafărul îmi luminează drept în ochi. Îmi trece somnul. De câte ori apare Luceafărul pe cer, îmi amintesc de bietul poet Eminescu. Oare câte nopți o fi îndurat și el, trecând „pe lângă plopii fără soț”, urmărind într-un cadru luminat, pe acel „înger blond” al sufletului său. Cătălina... Veronica... „Haziaika” mea... Îmi dau seama, că nici nu-i cunosc numele. Când mi-a deschis ușa, la început, eram gata să mă aplec să-i sărut mâna, să mă prezint, cum procedez de obicei, cu o doamnă, cu o domnișoară. Să aștept smerit să-mi ciripească și ea numele. Dar n-a fost să fie cu rusoaica blondă. M-au zăpăcit sânii ei mult prea dezgoliți, iar mâinile îi erau ude, unsuroase. Probabil, spăla vasele la bucatărie. Și-apoi, fiică-sa, din spate...

Altă ocazie „să facem cunoștință” n-am avut, dacă e să uit scena penibilă cu ploșnițele. Oare o fi văzut „ceva”? Dar cine și cum o fi scos chiloții și maieul de pe mine și mi le-a spălat? Ce mi s-a mai întâmplat? Chiar dacă nu ne cunoaștem numele, poate trupurile noastre au și „făcut cunoștință”?

Cu cât mă gândesc mai mult la zilele și orele petrecute pe această stradă a Trandafirilor, cu atât mai mult mi se tulbură memoria, provocându-mi imaginația... La imaginație, e drept, eu sunt „tare”! Dacă m-am încumetat să compun un roman de 900 de pagini. Și nu-i decât prima

parte dintr-o trilogie. Serafim Saka, „bucovineanul meu”, citind manuscrisul și aflând că lucrez la o trilogie, a alergat a doua zi spre Uniunea Scriitorilor, cu o falcă-n cer și cu alta în pământ, urlând de la parter, ca să audă și președintele Uniunii: „Păi dacă prusacul ista, la douăzeci de ani abia împliniți, a avut impertinența să se prezinte cu o trilogie, o să ne pape toată hârtia noastră!!!” „Sictir! cu dânsul”, i-au răspuns câțiva membri ai U.S. cu pretenții de prozatori, la acea oră încă destul de treji, afară de Nicolae Esinencu, de-acum beat criță... Iată de ce, până la urmă, doar unul Esinencu nu m-a criticat pentru „crima” de a fi scris un roman și „curajul” de a-l fi prezentat Uniunii Scriitorilor, cu rugămintea fermă de a fi citit, discutat și recomandat pentru editare...

În clipa aceasta fac o „abatere lirică” și îmi amintesc, desigur, cu o anumită doză de duioșie, că la Nicolae Esinencu încă n-am dormit nici o noapte. La drept vorbind, nici nu prea știu unde locuiește, cu soția și cu cei cinci copii, cel puțin...

Pipăi cheia în buzunar. Pășesc cu multă precauție pe scara blocului, nu cumva să nimeresc peste ceva „moale”, mă orientez de minune și prin întuneric, deoarece becul de la scară nu arde. O rază sprintărară a Luceafărului pătrunde prin geamul spart de la nivelul etajului doi și îmi luminează cifra 13 a apartamentului...

Cu mișcări tremurânde, dar tot mai sigure, introduc cheia, dau s-o răsucesc în broască, dar nici vorbă! Mai încerc o dată și încă o dată. Nici atâta! O scot. O introduc din nou. Mai încercă, Mihăiță, parcă aud o voce hlizită... O fi vocea îngerului meu păzitor sau a diavolului? Mă enervez. Dar pe cine? Pe ce? Pe o cheie, cu care, la o adicăteala, încă n-am descuiat această ușă străină nici o dată... Împing ușa încetișor cu vârful piciorului. Minune! Ușa face „scârț” și se deschide larg. Abia de reușesc să-mi recuperez cheia, după ce o închid frumușel la loc, băjbâi un lăntug, deoarece lumina în antreu e stinsă, îl pun, după cum se cuvine, într-o casă de „gospodari”, când toți sunt acasă și cu pas de pisoai „vinovat” mă strecur în camera „mea”. Cu gând să nu mai aprind lumina, să mă dezbrac pe întuneric și să mă las ușurel pe pat. Poate n-o să mă zăpăcească nemernicele de ploșnițe. Măcar până oi adormi. Că după asta pot să roadă din trupul meu chinuit până o să plesnească de atâta sânge! Dar... aud un fel de șmorcăit sugrumat, un fel de miorlăit de pisicuță. Rămân stană de piatră. Nici nu respir. Nu mai recepționez nici un sunet

suspect, nici un foșnet. Încerc să descopăr întrerupătorul. Băjbâi încetișor din partea dreaptă a ușii, apoi întind mâna spre partea stângă, unde, presupun, trebuie să fie nenorocitul de întrerupător, mai aproape de pat. Ușa camerei este dublă. Adică, de obicei se deschide o jumătate, cealaltă e blocată, probabil...

„Ne zajgaite!” – aud un glăscior, aidoma unui clopoțel atins din întâmplare, pe întuneric. Taman în clipa când am nimerit întrerupătorul, dar n-am reușit să-l apăs...

Cu inima stârnită spre a-mi „bumbăci” coșul pieptului, mă întorc spre locul de unde răsunase glăsciorul (acel „nu aprindeți!”) și mai mult în imaginație descopăr un trupușor ghemuit pe pat, cu mâinile acoperindu-și fața și izbuclind de data asta în plâns, cu icneli, cu horpăituri, de o intensitate crescândă, disperat...

Întind din nou mâna, ca să aprind, totuși, lumina, dar tot atunci se izbește peste mine, aidoma unei căprioare scăpate din ghearele leului, ghemotocul de carne de pe pat, nimerindu-mi cu sânii-săgeți de foc drept în piept, provocându-mi o neasemuită plăcere prin „împunsătura” lor, din care mai-mai să mă fac lat la pământ, dacă nu mă apucam, instinctiv, de mânerul ușii, prin care și s-a strecurat, ca un vârtej, posesoarea sânilor...

Mă las păgubaș. Nu mai aprind lumina. Mă așez pe pat, cu coatele pe genunchi, cu pumnii spijinindu-mi maxilarul, ca nu cumva să mi se declanșeze rușinosul clănțănit de dinți. Căci trebuie să recunosc, cinstit, că de câte ori mă aflu în fața unei femei, mă învăluie un fel de curenți atât de puternici, pe care nu-i pot stăpâni și dacă nu-mi satisfac pornirile imediat, adică, nu-mi realizez poftele sexuale, mă cuprinde un fel de tremurici, din creștet și până în vârful degetelor de la picioare, încep să-mi clănțănească dinții, ca de friguri. Și nu există putere pe acest pământ sau remediu, care să-mi potolească această „boală”, decât doar dacă „devorez” jertfa, care mi-a pricinuit asemenea stare... Îl înțeleg prea bine pe bărbatul-personajul central din celebrul roman „Lolita” (l-am citi chiar din primul an de ședere la Moscova, l-am „devorat” se poate spune, cu ochii și cu sufletul, în variantă foto). La drept vorbind, în capitala uniunii întotdeauna am avut posibilitatea să citesc tot ce mi-a dorit sufletul, mai ales operele răspândite în „samizdat”, dar cu toate acestea nu m-am lecuțit de scris, de „boala scrisului”, ba și mai tare m-am încăpățânat și m-am pus pe lectură și pe „scârțâit de peniță”, fie și pe

genunchi, cu pixul, prin gări, iar când nu mai aveam nici pix – cu creionul, de obicei unul „chimic”, muiat între bize, din care cauză mereu am tot umblat cu buzele învinețite, ca să nu spun „umflate”...

„U-u-uf!” – îmi veni să țip, dacă nu-mi dădeam imediat seama unde și în ce situație mă aflui. O blestemată de ploșniță m-a pișcat de fund – o fi găsit o trecătoare. Am niște pantaloni „de când lumea”. Poate s-o fi strecurat, cât am stat pe gânduri, pe la prohab, că-mi lipsește un nasture, cel de sus, mai puțin periculos; am tot căutat să mi-l cos la loc, dar mai întâi nu aveam ac, apoi am făcut rost de unul, dar nu aveam ață neagră și când m-am ales cu ac și cu ață, n-am mai găsit bumbul, l-am pierdut...

Amu ce-o să mă fac, dacă pofticioasele ploșnițe o să mă muște și de alte părți ale corpului, mult mai sensibile. N-o să mă salveze nici „clănțanitul din dinți”...

Mă strecor la WC. Aprind lumina. Mă urinez. Fierbinte! Nu mai țin minte de câte ore nu mi-am eliberat vezica... Să nu mă îmbolnăvesc, Doamne ferește, din cauza asta. Mai ales că e vorba ca toate WC-urile din uniunea sovietică să fie trecute la regimul cu plată, ca în Occident... Nu știu cum e acolo, eu n-am fost în Occident, sunt „nevîiezdnoi”, adică, fac parte din acea categorie de cetățeni sovietici (99%), cărora le este interzis să părăsească teritoriul uniunii... Închisoarea popoarelor!

Mă dau mai aproape de oglindă. Îmi inspectez toate locurile, mai ales cele mai mult sau mai puțin păroase, dar nu descopăr nici o „sărăcie” (vorba părintelui meu Valiuță) de ploșniță. Dau să mă încui pe dinăuntru, cu gând să-mi fac un duș, dar nu descopăr nici un fel de încuietoare. În apartamentul acesta totul este dezgolit, adică toate...

Deschid robinetele. Apă caldă este, chiar e fierbinte-foc, dar rece ioc! Și dacă o să mă apuce setea, spre dimineață?! Prin câteva gesturi, însușite de minune, în toți anii mei de burlac, îmi arunc hainele, pășesc în cadă (destul de curată!), îmi fac un duș, adică, mai mult îmi opăresc trupul, și așa mult prea „înfierbântat” ultima vreme, mă săpunesc de câteva ori (săpun este, de toate felurile, eu aleg unul „Detskoie”, adică „pentru copii”, deși încă n-am căzut în mintea copiilor), nu mă mai șterg, pentru că nu am un prosop „al meu”, iar cu prosop străin să mă omori, că nu mă pot șterge. Psihologie de vagabond, ce mai vorbă!

Ascult cu atenție. „Casa” parcă doarme. Sting lumina și mă strecor golpușcă (mai mult gol-chistol!) spre pătucul meu, cu gând că de data asta,

afară de „iubitele” mele ploșnițe nu voi mai descoperi acolo și altă (alte) ființe, multipede, patrupede sau bipede...

Mă înfășor în pătură, până la gât și mă întind pe pat, pe partea dreaptă. Gândurile (multiple!) încetează să-mi mai roiască prin cap și mă prăbușesc într-o prăpastie fără de fund. Parcă zbor, parcă mor...

La un moment dat simt că mă sufoc. Nu reușesc să-mi scot măcar o mână, să-mi masez inima. Nu am nici glas ca să țip. Să chem pe careva în ajutor. De obicei, când mă sufoc prin somn, o chem pe maică-mea, Saveta, Elisaveta, Liza... Savetuca, după cum îi spunea bunică-mea, Lucheria. Savincu, după cum o dezmierda bunicul meu, Gavriil. S-au prăpădit amândoi. Bunicul – mort de foame și de frig, în stepele pustii ale Kazahstanului, unde au fost cu toții deportați, iar bunică-mea, acasă, s-a stins ca o lumânare, acum un an, mai exact, un an și jumătate. Abia de am reușit să ajung de la Moscova la înmormântare, în cea mai friguroasă și înzăpezită zi a lunii februarie.

N-o să mă audă nici maică-mea Saveta. Pot să o tot chem până voi răguși de-a binelea, până-mi voi pierde vocea... E prea departe.

Că multă minte îmi mai lipsește. Cum de mi-a trăznit prin cap să mă înfășor în pătură atât de strâns, încât să nu mă mai pot elibera? Mă rostogolesc spre perete, apoi spre marginea patului. O dată și încă o dată, strivind, probabil, sumedenie de ploșnițe, dar nu la ele îmi este gândul, ci cum să mă eliberez din strânsoare. Mă simt ca un prunc înfășat, în prima zi după naștere, fără nicio șansă de a scăpa... Un prunc mare! Dar, cel puțin, nu sunt și legat cu o frânghie pe deasupra. Mai încerc o dată și încă o dată, din toate puterile, „zbor” peste marginea patului, „aterizez” pe linoleumul lunecos, dar, cel puțin în cădere, reușesc să-mi eliberez o mână, apoi și tot corpul. „Zac” pe linoleumul fierbinte și el (Doamne, ce năduf!), cu picioarele rășchirate, cu mâinile în părți, cu fața în sus... Un răstignit! De bună voie. Cu toate păcatele vieții mele, comise sau săvârșite doar în gând, nu merit nici să fiu răstignit, dacă ar fi să mă gândesc mai bine, după toate canoanele religiei creștine ortodoxe...

Inima, puțin câte puțin, își revine, dar setea mă omoară. Cerul gurii mi s-a uscat ca pustiul Sahara, deși eu n-am simțit „pe viu” decât pustiul din stepele Kazahstanului, unde am nimerit, pe timpul studenției, su statut de „țelinar”, încercând să descopăr urmele pierdute ale bunicului Gavriil, peste douăzeci și mai bine de ani. Urmele bunicului nu le-am aflat, dar

„pustiul” mi-a pătruns în suflet, în ochi și în gură pentru totdeauna. Dar și în „peniță”, pentru că una din cele douăsprezece zodii ale romanului, chiar așa se și întitulează:”Bunicul meu, pe care așa și nu l-am apucat în viață...” Cum să tai cu foarfecele din zodia lui? Curge sânge...

Poate că ploșnițele mi-au pătruns în cavitatea bucală, în timul somnului și acum fac exerciții de aerobică, între cerul gurii și limbă?... Fi! Ce scârboșenie! Nu am nici salivă, ca să scuip...

Mă târâi în patru labe spre balcon. Ușa este larg deschisă. Nicio adiere de vânt. Pipăi în dreapta, peste prag. Dau peste niște lăzi de lemn, probabil, niște panere pentru fructe. Bâjbâi în stânga. Cât pe ce să strig „Ura!”. Dar mă lovesc la timp peste gură. Descopăr o ladă cu roșii, după formă le-am ghicit, indiferent dacă or fi roșii sau verzi. Pătlăgele. Apuc una și o duc la gură. Mușc din ea, cu atâta poftă, încât mă înspăimânt, uitând, desigur, că roșiile se recomandă mai întâi să fie bine spălate.

Roșiile se dovedesc a fi cam verzi, după acreala din gură, dar cel puțin îmi potolesc setea. Îmi recapăt (provoc) și capacitatea de a elimina salivă. A doua roșie, care se dovedi a fi tot verde, mai întâi o scuip, o șterg cu palma, după care o halesc, aproape împăcat cu soarta. Cu destinul. Niciodată n-am reușit să „dibui” diferența dintre soartă și destin. E adevărat. Sunt sinonime. Perfecte. Dar de ce oare, totuși, poporul român (cine altul) sau, poate, Dumnezeu, ne-a lăsat două noțiuni, atât de diferite, cel puțin din punct de vedere grafic, pentru acest miracol. Căci ce altceva, decât miracol (mister) poate fi soarta, sau destinul?

Tot „filozofând”, cu dosul gol pe pragul așchios al balconului, cum numai aud trântindu-se o ușă, după care se luminează în antreu. Abia de reușesc să ajung la pat, să mă ascund sub pătură. Chiar mi-am tras-o peste față, căci m-am pomenit cu o jumătate de pătlăgică în gură, iar cu alta, întreagă, în mâna stângă. Le voi molfâi sub pătură...

Trag puțin cu ochiul. Descopăr că ușa camerei „mele” este cu geamuri – o jumătate este din sticlă groasă, grunzuroasă, prin care nu se vede nimic, în schimb, cealaltă jumătate, care de obicei, se deschide, e străvezie și nici urmă de perdeluță... Casă de oameni liberi, ce mai vorbă! Locatari dezgoliți, într-o casă dezgolită...

Nici n-am apucat să-mi formulez „în gând” versul ca atare, de o banalitate crasă, cum s-ar exprima criticul Mihai Cimpoi – un „dicționar

de neologisme” umblător (adică, și „mâncător de... scriitori”!), că stăpâna casei, goală pușcă (fără de „chistol”, desigur) aleargă dinspre bucătărie, cu o sticlă de „Roz de masă” în mână, țipând un „Ura-a-!!!”, pe rusește, mai dihai decât bieții ostași, când au înălțat steagul roșu deasupra Reichstagului... Blocul de beton armat s-a cutremurat din toate încheieturile, mirându-mă, în taină, dar și mulțumind Bunului Dumnezeu, că nu s-a declanșat un nou cutremur, știind (sau doar intuind) prea bine, că în zona aceasta a pământului cutremurele se declanșează nu numai din cauza proceselor subterane din Munții Vrancei (munți tineri, vor și ei să mai crească, să se mai lătească, puținel și peste gardul de sârmă ghimpată...), ci, mai ales, de pe urma răutății oamenilor, căci forța psihică, umană, este (poate deveni!) mai puternică (și cu atât mai devastatoare!) chiar decât explozia unei bombe atomice...

Să descoperi o sticlă de vin, fie și „Roz de masă” (de măsea), hăt spre dimineață, când nu ai cu ce te „pohmeli”, adică, să-ți „dregi” sufletul, după o beție cruntă din ajun – o fi fiind pentru cheflii o adevărată fericire, demnă de toate „uralele” lumii...

Și „guleaiul” a reînceput. Deocamdată în cealaltă jumătate a apartamentului. Totuși, mă gândesc imediat, ce o fi făcând fetița, dacă apartamentul e compus doar din două camere, fie și de comandate. Vai de capul ei, sârmana...

Dacă e zi de sâmbătă, oricum, nu am unde pleca. Să mai dorm puțin, mă gândesc, iar mai târziu oi șterpeli câteva roșii (fie ele și verzi) de la balcon și potolindu-mi foamea, să scot forfecuțele, tubul cu lipici și să mă apuc de treabă, căci manuscrisul romanului deocamdată rămâne tot atât de gros, „carămidă” și nu alta...

Îmi trag pătura peste ochi, mă întorc cu fața la perete, dar casa „se trezește”. Alergături prin antreu. Uși trântite. Pocnituri de farfurii sparte la bucătărie. Și toate însoțite de vorburițe dintre cele mai deocheate, dintr-un jargon sudic al limbii ruse. Doamne, totuși, ce bogată este limba acestui popor! Ce frumusețe de înjurături de „mamă” și de „tată”, dar mai ales de unele „organe” ale omului. Încât îmi vine să-l rog, să-l implor pe Bunul Dumnezeu, că dacă va mântui această lume, pedepsindu-ne până la ultimul și va crea o altă lume, o altă ființă umană, „după chipul și asemănarea Sa”, să-l facă pe om fără anumite organe, ca să nu mai fie atât de des pomenite (și hulite!), precum se întâmplă cu

„cei mai iubiți” reprezentanți ai actualei civilizații... Iar procrearea speciei umane viitoare, de inspirație divină, să se întâmple „pe vârful de hârleț, într-o groapă comună”. „Ca și râmele”, după cum proorocește poetul Eugen Cioclea, care nu aruncă vorbe de clacă (nici de cloacă) în spațiul poetic românesc și nu numai. Chiar așa: „ca râmele”, atunci și limbajul specimenilor de tipul acesta degradat, care mișună zi și noapte prin acest apartament, ar fi mult mai redus... Tot acum îmi vine în gând și o mărturisire a unei familii de surdo-muți, de la Cernăuți, care au recunoscut, pe un bilețel, că ei sunt cei mai fericiți oameni de pe pământ: n-au rostit în viața lor nici o vorbă scârboasă, care ar putea să-l supere pe Dumnezeu și urechile lor n-au auzit niciodată înjurăturile etajate ale rușilor din preajmă... Ce simț al păcatului NESăvârșit!

Cât despre Eugen Cioclea, promit dragului meu cititor, să nu-l mai pomenesc, cel puțin în această scriere „De pe strada Trandafirilor”. Pur și simplu, m-am bucurat sincer pentru recenta sa carte, a patra, care e, totuși, o performanță, pentru un autor, ajuns la frumoasa vârstă de șaiszeci de ani, căci poezii, de obicei, se sinucid sau sunt uciși (de cele mai multe ori, la vreun duel stupid!) pe la treizeci de anișori...

Cu adevărat, strada se numește „Ulița roz”. Tot „pe rusește”. Dar, vă asigur, nu-i o denumire necenzurată...

„Nemernica”, îmi vine să țip. Dar, în schimb, mă limitez să scrâșnesc doar din dinți. Nu sudui nici măcar în gând. M-a pișcat o ploșniță. Probabil, s-a trezit și ea, lihnită de foame, și... Mă întorc pe partea cealaltă, adică astlaltă, că nu mai am o a treia parte, pe care să mă mai întorc, slobozindu-mi inima, să respire mai liberă. De multă vreme nu mai pot adormi culcat pe partea stângă...

Spurcăciunea de ploșniță și-o fi încasat porția de sânge sau „doza”, (poate e o narcomană inveterată?) și s-o fi liniștit. La drept vorbind, aceste lighioane micuțe, prizărite și pâclișite o fi făcând parte din neamul vampirilor... Am avut în viața mea și păduchi (pe când am fost închis, pentru prima oară, la spitalul-închisoare de psihiatrie din Costiujeni, pentru că am refuzat categoric să-mi fac serviciul militar în armata sovietică, deși eram absolvent al facultății de litere și concomitent al catedrei militare, pomenindu-mă cu gradul de sublocotenent, adică „ofițer în rezervă”). M-am războit și cu diferite specii de purici, mai ales de prin așternuturile străine, prin care mi-a fost dat să dorm. Dar

asemenea chin și umilință, mâncărime și usturime, năduf insuportabil și putoare mai-mai să-mi provoace leșinul, n-am îndurat în viața mea! Și toate pe bănuții mei. Pentru cele treizeci de rublișoare (au nu pentru treieci de arginți și-a vândut Iuda Învățătorul – pe fratele întru credință Iisus Hristos?)...

Poate să mă ridic? Să mă strecor afară? Să mă lungesc sub un copac, la umbră. Dar mai întâi să se liniștească, să se mai „potolească” această casă, acest apartament...

Nu reușesc să-mi pun la cale gândurile, că ușa de la camera mea (adică o jumătate de ușa, cea „umblătoare” se dă în lături, desigur, zgomotos și „haziaka” intră val-vârtej peste mine (adică, pe lângă mine), aruncă o căutătură piezișă spre patul meu, încredințându-se, probabil, că dorm ca un mieluleț, și se îndreaptă tropăind, cu niște papuci de casă (cu tălpile de lemn?), spre balcon. O „admir” printre gene. Stă crăcănată în ușa balconului, într-un hălățel scurt de tot sau ce o mai fi fiind (poate e o cămașă bărbătească?), cotrobăiește prin lăzile, panerele de-acolo, încearcă o o pătlăjică, o aruncă afară, alege altele... O rază de soare, impresionată, probabil de trupul femeii, aburit, îi lunecă languros printre picioare și descopăr că muiera dracului e fără chiloți. Închid ochii strâns, rușinat, cu o mână îmi apăs bărbăția, sub pătură, să nu se răscoale, iar pleoapele mi se ridică puțin câte puțin și o sorb ca pe un nectar nemaipomenit. Trebuie să recunosc: pe cât de scârboasă e la înfățișare muiera, cu părul vâlvoi, de parcă ar fi scărmanat-o noaptea o întregă duzină de strigoaice, cu hălățelul-cămașă atârând ca o zdreanță, mai mult dezgolindu-i trupul, decât acoperindu-i-l, cu atât sexul ei, străluminat în contr-ajur (principiu scenic, folosit de către regizorii de talent), mi se pare de o frumusețe uluitoare. Nu atât fesele-i, de o rotunjime perfectă, bombate abrupt de la linia taliei, picioarele-i lungi, vânjoase, care-i cresc „din umeri” (deși nu am posibilitatea să-i admir și „umerășii”, căci e mult prea aplecată și preocupată de alegerea roșiilor-verzi), puțin mai plinuțe decât ale unei balerine (pe care eu le-am admirat și mângâiat „în deplină cunoaștere de cauză” pe parcursul celor aproape cinci ani de activitate profesională la teatru, tot câte două săptămâni la rând, deoarece Teatrul muzical-dramatic „A.S. Pușkin” împărțea scena în două cu Teatrul de operă și balet, pe atunci „fără de nume”, mai bine zis, „în numele”, după expresia-limbajul șantist-transnistrean) – mă cucerește

totalmente sexul ei expresiv, muncit o noapte întreagă, bosumflat, aproape întors pe dos, sughițând încetșor, făcându-mi „cu ochiul”, îndemnându-mă să sar din pat, să-l mângâi, să-l sărut, să-l mănânc, să-l potolesc...

Păcatele mele, păcate!

„Haziaka” se ridică, se întoarce spre mine, probabil, zâmbește satisfăcută: i-a reușit să-mi aprindă toate instinctele (să-mi provoace imaginația, care nu mai este de ordin poetic), să pună stăpânire pe mine... Sunt mort. Nici nu respir. Dar îi simt, totuși, pașii, de data asta nu mai „clămpănește” cu papucii de casă. Aud cum scapă o pătlăgică (roșie? verde?) din mână, care se rostogolește în direcția patului meu... Poate o fi împins-o cu vârful piciorului înspre pătuțul suferințelor mele insuportabile... Se apleacă... Îi simt respirația fierbinte, un fel de gâfâit accelerat, dar mai ales aroma trupului, un fel de magnetism al „bermuldelor”, deși nu mă absoarbe și nu mă nenorocește interiorul-hăul ei – numai carne în fierbere, imposibil de suportat, de neiertat, să le rezști, dacă ești viu, dacă ești bărbat... Iar eu sunt mai mult mort, decât viu și mai mult duh decât bărbat... Deși o „vād”, cu ochii strâns închiși, cum se sprijină cu stânga de marginea patului, se lasă în genunchi, slobozindu-și minunea de sâni, cu „gurguiele” în flăcări peste brațul meu, întins de-a lungul trupului, învelit în pătură și provocându-mi un fel de „scurt circuit” în clipa, în care s-a aplecat și mai mult, ca să ajungă cu dreapta neascultătoarea pătlăgică, rostogolită sub pat, ori, poate, împingând-o și mai departe, și mai adânc. O simt cu toate fibrele sufletului, cu toți porii pielii, cum se căznește să scoată „fructul” (fructa?) de sub pat, cum i se cobâlțâie obraznicele țâțoace, aidoma unor amfore, pe jumătate pline cu nectarul cel mai râvnit de pe pământ, cealaltă jumătate răbufnind peste margini de atâta patimă...

– Nicevo sebe mujik! – o aud, în cele din urmă exclamând, cu glas șoptind sau mai mult în gând. Adică, „n-am mai întâlnit-văzut asemenea bărbat”, căci, în cazul de față nicidecum nu poate fi vorba de „mujikul rus”, fie și în sensul, sau cu cea mai ușoară aluzie la acel „mujik dintre mujici”, Grișka Rasputin, adorat de toate rusoaicele pentru „instrumentul” lui gigantic...

Și tot atunci se ridică brusc, hohotind într-un mod sălbatic, de data asta cu toată gura, îndreptându-se spre ieșire și râșnind aerul și așa inflamabil

din cameră cu fesele-i, pe care reușesc, totuși, să le admir o frântură de secundă, căci mi-am deschis ochii larg, adică, nerăbdătorii mei ochi s-au căscat de la sine, iar urechile-mi, și ele destul de agere și de sensibile, au receptat cu lux de amănunte trântitul înciudat al ușii, încât mai să zboare în țândări geamul sau să sară din țâțâni ușa ca atare...

Prima învăluire-asediere-ațâțare, atât de excitantă, am suportat-o cu un stoicism, de care nu-mi imaginam că sunt în stare. Dar ce mă mai așteaptă în viitorul apropiat?...

Până hăt spre seară încerc să lucrez „creator”. Mai întâi potrivesc masa mai spre geam – destul de luminos, cu ușa de la balcon, în continuare, desigur, cu geam și ea, larg deschisă, deși aerul nu mai circulă, a înțepenit totul, mai ales după ce cele trei ființe din apartament au ieșit să se plimbe sau, mai știi, poate să se „răcorească” la vreun restaurant...

Îmi înșir filele manuscrisului pe tăblia mesei, repartizat pe „zodii” ca să-mi dau seama mai bine ce strategie să folosesc pentru operațiunea „cu foarfecel”. Dar mai întâi fac o raită prin apartament. Pentru început – o vizită la WC. Apoi – un duș, de data asta foarte plăcut, este și apă rece. Trec „dincolo”, adică, în cealaltă jumătate a apartamentului, ca să mă conving, definitiv, că mai există doar o singură cameră, mobilată sumar, cu un pat larg, mult prea larg, poate, cam pentru două persoane și jumătate, care ocupă aproape o jumătate din spațiul odăii. O fi fost de mai multe ori rupt, prăbușit, căci este închingat cu piese de metal, prinse în șuruburi solide „de tractor”... Nici vorbă să fie așternut! Pernele zac într-o rână, cu fețele cândva albe, pătate de sudoare, poate, și de altceva... O pătură pufoasă, ce-i drept, înfățată, o jumătate atârnă pe pat, alta e revărsată pe linoleum. O cămașă de noapte, de culoare roz, aproape străvezie, e agățată de candelabru din plafon, cu trei ramificații și un abajur lipsă... O pereche de chiloți, niște slipi, în dungi și culori țipătoare – cu inscripții bătătoare la ochi „Made in Odesa”, desigur, o fi fiind ai „cavalerului”, stau aruncați la piciorul patului. Pe peretele opus – o oglindă enormă, rotundă, fără de ramă, pentru „vizualizarea-admirarea câmpului de luptă... Un dulap, cu trei secții, exact ca în camera „mea”, o măsuță cu o sumedenie de piese de cosmetică, toate claie peste grămadă, mai toate sticlulele destupate, tuburile de ruj epuizate, un bibelou de porțelan „decapitat” și un fotoliu, desfăcut, tixit, în cel mai îndepărtat colț al camerei, într-un fel, între dulap și fereastră (fără balcon), pe care,

probabil, doarme fetița... Doamne! La ce chinuri este supusă o copilă atât de fragedă?! O fi având treisprezece, poate paisprezece ani? N-am văzut-o decât în spatele „mămucii”, când le-am pășit pragul casei... Și ce aer greu! Pete de vin roșu pe jos, pe linoleum. Sticle goale de „vodka stolicinaia” și de „roz de masă”. Câteva scrumiere doldora de scrum și mucuri de țigară „cu filtru”, miros de sudoare năclăită, de spermă... Deschid fereastra larg și mă retrag în grabă, aidoma unui ucigaș de la locul crimei...

În bucătărie aspectul dezastruos se repetă: farfurii sparte pe jos, altele cu jumătăți de roșii pe masă, acoperite de mucegai. Un aragaz, cu un singur buton funcțional, cu resturi de mâncare și de cafea carbonizate. Căldarea cu gunoi, pe jumătate plină, urât mirositoare a pește. Și nu numai...

Dau să deschid frigiderul, îmi cade ușița peste picior. Nu mi-am dat seama de la început că nu se mai ține în bălămăli. Camera de congelare numai gheață. Un ou plesnit, un tub cu „gorcița”, adică muștar și o conservă de „Kilka v tomatnom souse”. Adică, un fel de „scrumbiuțe de Estonia, în sos de tomate”. Două-trei cratițe, cu fundurile arse, un ceainic afumat și el, o mătură, mai mult cu numele doar, adică, tocită până la mănunchi și celebra „șvabă” rusească – o perie cu coadă lungă, cu o cârpă de sac, urât mirositoare, pentru spălarea podelelor...

Din câteva mișcări și aruncături de ochi am și efectuat o revizie generală a apartamentului. Ba! Am și o scăpare: pe peretele de o culoare greu de identificat, atârnă un ”Ceas cu cuc”, dar nu funcționează, probabil, „cucul” o fi răgușit cu mai mulți ani în urmă...

Înainte de a mă reîntoarce în camera „mea” mai descopăr, în antreu. Lângă ușă, un magnetofon, marca „Vesna”, enorm, greoi...

Calmat de-a binelea, mă apuc de lucru. Nu reușesc să scriu nici un rând nou, ci tai, cu foarfecele, aproape zece pagini, cârpind filele cu lipici, potrivit rândurile dactilografiate, completând, unde și unde, doar cu câte o silabă, cu câte un cuvânt. Mai neplăcută și mai blestemată muncă „de literat” ca aceasta nici nu există! Un fel de autopsie a propriilor gânduri, o sinucidere spirituală lentă, provocând autorului multe cicatrice, care vor sângera în adâncul sufletului până la sfârșitul vieții. Mai ales că pentru mine romanul „Îmblânzirea Curcubeului” este „primul copil”, el s-a și născut, în chinuri cumplite, chiar înaintea fiului meu Călin și ambele mele „odrasle” nu mi-au adus, deocamdată, decât

suferință, și, poate, doar câte o clipă de fericire, atunci, la început, la naștere.

Deși n-am tăiat-costroșit din canavaua manuscrisului decât creu zece pagini, în jurul mesei, pe linoleum, s-au adunat „munți” de hârtie, panglicuțe, bucăți mototolite. Mi-am dat seama, hăt, spre miezul nopții, când s-a întors „haziaika”, tot „în trei”, cam aghezmuți, inclusiv fătuca... A deschis larg ușa camerei și a exclamat din nou, dar cu o intonație mai prietenoasă, mai cu suflet:

– Kakaia ștena!

Desigur, „scena” i s-o fi părut foarte ciudată, nemaîntâlnită, în apartamentu-i drag...

Și, scăpărând din ochi, cu genele-i mult prea grele de atâta vopsea, a mai adăugat:

- A menea, mejdu procim, Natașei zovut...

- A ia Mișa...

Adică, „pe mine, printre altele, mă cheamă Natașa”, la care i-am răspuns prompt: „Iar pe mine Mișa”...

S-a retras hohotind, chicotind în pumn, într-un fel obraznic, deși plăcut auzului meu, deoarece încă n-am apucat să stabilesc definitiv: își bate joc de mine, încearcă astfel să mă fleteze, sau e un comportament specific, față de propria-i persoană...

Sting lumina și mă întind în pat, cu gând, că va urma un nou război cu ploșnițele, un fel de al treilea război mondial și nu „pentru apărarea patriei”, căci eu nu am patrie. Sau, cel puțin, nu am nici un fel de acces la patria mea istorică de după sârma cea ghimpată. Ani la rând am tot expediat versuri la adresele redacțiilor revistelor „România literară”, „Luceafărul”, „Contemporanul”, din București, dar n-am primit nici un răspuns. Doar Vlad Druc (acum, după ce frate-său, Mircea, a fost aproape un an de zile prim-ministru, ambii semnează Druck, de ce?) a avut norocul să-și vadă versurile tipărite la București, în „România literară”, apoi, și traduse în câteva limbi, deoarece a avut inspirația fericită să trimită plicul de la Moscova, pe când era student la celebrul Institut de cinematografie. Și... a trecut Prutul! Nu pășind pe „podul de flori” – o amăgeală securisto-k.g.b.-istă, pusă la cale „de-ai noștri”, pentru a-i prosti (a câta oară?) pe românași și a-i împiedica să se unească (reunească!), adică, să-și Reîntregească Țara, într-o clipă de grație

(ultima?) oferită de Bunul Dumnezeu, poate, într-un fel, și de către Mihail Gorbaciov, deși liderul de la Moscova nu s-a pronunțat cu toată gura pentru revenirea Basarabiei, adică R.S.S. Moldovenești, desigur, până la Nistru, a Nordului Bucovinei cu tot cu ținutul Herța, a județelor istorice Ismail și Cetatea Albă, cu tot cu Insula Șerpilor, la Patria-Mamă, Ucraina primind, în schimb, Transnistria, și totul pe cale pașnică, prin hotărârile parlamentelor, schimb de teritorii și de populație. A așteptat Gorbaciov o delegație de la București și Chișinău, la cel mai înalt nivel, dar nu s-au înțeles „bulbaci” de sorginte bolșevică de pe ambele maluri ale Prutului, de fapt de pe malurile băhlite ale Bâcului chișinăuean și ale Dâmboviței înfișănite bucureștene...

Nu mai am nimic de comentat, chiar dacă Valeriu Matei ar putea să țipe că eu nu pricep nimic în politica actuală... Dar într-o scriere ca aceasta eu „nu fac politică”, Doamne ferește! Dacă nu erau ploșnițele... Cât despre plicurile mele, burdușite cu versuri, o fi îmbogățit arhivele k.g.b.-ului, acum transportate la Tiraspol (material strategic), probabil, le citește criminalul Smirnov, cu ajutorul vreunui translator, de teapa lui Andriuşa Hropotinschi... Iar Vlad Druc, deși a publicat o singură plachetă de versuri, în expirata colecție „debut” – „Trestie în vânt”, așa și n-a devenit scriitor, a rămas îmbrățișat pentru întreaga-i viață de prima sa dragoste – cinematografia...

Blestematele de ploșnițe! M-am luat cu vorba, adică, mai bine zis – „cu scrisul”, iar ele, pofticioasele, s-au apucat de treabă. Deși stau întins pe pat în pantaloni și cămașă, cu lumina stinsă...

Mă dezbrac, rostesc „în gând” rugăciunile: „Tatăl nostru” și „Crezul”, mă culc, o fi mult după miezul nopții, dar larma din casă nu se potolește, ba și mai mult se încinge. Pocnituri de sticle goale, ciocniri de pahare, urlete, apoi scârțâit de pat, într-un ritm tot mai accelerat, țipete bestiale de „ura-a-a”, clipe de „prăbușire în prăpastie” și o nouă reluare a vieții nocturne basarabene. Alergături până la bucătărie și înapoi, miorlăituri stridente, aidoma celor provocate de pisici, pe la sfârșitul lunii martie, când aceste ființe misterioase se împerechează și peste toate înflorituri de vorbe rusești, înjurături etajate, „fără de gard”...

E lună plină. Odaia este luminată puternic, până la jumătate. Curioasa Lună, îmbujorată la față, parcă ar încerca să se strecoare prin ușa deschisă de la balcon, să mă salveze, luminându-mi sufletul. Numai că

eu nu mai văd nicio scăpare. Doar să-mi pun capăt zilelor... Îmi fac semnul Crucii la asemenea gând neașteptat. Doamne ferește! Tot eu sunt de vină. După plecarea mea definitivă din Chișinăul plin de miasme bolșevice, am jurat că la o posibilă revenire, doar de dragul copilului meu, nu mă voi reține niciodată mai mult de trei zile la rând... Și acum ce mi-a venit? O mică speranță, destul de înșelătoare, că voi reuși să-mi editez romanul? Un fel de masochism (deschid „Dicționarul limbii române moderne”, ediția 1958, dar nu găsesc acest cuvântel, probabil, o fi fiind inclus în unul „de specialitate”, masochismul făcând parte din domeniul medicinei, deci, caz de boală...). „Dicționarul...” îl deschid acum la Bahrinești, unde scriu și redactez acest text, fiindcă prin Chișinăul sfârșitului de ani șaptezeci, începutul de ani optzeci ai secolului douăzeci, nu-mi puteam permite să car cu mine și un „DEX”, care mi-ar fi prins bine la redactarea (forfecarea) manuscrisului. Îmi satisfac aceste porniri la biblioteca „Femeia lui Lenin”, după cum am botezat-o noi, studenții, căci cea mai importantă instituție de acest fel a Basarabiei era „în numele” Nadejdei Krupskaja... Voi încerca de la o luni să stau la bibliotecă, de la deschidere și până la închidere, să mai scap puțin de ploșnițe, măcar o săptămână. Poate dau acolo peste criticul Mihai Cimpoi, la etajul trei, în sala de lectură „Limbi străine”, unde sunt și eu „pus în evidență”, ca „român”, deoarece accesul în această „sală de lectură” se face strict după completarea unui formular special, în care mai ales trebuie indicată naționalitatea, după „pașaportul de gulag” și eu, fiind român, cel puțin aveam dreptul „juridic” să citesc literatură română, presa din „țara vecină”. Doar așa am fost acceptat, deși această „sală” era, de fapt, un fel de „secție” de supraveghere atentă a k.g.b.-ului din R.S.S.M., „ochiul și urechea” vigilentă a Moscovei...

În asemenea nopți cu Lună plină nu pot adormi. Este o altă „boală” cronică, de care sufăr. Probabil, vârcolacii, care mișună prin spațiu, pregătindu-se să se înfrupte din Luna vergină, mai întâi își potolesc foamea, încolțind ființele umane, mai sensibile, mai predispușe melancoliei. La drept vorbind, adică „profesional”, tot o boală mintală sau cel puțin un „început de boală a minții”...

„Clocesc” în jumătatea întunecoasă a camerei. Cu gândul la Luna plină (numai bunică-mea, Lucheria, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace, se bucura nespuse de „Crai nou în Țară” – „Toți dușmanii să

piară!”, ea, sârmana, doar în felul acesta își mai potolea, probabil, dorul de România, mai ales, după 1940, după cei șase ani de deportare, până la moarte trăind-suferind „dincoace de sârma ghimpată”, deoarece n-a mai avut norocul să treacă niciodată „dincolo”, unde avea un fecior în viață, o nepoțică, pe care așa și n-a văzut-o, nici pe noră-sa, deși ei locuiau la o distanță de cinci sute de metri de casa natală, dar între aceste „case” existau trei rânduri de sârmă ghimpată, cu grăniceri înarmați până în dinți, însoțiți de câini-lup...).

Lună, Lună...

Citesc, zilele acestea, în „Monitorul de Hliboca” un fel de „zăpăceală științifică”, aiuristico-fantastică, parcă din epoca, pe când „religia era opium pentru norod”, cu titlul „S-a propus distrugerea Lunii”, nici mai mult nici mai puțin... Sunt nevoit să citez textul integral: „Atât cercetători din SUA, cât și din Rusia și Franța, au propus, în repetate rânduri, distrugerea Lunii. În proiectele prezentate, ei arată că toate dezastrele, care au loc pe Terra, se datorază astrului selenar. Tim Harley, astronom de profesie și specialist în variațiile de temperatură, unul dintre cei, care s-au alăturat teoriei de distrugere a Lunii, arată că din cauza atracției gravitaționale exercitate de astru, au loc toate modificările de temperatură, existând diferențe mari între iernile geroase și verile caniculare. Toți specialiștii au arătat, că distrugerea Lunii ar ameliora clima pe Terra, ajungându-se la acel vechi Eden, de care vorbeau arhivele vechi. „Puțini sunt cei care știu, că în urmă cu peste 3000 mii de... (aici textul din ziar se întrerupe, nemotivat: o eroare de machetare?) în care se arată că Luna nu a fost dintotdeauna la locul, pe care-l știm cu toții, fiind locuința zeului suprem Anu, stăpânul universului, care a venit special pe Pământ pentru a veghea evoluția fiilor săi și a noii rase, care se naște – omenirea”, afirmă același Tim Harley. Într-un cuvânt, toată lumea propune, nici mai mult, nici mai puțin, decât aruncarea în aer a astrului cu ajutorul armelor nucleare. Întrucât există riscul, ca părți masive să se desprindă și să cadă pe Pământ, se propune aruncarea treptată în aer a Lunii. Împotriva proiectului vor fi, probabil, doar persoanele romantice, care nu vor mai avea la lumina cui să se plimbe. Și, probabil... vârcolacii”...

Și nu întâmplător (probabil!) chiar deasupra „materialului” cu Luna și cu două imagini ale viitoarei jertfe a fost machetată o altă imagine, mult mai

bătătoare la ochi, cu zece „Luni” bucovinene, cu trăistuța la șold și cu doi „Lunoi” de Tărățeanu – tată și fiu, „cântăreți” la București. Zâmbetul fericit al lui Tărățeanu-tatăl, parcă ne spune, că la o adicăteala, s-ar putea cere și chiar primi niște bani frumoși de la guvernul României și pentru aruncarea treptată în aer a Lunii, de parcă biata Lună nu s-ar afla și așa în aer și n-ar fi o creațiune a lui Dumnezeu...

Câte gânduri (unele chiar năstrușnice) îmi roiesc prin cap, și toate numai din cauza războiului (războirii) meu personal cu ploșnițele...

Zdrang! Ușa (adică, jumătatea de ușă „umblătoare”) se deschide, cu piciorul, poate, cu genunchiul și Natașa trece maiestoașă spre balcon, cu o farfurie în mână, pe care o ține cu ambele mâini, la sigur, ca să-și mențină echilibrul. Nu mai au „zacuscă” (adevărat, cuvîntel de origine slavă, figurează și în „Dicționarul limbii române moderne”), dar eu îl folosesc, în cazul meu, cu sens de „zakuson”, adică, gustare, orice bun de pus în gură, la beție, hăt după miezul nopții, când în frigider bate vântul, iar la balcon s-or fi copt, peste zi (sau, poate, la Lună nouă?) pătlăgelele verzi.

La naiba cu roșiile! Îmi stau în gât... Mai bine să admir noua înfățișare a cucoanei. De data asta chiar că mă aflu „ca la teatru”. Eu sunt lungit în partea întunecoasă a camerei, strivind cu greutatea corpului, fie și lihnit de foame, dar tot oi fi având „câtevai spre zece kilograme”, iar primadona scenei, a „teatrului de familie” își „joacă” rolul în spațiul inundat de lumină. E îmbrăcată doar într-un „peniuar”, un fel de capot lung, până în pământ, dar ce folos, dacă e străveziu (cam străveziu...), accendtuându-i și mai mult liniile, și, mai ales, sincopel trupului... Deoarece nu mai poartă nimic „pe dedesubt”, nici măcar un cercel agățat de buric.

Și tot cotrobăiește prin lăzile-panerele cu roșii, tot scrutează pătlăgelele, pe unele le încearcă cu gura, pe altele le trece dintr-o lădiță în alta. Farfuria o ține pe genunchi, între genunchi, nu-i pot admira decât spatele, în schimb, când s-a întors să plece, cu farfuria plină, purtând-o cu ambele mânuțe, i-am admirat și celelalte „plinătăți” cu o satisfacție diavolească – sâni, alergând unul după altul, în timpul mersului, încălecându-se, descălecându-se și dumbrava-i bogată de la rădăcina picioarelor, în care s-or fi „rătăcit” mulți bărbați, mai puțin pretențioși decât propria-mi persoană...

Deși sunt culcat, cu ochii închiși, dar „văd” totul!

Oare își dă seama și Natașa, își „joacă rolul” cu atâta talent, de dragul meu? Nimic mai mult. „Teatrul unui singur spectator”... O aplaud în gând, fără să bat din palme. Cu palmele îl „bat” (apăs!) mai mult pe mititelul de sub pătură, căruia nu-i ofer nicio satisfacție, chiar dacă crește și tot crește, se ține „copăcel”...

Lună-Lună, tare ești tu ne bună, în noapțile „pline”!

„U-u-uf!” Mă pișcă o ploșniță. Poate două. Sau trei, dintr-o dată. Chiar o sută. O mie. Un milion. M-am luat cu Luna cea vergină, cu „haziaika” pe nume Natașa, cu fanteziile siropoase și am uitat de „amantele” chiar din pat, de sub mine. Nu uită ele, nemernicele, de „hazaiin”-ul lor, pentru o lună de zile, plătită (plătite?) cu un pumn de bani, anticipat...

Să aprind lumina? Să le fac de petrecanie? Să încerc să maiucid vreo duzină, vreo sută-mie-milion? Mai bine mă întorc pe cealaltă parte. Nu se astâmpără. Mă schimb „cu capul la picioare” și „cu picioarele la cap”, dar puștioacele de ploșnițe (am vrut să spun-scriu „puțioaicele”) se mută și ele imediat, după cum încerc să-mi mut pozițiile mult chinuitului meu trup, nu mă lasă în pace. Oare cu ce „organe” pupă-pișcă-înțepă urâciunile? O fi mușcând din carnea mea „ele” sau „ei”? Iată, nu știu. Tot un drac, dacă voi cunoaște acest lucru. Dacă o fac „ele” sau „ei”. Sau împreună...

Până dimineață nu mai adorm. Excitat. Înfometat. Înțepat...

E zi de duminică. Cum mai potrivit să mă îndrept spre o Sfântă Biserică. Să asist la Utrenie. Să particip la Sfânta Liturghie. Dar în cartierul acesta blestemat, Botanica, n-am întâlnit nicio biserică. Iar Catedrala din centrul orașului a fost transformată în „Sală de expoziții”, de pictură, grafică și sculptură. Până și crucile, Sfânta Cruce, de pe cupola centrală, a fost smulsă cu lăboaiete țărănești ale unui poet (cel puțin, așa se menționează în „legenda” care circulă din gură în gură), răsplătit cu o sticlă de „vodka”, după care nu s-a mai trezit ă-hă-hă până la moarte, dar și cărțile de poeme-boeme i-au fost tipărite mereu...

La Biserica „Ciuflea”, din spatele Academiei, nu mă pot duce; la intrare stau mereu câțiva copoi k.g.b.-iști, care nu au altă treabă, decât să „memorizeze” cine dintre intelectuali pășește pragul Sfântului Lăcaș. Am pățit-o într-o noapte de Paști, la Sfânta Înviere, pe timpul studenției, când m-a înhățat de guler, chiar un coleg de facultate, „cu armata

făcurea” și cu carnet de „membru al p.c.u.s.”, în buzunarul din dreptul inimii, poate și cu un pistol „Makarov”, tănuț la subsuoară, la spate...

Numai român să nu fii în Basarabia „sovietică”!

Vorba lui Nicolae Costenco, din „poemul fără de sfârșit”, un fel de polemică aproape „colegială” (de râs!) cu epigramistul Efim Tarlapan:

Fii țigan sau chiar jidan,

Numai nu fi... Tarlapan!

Etc.

Iată, la scriitorul-martir (15 ani de gulag!) n-am dormit nicio noapte. Știu doar atât, că are o casă plină de copii și locuiește și el într-o „hrușciovkă”. M-a apreciat, pe timpul studenției mele, când am luat cuvântul în cadrul Clubului „Miorița”. Se discuta poemul domniei sale „Coțofenele albastre”, dacă nu mă înșel. Și eu am dezvoltat o întreagă filozofie pe marginea aceluia poem, folosindu-mă de un limbaj alambicat, doldora de neologisme, mai dihai decât cel practicat, de obicei, de criticul literar Mihai Cimpoi, chiar el „șeful” Clubului „Miorița”.

Dar nici în casa (casele-apartamentele) lui Efim Tarlapan n-am dormit nicio noapte, deși, într-o seară târzie, undeva, prin hățșurile cartierului Buicani, m-a și invitat, dar era la braț cu soțioara-i Zinocica Cenușă, care imediat l-a zdruncinat așa de tare, încât n-a mai repetat invitația. Ca mai apoi, după mulți și mulți ani, Zâna să-mi spună, chiar în casă la Leonida Lari, la București: „Tu, Mihai, cred că te-ai pișat în scăldătoare...” Replică aruncată aiurea, fără nici un motiv. „Replică” de „prozatoare de la Cluj-Napoca”...

Iată că-mi tresar în memorie mai ales acei „prieteni”, la care n-am reușit să înnoptez măcar o dată, căci cei, la care am dormit, sunt cu mult mai mulți, dacă nu aproape toți...

Nu pot lua decât o singură hotărâre. Să mocnesc „acasă”. Să-mi omor și această zi de duminică, șterpelind câte o pătlăgică de la balcon și ucigând câte o ploșniță mai obraznică...

Poate de la o luni... Să am mai mult noroc. Poate va pleca și cavalerul Nataliei de la o vreme. Poate se va duce și ea la serviciu, o fi având, mă gândesc, vreo ocupație. Dar dacă taman e în concediu? Poate și fătuca...

Fătuca precis e în vacanța de vară, doar e luna iulie. „Poate” și iar „poate”... Vrăbia mălai vizează! Iar eu chiar sunt. Cel puțin, după

numele de familie, din neamul păsărilor. Dar nu zburătoare, ci mai mult „târătoare” pe pământ!

Cred că nici una din duminicile mele n-a fost atât de lungă, atât de plictisitoare și de grea, ca aceasta. Și ce năduf! N-am reușit măcar să-mi fac un duș, sau un „ceai”. Dacă o fi existând „ceai” în tot apartamentul cu bucluc și măcar o linguriță de zahăr. Cu apa stau mai bine: mi-am umplut la robinetul din baie un borcan de trei litri (culmea! l-am descoperit curat în bucătărie), am turnat în el o lingură de sare... Fac acest lucru aproape înconștient. Probabil, nu-mi ajunge, adică s-o fi eliminat toată sarea din organismul meu și ca să-mi funcționeze inima... Cu mai multă plăcere aș fi „îndulcit” apa cu oțet, dar, afară de „muștar”, n-am mai găsit nimic „picant” în frigider... O fac și pe hoțul... Deh!

Chinul de duminică mi s-a dublat și din cauză, că eu nu lucrez în zilele de sărbători creștine, cu atât mai mult, în Sfânta Duminică, nu scriu, nu pictez, nu „operez” cu foarfecele. Doar să citesc îmi permit, și asta, în a doua jumătate a zilei. Un obicei cu adevărat „de acasă”, de la părinții mei din Bucovina, pe care îl respect cu strictețe oriunde și oricând. De citit, n-am reușit să citesc nimic, n-am descoperit în tot apartamentul nici o carte, nici măcar o „carte de bucate”. Nici manualele fetișcanei... Le-o fi aruncat? Le-o fi restituit pe toate la biblioteca școlii? Dar, poate, o fi absolvit școala? Câți ani o fi având? Treisprezece-paisprezece... Școlile sunt de opt ani... Fătucă pare destul de „dezvoltată”. Să nu mai aibă nevoie de nici o carte?

Până și milițianul sovietic... Un banc „descoperit-auzit” la Bălți, pe când eram pictor-scenograf la Teatrul „Vasile Alecsandri” și înnoptam pe o saltea de „parolon” (un fel de burete din spumă sintetică) în sediul redacției „gazetei luminoase” (de reclamă nocturnă) de la Palatul Culturii, două camere bucșite cu computere cât dulapul de mari (asta era epoca respectivă, nici mai mult, nici mai puțin, decât a doua jumătate a anilor șaptezeci, secolul douăzeci”). Cică, se apropia ziua de naștere a unui milițian. Și camarazii lui s-au gândit să-i ofere un cadou. Ceas de mână avea. Limuzină personală – un „jigulionoc”, de ultima serie – avea, și benzină la ea... Soție – avea! Copii – asemenea. Atunci, unul dintre ei, mai tăcut, mai modest, propune: tovarăși, să-i cumpărăm o carte! „Dar are una în casă”, au răspuns aproape toți în cor... Așa și n-am reținut ce cadou i-au oferit, totuși, milițianului. Bancul se consuma la „carte”...

Seara de duminică și noaptea dinspre luni s-au dovedit a fi și cele mai „furtunoase”. N-am mai făcut „nazuri”. Mi-am astupat urechile cu vată (am cules-o, desigur, din pernuța de sub cap), am stat lungit pe pat, cu fața în sus, ca un „mort”, m-am tot antrenat să privesc într-un punct (o pată micuță din plafon, probabil, de pe urma unui dop de șampanie), și să nu clilesc din ochi. Până îmi țâșneau lacrimile, pe care mi le ștergeam cu podul palmei și reluam exercițiul de la început. Dar nici Natalia n-a mai dat năvală” peste mine, din senin, poate că era seara și noaptea de „despărțenie” cu iubitul ei cavaler...

Luni dimineață, chiar în zori, cavalerul a fost petrecut la gară. Prin somn, mi-a căzut vata dintr-o ureche. Am auzit pronunțându-se, de câteva ori, în antreu, cuvântul „vogzal”, adică „gară”, probabil „feroviară”, căci de una „maritimă” (pe Bâc?) nu dispune Chișinăul, iar cealaltă ar fi „autogară”...

M-am bucurat că a dispărut și „sărăcia” de magnetofon. Poate voi avea noroc de o săptămână liniștită. Să mă odihnesc. Să lucrez la manuscris. Să-mi văd feciorașul. Adică, să mă preocup „cu ale mele”.

Mă spăl pe dinți (tot cu săpun) și alerg spre grădinița lui Călin. Stau chiar în poarta larg deschisă. Trec mămică după mămică, cu prichindeii de mânuță, sau în brațe, din când în când, câte un tătic somnoros, posac. Iată și directoarea. Mă cunoaște. Anna Andreievna. O salut de departe, primul. „Da Călin al dumneavoastră nu mai frecventează grădinița, sunt plecați la mare, cu maică-sa...” Trone! S-o cred, să n-o cred...

Oricum, îi spun „spasiba”, adică „mulțumesc” și pentru atâta. Am mai pățit-o. Am fost și mințit, când în realitate, fiul meu umbla la grădiniță, dar, fiindcă nu era „de dorit” să mă vadă... Luna iulie, cu adevărat, e luna concediilor. De data asta nu m-o fi mințit șefa. S-a și uitat lung la mine, cu un fel de sentiment de compătimire. Poate că e mamă și ea, poate că e divorțată, poate că îi permite, totuși, tatălui copilului să-și vadă odorul... Omenește!

Mai „fac de gardă” în fața grădiniței, până este adus și ultimul copilaș, cu fața plânsă. Rezist încă o jumătate de oră, „program suplimentar”, ca în cele din urmă să plec tot cu „buza umflată”. Bine că mi-am luat și servieta. Cu tot cu manuscris. Mă îndrept, pe jos, spre biblioteca „Femeia lui Lenin” din centrul orașului. Peste o oră, amețit de gazele de eșapament ale mașinilor, ajung la ușa bibliotecii, pe care atârnă, într-o

rână, o tăbliță: „Sanitarnâi deni”. Adică, „Zi sanitară”. Știam, că, de obicei, „ziua sanitară” este ultima a fiecărei luni...

Trec pe la Casa Presei. Urc la redacția revistei „Moldova”. Doar Anatol Ciocanu. Flămând și treaz. Sau treaz, dar flămând. I se împleticește limba în gură de foame. Cu toate acestea, îmi spune „prietenește”, că, iată, coperta a patra, a revistei, cu reproducerile după tablourile mele și cu textul semnat de maestrul (chiar așa i-a spus: Maestrul!) Mihai Greuc va apare. Numaidecât. Spre sfârșitul anului în curs. Sau în prima jumătate a anului viitor. Cică, redactorul-șef este de acord, dar s-a opus Uniunea... Nu uniunea sovietică! Uniunea Artiștilor Plastici. Că dacă nu sunt membru... Că dacă nu pictez ca toți ceilalți, începând de la Grigorașenco și încheind cu Colâbneac... Anatol se tot uită la oră. Probabil, s-o fi deschis cantina de la parterul Casei Presei. Sau „Acvariumul”, o cârciumă prizărită, unde-și „beau ziarștii banii” și „vagabonzii gologanii”. „N-ai o rublă, să-mi împrumuți?”, mă întrebă Anatol, cu ochii strălucind după sticlele ochelarilor, pe care, cred, nu și-i scoate de pe nas nici noaptea, când doarme... Îi răspund sincer: „De-o săptămână de zile nu am decât trei copeici – o fisă de două și o copeică de unu...” „Ești mai bogat decât mine! Eu n-am decât o copeică...”, îmi spune poetul, de care sunt îndrăgostite absolut toate fetele și cucoanele mai tinere din Chișinău. Ne despărțim „prieteni”...

Înapoi la „bârlog”. Tot pe jos. „Fac bulevardul”, adică „Prospectul Lenin”. De la strada „Pușkin”, prin fața Teatrului „Pușkin”, unde am muncit ca un rob aproape cinci ani de zile, până la academia de Științe (care? Sovietice, desigur, științe înalte, de „rusificare a basarabenilor”, câți au mai rămas „basarabeni” pe acest pământ). Nu întâlnesc nici un cunoscut. Nici o ființă „gânditoare”. Desigur, afară de Emil Codău. Ținându-se cu o mână de burtă, iar alta punându-mi-o căuș la ureche și șoptindu-mi, în timp ce cu ochii săgetează prin părți: „Aștept invitația din America. Am să-i f... pe ruși. Tot am să emigrez. Tu n-ai cumva o rublă, ca să-mi împrumuți? N-am halit nimic de trei zile...” „Nici eu, îi răspund, de șapte!” Curat. „O să-ți trimit dun SUA, în plic, la „post restant” un dolar, dacă îmi împrumuți o rublă”. „Un dolar și aproape jumătate”, îi răspund sarcastic. „Nu cunoști cursul?” „Cursul sau cursa?” „Io, Emil Codău, cel mai mare disident din toată uniunea sovietică nu cunosc-recunosc decât cursa „Maskva-New-York”. „Mai ai oleacă de

așteptat...” Are dreptat, cred, Pavel pelin. Prietenul nostru comun. Chiar el i-a dat replica lui Codău: „Tu crezi că la New York iarba e mai verde decât la noi, în Basarabia?” La care Emil n-a fost în stare să-i răspundă. Cu tot cu barba-i sură. Devenise aproape celebru printr-un poem, pe care nu l-a văzut nimeni, despre „lighioanele literare din Basarabia”, care, cică, mai circulă în manuscris și prin faptul că este al doilea bărbos din toată R.S.S. Moldovenească (după poetul-regizor Emil Loteanu, „primul bărbos” acceptat oficial!), iar eu, umilul de mine, nu sunt decât „al treilea bărbos”, deși barba mea, deocamdată, e neagră ca smoala și n-are nici un fir alb... !

Ne „pupăm cu bărbile”, de trei ori, „creștinește” și ne despărțim. Sunt convins. Bulevardul „Lenin”, din capitala Moldovei Sovietice, are cel puțin un „vagabond adevărat”. Eu nu sunt decât un amator temporar...

Pășesc apăsător spre gara feroviară. Urc spre cinematograful „Iskra”. Ajung „acasă”. Descui ușa cu cheița (bine că n-am pierdut-o). Intru „optimist” în odaia mea și...

„Oii!” Am auzit sau mi-am imaginat doar că oi fi auzit. De văzut – aveam ce vedea... În clipa intrării mele pe ușa camerei fetița gazdei încremeni (de frică?) într-o poziție cu totul neașteptată... pentru mine. În centrul odăii „mele”, cu rochița ridicată în sus, își admira sexul în oglindă. Oglinda dulapului. Nu știu care dintre noi s-a emoționat mai mult... Eu, cuprinzându-i dintr-o străfulgerare a ochilor trupu-i alb, desenat de o mână măiastră, perfect, cu sexul destul de pronunțat, reliefat, acoperit cu o bogată pădure de cărlionți zburliți, sau fătuca, șocată de apariția mea atât de neașteptată, nefiind în stare, mai multe clipe (o veșnicie!) să miște măcar un deget?...

De rușine, când și-a revenit puțin, în loc să-și acopere „rușinea”, și-a tras poalele rochiei peste față, dezgolindu-se și mai mult, arătându-mi și sânii. Ce minune de sânii! Sâni de fată mare, în „erecție!”, mai n-am strigat, dar mi-am mușcat limba în gură la timp. Încă bine că n-am țipat, ca maică-sa, dela bun început, „Kakaia ștena!”...

M-am apropiat, desigur, tremurând, mai ales din cauza frumuseții divine, care mi s-a oferit atât de neașteptat, i-am tras poalele rochiei în jos, până la genunchi, i-am dezdoit brațele, goale până la umăr, îndemnându-le să și le țină de-a lungul corpului, m-am aplecat și am sărutat-o părintește pe

frunte, care între timp se acoperi cu picături mărunțele de sudoare. Doamne, ce nectar! Mi-a pătruns de pe vârful limbii direct la inimă...

Fetița a izbucnit imediat în lacrimi și a țâșnit „glonț” din cameră, fără să-mi spună măcar un cuvânt...

A urmat o noapte albă pentru mine.

Toate celelalte nu mai aveau nici un sens. Nici un rost. Stătea mereu, în fața mea, copilița, cu rochița ridicată, aidoma aripilor unui înger, gata-gata să-și ia zborul. Poate o fi foct chiar îngerul meu păzitor? M-aș bucura mult, dar, după câte știu (de unde știu?), îngerii cei adevărați, mesagerii lui Dumnezeu, n-au sex... Ce o fi în capul acestei copile? Că are cap, nici vorbă! Acoperit cu un păr bogat, blond (am reușit să observ că are un păr natural, nu-i vopsită, ca maică-sa)... O fi fiind atât de naivă? Parcă fetișcanele de la țară, de vârsta ei, nu se zburătăcesc în toiul verii, într-un lan de grâu, cu fustițele „în cap”, înțepându-se până la sânge cu „mustățile” spicelor coapte?...

Vârsta „critică” a pubertății își are tainele ei ascunse adânc, pe care nici un „specialist” în domeniu nu le va descoperi niciodată. Pragul, pe care trebuie să-l „sară” o fetiță, pentru a deveni femeiește cea mai mare prăpastie, o Niagară de emoții și un Everest de spaime...

M-am ales cu ochii umflați de nesomn, cu trupul „mâncat” de-a mărunțelul de ploșnițe (m-am „studiat” și eu, îndelung, în oglindă, în zorii zilei, odată cu primele raze ale soarelui), cu dureri înțepate la inimă (nu știu cum mai rezistă inimioara mea în fața atâtor și atâtor încercări zilnice, dar și nocturne). Poate să las totul baltă să fug unde m-or duce ochii? Mi-am depășit „termenul de trei zile” de ședere în capitala Moldovei Sovietice... Câte „termene” am de-acum? Două? Două și jumătate? Trei?

Bănuții! Bănuții mei... Cele treizeci de rublișoare oferite „haziaicei” au hotărât totul! Nu sunt chiar așa de zgârcit, dar suma este destul de mare, de bunicică pentru mine, pentru buzunarele mele mereu goale. Să cer banii înapoi? Măcar jumătate din sumă? N-o să mă înțeleagă Natașa. Ba, mai mult ca sigur, bănuții mei au și fost băuți în ultimele două-trei zile până la ultima copeică. Să mă fac de rușine, cerându-i înapoi, fie și jumătate din ei? Deși nu am locuit, deocamdată, nici jumătate din lună... Trebuie să îndur mai departe. Să rezist. Sunt bărbat... Chiar m-am

convins de acest lucru admirându-mă în oglindă. Bine că n-a „dat” peste mine „haziaka” sau odorul ei de fată...

Beau un pahar de apă (cu sare!), ajung cu bine, pe jos, în mai puțin de o oră, la bibliotecă, urc la etajul trei (carnetul de cititor îl port mereu cu mine) și mă îndrept spre sala de „literatură străină”, pustie la această oră. Dar pe o masă se află câteva coli de hârtie și tomul greu, gigantic, al „Istoriei literaturii române...” de George Călinescu. Mă mocoșesc un timp pe la cartotecă, de voie, de nevoie, completez trei fișe, voi comanda niște cărți, un dicționar frazeologic rus-român, dar, cu adevărat, am de gând să deschid dosarul meu burduhos, manuscrisul romanului, și să-mi continui chinul, dacă nu bucuria. Deocamdată manuscrisul îl țin sub brațul stâng, nu m-am hotărât la care masă să mă așez, dacă toate sunt libere... La recepție – până când nimeni!

Ușa de la intrare se deschide încetșor, cu un scârțâit ușor sesizabil, și intră, nimeni altul, decât criticul literar Mihai Cimpoi. Se așează, desigur, la masa cu „Istoria...” Imediat mă apropii, îmi las manuscrisul pe a doua jumătate a mesei, rostind nu „bună ziua”, ci întrebând hoștește: „E liberă?” „Poftim, studentule!” îmi răspunde posac tânărul critic (cu doar cinci ani mai în vârstă decât mine, dar cât de departe a ajuns în „ale literaturii”). „Jumătate din spațiul literaturii e gol... Dacă dorești, intră, numai că ține minte una și bună: „Aici intră cine vrea, dar rămâne cine poate” și îmi arată tomul greu, gigantic, al „Istoriei...” lui Călinescu...

Vine domnișoara sau doamna (cine le știe?) de la recepție (de fapt, ea și-a făcut apariția imediat după scârțâitul ușii de la intrare, un fel de „semn de alarmă” i-am întins fișele completate, a și dispărut imediat cu ele în mână...

Mă așez curajos lângă tânărul critic, deocamdată nici „academician dublu”, nici „mare”, „cel mai mare”, deși, după statură, și așa pare să fie cel mai înalt dintre toți scriitorii basarabeni...

„Mi-ai citit articolul din „Nistru”? – mă întrebă șoptit, criticul, și nu mai așteaptă să-i răspund, sau măcar să-l întreb din care număr, poate, și din care an... „L-am ras pe Coroban!” Și era cât pe ce să izbucnească în râs, dar s-a limitat la un zâmbet viclean, bățos, multgrăitor.

Ca să-l „rad” și eu, întreb, peste un timp, după ce mi s-au adus cărțile comandate și domnișoara (sau doamna) de la recepție dispăru din nou. „Da dumneata ai citit cartea „Așa grăit-a Zarathustra”? Mihai Cimpoi se

făcu alb la față. Mai întâi s-a uitat cu precauție în jur, ca să se convingă că suntem singuri. „Tu ai citit-o? Poate o ai?” „O am!” Și duc mâna la inimă. Cămașa mea neagră (ei, hai să recunosc, aproape neagră), are un buzunar exterior, cu nasture, la piept, în dreptul inimii, unde-mi păstrez „pașaportul de gulag” și „carnetul de cititor”, dar, pe dinăuntru, mai am, exact în dreptul celui exterior, și un buzunar „secret”, pe care mi l-am cusut, încă din Bucovina (maică-mea Saveta m-a pus la cale, ea fiind pățită, în cei șase ani de deportare în Kazahstan și Siberia). Chiar aveam broșurica, editată la Odessa, în limba română, cu titlul atât de râvnit „Așa grăit-a Zarathustra”. N-am riscat s-o las la garderobă, unde mi-am predat servieta, încalcând conștient regulamentul bibliotecii, care prevede, pe lângă multe altele, că cititorilor le este strict interzis să introducă în sala de lectură orice text tipărit, afară de dactilograme, desigur...

Abia am rezistat amândoi până la prânz. Eu – din cauza foamei, Cimpoi – din nerăbdarea de a se convinge că într-adevăr port cu mine un „opus”, pe care el încă n-a avut ocazia să-l studieze. Mi-a și recunoscut acest lucru, pe parcurs, cu o jumătate de gură.

Coborâm la subsol. Intrăm la cantina bibliotecii. Servim câte un borș cu sfeclă, „ukrainski” și câte un „garnir”, dublu, cu hrișcă, peste care doamna de la tejghea, în halat alb, cam stropit cu pete de grăsime, ne-a turnat câte două linguri de „podlivkă”, adică, un fel de sos, recunoscându-l pe tânărul critic, tot el achitând și consumația, la casă, pentru amândoi. Mestec încet, gura mea a și uitat de când n-a mai „înfulecat” un borș cald...

Apoi urcăm la WC. Verificăm prin toate cabinele că nu mai este nimeni și eu scot broșurica din buzunarul secret. Cimpoi o mângâie ca pe un copilaș, o deschide, o răsfoiește, se convinge că nu-i o făcătură, chiar dacă nu-i indicat anul editării, doar locul... Odessa! Și unde, îmi spune: „Te rog să mi-o împrumuți până mâine dimineață. Te rog foarte mult!” „Costă”, îi răspund. „Cât?”, mă întrebă prompt. „Încă un borș „ukrainski” și o porție dublă de hrișcă, mâine, la prânz”. Zis și făcut. N-am mai stat până la sfârșitul programului. Mai ales Cimpoi s-a tot fofit pe scaun, de parcă îi nimerise ceva într-un loc. L-am înțeles, am ieșit împreună și în parcul „Pușkin” i-am înmânat cărticica. M-a și întrebat de unde am luat-o, dar, desigur, nu i-am spus. O aveam împrumutată și eu, de la un bun prieten din Bucovina mea, profesorul Cosma Habulea, din

Colincăuții Hotinului, deținător al unei biblioteci personale de toată frumusețea, după modelul Aron Pumnul. Trebuia să i-o restitui, m-a înscris într-un registru, în care mi-am lăsat semnătura.

Ajung acasă, „tot pe jos, pe jos, pe jos, cu sufletul întors pe dos”, ignorând autobuzele și troleibuzele, deși, imediat după gara feroviară, văd cum îmi face cu mâna dintr-un vehicul, în mod disperat, un fost coleg de facultate, adică să-l aștept, să stau pe loc, la prima stație, unde va coborî, să ne întâlnim. Urc „dealul”, stația este chiar la cinematograful „Iskra”. S-o șterg în dreapta, prin hățșurile din jurul iazului, ori să pornesc aiurea spre strada Muncești? Mi s-a părut că „tipul” din troleibuz nu-i altul, decât Colea Lupașcu, securistul, k.g.b.-istul „nostru”... Cum de nu l-am depistat noi pe timpul studenției? „Să-l fi înecat în scăldușcă...”

O iau la dreapta. Urc, pe o stradă întortocheată, colbăită, cu praf până la glezne, spre Centrul Republican al Tineretului „Yuri Gagarin”. Admir mozaicul „nostru”, adică al bietului pictor Aurel David, el fiind autorul, iar eu executorul lucrării. O vară întreagă am muncit în doi, spânzurați într-un leagăn, în soare și vânt, căci urcam în zori și coboram odată cu noaptea. Soția sa ne aducea prânzul, îl urca pe funie. Deși era gravidă, n-a lipsit nici o dată. „Cu plugul prin Cosmos”, cam așa au „poreclit” unii compoziția ciudată, care cuprinde fațada blocului, înalt, de șase nivele. Acolo, sus, în leagănul bătut de vânt, muncind din greu, am însușit „arta mozaicului” din mers, adică, de la Aurel David, care mi-a tot povestit câte ceva din viața lui, dramatică... Tragică! Avea să moară în floarea vârstei, doar la patruzeci și nouă de ani. O moarte ciudată și neelucidată. A fost descoperit mort în baie. Și-a pus capăt zilelor? Fiind un mare artist, și-a pus în gând să nu facă nici un compromis în artă, sau... toată viața lui de artist n-a fost decât un șirag nesfârșit de compromisuri... Toata viața s-a războit cu autoritățile sovietice de ocupație. Celebra-i lucrare grafică „Arborele Eminescu” s-a tipărit, probabil, în peste un milion de exemplare, este expusă, lângă icoane (uneori, chiar în loc de icoană!) în casele tuturor intelectualilor din Basarabia, a trecut și Prutul, provocând, într-un timp, și un scandal „de plagiat”. Cum se întâmplă, de obicei, cu unele lucrări geniale... Am aflat, că și tatăl său, Alexandru David, un foarte promițător bibliograf, istoric literar și publicist, și-a pus capăt zilelor la doar douăzeci și cinci de ani neîmpliniți, aruncându-se

sub roțile trenului, cu șaptezeci și una de zile înainte de nașterea fiului său, Aurel... Iar nu demult, cu profundă tristețe am aflat, că și fiul lui Aurel, un talentat pictor, s-a sinucis, în condiții misterioase... Ce blestem o fi atârând asupra acestei familii? La drept vorbind, dacă mă gândesc mai bine, este chiar destinul „obișnuit” al intelectualilor din Basarabia...

Furat de gânduri, nici n-am observat cum s-a lăsat întunericul. Dar, iată, s-au aprins proiectoarele, plasate discret, în pâlcurile de tufe de trandafiri din fața mozaicului. Și o mulțime de luminițe, de toate culorile, încep să sclipească, să se intersecteze, să formeze în cele din urmă o atmosferă de poveste, un adevărat „spațiu cosmic”, traversat de un plug gigantic, mântuit de un atlet, un fel de zeu modern. Au nu Gagarin a fost acel flăcău, de un curaj nebun, care a tras „prima brazdă”? Autorul, Aurel David, a intuit acest lucru, a propus o metaforă...

Întreaga compoziție, de câteva sute de metri pătrați, am executat-o din cioburi-pietricele de sticlă colorată, adusă de la Fabrica de Sticlă din Florești, un fel de „smalț”, pe care le potriviam în mortarul proaspăt aruncat pe zid, peste o plasă de sârmă „ca să țină veșnic!”, vorba zilnică a lui David; mortarul fiind preparat jos, din nisip, var și ciment alb, de cea mai înaltă calitate, de către fratele soției lui Aurel și urcat în sus cu căldarea, pe funie. Trebuia să mânuim, cu dibăcie, și mistria (școala asta o aveam de acasă, tatăl meu, Valiuță, fiind un cunoscut meșter de case: m-a învățat de toate), să respectăm regimul de închegare a mortarului, să urmărim cu strictețe indicațiile schiței (desenul era „stropit” în prealabil pe zid cu o mătură, din căldări cu diferite vopsele), într-un cuvânt, să muncim creator într-un ritm sălbatic...

N-am mai vizitat această lucrare a noastră comună (eu am activat doar un singur an la Fondul Plastic), iar ideea cu proiectoarele (splendidă!) a apărut mai târziu, nu ne aparține...

Emoționat, bâjbâind drumul la întoarcere, fugărit de o haită de câini vagabonzi, de care m-am apărat cu servieta grea ca o bombă (poate că manuscrisul romanului meu „Îmblânzirea Curcubeului” și este un fel de „bombă” pentru „literatura sovietică moldovenească”?), am ajuns, în cele din urmă „acasă”. Parcă e liniște. Nu mai aprind lumina (să nu stârnesc ploșnițele!), mă dezbrac și mă trântesc în pat...

Am avut un somn greoi, gâfâit (Doamne, ce năduf!), „împodobit” de un vis erotic. Parcă făceam dragoste cu „haziaika”, adică cu Natașa... Visul

avu partea lui scârboasă – mai întâi i-am cules muierii, crăcănată pe pătuțul meu, ploșnițele din bogatu-i păr pubian (un fel de „preludiu”), apoi, m-am avântat s-o pătrund, până la „magma”, imediat am și ejaculat, precoce, dureros, simțind o durere acută, străfulgerată prin șira spinării, de la partea cervicală și până la coccis (trebuie să precizez că am o „noadă” perfecționată, cu o vertebră mai puțin, adică, fac parte din „generația viitorului”, chiar și fiul meu, Călin, a fost „însemnat” cu o asemenea „lipsă”, asigurându-mă sută la sută că eu sunt tatăl lui...). Chiar mă trezesc, transpirat. Nu-mi mai arde de ploșnițe. Chiloții sunt plini de spermă... Ies încetișos, pipăind cu grijă pereții, ajung, în cele din urmă în baie, închid ușa, aprinzând simultan lumina. Fac un duș. De data asta este numai apă rece. Tocmai bine! Îmi spăl chiloții, îndelung, după care țâșnesc, numai în maieu, spre camera „mea”, îi atârnc pe sfoară, la balcon, alături de o pereche de „bikini” – o sforcică și o zdreanță... O fi fiind ai Nataliei ori ai copilei? Mult prea „sumari”, pe lângă chiloțanii mei din satin negru...

Mai îndur o nouă porție de mâncărime de ploșnițe, scrâșnind din dinți, ca să nu le sudui (eu, de fapt, nu sudui nici în gând...), pe la aprinsul zorilor mă ridic de pe „patul lui Rahmetov”, mă îmbrac (desigur, îmi trag chiloții, încă jilavi, pe vine), înhăț servieta și ies din casă, pe vârful degetelor, nu mai încui ușa cu cheia...

La ora zece și trei minute urc la sala de lectură a bibliotecii „Femeia lui Lenin”. Direct la etajul trei, la „literatura universală” (așa ar fi corect). Mihai Cimpoi mă aștepta, îmbujorat la față (nu l-am mai văzut atât de „neapărat”). „N-am închis un ochi toată noaptea. De trei ori am citit-o, aproape am învățat-o pe de rost... Să știi că Friedrich Nitsche aista mi-a întors toate gândurile pe dos...” „Nice se pronunță, îi spun, pe românește și nu „Nițșe”, precum pronunță rușii numele de familie al filozofului german...”

Ieșim „la o țigară”, adică, la WC, căci nici eu, nici Cimpoi, nu fumăm. Criticul scoate broșura „Așa grăit-a Zarathustra” din buzunar, învelită într-o băsmăluță și mi-o înapoiază într-un mod „festiv”, numai imnul uniunii sovietice nu se intonează, de parcă ar fi fost cine știe ce bogăție... „Îmi pare rău că nu pot să te ajut cu nimic în privința manuscrisului romanului tău... Doar Coroban, dacă vei reuși să ajungi la el, ar putea să intervină, deși și el e în dizgrație... Dar încearcă!”

În sală (ocupăm desigur, aceeași masă), văzând că completez câteva fișe de comandă, Cimpoi îmi șoptește: „Comandă, te rog și cartea, „Ori ori! De Kirkegaard, că ție n-o să ți-o refuze, poate, ești „român” în ancheta lor...” „Costă!”, îi spun ștregărește. „Cât?” „Apăi, tot un borș „ukrainski” și...”. „Și un șnițel!”, aproape că țipă în gura mare tânărul critic literar, frecându-și palmele. „Că am primit un onorar de șapte ruble și patruzeci și două de copeici, pentru un articol, publicat la „Zorile Bucovinei” din Cernăuți, două săptămâni de zile am lucrat la text...”

Și așa am tot „trăit creator” o săptămână întreagă. Cerșind câte un borș de la Mihai Cimpoi – „speranța criticii literare sovietice moldovenești”, forfecându-mi manuscrisul romanului, dar mai mult de circa douăzeci de pagini tot n-am reușit să arunc la coș... „Taie cu tot curajul!”, mi-a cerut noul meu redactor de la editură, prozatorul Nicolae Vieru, de-un leat cu mine, chiar am locuit în primul an de studenție la același cămin, în plin câmp, pe un deal de la Buicani, el fiind la facultatea de istorie, pe care așa și n-a mai absolvit-o. Ne socoteam prieteni „la cataramă”. A mai precizat bunul meu prieten, chiar la „o țigară”, căci fumează ca un turc, aruncându-mi fumul drept în față, rostind, din când în când și câte o vorbă, printre rotocoalele puturoase, căci preferă doar țigări „Nistru”, adică, de cea mai proastă calitate, dar și cele mai ieftine... „Taie! Să rămână doar trei sute de pagini... Mai ales, să nu văd nici urmă de „Negru-Vodă” în roman. Adică, în povestire. Că nici nu-i roman...” Și îl văd cum zâmbește într-un mod satanic, după cum îi este felul, satisfăcut la culme de propria-i importanță. „Dar...”, încerc eu să mă apăr, să-mi apăr munculița mea, cele nouă sute de pagini, în care am încercat să zugrăvesc viața unui neam de bucovineni, osândiți, supuși la întreaga gamă de teroare bolșevică: deportările, foametea organizată, colectivizarea – toate realizate prin cozile de topor, localnici, români, ca și ceilalți, dar vânduți cu trup și suflet noului regim... „Să rămână doar trei sute de pagini și îmi dau capul că o să „treacă”. Într-un an-doi, poate trei...” Cu atâta m-am ales. „Păstrează-ți capul!”, am vrut să-i doresc „bunului meu prieten”, dar mi s-au împotmolit vorbele în gât.

Am plecat de la editură cu gând să nu mai tai nici un rând. Auzi, „povestire”... Dacă o să-și permită redactorul „să taie în carne vie”, să taie sănătos, pe propria-i răspundere... Chiar că e momentul și cazul să-i

trag o înjurătură, să-mi treacă mânia. Dacă nu-mi pot permite să sudui, nici măcar în gând...

Toată ziua de sâmbătă (căldură mare!) mocnesc „acasă”. Mihai Cimpoi are și el „zi liberă”, adică, își plimbă copilașul cu căruțul prin parcul „Pușkin”, cu o mână împinge căruciorul, în alta ține o carte, din care citește din mers; mai nimerește peste oameni, se scuză și „trăiește” mai departe, „își trăiește destinul”, carele ne este dat de la Dumnezeu.

Spre seară, cum numai aud că intră „cavalerul”. L-am simțit după pașii tropăiți, după muzica dată la „maximum”, o fi dus din nou magnetofonul. Vocea răgușită a lui Volodea Vișoțki mă unge cu miere pe la inimă, mai ales că textele, care îi aparțin, în exclusivitate, sunt ca o „mână cerească” pentru sufletele noastre ostracizate. Dar când urlă, de se cutremură pereții, nu mai e vorba de cântec, de o „plăcere estetică”, ci de o pedeapsă, de o adevărată teroare psihică...

Și iar zăngănit de sticle, țipete bestiale, rusești. Căci de la o vreme muzica a încetat, poate s-o fi defectat magnetofonul?...

Mă întreb: Doamne, și ce face oare, în tot vacarmul acesta fetița, care le vede, le aude și le simte pe toate?

Cu capul tehui, șterpelesc câteva pătlăgele, care nu mă mai interesează, dacă sunt coapte ori verzi, le scuip, una câte una, le șterg cu palma, și le molfăi îndelung, ca o babă fără dinți. Ciupesc puțină vată din perna gazdei, îmi înfund urechile. Mă dezbrac și mă culc. Închid ochii strâns, deși e întuneric, un întuneric de smoală (unde o fi fiind Luna?), nu mă mai deranjează nici ploșnițele (ori ele s-or fi săturat de mine, ori am devenit „imun”, indiferent, nesimțit, cu sens de „insensibil”). Număr până la o sută, poate oi adormi mai ușor... Mă întorc cu fața la perete, deși știu prea bine că pe partea stângă nu-mi priește somnul...

Hăt după miezul nopții simt că parcă se foiește cineva lângă mine. Buimăcit de somn, îmi sare gândul: e diavolul! Și imediat mă cuprind fiori de frică, reci-fierbinți, reci fierbinți... Trebuie să mai fac o destăinuire: întotdeauna m-am temut de Satan (nici nu știu, să-l scriu cu majusculă...). Din fragedă copilărie m-am tot cutremurat de frică, doar și amintindu-mi-l în gând pe „ucigă-l toaca”...

Mă „foiesc” și eu puțin, puținel de tot, „ca prin somn”. Dar reușesc să-mi scot vata dintr-o ureche, ori o fi căzut singură. Aud un fel de smârcăit, o fosăială sugrumată, un fel de sforăit de pisicuță, sughițat... Mă întorc

ușurel, lent, și descopăr lângă mine un trupușor în tremur... Îi trec, cu stânga, peste față, peste sânișorii-pușcă, peste burticăși coapse, dându-mi seama, imediat, că-i fetița gazdei...

Plângea! Adică, mai mult sughița, după o „porție” bună de plâns, probabil. Stă întinsă lângă mine, goală-goluță, cu fața în sus și plânge!

- Cito slucilosii, malenikaia? – o întreb. Adică, „ce ți s-a întâmplat, micuțo?”

- Vreau să mă f... îmi răspunde copila, curat românește.

Mi s-a uscat cerul gurii. Mi-am înghițit limba. Poate că n-am auzit bine?

Îmi destup și cealaltă ureche. Știam că sunt rusoaice...

- Ce-ai spus?

- Vreau să mă f..., că nu mai pot.

Repetă și mai accentuat.

- Da de unde ai învățat cuvîntelul ista, drăguțo?

- De la școală...

- Și maică-ta?

- Mama se f... de-aseară cu marinarul ei, au golit trei sau cinci sticle, s-au îmbătat ca doi porci...

Acum tremur și eu. Încerc să mă dau mai spre perete, să n-o ating cumva cu vârful penisului, în vibrație nebună, gata să-mi spargă chiloții...

Fătuca se lipește de mine. Să intru în perete, nu alta.

- Vreau să mă f... Te rog frumos...

- Micuțo, dar cred că ești virgină... Spune-mi, ai mai făcut-o vreodată?

Și ești prea fragedă... Câți anișori ai? Doisprezece-treisprezece?

Încerc și eu s-o potolesc „cu vorba”, să nu dau de păcat, un foarte mare păcat...

- Da. Sunt o „țelocika”, adică vergină, dar nu mai vreau să fiu... Că altfel mă violează marinarul mamei, în noaptea asta, până dimineață...

- E chiar ziua mea de naștere, împlinesc cincisprezece...

- Felicitări, unde fac eu mirat. Tocmai cincisprezece... Dar tot atunci, mă corectez, vinovat. – Abia cincisprezece...

- În clasă la noi suntem douăsprezece fetișcane și toate-s f...

- Cine le-a...

- Băieții din clasele superioare.

- Unde? Când?

- În WC-ul școlii... La pădure, în timpul excursiilor... Unele au trecut și prin „tramvai”...

- Prin tramvai? – o fac pe naivul. – Ce-i asta?

- Nu știi? S-au f... cu toți deodată, adică, unul după altul, la rând, așteptând cuminți, ca la stația de tramvai, stând la coadă... Numai eu am rămas „fată mare”...

Ce să fac? Tot încerc s-o țin „cu vorba”, s-o abat de la subiect (mai bine zis, de la „obiect”).

- Nu mai ești așa de „mare”... Doar te-am văzut, întâmplător, acum, câteva zile, când te admirai în oglindă...

- Chiar ai reușit să-mi vezi p...

Și o spune direct, fără nici un ocol.

- N-am prea avut ce vedea... și nici n-am avut când...

- Te rog să mă ierți... Știam că nu ești acasă...

- Nu. Tu să mă ierți, că am intrat pe nesimțite. Tu ești acasă la tine. Poți să faci tot ce-ți dorești. Când ești singură...

- Și dacă nu sunt singură nici o clipă?

- Și de unde ești atât de „informată”?

- Toate fetele din clasa noastră, a opta, în luna mai, au trecut examenul medical...

- Și...

- Și numai eu am fost găsită „țelkă”, adică vergină...

- Erau și băieții de față?

- Nu! Ei au fost trimiși la „voenkomat”, adică, la comisariatul militar, ori cum i se mai spune. Diriginta de clasă, două doctorițe...

- Și directorul școlii?

- Ah, da, a asistat și directorul. Un babalâc. Lui nici nu i se scoală...

- Și i-ai spus „vestea” mamei?

- Nu-u-u. Dar o fi aflat ea și singură. Și-a pus în gând să mă „ajute”. Să devin femeie... Chiar în noaptea asta...

- Și tu?

- N-am vrut. M-am zbatut. Au rupt toate hainele de pe mine... M-au și bătut... M-au imobilizat în pat. Cu fața în sus. Maică-mea, ca o nebună, dacă s-a îmbătat ca o scroafă, mi-a prins capul între genunchi, mi-a apucat brațele și i-a făcut semn cu ochiul marinarului să se urce pe mine... Atunci l-am pocnit cu piciorul drept în c... Din toate puterile...

- Și maică-ta?

- A izbucnit în răs... Dar apoi m-a pălmuțit, după care s-a apropiat de Volodea, că așa-l cheamă pe marinar, și a început să-l mângâie, să-i potolească durerea. Stătea chirchit pe linoleum, cu ambele mâini între picioare... A tot urlat, ca un leu înjunghiat...

- Și ?

- Si-și. M-am rupt din ghearele lor și am fugit. Ia-mă tu, ești un străin și nu ești beat...

- Eu, în genere, nu beau.

- Vreau să mă f... Chiar acum. Să știi că m-a f... un bărbat cuminte și treaz. Te rog mult...

Aproape că încep să plângă din nou. Dar cu mânuța-i (rece!) îmi pătrunde după elasticul chiloților și imediat și-o retrage.

- Ce mare-i și fierbinte...

- Da tu cum ai crezut? O să te doară, ești atât de fragedă, s-ar putea să sângeri abundant. Să mori! Hai să ne înțelegem prietenește... Peste un an. Peste doi. Ai să mai crești puținel... Eu o să vin din nou din Moscova, tot în luna iulie și o să închiriez din nou camera asta și atunci, și atunci...

- Ești căsătorit, poate?

- Nu. Sunt divorțat. Am și un copilăș, în cartierul vostru, pe care încerc să-l văd, dar nu reușesc...

- Dacă-mi faci și mie un copilăș, eu o să-ți dau voie oricând să-l vezi... Ești atât de bun... Și...

- Și-și.

Acum eu îi întorc vorba.

- Trebuie să mai aștepți. Să mai aștepți.

- Nu mai pot... Dacă nu mă f... tu acum, mă violează marinarul mamei. E de la Odessa și nu se lasă umilit...

Simt cum mă pișcă o ploșniță de coapsă. Mă întorc cu fața în sus, cu gând s-o strivesc, dar fetița face „zdup” și sare pe mine, cu mânuța trăgându-mi chiloții până la genunchi...

O înhăț cu ambele mâini și o trag spre mine, îi găsesc buzele, încep s-o sărut pătimaș (buze pline de fată mare!), descopăr că se pricepe, mă mușcă ușurel cu dințișorii de pisicuță, îmi bagă limba adânc în gură, inițiativa este a ei... Mă las păgubaș, dar mereu cu gândul și cu

instinctele „în gardă”, ca să nu mi se întâmple și altceva. Să nu mi se întâmple...

Între corpurile noastre înfierbântate „veghează” o oiște, un paloș de foc, pe care burtica fetișcanei o masează, o mângâie, o rășnește... Sâni, porniți și ei pe șotii, mă sfredelesc, aidoma unor burghiuri. Încerc să-i suhnesc trupușorul în sus, să-i înhaț sfârcurile cu gura, dar fătuca reușește să lungească tot în jos, să nimerească „în țintă” tot șoptind:

- Dragule, te rog să mă f... Te rog să mă f... Ori să mă omori!

O trag înapoi spre gură. O sărut cu tot focul, de care sunt în stare; de data asta inițiativa îmi aparține... O înțep cu mustața. O gădil cu barba. O apuc cu buzele, cu dinții de un sân, de altul, o sug ca o lipitoare înnebunită de plăcere și în această clipă sublimă, scăpată de sub control, ejaculez puternic, încât copila se răstoarnă de pe mine...

- Duracick!

Aproape că a țipat (poate că o fi țipat, din toate puterile, cu tot regretul, dar eu nu mai aveam urechi să aud...).

Adică, m-a numit „prostuț”.

Dar nici asta nu-i totul. Cu buzele-i aprinse de patimă, culege câteva picături de spermă de pieptu-mi păros, o aud cum plescăie cu limba, de plăcere...

- Ce faci?

- Te „mănânc”, prostule, dacă n-ai vrut să mă”mănânci” tu pe mine...

- De la cine ai învățat așa ceva?

- De la mama...

- Și ce ai mai învățat de la maică-ta?

- E dulce...

- Cine, mămica?

Încerc să glumesc, să-mi trag puțin sufletul, să gădesc o soluție, să nu mă cufund într-o prăpastie, din care să nu mai pot ieși în vecii vecilor...

- Mai vreau?

- Ce mai vrei?

- Sperma ta...

Și se furișează cu gura spre mine, să-mi înhațe penisul...

O apuc de subsuori și o trag peste mine. Sâni îi lunecă, aidoma patinelor, pe pieptul meu... Îi prind sfârcul cu buzele și propria-mi spermă îmi nimerește pe limbă... Ciudat de dulce este...

După ce îi sug îndelung și celălalt sân, îi șoptesc la ureche:

- Gata, te-am f...

Dar nu mai pronunț și alte litere, afară de prima...

- Dar nu m-ai dezvirginat...

- De-acum nu mai am cu ce.

Îi iau mânuța, o duc spre partea de jos a burții mele, să se convingă.

- Așa-i de mititel?

Și izbucnește în plâns. De data asta cu adevărat. Cu ochii sloboade și roaie de lacrimi, dar cu gurița-i pofticioasă mă „caută”...

- O să-l fac să crească mare din nou...

Dar în clipa următoare aud uși trântindu-se violent, urmate de clămpănituri de pași. Se aprinde lumina la bucătărie.

- Kuda podevalasi malenkaia sucika?

Adică, „unde o fi dispărut micuța curviștină”?

Fetița sare drept în picioare, din alte două mișcări și-a tras pijamaua mototolită, care s-a dovedit a fi jos, pe linoleum, lângă pat, a sărit, cu pași de ciută, spre balcon, izbucnind, de data asta, într-un hohot de plâns disperat...

Îmi zăvorăsc sufletul, îmi trag pătura peste față, dar tot îmi las o crăpăturică, pe unde fur cu ochiul, mai ales că lumina din bucătărie îmi oferă posibilitatea să urmăresc totul...

Ușa de la camera „noastră” (o jumătate) este trântită în lături, mai să se facă geamul țândări. Gazda, goală-puşcă, țâțoasă, cu părul încâlcit, vâlvoi, aruncă o privire feroasă spre patul „meu”, apoi se duce direct spre balcon.

- Cevo orioși, posredi noci, malenkaia bleadi?

Adică, „ce-mi buhăiești în plină noapte, curvulițo?”

- Mama, ia bolișe ne mogu tak...

Adică, „mamă, eu nu mai pot trăi astfel...”

- Ladno! Pošli spati. Volodea uezjaet. Utrennim poezdom...

Adică, „bine, haide să dormim. Volodea pleacă. Cu primul tren...”

- Mamocika, ia hociu umereti...

- Durocika, ne ori! Razbudeși kvartiranta...

Adică, „prostuțo, nu zbiera, o să-mi trezești chiriașul...”

- On spit kak ubiti...

Adică, „el doarme ca un mort...”

- Ladno! Davai pomirimsea. Skoro babuška priedet...
Adică, „bine, hai să ne împăcăm. Degrabă se va întoarce bunică-a...
- Kogda, mamocika?
Adică, „dar când, mămico”?
- Ranişe, cem mieio ojidali...
Adică, „mai devreme de cum o aşteptam...”
De emoţie n-am mai rezistat şi... am adormit...
Peste trei zile am fost nevoit să-mi iau servieta şi să părăsesc blestematul de apartament, cu două săptămâni înainte de termen. Bătrâna, a cărei cameră mi-o închiriasse fîică-sa, a anunţat că şi-a întrerupt tratamentul la Truskaveţ, s-a certat cu toată lumea şi ea, ca „participantă la marele război pentru apărarea patriei” nu-şi poate permite ca nişte „hoholi” blestemaţi să-şi bată joc de sănătatea ei... O să-şi revină puţin acasă, apoi o să plece la Moscova, să se plângă...
Am prins „firul vorbei” întâmplător, a doua zi, când urcam scările: „Haziaka” discuta cu vecină-sa de palier...
Banii (măcar o jumătate din sumă) n-am îndrăznit să-i cer înapoi.
Pe fetiţă (nu i-am aflat măcar numele) n-am mai văzut-o, dar păcatul săvârşit şi nesăvârşit mi-a intrat adânc în sânge, în trup, în cele mai îndepărtate tainite ale sufletului – pentru totdeauna!
Unica mea mângâiere, dar, poate, şi dulcele-amarul regret, că, totuşi, n-am dezvirginat-o...
După alte trei nopţi chinuite-dormite pe o bancă din faţa hotelului ”Vierul”, alta la telefoane şi alta la autogară, plimbându-mă dimineţile şi serile în jurul grădiniţei, dar aşa şi n-am avut noroc să-mi văd fecioraşul, şi după o ultimă vizită, nereuşită, la editură, am urcat în primul autocar spre Cernăuţi, cu gând să ajung la părinţi, să dau o fugă până în sat, să las manuscrisul în paza şoarecilor, să-mi potolesc puţin sufletul şi să apuc un tren hodorogit spre Moscova...
Cu şoferul autocarului, un ucrainean cu mustaţă „a la Taras Bulba”, m-am înţeles dintr-o frază: i-am promis că o să-i plătesc la destinaţie, unde numaidecât o să întâlnesc un consătean, de la care să împrumut şase ruble şi patruzeci şi două de copeici...
Cu o rublă mai puţin, decât onorarul pentru un articol, semnat de Mihai Cimpoi, care l-a costat pe tânărul critic literar, „speranţa literaturii

sovietice moldovenești”, două săptămâni (vai, ce coincidență ciudată!) de muncă...

P.S.

În vara următoare n-am mai reușit să ajung la Chișinău...

Din surse demne de încredere (o vecină de palier) am aflat că fătucă a fost, totuși, violată, în mod bestial, de către marinarul din Odessa: adică, dezvirginată, de față cu maică-sa, supusă la toate perversiunile sexuale posibile și imposibile, după care biata jertfă, sângerând abundent, a ieșit noaptea în spatele blocului și s-a spânzurat de creanga unui nuc... Bunică-sa, de jale, s-a stins din viață peste două săptămâni, a fost înmormântată, cu onoruri militare, pe Aleea Veteranilor Marelui Război pentru Apărarea Patriei... Maică-sa și-a pierdut mințile, a fost internată, „pe viață”, la Spitalul Psihiatric din Costiujeni, iar apartamentul de pe strada Trandafirilor 1-a obținut medicul ei curator...

ȘAPTE ANI DE DRAGOSTE NEÎMPĂRTĂȘITĂ
sau
„PODUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR” DE LA MÂNĂSTIREA
NOVODEVICI

Mi s-a întâmplat prin 1977... An sacramental (nu știu de ce mi-a „venit” acest cuvîntel, din lumea catolică...), mai exact – an mortal pentru mine, deși, mă mir cum de mai sunt în viață de atunci... Cum de m-a răbdat și mă tot răbdă Bunul Dumnezeu pe acest pământ păcătos. Pe unul ca mine, mult prea păcătos. Adevărată păcătoșenie (chiar dacă nu se referă doar la destinul meu de atunci încoace... unele cuvinte dau buluc peste mine, se „pun” singure în pagină!).

An turbure (turbat!). Blestemat (de cine?). 1977...

Mai întâi m-am clătinat. Pentru că Tatiana, soția mea, pe care o iubeam, și-a pus în gând să ucidă pe cel de al doilea copilăș al nostru (până la naștere!). Și chiar și-a realizat „visul”. Așa și n-am aflat: era băiat sau fetiță? Primul nostru prunc, Călin, avea un an și jumătate, abia prin iunie trebuia să împlinească doi anișori... Eram tineri căsătoriți, sănătoși, ne-am jurat să avem mai mulți copilăși, poate, doi-trei... Deși mai locuiam împreună cu părinții soției. La Botanica, un cartier din Chișinău, se și turnase temelia unui bloc din nouă etaje, pentru care aveam depuși banii. Așteptam o locuință cu trei camere... Dar... Dar i-a sucit mințile diavolul soției mele și și-a ucis viitorul pruncuț, al doilea... M-a ucis, într-un fel, și pe mine, deși ea n-a înțeles acest lucru și n-o să înțeleagă niciodată ce crimă a făcut! Ce păcat a comis! Amândoi am ucis un suflet. Cred că sufletul i se dă omului din clipa în care este conceput... Nu mă refer la fiziologie și alte momente, ce țin de știință. Bunul Dumnezeu ne-a binecuvîntat dragostea, ne-a mai dăruit un copil, iar noi l-am ucis. Înainte de a se naște...

Au urmat cele două internări ale mele la Spitalul Psihiatric din Costiujeni. Una după alta, la câteva zile, în total aflându-mă la acea „închisoare pentru spălarea creierilor” mai bine de două luni...

Și în seara de 4 martie 1977 tot la Costiujeni mă aflu: după orele 22, când s-a declanșat cutremurul. Eram închiși în salon, zece sau chiar doisprezece bărbați, ne-au îndopat cu pastile, ca să adormim... Eu chiar eram „adormit”... Ușa salonului era încuiată pe dinafară, în coridor dormita un

supraveghetor – un țărănoi gras din sat... Geamurile, două sau trei la număr, erau și ele încuiate, adică: nu cu gratii, ci cu o plasă de oțel, cu un cadru de metal, care era mereu încuiat, deși ne aflam la etaj. Etajul doi, trei, poate șapte?

Și a dat cutremurul! Și am sărit buimac din somn (patul meu era chiar în colț, cel mai îndepărtat colț al salonului); am sărit cu pătura în cap și primul lucru, pe care l-am sesizat – se desfăceau pereții și plafonul (din plăci mari de beton armat) chiar deasupra capului meu... Au și căzut peste mine, pe pat, bucăți de tencuială... Am țipat din răspuțeri. Ne-am trezit cu toții. Ne-am năpustit, ca niște fiare încolțite, spre ușă, care, desigur, era încuiată. Am urlat toți într-un glas să ni se deschidă, că murim... Dar boul de la ușă (adică, „sanitarul” – infirmierul), desigur, nu ne-a deschis. Dacă mai urma cel puțin o zdruncinătură, am fi nimerit cu toții sub dărâmături, „dincolo”, în moarte. Și tot nu ne-ar fi deschis ușa, ca să nu ne risipim, să nu evadăm! Așa prevedea „regulamentul închisorii psihiatrice sovietice”. Paznicii noștri nu aveau dreptul să deschidă ușa fără indicațiile medicului... Iar medicii dormeau liniștiți pe la casele lor, sau chefuiau prin restaurante, sau se desfătau în brațele unor amante... Chiar și „medicul de noapte”, de obicei, și el un „buhai”, care umbla mai mult cu însămânțarea surioarelor de caritate, sau își petrecea orele de gardă prin paturile unor paciente țâtoase din secțiile pentru femei de la alte etaje, pentru că deseori, mult după miezul nopții, auzeam țipetele lor, sau un soi de gemete, care numai de durere nu erau...

Și n-a urmat acea zdruncinătură fatală a cutremurului. Bunul Dumnezeu ne-a cruțat. M-a cruțat și pe mine. Deși la București aveau să moară sub dărâmături peste o mie și cinci sute de români. Eram și eu român (chiar în actele sovietice!), deși locuiam la Chișinău, în Basarabia românească, rebotezată, de la un timp, în R.S.S.Moldovenească...

Avea să urmeze, totuși, divorțul – un proces tâmpit, cu judecători (mai ales „judecătoare”) analfabeți, mi-am semnat chiar eu sentința, declarând (în scris!), că sunt de acord (promit solemn!) cu divorțul, fără să împărțim locuința (am reușit să dorm doar o singură noapte în apartamentul nostru cu trei camere decomandate...), că voi părăsi Chișinăul și republica („pentru totdeauna!”) în termen de 30 de zile etc.

Deși mai eram sub efectul insulinei. A șocurilor... Ultima ședință de judecată a avut loc la două sau trei zile după ce am fost „împins afară” din spitalul psihiatric... Nici nu știam pe ce lume sunt...

Despre „tratamentul cu insulină” în spitalele-închisori din perioada sovietică cel mai veridic a scris multpătimitul Varlam Șalamov: „În timpul terapiei de șoc se introduce în sângele bolnavului o doză de ulei de camfor, care depășește de câteva ori doza aceluiași medicament, când se injectează sub piele cu scopul de a susține activitatea inimii unui pacient grav bolnav. Acțiunea acestei doze, injectată direct în venă, se exprimă printr-o reacție bruscă a pacientului, asemănătoare cu accesul de alienare violentă sau al unui atac de epilepsie. Pentru că în urma acțiunii uleiului de camfor se amplifică brusc activitatea tuturor mușchilor omului, toate forțele lui motrice. Mușchii ating o tensiune nemaipomenită și puterea fizică a pacientului, care în aceste clipe se află fără cunoștință, se dovedește a fi de zece ori mai mare. Tot accesul de pe urma dozei criminale de ulei de camfor nu durează decât vreo câteva minute...” („Terapia de șoc”, din volumul „Kolîmskie rasskazi”, adică, „Povestiri din Kolîma” – unul din cele mai înfiorătoare rețele de lagăre siberiene – gulagul sovietic, în care a fost întemnițat scriitorul Varlam Șalamov...). Nu demult am privit un serial despre viața și suferințele acestui mare scriitor, puțin cunoscut, cu titlul „Testamentul lui Lenin”, deși nu despre „Satan al veacului XX” este vorba în film: o producție cinematografică tot atât de înfiorătoare, ca și „terapia de șoc”... Trebuie să mai recunosc cinstit, că deși m-am aflat la Moscova din 1977 și cunoșteam multe opere literare răspândite în „samizdat”, despre Șalamov nici n-am auzit, deși scriitorul rus (nu sovietic!) avea să se stingă din viață abia în anul 1982... Iată un alt accident al destinului meu!...

Dar să revenim la anul 1977: chiar în ziua de 7 noiembrie (Mare Aniversare a Marei Revoluții Socialiste din Octombrie - pe atunci totul se scria cu majusculă, afară de Dumnezeu...) am făcut rost de un bilet la avion (ori „mi s-a făcut rost”, cu ajutorul unor k.g.b.-iști, foști colegi de facultate!), ca să părăsesc mai repede capitala „republicuței” sovietice și m-am trezit în capitala uniunii (pe atunci se scria, desigur, obligatoriu, cu majusculă...) cu un valizoi plin cu cărți românești (cele mai dragi, din biblioteca mea personală) și cu frigul (poate, și frica!) în oase, deoarece în drum spre aeroportul din Chișinău m-a tot urmărit un val de fulgi mășcați, parcă tot amintindu-mi că mă îndreptam spre Rusia cea friguroasă,

pentru totdeauna, dacă nu chiar spre Siberiile de gheață... Pe bulevardul Lenin (iar!), cam de pe la Teatrul „A.S.Pușkin” și până la Academia de Științe a R.S.S.Moldovenești am tot discutat (în gura mare!) cu celebrul critic literar Vasile Coroban, care citise manuscrisul meu kilometric al romanului „Îmblânzirea Curcubeului”, acceptat de uniunea scriitorilor (se poate și fără majuscule...), dar tot amânat la editură, adică „țaiat” de către cenzura sovietică... Bătrânul critic (nu se mai temea de nimeni!) mi-a ieșit în față sau eu l-am agățat (mergea, oricum, spre academie, pe jos) m-a tot convins că romanul meu „are calități foarte pozitive” și nu-i de părăsit, precum părăseam eu Basarabia... Cu o mână (dreapta!) țâram valiza, cu cealaltă încercam, prin gesturi disperate, să-mi apăr munculița – dacă m-am încăpățânat să debutez în literatura „moldovenească” anume cu un roman...

La Moscova am aterizat, printre mulțimea de drapele roșii (culoarea adevărată, de sânge, a revoluției...), în plină iarnă. Am tras la consăteanul meu Eugen, căsătorit (pentru prima sau a doua oară, nu mai are nici o importanță, pentru că femeile în viața lui s-au tot schimbat mai des decât mânușile unui chirurg...). Doar o noapte am dormit la Eugen (sau cu Eugen?), pentru că a doua zi m-a și luat „pe sus” (cu metroul) și m-a „slobozit” într-un apartament comun (renumitele locuințe comune din Moscova), în brațele unei muieri focoase, o nemțoaică sau ovreică, deoarece așa și nu m-am dumerit de ce sânge era, nici în prima zi (adică, noapte), nici în cea de pe urmă... Lui Eugen nu i-a plăcut barba mea, mult prea „barbară”, deși și el purta barbă, forfecată zilnic, pentru că activa în cadrul A.P.N.-ului (Agenția de Presă „Noutăți”, deși, aveam să aflu mult mai târziu, nu era decât un fel de instituție bine camuflată a fiorosului k.g.b.). Adică, nu barba ca atare nu i-a plăcut, ci faptul, că mi-am pieptănat-o (scărmănat-o) la el în bucătărie...

Și, ca să fie mai credibil, a inventat că muiera, la care m-a „catapultat”, de pe strada Frunzenski Val, taman își sărbătorea ziua de naștere, și am cumpărat (cheltuind aproape toți bănuții mei!) șampanie, și vodcă, și flori... Ba Eugen, ca să fie și mai credibil, și-a luat și el o mândruță, ca să sărbătorim „în patru”... Planul i-a reușit: am băut, am mâncat și pe la miezul nopții m-am pomenit în patul nemțoaicei sau ovreicei, gol-chistol, cum se spune și cu muiera dornică de dragoste...

Aici, iubite cititorule, chiar dacă te așteptai la o scenă erotică, sunt nevoit să deschid o mică paranteză, mai puțin senzuală decât buzele flămânde ale

profesoarei de germană și franceză, doar atât am aflat, deocamdată, despre „sărbătorită”, nici numele nu i l-am reținut din prima seară: Naina? Marina? Iuvelina? Anghelina? Era născută undeva pe malul Mării Baltice și avea ceva „baltic” (sălbatic?) în privirile-i languroase, de vulpe tânără... Ochi de chihlimbar, puțin bulbucați...

Mândrulița lui Eugen, la o țigară (i-am suportat fumul, deoarece eu nu fumez), printre valurile, în care „s-ar fi împotmolit un topor”, a scăpat o frază, care m-a trezit cumva din aburii alcoolului, căci Eugen m-a tot îndemnat la pahar, mi-a tot turnat, ca să am „curaj”, pentru că, trebuie să recunosc, eu nu prea știam pe atunci cum să mă apropii de o femeie (precum nu mă prea pricep nici acum...), adică, nu am talentul respectiv de a le „ameti” la minte, de a le „răsturna” din prima seară, ca să nu folosesc verbul respectiv, atât de „gustat”, dar mai ales folosit mereu, de câteva ori pe fiecare pagină de proză în „opus”-urile unor scriitori tineri (mai tineri decât mine cu doar 20 de ani!), de teapa lui Dumitru Crudu etc.

Totuși, urechea mea atentă a fixat în memorie un detaliu înfiorător (cel puțin pentru mine): iubita (pentru o noapte a consăteanului meu Eugen) a vărsat o lacrimă pentru pruncul ei, pe care nu l-a văzut nici la maternitate, pentru că născuse... un monstru, dar care nu fusese ucis, ci internat într-un institut special (de cercetare)... Eu m-am îngrozit! Nu că m-am trezit definitiv din beție (nu am experiența „necesară” nici în domeniul respectiv, adică, „nu țin la beție”, deși veneam din Basarabia, unde m-am aflat 12 ani și unde ar fi trebuit să mă antrenez în „arta băutului până la pierderea de minte”...). Posibil, muierea născuse un monstru din cauza alcoolismului, dimpreună cu fumul de țigară, pe care le-o fi tot practicat în timpul concepției viitorului copil și tot „practicând” pe tot parcursul sarcinii... Eugen n-a prea fost impresionat de destăinuirile amantei lui, iar eu am rămas pur și simplu șocat...

Și acum, despre noaptea ce a urmat...

Eu, recunosc di nou, nu prea aveam cu ce mă lăuda în privința cuceririi unei femei... Fosta soție, mama copilului meu, care au rămas în Basarabia, era, cu adevărat, prima mea experiență în viață...

Dibuindu-mi timiditatea, cum numai am rămas singuri, cam pe la miezul nopții, Naina, sau Marina, sau Iuvelina, sau Anghelina pur și simplu s-a aruncat la mine, ca o leoaică, mi-a smuls hainele, și-a slobozit pe parchet halatul înflorat (când o fi reușit să se schimbe?) și s-a înfipt în mine cu toată

bogăția de păr roșcat, cu care era înzestrată și cu mulțimea de pistrii de pe tot corpul ei durduliu... M-a „iubit” ea mai întâi, ca să nu folosesc cuvîntelul respectiv (ai să râzi în hohote, Dumitrule Crudule, Falsule Dimitrie...), și așa m-a iubit, cu atîta aprindere, încât mai era să mor, adică, simțeam, la un moment dat, că o să-mi plesnească inima... Dar nici nu aveam timp (răgaz) să simt... Muierea se transformase toată într-un sex gigantic, care m-a absorbit, m-a supt ca o ventuză, m-a înghițit pur și simplu, ca pe Iona din piesa lui Marin Sorescu. Și „Chitul” nu era decît o femeiușcă, fără de vîrstă, divorțată, poate, mai tânără decît mine, poate mai bătrînică (după cum aveam să aflu mai târziu, mă depășea doar cu doi ani...), dar înzestrată cu un temperament sălbatic... Câți bărbați și-ar dori o asemenea amantă! Nu eram pregătît. Nici nu-mi puteam imagina, că există o asemenea forță într-un corp dezlănțuit al unei femei... Marea taină a naturii? A Naturii? Ori lipsa mea de experiență, de viață? Deși, recunosc, nu sunt nici orb, nici surd și nici un sloi de gheață...

Naina, sau Marina, sau Iuvelina, sau Anghelina nu m-a lăsat în pace nici pentru o clipă, hăt pînă în zorii zilei, cînd am auzit huruitul primului tren electric, deoarece lăsase oberlihtul deschis... Cel mai curios lucru (cel puțin pentru mine), că m-am dezlănțuit și eu, descoperindu-mi niște „talente”, de care nici să fi presupus vreodată... Oare numai în brațele unei amante se poate „descoperi” total un bărbat? Păcatele mele, păcate...

Ne-am făcut amîndoi cîte un soi de bătăturei sîngerînde pe organele respective și atunci muierea (ca să nu spun „iapa dracului”) m-a înhățat cu gura și s-a apucat să mă stoarcă și de sânge... Norocul meu că a fost nevoită să se oprească și să plece în grabă spre școală, unde avea o oră de germană, chiar la primul sunet al clopoțelului...

M-a încuiat cu cheia în dormitor, încât am tot răbdat pînă la prînz (cum de nu mi-a plesnit vezica?). Nu știam că are o singură cameră și că în cealaltă locuia o vecină, un muieroi de o răutate inimaginabilă, o fostă gardiană într-un lagăr de femei de dincolo de Cercul Polar... Beteagă de o mîna (după cum aveam să aflu mai târziu – era cît pe ce să fie asasinată într-o noapte, se comporta cu o cruzime bestială cu femeile din lagăr, care n-au mai rezistat și au mutilat-o puținel, după care s-a pensionat, dar n-a tras concluziile necesare...).

Momentul cel mai important pentru destinul și peripețiile mele moscovite de mai departe s-a dovedit a fi descoperirea Mănăstirii Novodevici, care se

afla în imediata apropiere de strada Frunzenski Val... Astfel, cum numai am evadat, în cele din urmă, într-o bună zi, din patul Iuvelinei (acesta era numele adevărat al profesoarei de germană și franceză), pașii m-au purtat „de la sine” direct spre Sfânta Mânăstire, deși, pe atunci, nu era decât o filială a Muzeului de Istorie, celebrul muzeu din Piața Roșie...

Din păcat direct în fața Altarului! Bunul Dumnezeu mi-a întins o mână, salvatoare, dar eu n-am cuprins-o, n-am înhățat-o, ca să nu-i mai dau drumul niciodată, ci aveam să mă tot scufund în mocirla voluptății, în spasmele dragostei, să-mi vând sufletul pentru un biet acoperiș la Moscova și pentru o bucată de pâine, amară, mult mai amară decât gura hulpavă a iubitei... Cât despre gura Iuvelinei, nu era amară, ba dimpotrivă, buzele-i senzuale, lipicioase, mă sărutau cu toată patima; îi răspundeam cu tot mai multă pricepere și eu, mirându-mă că sunt capabil de așa ceva, mai ales când era vorba de piruetele cu vârful limbii, dar a doua zi, când mă trezeam din nou încuiat în odaie, cu un borcan gol lângă pat, mă simțeam cu totul și cu totul umilit și un fel de amăreală grețoasă mi se aduna în suflet, de care nu reușeam să scap nici într-un chip, s-o scuip afară, să uit totul...

Muierea, care începea să-mi placă, era cam băloasă. Nu în sens bolnăvicios (am „admirat” mulți băloși adevărați, în spitalul psihiatric din Costiujeni, mereu cu mucii și bale până la genunchi, cu alte secreții, puturoase, „desenate” pe pereții WC-ului spitalului, la capătul unui coridor kilometric, unde medicii nu îndrăzneau să intre niciodată și unde bărbații se și cuplau între ei, zbierând ca animalele de plăcere...). Deși mai înainte simțeam un fel de repulsie, aproape că îmi venea să vomit, dacă observam la încheietura buzelor unei femei o dâră ușoară de salivă, acum Iuvelina, în clipele de extaz, cu puțin înainte și mai ales în timpul orgasmului „se revărsa” abundent prin toate „ieșirile și intrările” trupului ei: ochii îi șiroiau de lacrimi mășcate, nasul nu i se lăsa nici el păgubaș, elimina neîncetat un fel de mucoasă alburie, care se împreuna cu saliva năvalnică din gură; aveam impresia că și din urechi i se prelinge câte o dâră ușoară de lichid negriu; sânii injectați, gata-gata să plesnească de atâta patimă, slobozeau din sfârcuri un fel de lapte gălbui; buricul i se umfla, eliminând un soi de miasme, iar cât despre sexul-i muncit și răsmuncit – „respira” înnăbușit cu clăbuci din spermă, cu care eu i-am tot „adăpat” burta nesățioasă, mirându-mă, în taină, că sunt în stare să produc atâta lichid seminal (e adevărat, că femeia mă îndopa mai ales cu icre roșii și cu alte

bunătați multicalorice, de care eu n-am avut plăcerea măcar să le gust mai înainte în viața mea...); dintre fesele-i abrupte străbăteau afară mici părțuri sugrumate, urmate de scurte dâre gălbinoase, în timp ce genunchii, rotunzi, reliefați și tălpile-i rozove se scaldau în sudoare... Lenjeria de pat devenea learcă de atâtea secreții și trebuia schimbată de câteva ori pe noapte... Spre duș ne strecuram împreună, „de mânuță”, pe vârful degetelor, ca să nu dăm, din întâmplare, peste buclucașa vecină, pe care, deocamdată, nici n-am văzut-o la față, doar am tot ascultat multe vrute și nevrute despre ea. Îi simțeam respirația „dincolo”, după pereții groși, din cărămidă, căci Iuvelina locuia într-un bloc „stalinist” („stalinski dom”, cum li se spune la Moscova: solid, temeinic, dur și „veșnic”, aidoma sângerosului dictator de la Kremlin...).

Uneori simțeam pur și simplu că mă înec în toate miesmele și valurile de secreții răbufnite din trupul iubitei, dar, spre profunda mea uimire, totul începu să-mi placă, să mă farmece, să le absorb cu nările pofticioase, să le gust cu vârful limbii, să le extrag cu penisul din adâncurile trupului ei fără fund, sufletul meu devenind tot mai dornic de senzații tari...

Apropo de suflet: nu întâmplător celebrul scriitor Milan Kundera, în romanul său „Nesnesitelná lehkost bytí” (adică, „Ușurința insuportabilă a existenței”) are chiar două capitole intitulate „Sufletul și trupul”...

Peste o săptămână am ieșit pentru prima oară în oraș, adică, am coborât din patul Iuvelinei, clătînându-mă, cu ochii umflați de somn și nesomn, cu barba încâlcită și pletele lungi, zburlite... De ieșit, am ieșit, desigur, tot împreună, „de mânuță”, am condus-o pe Iuvelina până la poarta școlii medii – una din sutele de acest fel din Moscova, mirându-mă cum de a înșușit ea, ca profesoară, două limbi străine atât de diferite... Posibil, acolo, la Kaliningrad (fostul Königsberg), unde locuia maică-sa și de unde îi expedia aproape săptămânal câte un colet, cu icre roșii și alte bunătați marine, limba germană o fi fost cea maternă, iar franceza a înșușit-o la facultatea de limbi străine, pe când limba rusă trebuia s-o cunoaștem cu toții, dacă trăiam în marea uniune a popoarelor frățești (mereu voi scrie fără majusculă, deoarece „marea uniune” mi-a adus, atât mie, cât și întregului meu neam, doar suferință, lacrimi și mizerie)...

Ne-am înțeles cu Iuvelina s-o aștept după terminarea cursurilor de la școală pe o cărăruie lăturalnică, într-un pâlcc de mesteceni. Pășeam pe zăpada proaspătă, abundentă, de parcă nici nu atingeam pământul. Mă simțeam atât

de ușor, până de cocor, ce mai vorbă, de parcă m-am eliberat de o povară mult prea grea din oase, din sânge, din suflet... Probabil, toți îndrăgostiții se simt atât de „aerieni” a doua zi, după o noapte furtunoasă de dragoste. Pentru mine totul se dovedi o stare absolut inedită, deși, repet, am fost însurat, am gustat din plin din „cupa iubirii”, dar nu m-am împlinit. Nu eram împlinit... Oare totul și toate depind, în primul rând, de obiectul (subiectul!) iubirii? De intensitatea și tăria cu care te „lași” în brațele femeii, până la uitarea de sine? Până la istovire trupească și sufletească totală? Când nu mai îndrăznești să pui întrebări? Când nu mai există cuvinte potrivite pentru un răspuns adecvat?...

Pășesc fericit, poate, mai mult buimăcit, de-a lungul unei alei pustii, unde și unde dau peste câte o mămuca și un prunc, în căruț, îi admir, sunt privit-întâlnit cu un fel de alarmă, dar eu trec mai departe, traversez calea ferată, nici nu mai țin minte: pe sus, peste liniile de fier, sau pe sub un pod, nimeresc într-o grădină cu arbori bătrâni, doldora de promoroacă, risipiți în jurul unui lac, învecinat cu un zid înalt, mult prea înalt, de piatră. Când îmi ridic ochii – sunt orbit de o salbă întregă de turlle aurii și asurzit de croncănitul unor păsări negre, parcă din altă lume...

Trag o raită în jurul Mănăstirii Novodevici, acompaniat mereu, din orice punct, de preafrumoasa clopotniță, cu șase niveluri, din cărămidă roșie și piatră albă, cu un mic acoperemânt boltit, auriu și o Sfântă cruce enormă, pravoslavnică, în vârful...

Această palmă mirifică de pământ parcă ar fi concentrat în sine întreaga istorie a neamului rusesc, a Rusiei, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre, totul ce au avut și au rușii mai sfânt, mai durabil, veșnic, chiar dacă Mănăstirea ca atare nu-i decât o filială a Muzeului de istorie... De parcă un lăcaș sfânt, poate cel mai prețios din întreaga Rusie, poate fi doar o filială pe pământ! O filială a cui și pentru cine? Bunul Dumnezeu nu ne-a lăsat nici un fel de „filiale” ale Sale, nu ne-a îndemnat să înălțăm nici în sufletele noastre, nici pe uscat și nici pe ape, nici un fel de „filiale”, ci doar adevărate Temple, pentru închinăciune, ispășirea păcatelor, înălțarea și mântuirea sufletului... Doar niște bolșevici („bolșovici”, cum li se spune în satul meu natal din Bucovina) au transformat asemenea bijuterii sfinte în „filiale”, fie și ale celebrului Muzeu de istorie din Piața Roșie (iată că mi-am permis și unele majuscule)...

Din prima zi n-am îndrăznit să pășesc pragul „filialei”, pur și simplu mă simțeam mult prea păcătos pentru un asemenea gest, prea murdar, la trup și la suflet, prea ateu, după toate școlile sovietice, pe care am fost osândit să le absolv... Poate mai simțeam, în fiecare clipă, urmele îmbrățișărilor fierbinți ale Iuvelinei, respirația ei tot mai accelerată, aromele trupului ei în flăcări... Povara păcatului m-a întors din pragul Mânăstirii, iar Crucea (Crucioiul pravoslavnic!) m-a tot urmărit, din spate, până am revenit, rușinat, cu sufletul strâns în menghină, pe cărăruia lăturalnică și am așteptat-o pe aiuvelina să iasă din școală...

M-a observat de departe (pe parcursul zilei poartă ochelari, în ramă bogată, aurie). S-a aruncat la mine și m-a sărutat pe gură, mai-mai să scape geanta burdușită cu caiete din mână... M-am uitat uluit în jur, dacă nu ne-a văzut careva... Nu... Nimeni... Ciudată metropolă! De aproape zece milioane și nici un suflet pe această cărăruie străjuită de mesteceni. Parcă suntem doar noi doi pe tot pământul. Un fel de Adam și Eva, dar după comiterea păcatului. Marele Păcat! Lumea de astăzi, scufundată până peste „pătăști” (o vorbă din Basarabia) în mocirla păcatului, nu mai are salvare... M-o fi învăluit și pe mine aburii pierzaniei, o mână diavolească m-a aruncat în acest oraș străin, în această „capitalie” a tuturor posibilităților, a artiștilor, dar și a muritorilor de foame, căci, la urma urmelor, cine sunt eu aici? Un artist fără de operă. Un vagabond. Un exilat în marea uniune (închisoare a popoarelor!). Un paria. Un alfons... Deși Iuvelina începe să-mi placă. Și chiar o iubesc. Poate, deocamdată, nu am îndrăgit decât temperamentul ei furtunos, sălbatic, nemaipomenit. Dacă femeile, lucru știut (cel puțin, de către bărbați), preferă să fie strivite în îmbrățișările masculului, pur și simplu răstignite pe pământ, trase pe roată, de dragul obținerii unor plăceri, egale cu moartea, atunci și bărbații, sau, cel puțin eu, m-am trezit completamente umilit (dar și tot atât de fericit, înălțat!) de dragostea pătimașă a Iuvelinei, a vulpoaicei roșcate, care sloboade scânteii de chihlimbar, când se uită la mine, când mă dezbracă din priviri și în asemenea clipe simt cum mi se încordează corpul, din cap și până la glezne, aidoma unui arc, înainte de a slobozi săgeata de foc...

Și cum intrăm în casă (în „komunalka” noastră), tiptil-tiptil, ca să nu ne simtă cumva vecina (mai curioasă decât toți copoii de la Lubeanka), nu mai reușim să bem măcar o cafea, ci ne smulgem unul altuia hainele și ne scufundăm în abisul voluptății, sugrumându-ne glasurile și slobozind ușoare gemete și urlete de plăcere doar atunci, când trece, din când în când, câte un

tren electric, sau mai ales un mărfar, hurelul roților acoperindu-ne exclamațiile...

Acum o admir pe Iuvelina străluminată de razele soarelui. Taman ne-au inundat odaia și patul ca o Niagară. Ca să nu-i oferim vecinei ocazia să cheme miliția (a amenințat-o pe Iuvelina), aruncăm salteaua pe parchet și ne apucăm din nou de treabă... Păru-i roșcat, destul de lung, cârlionțat, se risipește peste marginile saltelei, așezată între pat și mobilier (o „stenkă” din lemn masiv, de stejar, cu piese încrustate, cu o mulțime de cărți rare, cu bibelouri și sculpturi de mici proporții, de peste mări și țări...), acum razele soarelui se joacă obraznice cu noi... Iată, nimeresc, flămânde, peste cârlionții ei bogați de la rădăcina coapselor, scânteind cu adevărat, în timp ce îi tot mângâi... Sâni! Se înalță și ei spre plafon, îndemnându-mă, puțin rușinați, să-i ating cu buzele, să le crompoțesc sfârcurile cu dinții, până la sânge...

Mă postez într-o poziție panoramică, așezat pe fese, îi așez picioarele plinuțe pe umerii mei și o penetrez cu o putere înzecită, admirând totodată spasmele corpului Iuvelinei deschis, predispus desfătării, lovit („bumbăcit”, un cuvânt de la Bahrinești...) într-un ritm crescând, până la durere...

Deși continui cu uitare de sine, totuși, cu al nu știu câtelea simț, aud-surprind cum vecina pășește ușor prin holul larg, se oprește în fața ușii noastre, se apleacă și trage cu ochiul prin gaura cheii! Îi simt, pur și simplu, respirația fosăită, aerul de gardiană, de curvă de închisoare... Dar nu încetez. Ba, dimpotrivă. O iubesc și o tot iubesc pe Iuvelina cu o forță mereu crescândă, parcă în pofida tuturor îngrădirilor, imaginându-mi că mi-am introdus penisul însângerat în coclaurile cele mai îndepărtate, în tenebrele cele mai hidoase ale puterii sovietice (desigur, fără majuscule, în asemenea clipe de ură totală, animalică, inconștientă...). Ejaculez puternic, abundent și urlu din răputeri, de se cutremură pereții locuinței comune, posibil, s-o fi zgâlțâit și întregul bloc „stalinist”...

Am auzit imediat zgomotul unei perechi de pași, târșiți, care s-au îndepărtat în fugă, apoi, până la noi, a răzbătut vocea răgușită a vecinei, care țipa la receptor (aparatură de telefon era instalat în hol, agățat pe perete): „Alo, alo! Miliția? Miliția?!...”

Probabil, miliția sovietică, moscovită, era ocupată cu alte crime și n-a răspuns la un apel atât de nevinovat. La urma urmei, nu eram decât un bărbat și o femeie, care ne iubeam cu adevărat, în miezul zilei, în camera noastră, strălumiți de razele soarelui, poate, binecuvântați de Bunul Dumnezeu...

În clipele de extaz, mai ales înainte de orgasm, Iuvelina mă mușca, până la sânge, ba de o ureche, ba de alta, șoptindu-mi și implorându-l pe Marele Creator: „Vreau un copil... Vreau un copilaș... Un pruncuț...”

Un urmaș îmi doream și eu, deoarece nu mai aveam nici o speranță să-mi văd fiul din Basarabia, mai ales după ce am compus, în limba rusă, piesa (tragedia!) „Krik bez prava na eho” (adică, un fel de „Țipăt fără drept de apel”) și în care am „zugrăvit” TOTUL ce mi s-a întâmplat și nu mi s-a întâmplat pe parcursul celor doisprezece ani petrecuți-chinuiți-osândiți în Basarabia.... Deși nu este o piesă de teatru pur autobiografică, persecuțiile s-au declanșat încă de pe timpul internării mele la spitalul psihiatric din Costiujeni, unde am și compus textul, l-am scos „afară” prin oameni de încredere (transcris pe foițe de țigară), dactilografiat cu ajutorul unor prieteni-scriitori, alarmați și ei de destinul meu și răspândit (textul) în SAMIZDAT, chiar până la externarea mea din salonul furioșilor, unde fusesem închis-întemnițat ultima perioadă, ras în cap, supus la cele mai cumplite încercări, experimente, bătăi, insulină etc. Nu mai spera nimeni, că voi ieși viu de acolo, doar cu picioarele înainte...

La asemenea grad de disperare și în atare condiții, pe genunchi, mi-am scris „testamentul” cu titlul mult prea grăitor „Țipăt fără drept de apel”, de fapt, țipătul aceluia prunc, al nostru, cu Tatiana, prima soție, pe care ea l-a ucis în burtă, acel țipăt, care îmi va suna în urechi până la ultima mea suflare pe acest pământ...

Cu adevărat, îmi doream un copil. Iuvelina își dorea și ea un prunc, poate, chiar mai mult decât înțelegeam-intuiam eu...

Mi s-a destăinuit, în noaptea de dragoste, care a urmat, după un prânz-cină copioasă, cu icre roșii, cu pește de Marea Baltică și cu multe alte delicatese exotice...

- Mișulka tî moi liubimîi...

De obicei, cam așa își începea destăinuirile. Adică, „Mișulică al meu cel drag...” Eu mai izbucneam în rîs: mi se „năzărea” mereu, că îmi spune „Misulică”, în timp ce eu mă credeam un „Misuloi”...

- Eu n-am fost toată viața singură-cuculiță...

Toată viața, mă gândeam în sinea mea, însemna doar un sfert de veac, poate, treizeci de ani, cel mult treizeci și doi... Adică, Iuvelina avea cel mult cu doi ani mai mult decât umila mea persoană. Taman vârsta unei

femei cu toate potențele necesare și mai ales predispusă pentru a da naștere unui prunc... Astfel gândeam eu...

- Am fost căsătorită, de la vârsta de douăzeci și cinci de ani... M-am măritat cu un diplomat... Originar de undeva din Asia Mijlocie... Musulman... Statutul de diplomat era un fel de „krîșă”, adică, un „acoperiș”, cu adevărat el era spion sovietic, „parașutat” mereu în țările musulmane, cu anumite misiuni, despre care eu nu am aflat nimic nici după moartea lui... Trăiam împreună doar în timpul concediului, ce-i drept, el avea dreptul la un concediu de două luni pe an... Dacă nu era rechemat la datorie înainte de vreme... De câte ori revenea dintr-o țară sau alta, mă anunța la telefon, după care mai multe zile se reținea la sediul instituției respective din Moscova, poate, din pădurile din jurul Moscovei, apoi apărea acasă, în toiul nopții, sleit de puteri, îmbătrânit înainte de vreme, stors de toate sevele sufletești și trupești... E adevărat, era cu douăzeci de ani mai în vârstă ca mine, dar, ca bărbat, la pat, îl descopeream mereu mai tânăr decât mine, înzestrat cu un temperament vulcanic, într-un cuvânt, era musulman, știi și tu...

- Știu...

Mai mult dădeam afirmativ din cap, deoarece chiar nu prea știam nimic despre musulmani, n-am avut norocul să fac dragoste cu vreo musulmană...

- Trebuie să știi, Mișulka tî moi liubimîi... Cam la cinci ani după căsătorie am rămas gravidă... Eram cea mai fericită femeie de pe pământ. Uneori mă suna soțul din careva țară îndepărtată, mai ales în toiul nopții, și eu boceam în receptor de fericire... De câteva ori m-am internat la o clinică, „na sohranenie” (adică, a primit un tratament pentru păstrarea sarcinii), am devenit foarte durdulie și așa, cu burta la gură, continuam să predau germana și franceza la școală... Directorul nu avea cu cine să mă înlocuiască. M-a tot rugat: măcar până la încheierea anului școlar... Și tot așa m-am „cărat”, până am împlinit șapte luni. Fătul era destul de măricel, un adevărat gigant. Se mișca mereu în burtă, aproape că nu mai adormeam nopțile...

Iuvelina începe să plângă. Lacrimile îi curg șiroaie pe obrazu-i îmbujorat. Mă aplec și le culeg cu gura. Sunt sărate... Puțin câte puțin gust din toate secrețiile femeii, pe care de acum o iubesc cu adevărat.

Ochii frumoși, de chihlimbar, i se întunecă, se fac de smoală. Poate că nici nu mă vede... Fără ochelari... Mă înșfacă de mână, unghiile, fără manichiură, dar îngrijite, mi se adâncesc în piele, până la sânge...

- În ziua, când am împlinit opt luni, am fost invitată la școală, ca să semnez catalogul, mai eram și diriginte de clasă, în a opta... Am ajuns cu bine, mi-am făcut datoria, dar la întoarcere, taman pe cărărușa „noastră”, m-am împiedicat într-o buturugă, am căzut la pământ, rău de tot... Fiind un loc pustiu, am tot țipat, până mi-am pierdut cunoștința... M-am trezit la maternitate... După operație... Am născut un băiețel mort...

- Nu mai plânge atâta... Iubita mea... Ești destul de tânără... Bunul Dumnezeu îți va mai dăruî un copil, viu...

- Tare mai vreau să te cred... Soțul meu, când a auzit ce tragedie s-a abătut peste familia noastră, n-a rezistat... Cu tot caracterul lui viguros... În doi ani, cât a mai muncit peste hotare, s-a alcoolizat, a revenit la Moscova, doar ca să moară... A fost internat la „kremliovkă” (adică, spitalul cel mai bine dotat, rezervat pacienților aleși, de la Kremlin), unde a și murit, peste șase luni... Nici nu știu unde și când a fost înmormântat... Am primit prin poștă certificatul de deces și o sumă substanțială de bani... N-am mai fost răsplătită și cu un apartament din trei camere, după cum mi s-a promis, pe când eram gravidă și am rămas, ca o pedepsită, fără de vină, în această blestemată de locuință comună...

Până dimineață n-am închis nici un ochi. Amândoi. Am ieșit împreună, în zori. Ne-am plimbat puțin, în jurul Mănăstirii Novodevici, apoi Iuvelina a plecat la școală, iar eu la Biblioteca „V.I.Lenin”, unde am început să mă documentez referitor la istoria celebrei Mănăstiri, care îmi acapara sufletul tot mai mult... Parcă aveam în față o mare taină, pe care trebuia s-o dezleg ori să mor...

La bibliotecă, în sala nr.3, la cea mai îndepărtată masă, îmi propteam capul în pumn și citeam ore în șir, sau îmi cântăream iar și iar viața mea plină de zbucium, de lipsuri, străluminată rar de tot de clipe de fericire...

Cum de am ajuns la Moscova?

Ce mă așteaptă în acest oraș atât de mare și atât de străin?

Ce caut eu în furnicarul gigantic, de aproape zece milioane de suflete, de trupuri, care se calcă unul pe altul, mereu-mereu...

Doamne, Doamne, Doamne...

Totuși, am fost îndrăgostit, cu șapte ani în urmă, de o moscovită...

Am avut parte de o dragoste mare, platonice, dacă poate fi numită astfel, deoarece am stat de câteva ori în doi cu iubita, m-a și sărutat, cu vârful buzelor, am gustat din neasemuitul nectar al gurii ei de Rai, am rămas chiar pentru o noapte întregă în casa ei, dar nu ne-am dat frâu liber trupurilor...

Vina este mai mult a mea.

Și suferința s-a revărsat deasemenea peste sufletul meu...

E adevărat, „Moscova nu crede în lacrimi”, și nu-i vorba numai despre această expresie cinematografică, toată vina o poartă acest sentiment mai puternic decât mine, mai violent decât orice uragan, care este în stare să se confrunte până și cu Dumnezeu, dacă e cazul...

Svetlana – Lumina sufletului meu, botezată apoi cu numele de Regină, apărui în viața mea tihnită de la Stadionul Republican (sunt nevoit să folosesc majusculele, deoarece este prima mea Casă Regală...) din Chișinău, într-o zi obișnuită de sfârșit de septembrie a anului 1970... Mă apropiam tiptil-tiptil de vârsta de 23 de ani (octombrie, ziua a 19-a, de fapt, noaptea dinspre 18 spre 19, după cum mi-a povestit măcișă-mea Saveta...), munceam din răspuțeri în calitate de pictor la acea instituție gigantică, eram numit recent chiar pictor-prim, deoarece „primul” se alcoolizase total – un foarte talentat plastician rus, originar de undeva din regiunea Riazan, care poposise cu mulți ani în urmă în Basarabia, adică, în „Solnecinaia Moldavia” – „Moldova cea însorită”, la recomandarea medicului său, care l-a sfătuit să consume doar vin natural, cât mai acru, dacă dorește să mai trăiască pe pământ și să nu moară de stomac... Și bietul pictoraș a tot băut, până și-a uitat și numele! I l-am uitat și eu... S-a trezit mort într-o dimineață (după cum se spune, cu tâlc, în lumea alcoolizatorilor...), într-un șanț, de unde l-a cules nevastă-sa, dar la stadion nu s-a mai prezentat și a fost „eliberat pe motiv de boală”, iar eu m-am trezit numit în locul lui, deși nu aveam nici experiența necesară și nici studiile respective... Din „ucenicul lui Rafael”, după cum eram poreclit mai înainte, am devenit chiar eu „Rafael”, deși, ca pictor eram mai mult recunoscut cu nedreptul calificativ de abstracționist, sau, cel puțin, de modernist... Pe atunci despre viitoarea „expoziție cu buldozere” de la Moscova nici nu-și putea imagina nimeni dintre noi, artiștii din provincie. Într-o jumătate de an am muncit ca un nebun, nopțile la rând,, bucuros, chiar fericit că dispuneam de un atelier de creație de 110 m.p.,

un spațiu imens sub o tribună a stadionului, unde și dormeam, doar patru ore din cele douăzeci și patru; am realizat ciclul meu folcloric – opt pânze enorme, pe care le țineam sub lacăt, de frica celorlalți artiști, dar mai ales de frica odiosului k.g.b, care își vâră nasul în absolut totul ce mișca pe pământul Basarabiei și al Bucovinei...

Totuși, m-au vizitat Glebus Sainciuc, cu soție-sa, geniala pictoriță Valentina Rusu-Ciobanu, care „s-au scăpat cu vorba” maestrului Mihai Grecu și n-am mai reușit să-mi țin în continuare compozițiile folclorice ascunse, s-a produs o mică explozie în lumea somnoroasă a artiștilor din R.S.S.Moldovenească...

Șugubățul Glebus Sainciuc, în timpul vizitei la atelierul său de creație din cartierul Râșcani a unei delegații din Moscova, de fapt, câteva doamne simpatice, care erau sosite la Chișinău cu o expoziție ambulantă a Muzeului de Stat „Lev Tolstoi”, prezentând spectacolul său inedit „Răzbunarea măștilor” – unic în lume, într-un fel, depășindu-l și pe celebrul Arcadi Raikin, la despărțenie, după câtevaisprezece pahare de vin, le-a șoptit îmbujoratelor moscovite, că la Chișinău mai este un pictor, și mai ciudat decât domnia sa și le-a sfătuit să mă viziteze la Stadionul Republican, la orice oră de zi sau de noapte. Ca să fie și mai sigur de toată povestea, pe care o pusese la cale, m-a chemat la telefon a doua zi (rar de tot eram invitat la secretara directorului general la telefon: duduia era mult prea periculoasă – o fostă gimnastă de performanță, campioană a republicii, care a căzut o singură dată de pe bârnă, nu și-a frânt nimic, dar a fost nevoită să părăsească arena sportivă pentru totdeauna și cum era bolnavă de a cuceri noi și noi titluri, acum cucerea bărbații...) și m-a sfătuit să vizitez expoziția ambulantă de la Moscova și să fac cunoștință cu doamnele de acolo... Zis și făcut!

Astfel m-am pomenit, la sfârșitul săptămânii, cu mai multe doamne la atelier, dornice să-mi cunoască picturile și nimic mai mult. Chiar așa mi-au spus: „I bolișe nicevo”, poate un păhărel de „Cabernet”, poate două... Pe ultimii bănuți am procurat în ajun cinci sau șase sticle de „Cabernet”, una singură de „Negru de Purcari” (de dulce, dacă va fi cazul...), o cutie de bomboane de ciocolată, firma „Bucuria” și așteptam să se întunece afară... M-am înțeles cu paznicul stadionului să lase porțița de serviciu deschisă (desigur, instituția fiind de importanță republicană, bine păzită,

m-a costat o sticlă de „Cabernet”, dar, mă gândeam, mi-au mai rămas cinci și una bine ascunsă...) și... Le-am întâlnit la intersecția străzilor Bender cu Pirogov, la cel mai apropiat colț al stadionului, și le-am introdus în atelier și din acea clipă viața și creația mea a luat o întorsătură neașteptată, halucinantă, poate chiar am nimerit sub farmecele unui blestem. Ce-i drept, un blestem frumos, blestemul dragostei...

Câte femei să fi fost la acea primă vizită nocturnă? Cinci? Șapte? Toate destul de tinerele, afară de o doamnă solidă, Irina Borisovna, o adevărată contesă... S-au risipit prin atelierul meu, nu prea luminos, dar semiîntunericul din colțurile mai îndepărtate accentua, într-un mod miraculos, și mai mult chipurile de pe tablourile mele, metaforice, ciudate... Toată dragostea avea să explodeze dintr-o metaforă, de la titlul, de fapt, subtitlul compoziției mele folclorice „MIORIȚA” („...Iar de-a fi să mor”), o pânză enormă, de trei metri pe doi... Vopselele mai lăcrimau, erau atât de proaspete, chiar în noaptea de ajun am pus ultimele tușe... Când am slobozit la pământ draperiile de pe pânza „MIORIȚA”, din centrul atelierului, s-a produs un adevărat șoc și cele cinci sau șapte doamne au izbucnit în plâns... Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă, care e vina mea? Treceam de la una la alta, încercam să le șterg lacrimile, să le mângâi, ele mă sărutau pe obraz, mă trăgeau de barbă, iar una, cea mai înaltă, ochoasă și cu niște sâni proeminenți m-a sărutat chiar pe gură, zăpăcindu-mă totalmente cu nectarul ei nemaipomenit...

- Svetlana! Svetlana!! Svetlana-a-a!!!

Toate au început să-i scandeze numele.

- S-o alegem de regină! Regina...

- Iar Mihai din clipa aceasta să ne fie rege. Rege!

A rostit Marina, deocamdată nu-i cunoșteam numele. Dar am menționat-o de la bun început: era cumva mai retrasă, mai suferindă și avea niște ochi cu totul și cu totul neobișnuiți... Un albastru, de care n-am mai întâlnit în viața mea, adânci și tainici, ca două izvoare de munte, din care nici un bărbat n-ar fi îndrăznit să-și potolească setea. Setea de frumusețe și de dragoste... Nu întâmplător, după ce am desfăcut a treia sau a patra sticlă de „Cabernet” și careva a propus să-mi aleg un „ministru al frumuseții”, eu mi-am dorit-o doar pe Marina... Dar mai întâi am ridicat mâinile pentru Prințesă – Principesa Bertha, pentru „ministrul sănătății” – Nadejda, adică, Speranța, pentru „ministrul

relațiilor externe” – Natalia, iar contesa Irina Borisovna a propus chiar ea să ne fie „ministru al resurselor materiale și spirituale”... Parcă am mai ales o doamnă, sau două, pe care nu le-am memorizat, poate că ele nici n-au existat... Larma și emoțiile s-au dovedit atât de puternice, încât mi-au luat mințile, mi-au tulburat memoria...

Aveam în atelier un „divan roșu”, o hurdughie veche, probabil, de pe când era construit Stadionul Republican, pătat de vopsele și eu l-am capitonat cu pânză roșie, pe care, de obicei, scriam lozincile consacrate zilei de 7 noiembrie și 1 mai... După ce treceau sărbătorile, scoteam pânza de pe șasiuri, o întorceam pe dos și astfel divanul meu a devenit „foarte exotic”, să amintesc doar, că pe el și dormeam, adică, mă tolăneam cu hoitul meu sleit de puteri peste toate sloganele revoluției și ale sărbătorii proletariatului din lumea întreagă...

După ce mi-au tot admirat compozițiile folclorice și câteva nuduri (ca un nebun, mi-am pus în gând să realizez un ciclu întreg „O mie și una... unul de nuduri”, desigur, nu l-am finalizat nici până în ziua de astăzi...), după ce am tot cântat, mai ales cântece rusești, celebre, Bertha-Principesa a propus să trecem la române și ne-a fermecat, până la lacrimi, cu strălucitul poem romantic „Gori, gori, moia zvezda” (adică, „Să arzi de-a pururi, steaua mea”), după... Am plâns din nou, de data asta motivat. Mult prea frumoasă s-a dovedit romanța Berthei, iar glasul ei, puțin răgușit, ne-a pătruns până în cele mai îndepărtate tainițe ale sufletului. Desigur, am fost rugat și eu, îndelung, să le cânt ceva, am tot refuzat, motivând că nu prea am voce, că nu știu să cânt, chiar nu țineam minte nici un cântec rusesc până la capăt, afară de cele pionierești și comsomoliste, învățate „cu de-a forța” la școală, și atunci am tras o cană plină de „Cabernet” și le-am cântat ceva de dor – cuvîntel intraductibil, chiar așa le-am spus; am început încetșor, apoi m-am tot aprins și le-am interpretat cel mai drag cântec al meu, moștenit de la bunică-mea Lucheria, „Dragă Carolină...” În limba română. Melodia acestui juvaier folcloric din Bucovina mea natală este cam târăgănată, fiecare vers se repetă de câteva ori pe parcurs, l-am cam lungit și eu, și mai mult, încât, în cele din urmă m-am trezit doar în doi cu Regina pe divanul meu cel roșu, sărutându-ne cu mult foc... Cum și când au dispărut din atelier toți „miniștrii”, adică, „ministeresele” mele, toată „Casa Regală” și, mai ales, cum o fi reușit să străbată dincolo de zidurile înalte ale Stadionului

Republican, pentru că paznicul „meu”, după o sticlă de vin (bun!), adormea tun în ghereta sa de la poartă și puteai să despici lemne, cum se spune, pe pieptul lui, că nu-l mai trezeai... O fi sărit doamnele peste zidul stadionului, pe la aprinsul zorilor, cu fustele lor în cap... Așa și n-aveam să aflu adevărul...

Cu Regina ne-am sărutat și ne-am tot sărutat, am încercat să-i smulg hainele, dar nu s-a lăsat, am reușit doar să-i dezgolesc sânii, să mă înfrupt din dulceața lor... Ce mi-a trăznit prin cap? Am scos de sub divan sticla de „Negru de Purcari”, am deschis-o și i-am tot picurat câte puțin din licoarea amețitoare a pământului meu, pe ambii săni, de o albeață divină, sorbind apoi fiece picătură cu buzele mele flămânde de dragoste, mai ales, din jurul sfârcurilor, după care i-am pus Reginei sticla la gură și în timp ce gâlgâia însetată, i-am pătruns cu mâna după elasticul chiloților și m-am scufundat în pădurea-i de cârlionți transpirați, până la clitoru-i în spume, fierbinte-foc, de mi-a ars pur și simplu mâna... Doar atât... Înnebuneam de dorință! Femeia mi-a simțit chinul, tremuram din tot trupul, îmi clănțăneau dinții în gură, numai că n-am bătut-o, „ca Loteanu”... Din dragoste!... Pe fundul sticlei de „Negru de Purcari” mai rămăseseră câteva „gurițe” de vin și în acea clipă „de vârf”, mi-a vârât, cu de-a sila, gura șipului înte buzele mele arzânde și până am „supt” tot nectarul hoața de femeie s-a strecurat în pantalonii mei, mi-a mângâiat mädularul încins, până am ejaculat dureros în palma ei... M-a eliberat de o „povară” mult prea grea pentru mine...

Aveam să constat, ceva mai târziu, că ni s-au aprins sufletele de la prima privire, pur și simplu luaseră foc... S-a întâmplat, ni s-a întâmplat acea „chimie”, după cum o numesc unii învățați, sceptici, acea unică stare a două trupuri și a două suflete, care pre limba noastră românească se numește dragoste. Dragoste!...

Ne-am mai întâlnit apoi la Hotelul „Moldova”, din centrul Chișinăului, unde erau cazate doamnele de la Moscova, câte trei sau patru într-o cameră, am avut o noapte de coșmar cu Marina, „ministrul frumuseții”, care m-a ținut în plină stradă, sub un tei din fața Teatrului „Luceafărul”, vorbindu-mi despre dragostea ei, sărutându-mă mereu, apoi și-a cerut scuze de la Regină, pentru actu-i de trădare („Casa Regală” s-a dovedit a avea și agenți secreți...). Am descoperit și un rival neașteptat – regizorul și actorul Ion Ungureanu, de la Teatrul

„Luceafărul”, care se îndrăgostise „lulea” și el de Regina mea... Numai nu ne-am bătut! El – cât o prăjină. Eu – cât un pitic în fața lui... Enigma noastră (și nu a Otiliei!) am dezlegat-o mult mai târziu, cu lacrimi în ochi: Svetlana, Regina mea era cu zece ani mai în vârstă decât mine și ca o femeie înțeleaptă a hotărât să nu mă nenorocească... Să nu-mi curme viața înainte de vreme și totodată destinul de artist... Artistul din mine, pe care l-a „zărit” cu adevărat la prima întâlnire din atelierul de la Stadionul Republican... Divanul cel roșu al meu, cu timpul, a devenit un fel de „Pat al lui Procust”, hotarul de nepătruns al iubirii noastre platonice, cu atât mai puternică, dar și mai nefericită, pentru mine, cel puțin... Poate că, dacă o aveam, din prima noapte, pe Regină, a doua zi mă sinucideam... Svetlana – Lumina Divină, s-a dovedit a fi mai puternică decât diavolul, o singură noapte, și mi-a dăruit viața întregă de mai apoi, ca s-o trăiesc, s-o irosesc, s-oucid, zilnic, în creație, în tablourile mele, în cărțile mele, în piesele de teatru... Să fac copii, mai mulți, de la femei diferite, dar să nu fiu fericit niciodată, cu nimeni, CU NIMENEA, nici cu o femeie, cu o altă femeie...

Blestemul dragostei neîmplinite?

Neputința iubirii, de a iubi cu adevărat?

În oceanul învolburat al acestei lumi absurde două inimi se caută de-o veșnicie și nu se mai întâlnesc...

Șapte ani la rând am purtat cea mai cumplită povară în sufletul meu, m-am simțit mult mai nedreptățit și nefericit chiar decât Sisif, am petrecut o noapte și o zi întreagă în garsoniera Svetlanei-Regină din Moscova, dar tot nu i-am gustat trupul... Slavă Domnului că nu m-am aruncat de la etajul șapte cu capul în jos spre dimineață... Dimineața Anului Nou 1971...

De la Stadionul Republican am fost alungat, dat afară, ca un câine! M-am încumetat să declar atelierul meu „deschis” (după ce uniunea artiștilor plastici m-a refuzat să organizez o expoziție personală, în sălile uniunii, fără majusculă, desigur...). Pânzele mele folclorice, la acel sfârșit de an 1970, au bulversat spiritele artistice din capitala „republicii unionale”, mă vizitau, zilnic, valuri întregi de amatori de artă „neoficială”, de la studenți de la Școala de Arte „I.Repin”, până la actori, scriitori, ziariști, profesori universitari și academicieni! Vestea a ajuns și la urechile conducerii uniunii artiștilor plastici. M-am trezit într-o zi cu

„Volga” albastră a uniunii în curtea interioară a stadionului și cu președintele uniunii, în persoană, însoțit de secretarul comitetului de partid al uniunii... Nu le mai pomenesc numele. Nu merită! După acea vizită, care a durat câteva ore, a dat năvală la mine un „spețalist” de la k.g.b., care m-a amenințat cu închisoarea, „pentru abstracționism”, ușa și geamurile atelierului meu au fost bătute în scânduri (cineva avea să scrie, cu creta: „Vse ušli na front”, adică, „Toți au plecat pe front”, deși erau zile de pace și nu exista decât „frontul ideologic”...), iar eu „eliberat din funcție din proprie inițiativă”...

M-a anunțat, „în mare taină”, secretara directorului general, care a intrat în atelierul meu pe la sfârșitul programului, a încuiat ușa cu cheia, pe dinăuntru (luase cheia de rezervă de la panoul secretariatului, deoarece eu nu încuiam niciodată ușa cu cheia, care era, de fapt, pierdută, încă de predecesorul meu), a tras draperiile la geamul dinspre curte, și-a scos hainele și doar în costumul Evei s-a tolănit pe divanul meu roșu, într-o poziție extrem de seducătoare, zâmbindu-mi cu o superioritate obraznică și aruncându-mi fraza: „Davai, bleedun, napiși i moi portret, poslednii v tvoiei

bezumnoi jizni, a potom budem trahatisea do utra...” (adică, „Haide, curvariule, pictează-mă și pe mine, ultimul portret din viața ta nebunată, după asta o să ne f... până la aprinsul zorilor...”). Am rămas perplex. Glasul interior mi-a șoptit: „E o cățea k.g.b.-istă, dă-o afară!” M-am apropiat de divan. Fosta gimnastă și-a desfăcut coapsele, „respirând” cu sexu-i dezlănțuit, încordându-și la maximum toți mușchii – într-adevăr, avea un corp superb, fantastic, cum numai artiste de balet și sportivele îl mai au, și o „gură” flămândă, întredeschisă, a vaginului, cum nu mai am întâlnit, nici în visele mele erotice... Mi-a făcut un gest, cu mânuța dreaptă, în care mai ținea cheia de la ușă, iar cu stânga m-a apucat de barbă... Trebuie să recunosc: mie tare nu-mi place, când cineva mă înhață de barbă... A pățit-o chiar Leonida Lari, mult mai târziu, când și-a permis gestul, la ziua ei de naștere, de față cu toată lumea... Fosta gimnastă s-a ales cu o palmă zdravănă peste obraz, încât i-a țâșnit sângele pe nas și n-am găsit nimic mai potrivit, decât s-o aburc în spate, să culeg cheia de jos, să descui ușa atelierului și s-o arunc, goală, afară, după ce i-am azvârlit și hainele și cheia... A fost prima și ultima dată, când am lovit o femeie, dar nu știu nici astăzi ce m-a apucat atunci, cine

sau ce mi-a luat mințile... Frumusețea corpului ei? Gesturile-i obraznice? Frica de k.g.b.?... La urma urmei, dacă tot aveam să fiu dat afară de la Stadionul Republican, măcar să-mi pecetluiesc numele cu un scandal „erotic”...

Erau în mare pericol tablourile mele folclorice. În ajunul acestei „întâmplări” am reușit să depun două portrete, ale lui Mihai Eminescu și al Veronicăi Micle, la expoziția-concurs, republicană, cu genericul „120 de ani de la nașterea Luceafărului poeziei noastre”, vernisată chiar în sălile uniunii artiștilor plastici... Ca apoi, la 15 ianuarie, spre surprinderea mea (poate, și a k.g.b.-ului!) să mi se acorde Premiul I, la compartimentul „pictură” și astfel m-am ales cu o deplasare de creație, pentru o săptămână, la Leningrad, de unde am căutat-o la telefon pe Regina mea și ea m-a așteptat la Gara Leningradskaia din Moscova și m-a invitat la ea acasă... Eram șocat după săptămâna petrecută doar prin sălile muzeelor din marea metropolă de pe Neva, cum i se mai spune capitalei culturale a Rusiei (de fapt, adevărata capitală!), dar punctul-forțe s-a dovedit momentul, când m-am achitat la hotel: mi s-a comunicat la recepție, cu un fel de „alură festivă”, că am avut „onoarea să dorm șapte nopți în camera de hotel, în care se spânzurase poetul Serghei Esenin...”

Când am coborât din tren, pur și simplu am căzut mort de emoții în brațele Reginei! A luat un taxi și m-a „cărat” la garsoniera ei din cartierul Beskudnikov... Era chiar în după-amiaza zilei de 31 decembrie... După un duș fierbinte și altul rece, mă simțeam cel mai fericit bărbat de pe pământ. Să întâlnim doar „în doi” Anul Nou... Dar hăt spre miezul nopții, când ne pregăteam să deschidem șampania, pe care am adus-o din cealaltă „capitalie” a Rusiei, Svetlana a primit un telefon, de la scriitorul Solouhin, m-a sărutat în fugă și a ieșit glonț din garsoniera sa, părăsindu-mă într-un mod atât de brutal, lăsându-mă, cum se spune, „cu buzele umflate”, dacă nu și mai rău...

Scriitorul celebru, un adevărat boier din lumea literelor, posesorul celei mai bogate colecții de icoane vechi rusești, o aștepta în fața blocului, într-un taxi și a răpit-o pe dragostea mea – a dus-o într-o direcție necunoscută, de unde avea să revină, stoarsă de toate sevele, cu pungi negre pe sub ochii frumoși, abia peste douăzeci și patru de ore...

Cum de nu m-am aruncat, totuși, în acea noapte cumplită de revelion de la etajul șapte? Într-o clipă de disperare totală am și încercat să deschid fereastra, era înghețată bocnă, n-am descoperit nici un ciocan prin casă, nici o tigaie de fontă măcar, nici un obiect mai potrivit, ca să sparg cele două rânduri de geamuri, încărcate de gheață, probabil, afară o fi fost treizeci sau și mai multe grade sub zero...

Gerul rusesc (Siberiile de gheață!) mi-au salvat viața!

Poate, o icoană veche, cu chipul Arhanghelului Mihail, zâmbindu-mi de sub straturile de vopsele, înnegrite de secolele pravoslavnice, pe care am descoperit-o pe un perete, în clipa de cumpănă, smulgând-o, pur și simplu, cu tot cu chironul, de care era atârnată și îmbrățișând-o...

Cu adevărat, cred că Bunul Dumnezeu mi-a întins o mână, mi l-a trimis pe Îngerul Păzitor, cu care am și rezistat cele douăzeci și patru de ore, până s-a întors din „blud” (nu mai traduc cuvîntelul, ca să n-o numesc pe Regina mea „bludniță”) Svetlana... S-a uitat, speriată, la mine, mi-a înhățat icoana, pur și simplu, de la piept, a sărutat-o, fără să-și facă Semnul Crucii, a pus-o la loc și doar atâta mi-a șoptit: „Volodia podaril...” Adică, era un cadou de la Volodia, Vladimir Solouhin...

Mi-au țâșnit lacrimi în ochi, mi-am luat valijioara, am trântit ușa și m-am mutat la Principesa Bertha, pe strada Frunze, cu numărul 13... O căsoaie „stalinistă”, un apartament comun, desigur, o celebră „komunalkă”, compusă din 28 de camere, cu un singur WC, o singură baie și o singură bucătărie, cu patru aragaze, mereu defecte, cu câte patru focuri, din care, deseori, funcționa-ardea doar unul... Bertha locuia împreună cu maică-sa și eu m-am trezit într-un furnicar infernal, chiar în centrul istoric al Moscovei, chiar pe strada, pe care trecea, zilnic, spre Kremlin, Leonid Brejnev, însoțit de o escortă întreagă de limuzine blindate...

Eram îndrăgostit.

Mă simțeam refuzat de toată lumea...

Viața din jur, politica, uniunea sovietică (închisoarea popoarelor!) – toate erau floare la ureche pentru mine dinclipa, în care mă trădase Regina. Regina mea... Care nu mi-a împărtășit dragostea, care avea să mă refuze o viață întragă, care m-a făcut să-mi părăsesc locurile natale și să aterizez la Moscova („Care nu crede în lacrimi!”), fără nici un izvor de existență, fără de viză de reședință, fără nici o carte publicată, fără

nici o expoziție personală de pictură, permisă oficial; cu o singură cămașă pe mine (roșie, de nailon!), cu un paltonaș procurat într-un magazin „cu preț redus”, cu o pereche de pantofi găuriți, dar cu o inimă în flăcări și cu un suflet îndrăgostit de o rusoaică, născută la Kaliningrad, cu zece ani mai în vârstă...

Prea multe coincidențe în viața mea!

Până atunci și de atunci încoace...

Marea Baltică...

Ochi de chihlimbar...

Femei moscovite, singure, divorțate, suferinde, mai ales suferind cumplit de singurătate, într-o metropolă cu aproape zece milioane de suflete, care se calcă mereu unul pe altul pe picioare, pe bătăture, pe inimi, pe creiere...

Orașul-furnicar, unde se moare din dragoste și unde n-a înviat încă nimeni din morți, deși este un centru creștin, poate, cel mai mare centru creștin pravoslavnic de pe pământ, care a avut, pe timpuri, după cum aveam să aflu din gura unor moscoviți veritabili, „sorok sorokovok”, adică, „de patruzeci de ori câte patruzeci” de Biserici...

Și am început să le caut urmele, ruinele...

Astfel mi-am salvat viața și mi-am potolit sufletul...

Mănăstirea Novodevici se apropie de o vârstă onorabilă: o jumătate de mileniu! Curios lucru... Această palmă de pământ, chiar de la începutul secolului al XVI-lea a devenit pentru cnejii Moscovei, apoi și pentru țarii ruși un fel de refugiu, în clipele de cumpănă ale cnezatului sau ale statului rus... Loc de închinăciune, de post, dar și centru politic, de unde era condusă întreaga țară, Mănăstirea devenind cu timpul un fel de citadelă a viitorului imperiu...

Primul moment din istoria acestui lăcaș sfânt, care mi-a răscolit sufletul, ține nemijlocit de domnia cneazului Vasili al III-lea al Moscovei, căsătorit, la 1505, cu Solomonina Saburova, care, pe parcursul a 20 de ani nu i-a dăruit nici un urmaș, cu toate că soții s-au rugat mereu pe la toate mănăstirile existente pe atunci, precum cele de la Volokolamsk, Mojaisk... Au plătit slujbe, au făcut danii, au ținut posturi, au bătut mătâanii... Tristețea cumplită a cneazului Vasili al III-lea se mai explică și prin faptul, că, în lipsa unui moștenitor, tronul Knezatului Moscova îi revenea unuia dintre frații mai mici ai cneazului, cu care

relațiile lui erau destul de tensionate. S-au pus în mișcare familiile marilor moșieri ruși, soarta tronului a devenit subiect de discuții aprinse chiar printre monahii de la Muntele Athos... Pentru că „dezlegarea” putea surveni doar în urma unui divorț... În cele din urmă, prin luna noiembrie a anului 1525, prima soție a cneazului Vasili al III-lea, Solomonina Saburova, s-a trezit călugărită, fără voia ei, iar în ziua de 21 ianuarie 1526 marele cneaz s-a cununat cu contesa Elena Vasilievna Glinskaia...

Și mai surprinzătoare mi s-au părut vizitele, destul de dese, la Mănăstirea Novodevici, a sângerosului țar Ioan cel Groaznic: aici a fost botezată, la 1550, țarina Anna, prima fiică a lui, tot aici și-a ispășit păcatele, după ce și-a ucis propriul fiu, în noiembrie 1582... După mărturiile nunțului papal Antonio Possevino, care avea să viziteze Moscova la doar câteva luni după tragicul eveniment, motiv de ceartă dintre tată și fiu ar fi servit încercarea țareviciului de a-și apăra soția gravidă de furia socrului ei... El era căsătorit, pentru a treia și ultima oară, după cum îi permiteau canoanele bisericii pravoslavnice, cu Elena, fiica voievodului I.V.Șeremetiev. Nunta lor avusese loc în anul 1580... După tragicul eveniment, văduva țareviciului a fost și ea călugărită, anume la Mănăstirea Novodevici, devenind inochina Leonida...

În timpul Postului cel Mare, anul 1598, țarul Boris Godunov locuia chiar pe teritoriul Mănăstirii Novodevici...

Domnia celebrei țarine Sofia avea să se încheie, la 1689, cu încarcerarea ei între zidurile Mănăstirii Novodevici, unde s-a pomenit călugărită, peste zece ani și a locuit în unul din turnurile corpului de pază al Mănăstirii... Aici au avut loc și execuțiile participanților la răscoala streleților din acel an, 1698, din timpul domniei lui Petru cel Mare...

La 1812 Mănăstirea Novodevici s-a trezit ocupată de armata franceză, iar în ziua de 25 septembrie acest sfânt lăcaș a fost vizitat de împăratul Napoleon I...

Cu atât mai mult m-am simțit surprins, dar și revoltat, când, pe la mijlocul anilor optzeci – taman îi făceam curte Annei Liubimova – am nimerit, în timpul unei plimbări, peste un cimitir părăsit din Parcul Bițtev, de la periferiile Moscovei și am citit, în doi cu viitoarea mea soție, mama fiicei mele Maria, zeci de nume franțuzești, de pe crucile sau lespezile răsturnate prin iarbă de acolo... Abia mai târziu mi-am dat

seama, că era vorba de un loc de veci al soldaților lui Napoleon, căzuți sub zidurile Moscovei, poate chiar sub zidurile Mănăstirii Novodevici, în cumplitul an 1812... Cimitirul se afla într-o uitare și degradare totală! M-am adresat autorităților raionului respectiv (pe atunci se numea raionul Brejnev), am încercat să-i mobilizez pe unii intelectuali de vază din Moscova, în vederea salvării acelor morminte, referindu-mă la convenția internațională respectivă... O lume de surzi și muți! Peste câteva luni am nimerit din nou pe acel loc. De data asta m-am pornit de unul singur. Întregul teritoriu era încercuit cu un gard de sârmă ghimpată. Am descoperit o poartă, care se dovedea a fi deschisă... Am pășit înăuntru și înainte de a mă apropia de monumentele funerare – mi-am pus în gând să transcriu mai multe nume de pe ele și să expediez lista la Paris, prin prietenul și colegul meu de teatru, actorul Victor Voinicescu-Soțchi și să-l rog să depună documentul la sediul unor instituții franceze, cointeresate în cercetarea, poate, și transmutarea rămășițelor pământești ale soldaților și ofițerilor francezi în patria lor de origine - o haită de dulăi, câini-lupi s-au aruncat la mine, încât unul Dumnezeu știe cum am scăpat de ei... Momentul cel mai curios s-a dovedit următorul: nici la intrarea mea pe acel teritoriu, nici la ieșire (prin fuga rușinoasă, dar sănătoasă), n-am întâlnit nici o ființă vie... Abia când am ajuns, pe jos, după o oră de „marș forțat” la cea mai apropiată stație de metrou, m-au cuprins un soi de fiori de frică irezistibilă: dulăii erau atât de înfometăți, încât m-ar fi sfâșiat în bucăți și mi-ar fi crompoțit și osișoarele! Mi-am făcut Semnul Crucii... Posibil, acel loc din pădurea Bitțev o fi fost oferit k.g.b.-ului, iar mai târziu, peste doar câțiva ani, după ștergerea tuturor urmelor (cu buldozerele!) teritoriul o fi fost vândut unei firme, condusă de un fost ofițer k.g.b. ...

De câte ori mi-am tot pus în gând să vizitez din nou acel loc, mă cuprindea un fel de tremurici pe la genunchi, îmi înțepeneau picioarele, doar la gândul, că s-ar putea să nimeresc iarăși față în față cu haita de câini și să nu mai scap teafăr din ghearele și colții lor...

Deși nu sunt un om fricos!

La amenințările, aproape zilnice, ale vecinei iubitei mele Iuvelina, într-o dimineață, când mi-am luat inima în dinți și am pășit pragul bucătăriei comune, cu gând să-mi prepar o cafea, fosta gardiană, cu o față schimonosită, băută, cu mâna dreaptă mutilată, care îi atârna ca o

cociorvă din halatu-i zoiros, a sărit la mine cu gura, dar nu numai... Probabil, era gata să sară și la bătaie! Urla cât o țineau bojocii: cu ce drept eu am intrat în bucătărie, cu ce drept locuiesc la Moscova, fără viză de reședință, că sunt un trântor, un „bleaghi” (adică, un curvar) și câte și mai câte... Că imediat o să anunțe miliția!

Destul de calm (numai eu știu cât de greu mi-a fost ca să mă rețin...), i-am propus chiar să-l invite pe milițianul de sector...

Am făcut un duș, pășind cu mult curaj în baia comună, mi-am pus hainele (cămașa cea roșie, unica...), mi-am pieptănat pletele și barba. Am scos un tom din biblioteca Iuvelinei, „Demonii” de Dostoievski și cu acea carte în mână i-am deschis ușa sectoristului... S-a uitat lung la mine. Mi-a cerut actele de identitate. Aveam buletin, adică, pașaport sovietic, cu domiciliul la părinții mei, din Bucovina, regiunea Cernăuți. Din R.S.S.Ucraineană, unde am reușit cu greu să mă pun la evidență, după expulzarea mea din Basarabia...

Sectoristul, un flăcău destul de tânăr, cu epoleți de locotenent, mi-a cercetat actele pe toate părțile, după care mi-a spus că în uniunea sovietică toți cetățenii trebuie să fie angajați în câmpul muncii, altfel voi fi judecat și condamnat „pentru trândăvie”... Cunoșteam legile! Am scoc legitimația de membru titular al Societății Teatrale din U.R.S.S., din care făceam parte din anul 1972, adică, eram membru al unei uniuni de creație și conform statutului aveam dreptul să fiu liber profesionist... Cu acest nou document l-am dat gata pe sectorist. Dar nici el nu era un nătăfleață... Mi-a replicat din nou că nu am dreptul să locuiesc la Moscova fără viză de reședință. Atunci m-am uitat în ochii lui și i-am răspuns sincer: eu o iubesc pe Iuvelina Iosifovna, avem de gând să ne căsătorim și atunci voi avea și blestemata de viză...

Probabil, vecina o fi ascultat totul din hol, o fi tras cu urechea...

L-am întrebat pe sectorist dacă are familie? Încă nu, dar are de gând să se însoare. Că locuiește, deocamdată, la un cămin și are doar viză temporară pentru Moscova, unde a fost repartizat după absolvirea facultății de drept... Că este și el „venit”, din provincide, chiar dintr-un cătun din Ucraina. Asta

mi-a dat și mai mult curaj. Am deschis bufetul și am scos o sticlă de coniac armenesc. Am umplut două păhăruțe de cristal. Și am mai scos din frigider și o farfurioară cu o gustare: pâine neagră „borodinskaia”,

unt „de Vologda”, icre roșii... I-au sticlit ochii milițianului! I-am dăruit și o carte... După ce am golit o jumătate de sticlă, m-a bătut ușurel pe umăr și m-a rugat, ca pe un bun prieten, să avem grijă, ca să n-o prea supărăm-deranjăm pe spurcata de vecină, că dacă se va adresa din nou organelor de miliție, s-ar putea să nu fie schimbul lui și atunci...

- Harașo!

Adică, „bine”, i-am răspuns și i-am strâns mâna la plecare.

I-am povestit Iuvelinei toată întâmplarea și am râs amândoi.

După o habă de vreme, când ne odihneam după o nouă partidă de sex, Iuvelina m-a întrebat:

- Chiar i-ai răspuns milițianului cela, că ai de gând să te căsătorești cu mine?

- Așa i-am spus...

S-a aruncat la mine, m-a cuprins, m-a sărutat cu foc. A slobozit și câteva lacrimi...

- Ai fost tu în stare?

- Am fost și mai sunt în stare...

Și mi-am simțit mădularul înfiorându-se, și am penetrat-o cu o violență neașteptată și am tot iubit-o până la apusul soarelui...

Dar mai întâi am verificat personal ușa odăii noastre, dacă este bine încuiată pe dinăuntru și în dreptul găurii cheii am aplicat cu lipici un petec de hârtie, tare, de desen, ca s-o învăț minte pe vecină și să nu ne mai spioneze...

Mare ne-a fost mirarea, la amândoi, când, în toiul serii, după o cină copioasă, ne-am apucat din nou de dragoste, de parcă nu ne mai puteam sătura unul de altul, am observat (cu ochiul al greileea?), cum coala de hârtie de pe ușă mai întâi a fost înțepată ușurel, cu vârful unui bisturiu, apoi, metodic, a tot găurit-o, cam cât i-a permis gaura cheii... O fi adus și un taburet, ca să-i fie mai comod...

Ne-am făcut din ochi unul la altul, ne-am întors într-o poziție cât mai potrivită, ca să ne admire organele genitale în plin travaliu și am tot gemut și urlat amândoi, din răspuțeri, până am orgasmat simultan... Numai nu mi-am adus penisul la ușă, ca să-i ejaculez vecinei drept în ochi...

După asemenea „reprezentatie” am înțeles că a încetat să ne spioneze, iar eu am început să ies și să intru în casă, cu cheia mea, de câte ori

aveam nevoie. Chiar îi uram vecinei, la bucătărie, „Dobroe utro!” (Bună dimineața), pe rusește, cu un abia sesizabil accent român-basarabean-ucrainean... Fără să-i pronunț și numele, pe care nu i l-am cunoscut niciodată și nici Iuvelina nu i-l cunoștea...

Iubita cu ochi de chihlimbar mi-a devenit, între timp, un fel de profesoară, mai întâi de limba rusă, pe care, totuși, n-o cunoșteam prea bine, apoi și redactorița piesei (a tragediei!) mele „Krik bez prava na eho”, pe care mi-a citit-o într-o noapte, la rugămintea mea, după care a bocit trei zile... O fi descoperit (presupus?) în persoana lui Dragoș – eroul central, pictor și scriitor, trăsăturile, caracterul și ceva din destinul bărbatului, pe care l-a primit în pat chiar din prima seară și de atunci nu se mai desparte de el?... Literatura și viața nu-s decât două fațete ale existenței umane, mai ales când un text literar devine și mai convingător decât însăși viața de toate zilele...

Am riscat, am riscat foarte mult, oferindu-i textul să-l lectureze, să-l „trăiască” și ea, măcar o singură noapte, dar am procedat conștient. Deși, din ziua (dimineața) următoare Iuvelina începu să se uite mai altcumva la mine, deveni chiar mai tăcută, poate, mai tristă. O fi înțeles totul? N-o fi priceput nimic din „tragedia mea”?

Și în dragoste parcă am devenit ambii mai cumpăniți, mai maturi. Nu ne-am mai permis, din acea zi, toate fanteziile posibile și imposibile în timpul actului sexual.

Am devenit oare cuminți?

Cam tot atunci am întrebat-o dacă nu i-a venit ciclul... Trăiam împreună de o lună bună și mi s-a părut că pe fața ei și mai ales în străfundul ochilor frumoși am zărit primele semne ale gravidității...

M-am bucurat, dar și m-am întristat. Totuși, mai mult m-am bucurat.

Iuvelina mi-a răspuns, puțin rușinată (nu-mi imaginam că poate fi și sfioasă...), că uneori ciclul îi vine neregulat, mai ales după întâmplarea cu copilul mort...

N-am insistat.

Treptat am observat cum se luminează tot mai mult la față, cum sânii îi devin mai „activi”, mai suculenți, și mai plini, cum sexul i se împlinește, labiile mari reacționează mult mai sensibil la orice „intervenție” a mea...

Femeia din acel moment a atins culmea feminității și a sexualității, a acaparat o jumătate din mine, poate, și eu i-am devenit jumătatea cea ideală, când bărbatul nu mai este o povară, o neliniște permanentă, un corp străin, chiar dacă acel „corp străin” îi întoarce uneori măruntaiele pe dos, o pătrunde până la inimă, îi produce un soi de dureri, mai dulci decât bucuria de a fi și de a iubi, de a se simți iubită...

Simțindu-mă mai sigur pe situație, mi-am permis să ies, în mod regulat, peste o zi și să stau la bibliotecă, de la deschidere și până la închidere. Tot acolo luam masa, cu câteva copeici, pentru că îmi puteam permite doar o jumătate de porție de borș (ucrainean, fără de carne), sau o supă de mazăre și o porție dublă de „garnir”, adică, de obicei, niște hrișcă și puțin sos, două bucățele de pâine neagră, de secară și un ceai... Nu mi-am permis niciodată să cer sau să împrumut măcar o rublă de la Iuvelina, cu atât mai mult, să șterpelesc câteva copeici din sertarul biroului ei, care era mereu deschis și unde se aflau bancnote, mai ales de zece ruble, de culoare roșie, teancuri întregi, poate, nenumărați... Dat nici iubita mea nu mi-a vârat, cu de-a sila, în mână sau în buzunar, niște bani, presimțind-știind că sunt sărac lipit pământului. De metrou, care pe atunci costa cinci copeici o călătorie (dacă era prea frig afară,

puteai să călătorești o jumătate de zi în subterană, tot schimbând trenul, până „se mai încălzea”, și toată plăcerea cu cinci copeici...). Mai cheltuiam și pe plicuri și timbre: cu nouă copeici îmi procuram două plicuri timbrate, pe care le puteam expedia în orice colțișor din marea uniune sovietică. Ori, cel mult, un plic cu timbru mă costa cinci copeici.

Corespondența o primeam la post restant, la Telegraful Central (instituție serioasă, pe care o respectam mult, o sciu cu majuscule...). Deoarece între Biblioteca „V.I.Lenin” și Telegraful Central de pe strada Gorki nu-i o distanță prea mare, o străbăteam, peste o zi, după cum și frecventam biblioteca, tot pe jos. Mi-am stabilit un traseu permanent – pe strada Ogariov (unde se află ministerul de interne...), traversam strada Herzen, o luam pe strada Granovski (mă treceau fiorii: mereu pustie și friguroasă, pur și simplu mă lua, de fiecare dată, vântul pe sus, nu știam că acolo, într-un bloc din cărămidă roșie, cu cinci niveluri, locuiesc membrii guvernului...).

Și dacă frecventam Telegraful Central atât de des, la ghișeu respectiv al oficiului poștal din interiorul imensului sediu, mă întâlnea mereu una

și aceeași bătrânică, o pensionară, probabil, care de singurătate nu rezista acasă și continua să lucreze, cu program peste o zi, taman ca și „programul” meu. La ghișeu cu litera „P” de obicei se forma câte o coadă destul de lungă și ca să nu pierd de fiecare dată timpul înzadar, mai întâi mă apropiam de capul cozii și bătrânică, dacă aveam o scrisoare sau o banderolă (mai rar – un colet), îmi făcea un semn amabil cu capul, adică, să stau, să aștept, ca toată lumea, până o să-mi vină rândul, iar dacă nu – printr-un gest negativ mă elibera de povara și chinul de a sta la coadă fără nici un rost. Bătrânică era ovreică și mă miram de fiecare dată, cum un român (era oare scris pe chipul meu, că sunt român?) a găsit limbă comună cu... Ce miracol ne lega sufletele, pentru că, până la urmă, s-a legat și cu sufletul de mine, adică, de destinul meu, retrăind sau bucurându-se de câte ori primeam câte un plic, mai ales cu vești de acasă, din Bucovina mea natală, sau câte un mandat poștal, fie și de trei ruble și douăzeci de copeici, de la redacția oficiosului regional „Zorile Bucovinei” din Cernăuți, ori de la gazetuța modestă, raională „Constructorul comunismului”, din Hliboca, unde, din când în când, mi se publicau două-trei poezii, la rubrica „Versuri noi” și eram remunerat cu o strictete demnă de invidiat: legile sovietice nu permiteau să se închidă lista de plată a salariaților oricărei redacții, până când nu se achitau cu onorariile corespondenților-autorilor netitulari, adică, până nu primeau bonil retur al mandatului poștal, fie și din alt capăt al uniunii, dacă autorul respectiv se afla acolo și primea bănuții la post restant...

Astfel am devenit și eu un fel de „scriitor la post restant”, iar bănuții, chiar copeicile de la cele câteva redacții, din Bucovina și Basarabia, cu care colaboram permanent, deseori m-au salvat de la moarte, chiar dacă nu de la moarte, cel puțin îmi câștigam pentru o bucată de pâine, o călătorie cu metroul, iar uneori mai agoniseam și pentru a viziona un film nou, sovietic, pe care puteam să-l privesc în prima jumătate a zilei, cu doar douăzeci și cinci de copeici. Cu această sumă am avut norocul să mă bucur (de mai multe ori!) de celebra operă cinematografică a lui Andrei Tarkovski „Andrei Rubliov”...

Iuvelina chiar s-a dovedit a fi gravidă. Ne-am prezentat împreună la doctor, de unde ne-am întors cei mai fericiți oameni de pe pământ, sau, cel puțin, din Moscova. Desigur, iubita mea s-a pus la evidență și a declarat că dorește să nască... Ba, mai mult, în toiul nopții, după o

îndelungată erupție sexuală, consemnând astfel fericita noutate, mi-a spus că și-ar dori să nască acasă, la maică-sa, în orașul Kaliningrad. M-a mirat mult o asemenea socoteală, dar nici n-am insistat ca să-mi spună de ce? Acasă... Mă gândeam și eu mereu la acel (acea?) „acasă” al meu, sau, mai exact, mă rodea la inimă, zi și noapte, cumplitul gând, că mi-am părăsit locul natal, acel „acasă”, dorul cel mai greu de suportat, suferința cea mai dureroasă a sufletului...

Și, parcă într-adins, de câte ori în viață abia dacă gustam din elixirul fericirii, sau, mai ales, când concepeam un copil, neapărat mi se întâmpla o nenorocire, se cutremura un ram din pomul meu genealogic, sau se rupea chiar o creangă întregă...

Curios lucru! Mai întâi simțeam un aflux puternic, irezistibil de energie sexuală în trupul meu, pur și simplu trebuia să mă „exprim” ca bărbat (foloseam această expresie în locul celei banale, scârboase, necenzurate, pentru care mă luau peste picior prietenii-bărbați: Eugen, Mircea, Nicanor, dacă e să-i pomenesc doar pe cei de la Moscova...). Căutam cu disperare o femeie, o fetișcană, cu care să mă culc și s-o conving ca să-mi facă un copil, indiferent ce ar urma după... Și deveneam atât de „plodoviți”, adică, fertil, fecund, viril, încât din primul contact sexual, fie și cu o muiere cunoscută abia în ajun, sau în seara respectivă, se producea, într-un mod cu totul și cu totul miraculos, acea „întâlnire de taină” a bărbăției cu feminitatea, acolo, în Cosmos, dar și aici, pe pământ, după care urma să se nască un nou om... Nu eram nicidecum stăpân pe fluizii puternici, mai puternici decât orice de pe această lume, care mă îndemneau să acționez, să răspund chemării atât de ciudate a trupului, dar și a sufletului, pentru că eram, de fiecare dată, conștient, absolut conștient de ce mi se întâmplă...

Repet: asemenea stare îmi bulversa viața mai ales, când Neamul se afla în mare pericol, taman atunci, când se cutremura o crenguță, când se frângea un ram întreg al Arborelui Genealogic...

Cu un an și ceva în urmă a fost lafel: când Tatiana, prima mea soție, și-a ucis cel de al doilea copil, s-a stins din viață bunică-mea după tată, Verona. Adevărat, era destul de bătrână, zăcea la pat, se bucura de o îngrijire atentă (mamă a opt copii!), într-un cuvânt – „nu era de-a muritului”, cum se spune la noi, în Bucovina. Am și vizitat-o cu câteva zile înainte, i-am sărutat mâna și s-a uitat lung la mine. Posibil, eram

dintre nepoții ei dragi, deși nu și-a exprimat niciodată deschis o prea mare dragoste pentru numeroșii ei nepoți și nepoate. Era din firea ei cam dură, poate văduvia îndelungată i-a înăsprit viața, căci bunicul Ștefan, în 1944, de rând cu mii de români, a fost deportat, a suferit chinuri cumplite în lagărul de pe malul lacului Onega, unde se murea de foame ca muștele pe la sfârșitul toamnei și chiar dacă a fost eliberat (unica vină a lui era că se născuse român!) și a ajuns acasă (Acasă!), cum s-a urcat pe cuptor, cum a rugat să fie tăiată o vacă din cele două (începea marea foamete de după război!), cum a mâncat lacom o strachină de carne, așa și a murit, cel puțin sătul... Următorii treizeci și ceva de ani de văduvie bunica Verona i-a trăit într-o singurătate cumplită, deoarece așa s-a întâmplat, că toți copiii i s-au risipit prin lume, unii în Rusia, alții în România...

Pe bunica Verona am reușit s-o petrec pe ultimul ei drum. Eram acasă... Acum mă așteptam la o altă lovitură, și mai dureroasă. Bunica noastră, după cum o numeam, noi, cei patru nepoți, adică, bunica după mamă, Lucheria, depășise vârsta de optzeci de ani, se apropia de optzeci și cinci... Suferise și ea mult, în deportare, în stepele pustii ale Kazahstanului, unde l-a pierdut pe soțul ei, bunicul nostru Gavril și a trăit și ea într-o cumplită văduvie peste treizeci de ani, aproape patruzeci, dar, în comparație cu bunica Verona, era de o veselie proverbială, nu se pomenea nuntă, cumătrie, înmormântare în tot satul, la care ea să nu participe, să nu cânte și să nu danseze, până i se desprindeau tălpile de la încălțări, sau să-l bocească pe cel plecat pe drumul fără de întoarcere. În celelalte zile, hărnicuță ca o furnică (ea însăși fiind mărunțică la trup, iar cu înaintarea în vârstă semăna mai mult cu un copil...), nu stătea o clipă fără de treabă, a muncit și în kolhoz, a ținut mereu câte un purcel pe lângă casă, niște găini și un cocoș („ca să nu le fie urât găinuțelor”), a lucrat mereu pământul, care nici nu era pe lângă casă, ci mereu în altă parte a satului, după cum era hatârul cozilor de topor din fruntea sovietului sătesc, care nu aveau ochi să-i vadă pe foștii deportați, din întâmplare (sau din mila Bunului Dumnezeu) rămași în viață și reveniți la locurile natale, după moartea lui Stalin...

Era de acum prin luna februarie. Ger, de crăpau lemnele (adică, mestecenii). Zăpadă de doi metri... Am stat la coadă la oficiul poștal de la Telegraful Central cu un fel de frică în oase: Iuvelina împlinea trei luni, sarcina o purta destul de greu, o chinuiau grețurile... Deși o

conduceam, zilnic, la braț, până la școală și înapoi, alarma din suflet nu mă părăsea. Trebuia să oficializăm cumva starea noastră civilă, dar nu ne prea grăbeam... Nu i-am pus la curent nici pe părinți, doar mama Iuvelinei de la Kaliningrad era la curent că așteptăm un copil...

Și cum mi-a venit rândul – bătrâna ovreică de la ghișeu m-a anunțat, cu glas potolit, că am o telegramă cu o veste nu prea bună... M-am simțit străpuns de o săgeată de foc, care mi-a trecut drept prin inimă. Abia dacă am reușit să descifrez cele câteva cuvinte, pe care mi le-a expediat fratele meu, Gheorghe: „Umerla babuška Lucheria tck Privezi klepsidru”. Adică, „a murit bunica Lucheria punct Adu-mi clepsidra”... Prima veste din telegrama fratelui m-a întristat cumplit: trebuia să fac rost urgent de bani, să-mi procur un bilet la tren, să ajung la timp, să reușesc la înmormântare... Celelalte cuvinte – o rugămintă, n-o înțelegeam și pace! Nu eram în stare să mai înțeleg nimic, afară de trista veste că mi-a murit bunica mea cea atât de dragă, care, de fapt, m-a și „făcut” pictor și scriitor... Cu greu mi-am dat seama, în cele din urmă, că fratele meu, Gheorghe, un adevărat meloman, mă ruga, dacă tot voi face un drum de la Moscova până în Bucovina, să-i procur și să-i aduc un nou disc al Formației „Clepsidra”, despre care eu, desigur, nici n-am auzit până atunci...

Am împrumutat bani de la Iuvelina, mi-am procurat un bilet la tren, am făcut rost și de discul „Clepsidra”, mi-am făcut bagajul în fugă și m-am îndreptat spre Gara Kiev din Moscova. Iubita m-a petrecut cu lacrimi în ochi și tare m-a rugat să mă întorc sănătos... S-a înhățat de mine și parcă tot încerca să mă rețină lângă dânsa, să nu-mi permită să plec, deși înțelegea, prea bine, cu toate simțurile ei de femeie, că voi pleca la înmormântare...

Tot drumul, pe parcursul a douăzeci și patru de ore, mai mult am plâns, pe bancheta de sus a vagonului și deoarece am făcut rost de un bilet la trenul internațional, am coborât chiar în Vama „Vadul-Siret”, de unde mai aveam opt kilometri de parcurs pe jos... Pe peron m-au înhățat doi grăniceri și mi-au ordonat să-i urmez, cu tot cu valiză... Am uitat să spun, că plecând din Moscova, fără să stau prea mult pe gânduri, mi-am luat cu mine și valizoiul cel mare, cu cărțile mele (românești!), cu puținele lucruri, peste care am pus și discul „Clepsidra”. Abia la vamă

mi-am dat seama că Iuvelina era într-adevăr disperată, când a înțeles, că mi-am luat toate lucrurile de la dânsa...

Grănicerii sovietici aveau tot motivul să mă cerceteze: mai întâi, am coborât din trenul internațional, aveam și o valiză mult prea mare și grea... Le-am prezentat biletul de călătorie, telegrama, pe care au citit-o cu atenție, dar s-au oprit mai ales la finalul ei, „Clepsidra” li s-a părut un fel de parolă... L-au invitat imediat pe șeful pichetului, care m-a învinuit de spionaj... M-au ținut tot într-un dialog al surzilor până hăt la miezul nopții, când mi-au dat drumul... Și am pornit pe calea ferată, din urma trenului, care, între timp, o fi ajuns la București... Din cer cădeau fulgi mășcați, valiza devenea tot mai grea, am încercat s-o port pe umăr, mai întâi pe cel stâng, apoi pe cel drept, apoi mi-am aburcat-o în spate, dar mai întâi mi-am scos curelușa de la pantaloni și am legat-o de mânerul valizei, ca să n-o scap din mers... Parcă aveam o bombă cu mine! De fapt, „bomba” chiar era în valiză: operele complete ale lui Dostoievski, pe care mi le dăruise Principesa Bertha și pe care nu le-am lăsat la Iuvelina, deoarece ea îl avea pe marele scriitor în biblioteca personală... Vai de memoria mea!

Desigur, Iuvelina, mi-a tixit în valiză două sau trei kilograme de lămâi, altele două de portocale, niște conserve, poate chiar niște icre roșii, o sticlă de un litru de vorkă „Posolskaia” – cea mai scumpă, alta de coniac armenesc... Pentru masa de pomenire a bunicuței, pentru „praznic”... Nici n-am deschis-o să văd ce mai era acolo, atât eram de tulburat...

Până la urmă, sleit de puteri, transpirat, apoi înghețat bocnă, iar transpirat și iar cuprins în ghearele gerului, care se tot întetea, mi-am slobozit valiza în zăpadă, pe una din șinele de fier și am tot împins-o din urmă, ba cu o mână, ba cu alta, ba cu picioarele, înaintând cu pași de melc, mai mult pe genunchi, încât, dacă de obicei parcurgeam drumul de la vamă, până la casa părintească într-o oră, ori, cel mult, într-o oră și jumătate, pe când studiam la Cernăuți și locuiam la internatul școlii, apoi, de data asta drumul-calvarul meu a durat patru ore! Când am ajuns în curtea casei natale, m-am prăbușit într-in troian de la fântână și dacă nu mă descoperea tatăl meu Vasile la timp – taman ieșise să mai curățe zăpada, în zori, ca să poată intra în ogradă sania cu doi cai și să poarte

sicriul cu bunica până la cimitir – la sigur că m-ar fi găsit mai târziu doar un sloi de gheață...

Am îngenunchiat lângă sicriul bunicuței Lucheria din Casa cea Mare, care zăcea ca o mireasă împodobită cu busuioc, în veșmintele ei dragi: cămașa cu altițe, catrința, frânghiuța roșie și băsmăluța (tulpănelul) de cit pe cap, cu picățele albe... Cel mai mult m-a impresionat inelul de ceară de pe degetu-i mijlociu de la mâna stângă. I-a purtat cinstea bunicului Gavril toți anii de văduvie și acum își lua rămas bun de la noi împăcată și fericită...

La un moment dat mi s-a părut că a deschis puținel ochii (ochii ei de un albastru limpede, ca floarea de in în toiul verii...), ca să se convingă că eu am sosit cu adevărat din străinătăți, de la blestemata de Moscova, vorba ei dintotdeauna. Ea nu-l blestema pe Stalin, ci toată ura ei pentru necazurile câte le-a avut de suferit le vărsa mereu asupra Moscovei...

N-am rezistat și ca să nu bocesc în gura mare, la căpătâiul ei, am înhățat lopata din mâna tăticului și până la prânz am tot rânit zăpada, din poartă și până la drum, făcând o pârtie largă prin troianul de aproape doi metri, prin care avea să treacă trupul neînsuflețit al bunicii noastre Lucheria spre locul cel de veci din țântirimul satului...

Tare nu mai vroia să moară! Deși avea aproape optzeci și cinci de ani... Doar două săptămâni a zăcut la pat și s-a stins de pe urma unei pneumonii: felcerul satului, un rusoi, un bețivan, veteran de război, nici n-a binevoit s-o viziteze, măcar să-i potolească puțin durerile, declarând că el are grijă doar de cei mai tineri... A tot răcnit de durere, până și-a pierdut glasul...

Și tare nu mai vroia „să putrezească în hleiul cela din țântirim” – vorbele ei de pe urmă, după cum mi-a povestit fratele Gheorghe, care, printre altele, s-a bucurat nespus de mult, că i-am adus, totuși, discul cu Formația „Clepsidra”...

În „Pomul Săracilor”, pe care l-au purtat doi copii în fruntea cortegiului funerar, am înfipt toate portocalele și lămâiele, pe care mi le-a tixit Iuvelina mea în valiză. Spre bucuria și a celorlalți copii la cimitir, căci au condus-o pe drum pe sârmana bunică Lucheria aproape toți copiii și bătrânii satului. Pe primii i-a iubit foarte mult, le-a compus și povestit povești, iar cu bătrânii și-a trăit traiul și și-a mâncat mălaiul, cum se

spune, o viață întreagă... Ba mai mult: i-a scăldat și i-a bocit pe toți care s-au călătorit din această lume înaintea ei...

Două săptămâni m-am reținut în sat. Mai întâi i-am ajutat pe părinți să gătească masa de praznic la trei zile, apoi cea de nouă zile... Am încercat să scriu ceva, un poem, o nuvelă, cu chipul bunicii Lucheria, dar n-am reușit să compun nici un rând...

Mi-am aranjat operele complete ale lui Dostoievski pe un raft din Casa cea Mare, l-am rugat pe tata Vasile să aibă grijă de cărțile mele, să pună mereu capcanele, ca să nu mi le roadă șoarecii, căsuța noastră fiind bătrână și ea, de aproape o sută de ani, mi-am aburcat din nou valiza în spate și m-am reîntors la Moscova...

Iuvelina mi-a deschis ușa și am pierdut darul vorbirii: avea o față de mort! Cu greu m-am hotărât să-i pășesc din nou pragul... Glasul interior mi-a șoptit, că în lipsa mea i s-a întâmplat ceva grav iubitei mele.

- Mișulka... am pierdut copilășul nostru...

Mai mult n-a fost în stare să scoată nici un cuvânt. Am plâns amândoi în hohote ziua întreagă, n-am reușit măcar să-mi târâi valiza din hol în cameră, dar nici vecina nu ne-a făcut nici o observație...

Noaptea următoare am stat culcați amândoi, pe pat, îmbrăcați, cu fața în sus și ne-am povestit unul altuia tot amarul vieții din urmă...

După plecarea mea la înmormântarea bunicii a început să sângereze. A chemat „Salvarea” și s-a internat la spital, unde i s-a acordat tot ajutorul necesar, calificat, dar copilul n-a fost salvat... Și era o fetiță... Nu avea decât trei luni și jumătate...

O fi avut și suflet?

Desigur!

Numai nume nu i-am pus...

Spre dimineață parcă mi-am pierdut mințile: i-am declarat Iuvelinei că plec... Mi-am luat valizoiul din hol, l-am târât până la metrou, apoi de-a lungul străzii Frunze, am descoperit un post de telefon vizavi de blocul cu numărul 13, am sunat-o pe Bertha-Prințesa și am anunțat-o că mă aflu în stradă, chiar în fața casei ei, cu valiza lângă mine și ori îmi deschide ușa, ori am să mor de frig...

Mi-a deschis ușa și în viața mea s-au întâmplat (aveau să se întâmple!) alte și alte evenimente, noi, dar de fiecare dată mi s-a strâns

inima de durere și mi s-a frânt sufletul de amărăciune, pentru iubita mea Iovelina, pe care n-am mai revăzut-o niciodată...

Bertha-Principesa nu m-a întrebat nimic, nici măcar nu m-a certat: cu timpul avea să mă primească de fiecare dată, când nimeream în stradă, ca un câine, să-mi ștergă lacrimile, văzute, prelinse pe obraz, sau, mai ales, cele și mai dureroase, care se prelingeau pe pereții interiori ai sufletului meu; a înțeles, până la urmă, că suntem legați prin destin, un destin comun, deși ea era cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât mine și nici de un fel de dragoste trupească între noi nu putea fi vorba...

Cum a fost căsătorită, în tinerețe, cu un flăcău petrecăreț, doar pentru câteva luni, cum s-au despărțit, așa și nu s-a mai recăsătorit. Și-a consacrat viața, sănătatea și talentul studierii operei și vieții lui Lev Tolstoi, muncind aproape șazeci de ani la rând la muzeul, care poartă numele celebrului scriitor...

M-a „crescut” pe mine, spiritual, ca pe un copil, ca pe propriul ei copil, de care n-a avut parte, iar eu n-am reușit să-i răspund cu toată dragostea unui fiu, a unui fiu vitreg...

Scrisorile noastre (câteva sute!) le voi depune la Biblioteca Academiei Române, ca mărturie a dragostei disperate a unei rusoaice pentru un român, dragoste neîmplinită, nici pe pământ, poate, nici în Cer...

Deocamdată dârdâi de frig, în „komunalka” Principesei Bertha, ziua întregă, cât ea se află la Muzeul „Lev Tolstoi”, mai schimb câte o vorbă cu maică-sa, Dominica (are sânge georgian), mai ales când mă servește cu câte o supă din păsat sau cu o farfurie de terci (mama Berthei n-a acceptat niciodată prietenia unicei sale fiice cu un vagabond ca mine, care, după vârstă, puteam să-i fiu fecior...). În clipe de furie (care se repetau tot mai des!), nu-și numea fiica altcumva, decât cu înjositorul calificativ de „prostituată”...

Dominica dispunea de o cameră separată – „zakutocek” (un fel de chilie), iar eu eram nevoit să dorm cu Bertha împreună, desigur, pe paturi diferite: ea – la ușă, izolându-se cu o perdeluță de cit, cu floricele roșii pe câmp, pe care o trăgea de-a lungul patului, cum se culca, iar eu îmi întindeam ciolanele pe un divan, hăt spre geam, cu oberlihtul mereu deschis, deși îmi clănțăneau dinții de frig și dormeam mai mult îmbrăcat.

Bertha sforăia toată noaptea ca o morișcă stricată, pentru că fiind cam plinuță, mai ales țâțoasă, se odihnea doar cu fața în sus...

Locuința comună, compusă din 28 de camerețe, cu un singur WC, o singură baie și o singură bucătărie era un adevărat „klopovnik” (adică, un cuibar de ploșnițe), de care nu mai era chip să scapi... Din cauza asta Bertha s-a obișnuit să irosească, zilnic, mai ales înainte de culcare, un fel de soluție puturoasă – câte o jumătate de balon de „Diklofos”, pe care îl respiram noaptea întreagă... Ni se înfunda nasul, ne trezeam cu dureri de gât, de parcă ne-ar fi zgâriat pisicile, ne alegeam cu dureri de cap și de ochi, ne înțepa la inimă, dar, cel puțin, nu ne mâncau toată noaptea lighioanele de ploșnițe: mari, grășane, leneșe, dar fără de hodină... Pielea mea era tăbăcită, prin gări și trenuri murdare, vagoane de clasa a treia (adică, ultima!), prin ploaie și vânt, ger și arșiță, la căminul universității am avut râie, într-o șură din centrul Chișinăului, unde mi-am întemeiat un mic atelier de creație, pe când munceam la Fondul Plastic, cot la cot cu regretatul Aurel David, m-am molipsit de la niște pisici de o boală de piele („lișai”, nici nu știu cum îi zice pe românește...), adică, vorba ceia: pielea mea, ori o bate, ori o lasă, că tot așa-i de râioasă! Desigur, am și eu acces la baie: Bertha, sărmana, se trezește zilnic la ora cinci, ca să apuce prima să-și facă un duș, apoi, cum iese, cu părul ud, mă introduce pe mine, ca să-mi eliberez vezica și stomacul (cu stomacul, desigur, stau mai prost: ca orice vagabond, sufăr mereu de crampe și am scaun o dată la 3-4 zile...), mă opăresc cu apă cât mai fierbinte, mi se face pielea ca racul și imediat mă pun din nou în pat, mai departe urmează calvarul – unul după altul, vecinii, vecinele, copilașii stau la coadă la WC-ul (unic!), se ceartă, plâng, se și bat, unii prunci se scapă și prin holul lung, de cel puțin zece-cincisprezece metri, cu podelele din scânduri putrede, cu mai multe colțuri întunecoase, cu dulapuri din placaj sau de metal în dreapta și în stânga fiecărei uși, în care gospodinele își păstrează rezervele de cartofi (care mereu putrezesc!), de morcovi, ceapă, usturoi, dovleci și pe unde se cuibăresc familii întregi de șoareci, uneori șobolani. După plecarea la școală și grădiniță a copiilor, începe alergătura celor care pleacă la slujbă, mai ales intelectualii, deși avem și un milițian, și o măturătoare de stradă (o tătăroaică tânără, sexuală, obraznică: în fiecare noapte își aduce un nou amant, cu care petrece până în zori...), câțiva bătrâni (fără de vârstă...), dar, mai ales, băbuțe fără de număr, care roiesc

pe la bucătărie, ziua întreagă, ciorovăind ca gaițele, certându-se și împăcându-se mereu... Am încercat să număr câte camerețe (despărțituri, căci uneori o cameră mai mare poate avea două sau chiar trei „locuri de trai”), la a nu știu cât-a socoteală mi-au ieșit 28 de uși, care dădeau în hol, cât despre locatari – nimeni, niciodată n-a aflat câți erau: 40? 50? Chiar mai mulți? Unii munceau în schimbul de noapte, alții lipseau cu săptămânile, unii mai și mureau... Cel mai nedreptățit eram eu, desigur, pentru că locuiam ilegal, fără viză de reședință și nu munceam nicăieri, adică, „stăteam acasă”... Mă apăra Bertha, doctor în filologie, născută la Moscova (adică, moscovită veritabilă, cea mai credibilă categorie în fața milițienilor, care ne verificau actele, uneori și în toiul nopții...), mă ocrotea, într-un fel, și statutul Dominicăi, mama Berthei, văduvă a unui participant la Marele Război pentru Apărarea Patriei (așa se scrie mereu, cu majuscule, din respect pentru cei 20 sau chiar 30 de milioane de morți căzuți în marele măcel...); tatăl Berthei murise, de pe urma rănilor, cu câteva luni înainte de expoziția ambulantă a Muzeului „Lev Tolstoi”, organizată la Chișinău, unde ne-am și cunoscut cu fiica lui, care, avea să-mi recunoască, mai târziu, abia în Basarabia și-a mai potolit durerea... Pe parcursul zilei, dacă n-o tiuleam spre bibliotecă, toată casa se mai astâmpăra, citeam în pace, în două săptămâni am dat gata „operele complete” ale lui Ilya Erenburg, volumele lui Lev Tolstoi (o ediție rară, în 12 tomuri) stăteau mereu pe birou, Cehov, Dostoievski, dar și Evtușenko, și Okudjava, Pasternak, Tarkovski, Ahmatova, Țvetaeva, Bitov... Nu prea ieșeam din camera Berthei, doar la WC, care era mai liber, mai ales după prânz, când „toată lumea bună doarme la Moscova”. Aveam și un fel de frică: tătăroaica, măturătoarea de stradă, muncea doar în zori, dacă se întâmpla să cadă zăpadă, ori spârgea gheața, până hăt la prânz – trotuarele trebuiau să fie mereu curate, presărate cu... sare, ca să nu lunece nimeni, apoi, până spre seară, când o vizitau „uhajorii” (adică, bărbații, care îi făceau curte...), era liberă și mereu își găsea o treabă prin coridor, trântea ușile, ca să-și evedențieze prezența... Dar, mai ales, mă „vâna” pe mine. Nu știu cum îi reușea, dar de câte ori deschideam ușa, încetșor, cu precauție, care nici nu scârțâia (avea grijă Bertha ca să ungă balamalele la timp), cum numai pășeam în hol – hop și ea peste mine, e adevărat – camera ei era vecină cu a Berthei (o fi găurit peretele cu un sfredel, ca să ne țină „din scurt”?). Și nu numai că dădea „întâmplător”

peste mine, prin semiîntunericul din hol, dar mă „împungea” cu sânii, uneori dezgoliți, revărsați afară din halatu-i zoiș, scurt, descheiat... Sâni frumoși, obraznici, pofticioși... Alteori o descopeream, într-o rână, la telefon: unicul aparat era, desigur, în hol, la care se forma, bineînțeles, coadă... Se sprijinea tătăroaica de noptiera, pe care se afla aparatul de telefon, într-un mod atât de ciudat, mai ales când trâncănea câte o jumătate de oră, în limba ei natală, încât halatul i se desfăcea taman până la buric și îmi demonstra, că iar „uitase” să-și tragă chiloții pe vine... Și, într-adevăr, aveam ce să văd, căci era înzestrată, muierea dracului, cu un sexapel imposibil de a-l ocoli și, cinstit vorbind, dacă nu aș fi fost „al Berthei”, la sigur, aș fi „gustat și sânge de tătăroaică”, mă înnebunea, nu alta! Mă provoca într-un mod atât de obraznic, încât îmi venea să-mi iau lumea în cap. Dar nu mai aveam unde pleca... Și noaptea, când se apuca tătăroaica să geamă, să urle, după ce golea cu amantul o sticlă, două de vodkă, mă excita la culme, încât nu mai puteam adormi și stăteam cu fața în sus, într-o erecție maximă, până ejaculam dureros, și rușinos... Chinurile mele „comunale” nu se încheiau cu acest moment „samoproizvolnic” (adică, produs contrar voinței mele), prietena mea Bertha-Principesa, aproape în fiecare noapte, avea obiceiul să se ridice din pat și fără să aprindă lampa de masă (ca să nu mă trezească), se apropia de geam (eu, ca să nu îngheț bocnă, mai închideam, pe ascuns, oberlihtul), deschidea încetișor ferestruica, apoi, în razele de Lună, sau la lumina becurilor din stradă, își studia sânii bogați, slobozindu-și mai întâi capotul pe parchet. Posibil, cu toate măsurile de precauție, o înțepa cel puțin o ploșniță mai curajoasă și sărmana femeie câte o jumătate de oră își pipăia un sân, apoi altul, până o descoperea pe nemernica lighioană, micuță, dar șotioasă, care se pricepea să se ascundă pe la toate încheieturile, pe sub malurile de grăsime, de care Bertha avea parte din gros... Deoarece noaptea își scotea ochelarii de pe nas (așa și n-am aflat niciodată câte dioptrii aveau... multe!), în timp ce încerca să prindă și să strivească între unghii acea unică ploșniță, trăgea cu ochii spre mine, probabil, să se convingă că dorm buștean, să nu se facă de rușine... Poate, ca orice femeie singuratică, visa că o să mă provoace, o să mă excite goliciunea ei și n-am să mai rezist, și o să mă ridic de pe divanul meu și am s-o îmbrățișez, și am s-o răstorn la pământ (parchet), și am s-o iubesc cu toată patima unui bărbat tânăr și sănătos, precum eram (mai

tânăr cu 20 de ani, mai exact: cu 19 ani și 157 de zile...). Dar... Uneori, înfuriindu-se de lipsa mea de atenție, își sălta sânii cu zgomot, îi „cobâlțâia” (o vorbă de la noi, din Bucovina), adică, îi lovea unul de altul, care scoteau un sunet surd, precum ai scutura o sticlă de lapte de un litru, plin doar pe jumătate, deși sânii Berthei aveau câte cel puțin trei „litri”. Trăgeam cu ochiul, de sub plapumă (mereu îmi acopeream și capul cu plapuma, ca să nu mă „tragă curentul”...), o priveam șocat printre gene, mi se strângea inima de durere, mi se făcea cât un purice (și nu cât o spurcăciune de ploșniță!), înțelegeam că femeia se chinuie noapte de noapte la rând, m-a cules din stradă, mi-a oferit minimum de condiții, chiar mai mult decât dispune ea însăși și eu, bădăranul (țărănoiul!), nepriceputul, somnorosul (impotentul?) să n-o mângâi măcar o dată, să nu-i desfăc coapsele gigantice și s-o penetrez până în adâncul adâncurilor... Să-i potolesc dorul, să-i adăp burta atât de însetată...

Alteori își culegea câte o ploșniță din triunghiul pubian, bogat și mult prea reliefat, potrivindu-și un picior pe scaunul din fața biroului de la fereastră și razele de lumină de afară îi evidențiau sexul, îi admiram labiile mari, clitorisul, printre gene, tremuram ușurel, din creștet, până în vârful picioarelor, dar mititelul nu se înfiora, nu se trezea, nu am avut niciodată măcar cea mai ușoară erecție în fața goliciunii disperate a Berthei, a Principesei mele...

Nici atunci, pe când aveam doar treizeci de ani, și nici acum, când am depășit vârsta de șaiszeci, nu-mi pot răspunde: DE CE?

Bertha („moia Berthulecika”, după cum o numea maică-sa, în rarele clipe de gingășie, căci, după cum am amintit, n-o scotea din „prostitutkā”) m-a iubit cu adevărat, cu toată dragostea de care este în stare, sau, mai exact, cu care poate fi înzestrată (dăruită!) o femeie, mai ales o rusoaică (pe lângă toate și cu puținel sânge georgian...), o moscovită și eu, bou neînjugat (nerecunoscătorul!), țap castrat, șobolan fără de coadă, nu i-am acordat atenția respectivă... Mult mai posibil, că Bertha m-a iubit (mă mai iubește și acum?), ca pe un copil, ca pe un fiu, de care n-a avut parte. M-o fi iubit mai mult decât pe bărbosul ei idol Lev Tolstoi, contele de la Yasnaia Polyana (curvariul...), poate, chiar barba mea actuală (sură, mult prea încălțită mereu, în vânt, asemănătoare – ce minune! – cu bărboiul lui Tolstoi...) i-a potolit, în cele din urmă,

pornirile-i pătimeșe și acum se gândește mai mult la moarte, decât la dragoste...

Păcatul, păcatele, multele... sunt ale mele. Le voi purta în suflet (și în trup) până la ziua cea de pe urmă și nu-mi voi afla liniștea și nu voi descoperi acea unică mânăstire, acel unic părinte-duhovnic, care să-mi asculte spovedania până la capăt și să mă mântuiască aci, pe pământ...

Acum, iată, boșorog bătrân, mă plimb, aproape seară de seară, cu Tatiana (ce coincidență de nume...) în jurul lacului din preajma Mânăstirii Novodevici, mână în mână, ne povestim unul altuia viețișoarele trăite-risipite (eu – prin străinătăți), ea – prin Daghestan, prin Bișkek, ne amintim de copiii și nepoții noștri (fiecare cu ai săi...), iar de câte ori traversăm „Podul Îndrăgostiților”, cel puțin eu, care am rămas un sentimental incurabil, mă opresc neapărat în fața grilajului din dreapta, sau din stânga, din fier masiv (din fontă?), ating, cu degetele tremurânde, lacătele sau lăcătoaiile agățate de toate barele, încuiate, ferecate, unele ruginite de-a binelea, altele noi-nouțe, cu numele mici (Lena+Volodea, 2005), adică, dovezile de netăgăduit ale perechilor, pecetluite în dragoste, pe viață, dar și pe moarte și chiar după moarte, că ei pe acest podeț din coasta Mânăstirii și-au depus jurământul de taină, sub razele Lunii, sub licărul divin al turlor aurii ale lăcașului sfânt, poate, sub dangătul mirific al clopotelor de vecernie – jurământul de credință, de iubire veșnică, după care, cu mânuța-mânuțele proprii și-au încuiat „lacătul inimilor unite pentru totdeauna” și au aruncat cheița (cheia, toate cheile, chiar și cele de rezervă...) în apă, la fund, în fundul fundului mâlos al lacului, al apei, al apelor...

În seara trecută am descoperit chiar un lăcătoi de un pud, „de hambar”, cum i se mai spune, de potcoava căruia sunt agățate o mulțime de lacăte mai mici, fel de fel: de producție italiană, chinezești, turcești și, desigur, rusești... Probabil, mirele și mireasa și-au depus jurământul de „dragoste veșnică” pe acest podeț, de față cu toți prietenii, oaspeții, rudele – martori, care, la rândul lor, s-au prezentat cu lăcățelele lor în buzunare, după ce le-au încuiat bine, și-au aruncat cheițele în apă, sub aplauzele tuturor...

Când mi-am procurat cea mai recentă carte-album de la ghișeul de pe teritoriul Mânăstirii Novodevici, cu titlul „Postavlen monastiri devici u grada Moskvî...” (adică, „Și s-a pus mânăstire de fecioare lângă zidurile

Moscovei...”), pentru care am dat o groază de bani, pentru că este o ediție frumos ilustrată, cu un text bine documentat, elaborat de specialiști de vază din domeniu – această achiziție va ocupa un loc de frunte în biblioteca mea personală (din Moscova, de la Bahrinești, sau din București?), am întreat-o pe doamna, care mi-a zâmbit larg, pentru că nu m-am zgârcit la bani, dacă știe, cunoaște ceva despre „Podul Îndrăgostiților” de sub zidurile exterioare ale Mănăstirii și mi-a răspuns că aude despre asta prima oară în viață... Și era o doamnă solidă, în vârstă, cu ochelari cu ramă aurie, o „inteligentă”...

Voi pune aceeași întrebare și călugărițelor, care pășesc, abia atingând pământul, atât prin Biserica Adormirii, prin fața Catedralei Smolensk (mereu închisă, „în restaurare”...), cât și pe aleile adumbrite, dar nu știu cum măicuțele-rusoaice sunt mult prea tăcute, închise în sine (cu sufletele ferecate, aidoma lacătelor de la grilajul „Podului Îndrăgostiților”), cu aceste ființe cernite îmi vine extrem de greu să intru în vorbă, în comparație cu călugărițele din România, cu care găsesc, de obicei, limbă comună, de una chiar m-am îndrăgostit (de la Mănăstirea Pasărea, păcatele mele, păcate...). Într-un timp (primii mei ani de ședere în patrie, Patria Mea Istorică...) chiar mi-a trăsnet prin cap să mă însor cu acea călugăriță, căreia i-am sărutat mâna, o singură dată și nu și-a retras-o; mă pregăteam chiar să-i cer Preafericitului Părinte Patriarh TEOCTIST să-i deie dezlegare... Atât de singur și nenorocit mă simțeam... Dar mi-am dat seama, că păcat mai mare pe lumea asta nu-i, și nici nu poate să fie! Să te gândești, că ar fi posibil să te însori (a câta oară!) cu o fecioară (aleasa inimii mele se afla în Sfânta Mănăstire de la vârsta de 12 ani!), care este Mireasa lui Iisus Hristos, care s-a jertfit și continuă să se jertfească zilnic în fața Altarului, pentru ispășirea păcatelor noastre... Culmea! L-am convins pe unchiul meu, medicul legist Ovidiu Ionescu (printre altele, el i-a făcut autopsia scriitorului Marin Preda, stabilind că a fost otrăvit, dar cei doi securiști, care l-au asistat, l-au „convins” să scrie altceva la paragraful „cauza morții” din actul de deces...) să mă ducă la Mănăstirea Pasărea, dimpreună cu mătușa-mea Caty, să fie de față, când voi cere mâna fecioarei de acolo...

Păcatele mele, păcate...

Iată de ce așa și nu m-am căsătorit (recăsătorit...) în România, nu am avut și nu am binecuvântarea... Binecuvântarea cui? Desigur, a Atotvăzătorului...

Cu Tatiana e altă poveste... Ea locuiește în raionul Hamovniki, unde se află și casa lui Lev Tolstoi, și Mănăstirea Novodevici. De câte ori traversăm podețul, adică, „Podul Îndrăgostiților”, poate, actuala mea prietenă s-o fi gândind, că e timpul să procurăm și noi un lacăt, nu prea mare și nici prea scump, să ne furișăm și noi spre locușorul acesta învăluit în taină, într-o zi fără de martori, sau într-o seară mai posomorâtă, învăluită în păclă, să jurăm unul altuia credință, dragoste veșnică, după care să găsim un colțișor (o bară) mai liberă din grilajul „podului”, să ferecăm relațiile noastre acolo și să aruncăm cheița (cheițele) în apă... Orice femeie visează, cu ochii deschiși, să i se „întâmple” și ei asemenea minune...

Deocamdată Tatiana mă zmuncește de mână, de cot, de fiecare dată, când mă rețin prea mult pe „podeț”, descifrând-citind numele îndrăgostiților, anul, luna, ziua, când s-au hotărât...Noi rămânem, în continuare, doar niște „nehotărâți”, niște amatori, niște observatori pasivi ai frumosului, extraordinarului obicei moscovit, pe care l-am botezat, și nu fără de un puternic regret, dar și cu un entuziasm irezistibil – „**PODUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR**” de la Mănăstirea Novodevici, și mai exact ar fi „**PODUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR VEȘNICI**”, deși veșnicia pare să fie în zilele noastre un fruct oprit, doar o noțiune filozofică, în care nu mai crede nimeni...

Cu Tatiana mai avem de trecut, probabil, încă multe „poduri ale vieții”, împreună sau separat. Nu demult am aflat, că nici n-a fost botezată la naștere... Trăiesc (încerc să trăiesc...) într-un mare păcat, Doamne!

Vom rezista oare, împreună, până în acea zi, când Tatiana va fi gata (demnă!) de primi Sfântul Botez?

Câte „lacăte” ale sufletului ei împovărat de anii (mulți!) trăiți în păcat voi fi nevoit să tot sparg (fără de cheie!), ca s-o aduc în fața Sfântului Altar, s-o scufund mai întâi în Cristelniță...

Apoi...

Ziua cea de Apoi?

Clipa cea de Apoi, de Niciodată?..

Sufletul meu, îmbătrânit înainte de vreme, s-ar putea întâmpla, să nu mai reziste în acest oraș-furnicar de mult prea multe milioane de ființe debusolate, deși, cred (absolut!), că sufletul, și al meu, inclusiv, este veșnic... Dar, atunci, reiesă, că și suferințele cumplite ale sufletului sunt veșnice?

Doamne, Doamne, Doamne...

Scriu aceste rânduri, aceste pagini, într-un fel,perate, la vila fiicei Mareșalului din Zagoreanka, unde poposesc o dată pe an (o singură dată!) și unde zbuțiatul meu suflet parcă își află alinarea, unde mi se potolesc toate instinctele (mai ales, cele animalice, greu, cumplit de greu de îmblânzit), unde cad merele din pomii mult prea îmbătrâniți și nimeni nu le culege (în toamna aceasta s-a prăbușit la pământ chiar un măr întreg, mult prea îngreunat de rod...), unde mă pun, de fiecare dată, pe postit și pe rugăciune, unde bat mătănii, până îmi zdrelesc genunchii, dacă tot nu mi se astâmpără duhul cel rău din toată ființa mea... Nu se astâmpără și pace!

Mănăstirea Novodevici!

Când se aprind, în toiul serii, toate luminile și absolut toate edificiile de pe teritoriul Mănăstirii se proiectează într-un mod feeric pe bolta Cerului, sunt în stare să admir această frumusețe (ireală!) ore în șir, fără să mă mișc de pe taburetul, pe care îl plasez în pragul balconașului de la etajul cinci al Tatianei, de fapt, al poetului și al traducătorului englez Walter May, căruia i s-a oferit, cu mulți ani în urmă, această locuință, „pentru meritele deosebite în domeniul înfloririi relațiilor culturale ruso-englze”, un bloc „stalinist”, cu multe etaje, chiar în fața Sfintei Mănăstiri Novodevici... Bătrânul poet s-a mutat, acum câțiva ani, într-un vechi cimitir dintr-o suburbie a Moscovei, la o vârstă onorabilă de aproape 95 de ani, iar noi, eu, omul mereu fără de casă... admir acum frumusețea incredibilă din fața ochilor, până îmi dau lacrimile, până exact la ora 23, când sistemul de iluminare se întrerupe brusc și totul (și toate...) se scufundă într-un întuneric relativ, pentru că din asemenea clipă viața continuă mai departe, sub bolta metropolei nocturne, scufundată în spasmele milioanei de trupuri, înlănțuite între ele, vomitând și ejaculând, aruncând afară și vărsând într-un hâu fără de fund, atât tonele de bucate și băutura prost digestionate, cât și miile de decaltri de spermă umană, irosită fără de rost, dacă ar fi să-l parafrazez (poate, nu chiar

exact...) pe celebrul scriitor rus Vasili Belov, care, cu mulți ani în urmă, m-a cutremurat cu această constatare tristă a sa, referitoare la bieteile ființe conlocuitoare din marea urbe, a Treia Romă... Sau care, cel puțin, se dorește să devină cea de a Treia Romă, deși Roma este una singură...

„Nu fi rău, Regele meu...” – parcă o aud (uneori chiar îi aud glasul!) pe Principesa Bertha, care de mai bine de un an de zile nici nu-mi răspunde la telefon. O fi fiind „telefonia” moscovită de vină, sau?...

„Cine-a îndrăgit străinii...” – vorba lui Eminescu, iar Poetul a avut mereu dreptate. Atunci când a scris. Acum. Totdeauna...

Casa („dacea”) fiicei Mareșalului este pustie! Nu mi-am imaginat niciodată, că o vilă atât de frumoasă, cu două niveluri, într-un colț de natură – un adevărat rai pe pământ, poate să fie, să devină, la un moment dat, goală, fără de nici o suflare omenească. Pereții interiori ai salonului, în care mi-am pus o masă, improvizată din detalii mai vechi, descoperite la cerdac, pereți capitonati cu lemn natural (de molid?), plafonul, și el din lemn, parchetul de stejar, ușile (multe!) din lemn sculptat, rafturile goale, și ele din lemn (de mesteacăn?) – toate parcă și-au luat rămas bun de la amfitrioana acestui lăcaș atât de intim cândva...

Cum să-i explic fiicei Mareșalului, că eleganta ei vilă nu mai are nici un farmec, fără prezența domniei sale, fără mulțimea de tablouri, lucrări de ceramică, bibelouri, miile de cărți (unele rare de tot!), chiar fără cratițele de la bucătărie, fără vesela de argint, fără parfumul ei îmbătător, franțuzesc...

N-a trecut decât un an, o iarnă, o vară...

Merele cad din copaci, supărate, că nu le culege nimeni...

Melcii somnoroși se tot înghesuie pe cărăriile pavate cu plăci de marmură albă... Ce dale minunate!

Frunzele de iederă pur și simplu ard pe la geamuri, în razele soarelui acestui început de septembrie...

Latră câinele vecinului, aiurea, poate că moare și el de singurătate...

Nimeni și nimic nu mai are nici un rost pe aseastă palmă de pământ fără chipul tău mlădios, aidoma unei mlădițe de salcie, clătinată de o boare de vânt, aidoma unui crin, peste care s-a aplecat, într-un tremur ușor, făptura unui tânăr îndrăgostit...

Dacă toamna trecută în acest salon am compus o bună jumătate din volumul meu de poeme „Ochiul lui Dumnezeu”, pe care am reușit și să-l

editez, desigur, la București, pe bani (dolari și euro...) împrumutați (pe care dublul academician Mihai Cimpoi n-a binevoit măcar să-l deschidă, când i l-am oferit, cu autograf, la Cernăuți...), de data aceasta nuvela „nu se mai scrie”, adică, stau aplecat asupra coalei albe de hârtie (am o rezervă pentru o sută de ani înainte...) și pana-mi (pix-ul) nu scârțâie, iar dacă și lasă niște urme îmbârligate, atunci eu nu le pot descifra a doua zi... Unde-i preacucernica și mult preacredincioasa Sofia Andreievna – soția, mucenița lui Lev Tolstoi, ca să-mi descifreze „hieroglifile”? Biata femeie o viață întreagă i-a tot „dezlegat” și copiat „carcațele” (un cuvânt cu sens nou) de cerneală, punându-i-le apoi în pagină, ca mai târziu contele, citindu-și corectura viitoarelor tomuri, să înnegrească din nou paginile și să le restituie soției iubite... Cele 90 de volume masive („iubileinoe izdanie”, adică, „ediția jubiliară”), semnate de către titanul de la Yasnaia Polyana și tipărite abia după moartea lui („întoarcerea în țărână...”, după cum avea să scrie Ion Druță), între anii 1928-1958 o fi fiind, probabil, un monument (testament?) unic, în plan mondial, al erupției unei minți (fără de minte...), al scrisului-fluviu (precum i se mai spune pe limba criticilor literari – copoi hămesiți, care n-au ortografiat în viața lor un catren sau o pagină de proză...), dovada mult prea grăitoare a „nebungiei umane”... A făcut-o un rus! Un conte... Un țaran, după cum se simțea, cu adevărat, Lev Tolstoi, Liovușka, ținând strâns coarnele plugului, sau trăgând la coasă, de rând cu mujicii din cătunele mejeșe ale imensei sale moșii... Liovușka îl numea soțioara sa, în clipele de gingășie, mucenița Sofia Andreievna, care i-a născut 13 copii... Alții (nu știe nimeni câți...) aveau să i se nască prin „izbele” de bârne, înnegrite de vreme și de mizerie, risipite prin întreaga gubernie Tula... Adevărat conte și adevărat țaran rus!

De ce mi-am amintit? Cum de mi-am răscolit memoria? Memoria mea atât de „adormită”... Nu sunt în stare să țin minte măcar o poezie de a mea! Mereu, de câte ori sunt solicitat să recit un poem, „din creația proprie”, eu îl citesc din carte, de pe foaie... În sutele și miile de poeme, ciudat lucru, nu se repetă, nu mi s-a întâmplat să repet unul și același vers pe parcursul a cel puțin patruzeci de ani, de când am debutat ca poet... O minune, pe care n-o înțeleg... N-au descifrat-o nici „spețialiștii în halate albe, dar cu epoleți pe dedesubt” de la spitalul psihiatric din Costiujeni-Chișinău, care nu m-au crezut, că până la „internare” aveam o

memorie de invidiat! Ca apoi, după ce am tot fost bătut în cap, mai ales, în „salonul furioșilor”, unde erai transformat într-o „legumă”, să mă aleg „fără memorie”...

Cu celebrul Andrei Saharov - așa și n-am reușit să declanșăm un proces (a murit prea devreme...), un tribunal internațional, pentru condamnarea crimelor săvârșite de către medici (psihiatři în halate albe, sub care purtau uniforme înstelate de k.g.b.-iști!) în auspiciile-închisori sovietice, dar câte n-am reușit eu în viața asta...

„Mai ai timp, Mișule!”, parcă aud glasul unui amic, român...

„Vșio eșcio vperedî!”, aud și mai clar afirmația unui coleg de breaslă rus (adică, „Totul e înaintea!”).

Dar eu, cu adevărat, nu mai am timp. Pur și simplu Timpul s-a retras din mine, din toată ființa mea... Când? Unde? Cum?

Cum de i-a reușit? O nălucă...

„Timpul meu” s-a prelinș, aidoma ceasornicelor lui Salvador Dali (iată, am mai folosit această imagine!), în chipurile pe care le-am creat, le-am trăit și le-am născut, le-am dat viață din viața mea (tot mai puțintică...), sânge din sângele meu, suflare din suflarea mea... Ca să nu mi mai aparțină (din clipa, în care le-am „pus” în pagină?), chipurile-prunci... Pruncii mei nenăscuți, risipiți prin lume, avortați de către niște mame, care n-au devenit mame cu adevărat niciodată...

Păcatele mele, păcate...

Multe am comis și pe parcursul scrierii-compunerii acestei nuvele, pentru care nu am iertare, nu mai am timp de ispășire, de spovedanie și împărtășanie... Părintele meu duhovnic mereu se află în altă țară, la mii și mii de kilometri... Cum să ajung la el, când sufletu-mi se află la ananghie, în grea suferință?...

Părintele de la Biserica din Obrazțovo spovedește și împărtășește pe toată lumea în fiecare duminică (pentru o bancnotă de zece ruble, iată, iar păcătuiesc...), i-am povestit că duhovnicul meu se află în România și atâta timp, cât mai este în viață și slujește în fața Sfântului Altar, nu am dreptul să-l schimb, să-mi aleg un alt „spovăduitor”. Nu m-a înțeles părintele Aleksandr, deși este un bătrân înțelept, dotat cu o energie de invidiat, cu o voce adevărat pravoslavnică: puternică, înălțătoare, convingătoare... Deși ambii suntem creștini ortodocși și pravoslavnici...

Între părintele Aleksandr și duhovnicul meu Dorin de la București nu văd nici o diferență „canonică”, poate doar osebirea de vârstă și de limbă, în care predică. Dar, cu toate acestea, uneori mă simt ca între ciocan și nicovală... Nu strivit, făcut chiselită, ci vinovat fără de vină, fără de nici o vină...

Într-o vară toridă, pe când mă aflam la un congres internațional, la Neptun, pe malul Mării Negre, printre păunii care pozau mereu în fața scriitorilor și scriitoraiilor umflați de băutură, apărui, la un moment dat și o „păuniță”, Ea, Femeia...

N-o mai văzusei de cel puțin 35 de ani! Desigur, nici numele nu i l-am reținut... Am menționat-o la universitate, pe când eram studenți, posibil, eu la ultimul an, Ea – la primul... Acum, printre păuni, într-o rochie ușoară, înflorată, aproape străvezie, mi s-a părut o ființă de pe altă lume... Oare cine mi-a trimis-o?

Nu i-am vorbit și nu mi-a vorbit. Cum am ieșit din apa mării, ne-am luat de mână și am urcat la etaj, în camera mea de hotel, unde eram cazat de unul singur (eram invitatul Uniunii Scriitorilor din România din partea Uniunii Scriitorilor din Federația Rusă...), probabil, cineva se „temea” de mine, deoarece toți ceilalți delegați și invitați ai congresului erau cazați câte doi...

Am pășit pragul cămeruței mele, cu un singur pat, dar cu balcon și cu vedere la mare, și am încuiat ușa pe dinăuntru. Abia atunci mi-am dat seama, că nu am nici o sticlă de șampanie măcar, la frigider (toată lumea bea șampanie!), nici o sticlă de vin, sau o cutie de bomboane...

Femeia se uita în ochii mei cu niște priviri languroase, de parcă am fi fost niște amanți, care încă nu ne-am despărțit niciodată... Și atunci mi-am amintit, real de tot, cum ne-am văzut (zărit!) pentru o clipită doar, la universitate, la facultatea de litere: eu coboram scările, Ea le urca... Și-a întors capul... M-am uitat peste umăr... Doar atât! Chiar să fi trecut între noi de atunci 35 de ani? Incredibil... Uneori timpul, Timpul, după cum am mai folosit majuscula, se joacă urât cu noi, pur și simplu își bate joc de viețișoarele noastre...

Și... ca să nu pierd timpul, cum stăteam în camera mea, în picioare, unul în fața altuia, și Femeia se uita drept în ochii mei, am cuprins-o și am sărutat-o pe gură, lung-prelung, până i-am bulversat respirația...

S-a rupt din brațele mele, mi-a luat prosopul cel mare, pufos, de culoare roz și a intrat în baie, de unde a răsunat imediat ploaia dușului fierbinte, aburii căruia s-au strecurat pe sub ușa și m-au „încălzit” și pe mine. Nu s-a reținut prea mult, a ieșit cu umerii goi, cu fața îmbujorată și cu trupul înfășurat în prosop, până peste sâni, care, am reușit să observ, erau „în erecție”, adică, aproape îmi spărgeau prosopul...

Veni rândul meu să-mi fac un duș și m-am descurcat în câteva minute. Când am ieșit din baie și m-am apropiat de pat (Femeia sstătea culcată cu fața în sus...), gol, doar cu prosopul cel mic înfășurat în jurul coapselor, s-a dezgolit, printr-un gest bine calculat, și atunci am rămas perplex: în viața mea n-am mai întâlnit o asemenea femeie, Femeie! Un asemenea sex uluitor, „triunghi al Bermudelor”... Coapsele-i erau desfăcute peste limită și m-am simțit atât de impresionat, fermecat, încât, pentru un moment, am devenit stană de piatră, stâlp de telegraf, stejar retezat de la pământ, care se mai ține doar într-o așchie, înainte de a se prăbuși în hău... Prosopul cel mic mi-a lunecat de la sine pe parchet... Femeia a început să geamă încetișor... M-am ales cu o erecție sălbatică și m-am aruncat peste trupul ei, ca un turbat... Ca un vultan, care și-a tot urmărit prada din înalturile cerului, mai multă vreme, apoi, cu iuțeala unui pietroi în cădere, s-a aruncat spre pământ, ca să-și devoreze biata jertfă dintr-o singură mișcare...

„Bermudele”, adică, labiile mari ale Femeii (mari de tot!), anume ele m-au înșfăcat și m-au și nenorocit (ca să nu spun înghițit...), pentru că mai departe a urmat un fel de „podvodnaia ohota” (adică, „vânătoare subacvatică”, despre care mi-a povestit scriitorul Iuri Paporov – a fost „parașutat” pe timpuri în Cuba, unde chiar a luat parte la asemenea partide de vânătoare, cu Ernest Hemingway și Fidel Castro, desigur, nu era pe atunci scriitor, ci rezident al contraspionajului sovietic...). Pericolul să fii înhățat de gura unui rechin, în timpul unei asemenea „vânători”, în ocean, era atât de evident, real, încât doar niște bărbați de un curaj nebun, precum și erau cei trei „camarazi”, gata să se arunce în valurile pierzaniei, i-a unit... Desigur, erau și înarmați, cu niște dispozitive speciale, dar...

Acest mereu „dar”...

Mă știam și eu „înarmat” pentru o partidă de sex, însă toată experiența mea de până atunci (ba și de atunci încoace...) nu însemna

nimic (ca să nu spun, că valora mai puțin decât „o ceapă degerată”...), parcă mi s-ar fi șters totul, absolut totul din celule, din sânge, din „memoria sentimentală”, pentru că temperamentul nemaipomenit, vulcanic, al Femeii, măiestria ei de a dirija „simfonia corpurilor” noastre, participarea activă, dominantă a străfundurilor trupului ei, izvorul unor plăceri, multiplicare până la paroxism – toate la un loc și fiecare senzație luată aparte m-au desființat, pur și simplu, ca bărbat...

Continuam să ne iubim într-un ritm tot mai accelerat, trecuseră o oră, poate, chiar două, sau trei, nu mai știam pe ce lume suntem, cine suntem, de fapt, cine ne-a cuplat, într-un mod atât de miraculos...

Femeia a încetat să tot geamă (posibil, în anumite clipe o fi urlat din răspuțeri...), acum scotea doar niște sunete sugrumate, și-a înfipt unghiile (ghearele?) în spinarea mea și parcă mă tot ruga, mă implora să termin odată... Iar eu mă prefăceam că n-o aud, că nu înțeleg ce-mi șoptește, continuam mai departe, chiar cu o energie crescândă... Eram inconștient!

Între cer și pământ se declanșase o furtună, iar noi am nimerit în epicentrul ei și nu aveam nici o speranță să ne salvăm... Fluizii dragostei ne-au încolăcit trupurile, ni le-au scufundat unul în altul, contopindu-le definitiv, desființându-ne...

Am început să-i mușc sânii, bombați, care îmi străpungeau pieptul cu sfârcurile lor, am încolțit-o până la sânge, dar n-a țipat, doar și mai insistent mă îndemna să termin... Și eu nu eram în stare să mă opresc... E adevărat, trebuie să recunosc, în ajun am fost nevoit să mă masturbez, în baie, de trei ori la rând, cu ajutorul șuvițelor mult prea fierbinți ale dușului, parcă presimțeam că voi avea o confruntare sexuală neobișnuită...

Și nu numai neobișnuită. Unică! Fantastică! Nici cu „extraterestra mea” (am fost căsătorit la Moscova cu o asemenea ființă, o „extraterestră”, am și fost „tras de limbă” de băieții curioși și fetele și mai curioase de la revista „Timpul” din Chișinău, să le „povestesc”, să mă destăinui, cum a fost cu „extraterestra” de la Moscova, dar nu m-au înțeles și când am citit textul, pe aproape două pagini de revistă, descifrat de pe dictafon, mi-am pus mâinile în cap, iar fiul meu, de peste ocean, care citește regulat presa de pe internet, de atunci nu m-a mai căutat măcar la telefon...)

Nu există cuvinte, nu le-am descoperit în toate dicționarele celor două limbi, care mi-au devenit materne, în care scriu și din care (sau în care) traduc, pentru a încerca să descriu (cu toată rușinea, pe care am tras-o...) ce avea atât de deosebit Femeia de la Neptun și cum ne-am iubit până aproape în zori, când pur și simplu ambii ne-am pierdut cunoștința... Cum ne-am trezit din moarte? Ușa de la balcon s-a dovedit a fi deschisă... Valurile Mării Negre? Nici unul dintre noi nu-și poate răspunde... Și dacă ne-am trezit – eu, primul, am pălmuit-o pe iubita mea de o noapte, până și-a revenit și n-am găsit nimic mai potrivit, decât s-o încalec din nou și să continui...

N-a rezistat prea mult, așa cum eram încleștați (numai că nu ne-am „înciotat, ca doi câini...”), ne-am târât până la baie, am pus în mișcare dușul, ne-am revenit puțin, dar... Fără să-mi dau seama, am strâns-o de peretele capitonat cu plăci de teracotă și am iubit-o mai departe, „din picioare”, cu ploaia de șuvițe fierbinți, care ne curgea în cap... Până am auzit bătăi violente în ușa de la intrare și o voce de bărbat (unul dintre secretarii uniunii scriitorilor...) m-a readus, totuși, la realitate, țipându-mi din coridor, că sunt așteptat la ședința secției traducătorilor (a scriitorilor bilingvi), unde eram programat să țin un discurs...

Așa și n-am ejaculat, măcar o singură dată...

Dar nici n-am mai reușit să-mi iau revanșa, să ne luăm „revanșa”...

Femeia a dispărut, tot atât de misterios, precum și apăruse. Doar țipătul strident al păunilor (păunițelor?) îmi mai amintea de noaptea furtunoasă, pe care n-am s-o uit niciodată, și pe care îi admiram, prin geamul salonului, în care îmi țineam discursul, uitându-mă, din când în când, la poetul Emilian Galaicu-Păun, participant și el la acel congres, dar traducător din engleză (sau franceză?). Iată, că nici nu știu... Un păun adevărat, unic, în felul său, în tot spațiul (tulburent!) al literaturii române...

Precum unică s-a dovedit a fi și Femeia, iubita mea de o noapte!

Abea din acea dimineață, de a doua zi, am înțeles, pentru totdeauna, că dacă noi, bărbații, ne asemănăm unii cu alții, ca două picături de apă, inclusiv, în dragoste (chiar dacă barba, bărbăța lui Emilian Galaicu-Păun este neagră, deocamdată, și destul de rară...), apoi femeile, Femeia, oricum și de unde n-ar fi – este unică în felul ei, adică, n-ai să întâlnești niciodată o iubită, care să se asemene cu alta... Și nu-i vorba doar de

sexul ei, al lor... Nu există, pe tot pământul acesta (păcătos!) două femei asemănătoare!

M-am convins, definitiv, pentru prima și ultima dată, făcând dragoste cu Femeia de la Neptun...

Și acum? Unde-s cei „șapte ani de dragoste neîmpărtășită”, autorule, scriitorășule, mincinosule, curvarule? Cititorul are tot dreptul să mă întrebe, să mă pună la zid, doar noi, oamenii de litere (de metafore!) scriem (ne destăinuim...) pentru tine, de dragul tău, iubite cetitorule...

Te-am purtat atâta timp (mai ai nițel Timp?) prin toate hățiturile vieții mele (dar nu numai a vieții mele, pentru că în orice proză, fie și autobiografică, absolut toate chipurile, dacă au devenit „chipuri artistice”, sunt un amalgam, o sinteză a tuturor, sau, cel puțin, a unei mulțimi de tipuri de oameni, din viață, sau din imaginația autorului, dacă are fantezie, adică, darul de a compune, iar procedeele ca atare, hotărârea de a scrie mereu, de la persoana întâi, ca să fie credibil, îl poate pune pe autor la mari încercări...).

Iată, dacă te-am convins, o să-ți mai spun, și cu aceasta, probabil, voi încheia și nuvela de față (deși ea nu mă lasă s-o închei...), că „cei șapte ani de dragoste neîmpărtășită” se referă anume la întâmplarea ciudată a autorului, povestea cu Regina, Svetlana-Lumina sufletului meu, că după ce m-a lăsat „cu buzele umflate” în acea noapte de revelion a anului 1970, nu s-a astâmpărat, a devenit, pentru un timp, amanta lui Evtușenko (chiar a filmat-o, în rolul unei contese, într-o producție cinematografică de a sa...), apoi, un diplomat, în misiune la Roma (iar Roma...) a invitat-o să-și petreacă tot concediul de o lună cu el, pe o insulă...

Și eu am tot iubit-o, și am dorit-o mereu, primii șapte ani ai vieții mele sentimentale, în care am reușit să mă căsătoresc, să am un copil, să divorțez, să gust din plin din amarul și batjocura Spitalului de Psihiatrie din Costiujenii basarabeni, să părăsesc acea palmă de pământ românesc (blestemat?), să mă oploșesc la Moscova, să devin un „scriitor la post restant” și...

Șapte ani de dragoste neîmpărtășită, neîmplinită, m-au făcut scriitor, mi-au luat penelul din mână (din lipsă de un acoperiș deasupra capului, a unui atelier de creație?) și mi-au pus (dăruit?) o pană la ureche, cu care aveam să-mi „mâzgălesc” cele peste 40 de cărți, de poezie, proză, dramaturgie, dialoguri (disperate)...

Să fi fost Regina Mea atât de crudă, că nu mi-a acceptat dragostea?

Gelozia mea (uneori, chiar de mai multe ori, m-a făcut să mă gândesc serios la sinucidere...) s-o fi transformat într-o boală incurabilă?

Svetlana, pur și simplu, s-a dovedit mult mai înțeleaptă decât mine și, poate, pentru că m-a iubit și ea cu adevărat (măcar pe parcursul acelor „șapte ani ai noștri”?), m-a cruțat, m-a ținut la distanță, ca să „fierb” de unul singur și să învăț a trăi...

Deși, recunosc, nici astăzi n-am însușit această meserie, această artă...

Anțărț, la „Tolstovskie citenia” (adică, la „Lecturile tolstoiene”), de la care mă strădui să nu lipsesc niciodată, o dată pe an, în luna septembrie, apăru, pe neașteptate, și Regina – doamnă impozantă, solidă, fără de vârstă, cu același zâmbet amețitor, cu care am cunoscut-o cu 35 de ani în urmă... M-a sărutat pe obraz tot așa, ca atunci... La finalul simpozionului, când ne luam rămas bun (pentru cât timp, Doamne?), mi-a vorbit despre fiică-mea, Mașa, înaltă ca și mine, destăinuindu-mi că îmi seamănă foarte mult... Care o fi având 20 de ani! Și chiar ne-a invitat să venim împreună la ea, la muzeu (este și Regina directorul unui muzeu din Moscova, după ce a „scăpat de sub bărboiul lui Lev Tolstoi”, expresia îi aparține... ca și bunica Mașei, care a fost, până la moarte, chiar directoarea Muzeului de Stat „Lev Tolstoi”...), dar eu nu mi-am mai văzut fiica, pe Maria-Mașa de la vârsta de doi ani, sau doi și jumătate, pentru că nu mi-a permis maică-sa, Anna Liubimova, nici părinții ei, nici soțul ei de al doilea... Am avut și un proces cu ei, dar... M-am adresat și celebrei emisiuni TV „Jdi menea” (adică, „Așteaptă-mă!”), moderată de Mașa Șukșina, da-da, fiica lui Vasili Șukșin... I-am expediat trei scrisori, realizatoarei TV, de la București, de la Cernăuți, de la Moscova chiar... Nimic! Mașa mea parcă ar fi intrat în pământ...

Măine va fi o zi de sâmbătă. O zi obișnuită, de sfârșit de săptămână. Voi urca din nou la trenul electric și voi pleca spre Moscova, spre Tatiana (mea!), voi urca la etajul cinci și voi aștepta, pe taburetul minuscul, așezat în pragul balconului, să se însereze și să se aprindă toate luminile Mânăstirii Novodevici... Iar dacă prietena mea actuală va binevoi să ieșim la plimbare – vom face din nou o mică și nevinovată călătorie în jurul Mânăstirii Novodevici, ne vom opri, fermecați, cu trupul și sufletul, pe „Podul Îndrăgostiților” (veșnici!), vom atinge, cu degetele tremurânde, un nou lacăt agățat-încuiat de grilajul de fier și vom

visa amândoi, cu ochii deschiși, fascinați de frumusețea aproape dureroasă din jur, la ziua de mâine, de Mâine, care, sperăm, va fi, ar trebui să fie, mai fericită, mult mai fericită, decât cea de azi, decât cea de ieri, decât toate zilele și anii noștri din trecut, din trecutul călătorit, cu sau fără voința noastră, în marele ocean (Marele Ocean!) al Neantului...

HAREMUL DIN BAHRINEȘTI

El – înalt de statură, de o ținută nobilă, cu gât lung, încordat, bine proporționat la trup, înveșmântat în odăjdii purpurii, strălucitoare, orbitoare, cu multiple nuanțe și semitonuri, mai ales în bătaia soarelui; cu două picioaroange zvelte, puternice, împodobite cu piteni zornăitori, un piept bombat, dar fără îngâmfare, cu capul încoronat, mereu în vânturi și ochii scânteietori, în căutare de noi ispite – un adevărat Don Juan modern, manierat și curtenitor, stăpân pe situație, suveran peste întreg întinsul imperiului încredințat, dar mai ales Domn, cu drepturi nelimitate, peste Curtea de Principese-mironosițe...

Ele – tocmai douăsprezece la număr: o baroneasă, o contesă, o crăiasă, o principesă, o crăiță, o îngerită, o zeiță, o preoteasă, o mireasă, o văduvioară, o călugăriță, dar și o paparudă...

Baroneasa e corpulentă, îndesată, puțin gușată, nițel încrușetă, are un mers lăbărțat, greoi, dar plin de emfază; se împopoțonează cu mai multe rânduri de țoale fără de gust; e hulpavă, se îndoapă cu de toate, în cantități incomensurabile, dar e statornică în privința sentimentelor, răbdătoare, primitoare, în pofida robusteții, uneori se deplasează cu o sprinteneală de invidiat, mai ales, când e alergată de Crai și n-are poftă de dragoste...

Contesa e nălțuță, maiestoasă, încântătoare, rumenită la față, dar cu un soi de rumen sănătos, nativ; calmă, dar și roasă de îdoieli, pe dinăuntru; voluptoasă în dezlănțuirile-i amoroase, pofticioasă, pătimașă, răzbunătoare, dacă i-a fost atins amorul propriu; prudentă, dar și perfidă; înzestrată cu o anumită delicatețe dezarmantă, șerpoaică nesățioasă și mielușică nevinovată, gata să se jertfească pentru un sărut...

Crăiasa e o fire aeriană, vapoasă, aterizată de pe altă planetă, ca să nu-i spun extraterestră; pe unde pășește, ușurel, de parcă nici n-ar atinge pământul, cu tâlpițele-i rozove, nu rămâne nici o urmă, nici o dovadă a trecerii ei prin viață, doar o neprihănită adiere a aerului; este de o gentilețe și delicateță răscolitoare, o frumusețe divină, lipsită de orice capricii lumești, împovărată de tandrețe, ca albină de nectar, după o zi de muncă; o comoară fără de preț și o expresie uluitoare a unei gingășii desăvârșite...

Principesa, în schimb, ca toate suratele ei, e mofturoasă, capricioasă, invidioasă, răpusă de gelozie; se crede mereu nedreptățită, amăgită; pe cât de alintată e, pe atât și de bosumflată – o pușculiță de fată, cu mulți draci în cap, cu și mai multe lacrimi în fântânile ochilor – albastrii, ca floarea de in într-un lan de grâu, uitată, din întâmplare; zvânturată, ștregăriță incurabilă, fetică greu de suportat, dacă i se cuibărește în căpucean microbul zădăririi...

Crăița nu-i decât o puicuță rușinoasă, tăcută, cuminte, ușoară la mers, vineție la chip; se strecoară prin viață cu o doză accentuată de vinovăție, de parcă își cere iertare de la toate ființele din jur pentru existența sa tihnită, fără pretenții și fără de prejudecăți; singurică și îngândurată, ascunde, totuși, în străfundurile sufletului o natură delicioasă, drăgostoasă, înzestrată cu grație în apucăturile zilnice, obișnuite, visând în mare taină să fie și ea alintată de o parte bărbătească...

Îngerita se știe picată din Ceruri, aleasă de Divinitate, ocrotită de Duhul Sfânt; toată e numai aur și argint, strălucire orbitoare, fâlfâit de aripi gingașe, dulce mângâiere și balsam îmbătător, dar și pornită pe șotii, o obraznicătură scăpată pentru o clipă de sub supraveghere, dornică de senzații tari, de care deocamdată n-a avut parte și de care se cutremură de frică, mai dihai ca de friguri; speranțe greu de realizat, cu toată imaginația ei debordantă, răscolitoare și patima stârnită din senin, irezistibilă, epuizantă, mistuitoare...

Zeița nu se lasă nici ea mai prejos, ba dimpotrivă, este chiar aleasa lumii, odorul cel mai râvnit; în preajma ei pălesc toate frumusețile, se ofilesc toate florile, chiar și cele din Rai; se nasc și se consumă absolut toate invidiile; se încrucișează săbiile rivalilor, care, oricum, nu se pot bucura măcar de o simplă aruncătură de ochi din partea ei, provocând sinucideri în lanț, la vestea căror surăde satisfăcută de propria-i superioritate, aroganța nedisimulată pricinuindu-i un uragan de hohote lăuntrice, tămăduitoare pentru felul ei de a fi...

Preoteasa e simbolul smereniei și al supușeniei tacite, al evlaviei și credinței până la mormânt; se poartă în straie mai ales cernite, deși cu gulerașe și manșetuțe în horboțică, lucrute cu măiestrie de giuvaiergiu; sprâncenată, cu gene stufoase, frumos arcuite, dar pe care nu le ridică pentru nimic în lume față de altcineva, afară de alesul inimii, oferit o dată și pentru totdeauna de către Cel de Sus; albeața frunții și a gâtului,

expuse cu zgârcenie, contrastează armonios și solemn cu negreăta profundă a hainelor până în pământ, ascunzând, posibil, un trup de marmură, sugrumat de o dorință aproape irezistibilă de a fi mângâiat și iubit până la cădere în păcat, până la prăbușire în inconștiență...

Mireasa e toată în alb, din creștet și până la glezne, cu papucei din perle sclipitoare; cu aripi azvârlite neglijent în vânt, într-un fel provocator, pentru nările umflate de prea multă sensibilitate ale cavalerilor; semănată cu petale de flori de măr din mijlocul lunii mai, puțin însângerate, ca o sugestie a actului dezvirginării, imposibil de a fi ocolit, odată ce a intrat în dansul precurat al împerecherii, joc procreator; suavă și fragilă, aidoma unei flori de crin, peste care s-a și lăsat umbra grea a unui vultur din înalțuri, care în orice clipă se poate arunca hulpav peste jertfa, pe care și-a ales-o, cu gând ascuns s-o devoreze cu plăcere diavolească...

Văduvioara stă ascunsă sub un mal de lut, acoperit cu ierburi și flori miroznoase, în așteptarea unui clăpăug, pe care să-l ademenească în așternutul ei, presărat cu lămâiță și pelin, dar și cu îndemnul unor desfătări lumești mortale; iubită de prea mulți, dar și de mai mulți afurisită, pentru poftele-i ciudate, până la scârboșenie, se lasă îmbrățișată fără prea multe ifose, sau preludiu, cum i se mai spune și doar ea știe cu câtă greutate lăuntrică rezistă să nu-și strivească amantul pentru o noapte între coapsele-i de jăratec, neostoite, înnebunite după plăceri și desfătări, dintre cele rare de tot, neomenești, satanice, inventate și șlefuite în imaginație de o minte bolnavă, bolnavă de dragoste...

Călugărița nici că trăiește pe acest pământ, mult prea păcătos și păgubos, după umila ei credință; mai mult în genunchi și cu fruntea la pământ, innăbușindu-și toate pornirile în fașă; cu răsufierea întretăiată, dacă mărșăluiește prin preajma-i un fanfaron împăunat, fără de scrupule, gata să se arunce în orice clipă asupra oricărei fuste foșnitoare; mai mult moartă decât vie, rostogolindu-și mereu mățaniile dintr-o parte în cealaltă, precum duhul cel necurat, dintr-un hău în alt hău; ea – icoană neprihănită, visând, totuși, în mare taină, să i se strecoare printre gratiile chilioi un duh bărbătesc, pe care să-l seducă și apoi să evadeze împreună spre un tărâm extralumesc...

Paparuda e o haimana de pe drumul mare, cu un rânjet hoțesc pe buzele-i mereu sângerânde și apucături destrăbălate, căutătoare și

devoratoare de zmeură răpită din laba ursului șleampăt; curajoasă până la sminteală, obraznică până peste pătași; drăcoaică malignă, insistentă și perversă, amăgită și amăgitoare, sfântă și vrăjitoare, balsam și venin, noroc și năpastă, credincioasă și infidelă, părăsită și mereu dorită; slobozindu-și baierele pentru un desfrâu infernal și hohotind de plăcere, ca o bufniță în toiul nopții, călătorind prin văzduh călare pe o mătură și horcăind spasmodic de plăcerile trupești, peste care varsă cenușa nimicniciei din ulciorul de la subțioară, ca în cele din urmă să se deghizeze în fecioară preacurată, ascunzându-și rușinea pleoștită și sânii putregăioși sub un legământ de frunze, dansând și cântând, pe la porți și pe dealuri, cu brațele înălțate spre ceruri, invocând ploaia pe timp de secetă cumplită...

După această „intrare în scenă” a tuturor „personajelor” dramatice și mai puțin dramatice, să le oferim dreptul legitim de a se prezenta în arenă și de a acționa după bunul lor plac, fără intervenții din exterior, și, mai ales, fără de rețușuri de ordin comportamental, dacă cele de natură ideologică au dispărut în neant...

El, adică, bravul cucușlean din ograda noastră, la fiecare sfert de oră, se aruncă asupra găinuțelor, cu o violență uluitoare, le aleargă, până le ostoiește, apoi le încalecă, încolțindu-le cu clonțul său de oțel, drept în creastă și le ține pitulate locului, până le însămânțează, după care le lasă într-o stare de prostrație și își vede mai departe de grijile împărăției... Doamne ferește, să se apropie de hotarele moșiei domniei sale un cocoș străin, vre-un feteleu cu creasta însângerată și cu aripile slobozite spre pământ de neputință! Imediat sare la bătaie, îl ciupește drept în cap, îl bumbăcește (o vorbă a cumnatului nostru Zicu, de la Ungureni, cea mai îndepărtată măhală a satului, unde și-a găsit alesul inimii sora noastră Oltița...), îl face ferfeniță și dacă intrusul, veneticul, nu se lasă cu una, cu două, îi sare în spate, îl doboară la pământ, cu zgaibele în sus, îl frământă și îl batjocorește, până abia de mai răsuflă biata jertfă, îl improașcă apoi cu țarnă, cu valuri de colb, și dacă îl lasă, în cele din urmă, în pace, adică, în plata Domnului, apoi numai din instinctul înăscut, că nu este un ucigaș înveterat, un criminal feroce, ci un bun și cumsecade stăpân și îngrijitor al imperiului său și mai ales al suratelor preainălțimii sale...

După un asemenea răzbel drept, după toate legile naturii, dar și după dreptul celui mai puternic, Stăpânul se scutură îndelung de praf,

ciugulindu-și penetul de țărână, își oblojește rănile sângerânde, mai ales, din creasta-i bogată, puțin pleoștită „pe-o ureche”, după cum își potrivesc flăcăii bătoși pălăriile sau căciulile țurcănești, când ies la hora satului, ca să nenorocească prin aspectul acesta afișat vreo fetișcană, scoasă pentru prima oară la joc; se mai uită o dată în jur, ca să se încredințeze, că a fost admirat și își cheamă, pre limba găinărească, minuțios cifrată, suratele, pe cele douăsprezece mironosițe, care în timpul bătăliei s-au ascuns, care pe unde a putut, și cu sclipiri fulgerătoare de ochi, dacă i-au rămas nevătămați, le încântă și le zăpăcește cu glorioasele sale povești batalistice, după care, printr-un ritual numai de el cunoscut, se încinge într-un vals frenetic, în jurul unei soțioare, pe care doar el unul știe după ce criterii a selectat-o și în văzul tuturor celorlalte îmbrobodite, o zăpăcește, pur și simplu o hipnotizează pe aleasa momentului, o gădilă cu ciocul pe sub aripioare, o ametește cu vorbe dulci, până o încalecă, pe neașteptate și își descarcă bunătatea de sămânță în curișorul ei tremurător...

După legile scrise sau doar închipuite ale haremului, toate celelalte soațe ale bravului Domn, Împărat indiscutabil, chiar dacă au fost martore rușinate ale actului sexual, realizat după tot ceremonialul, nici în gând să-și permită să pronunțe măcar o vorbă de respingere, de revoltă, ori, Doamne ferește, să sloboadă vreun of! de gelozie, un semn cât de minuscul de ură la adresa, ori față de Marele Stăpân...

Am avut norocul și chiar fericirea să călătoresc, o singură dată, până la Singapore, într-un grup de scriitori, printre care era și un prozator dintr-o republică caucaziană, desigur, de credință musulmană și mare mi-a fost mirarea, dar și interesul, curiozitatea, când mi-a destăinuit că are patru soții...

Nu l-am mai întrebat, când mai are timp să-și scrie cărțile, nici când și cum, după ce „criterii” își vizitează soațele, m-a interesat cel mai mult cum își rezolvă problemele de domeniul geloziei... Eu fiind foarte gelos, din naștere, probabil, am moștenit și această trăsătură de la tatăl meu Vasile, Valiuță... Și mare mi-a fost surprinderea, chiar șocul, când Jagafar, căci așa-l chema pe colegul meu de călătorie, mi-a răspuns, sigur de sine, că această problemă nici nu-l interesează, nu-l deranjează nici într-un fel, pentru că cele patru soții ale sale își rezolvă singurele toate grijile și pornirile, mai întâi să nască fiecare câte un copil, sau doi, să

aibă apartament și vilă la țară, dacă stau la oraș, toate acestea obținute, desigur, cu ajutorul nemijlocit al soțului, care nu ar avea nici o trecere în fața celorlalți bărbați, caucazieni, dacă nu ar fi în stare să le ofere mamelor copiilor săi toate condițiile de trai, iar acestea, la rândul lor, nici nu deschid gurița, ca să se exprime cumva și undeva în legătură cu un început nevinovat al unui sentiment de gelozie. Pur și simplu sunt nevoite să-și innăbușe orice pornire de asemenea natură în fașă... Altfel, ar fi supuse unei condamnări pe viață să nu mai iasă dincolo de pereții propriei case, al cuibușorului dragostei...

Mare minune!

Deși l-am ascultat cu atenție pe Jagafar, nu l-am invidiat, ba, chiar mai mult, l-am condamnat și urât, într-un fel, în adâncul sufletului, pentru că eu cred, chiar dacă greșesc întrucâtva, că dragostea adevărată dintre un bărbat și o femeie nu exclude și sentimentul de gelozie, pe care unii „profesioniști” contemporani îl categorisesc, fără prea mult succes, ca boală, chiar ca o boală incurabilă, de natură psihică... Știu, din cauza geloziei prelungite, unii bărbați sau femei își pierd mințile, dar acesta e alt aspect al problemei...

În povestea sau pătărană de față eu mi-am pus ca scop să urmăresc și să descriu „desfrâu” cocoșului, stăpân peste o duzină de găini, dintr-o obișnuită gospodărie țărănească din Bucovina.

Nimic mai mult!

Dar și nimic mai puțin, pentru că „haremul” din capul textului de față nu-i doar o expresie „poetică”, plasată în frunte, cu gând de a intriga, de a-mi epata cititorul, printr-un soi de cuvinte sau expresii extravagante, ci chiar „cuvântul potrivit la locul potrivit”, ca să-l citez pe lingvistul Valentin Mândăcanu, dacă tot l-am pomenit și pe un alt „scârțâitor de condei” în această „poveștanie găinărească”, poate, scârboasă, pentru unii, dar, cu tâlc, pentru alții...

Tata Vasile, sau Valiuță, după cum sună mai muzical, mai intim, a „uitat” în podul casei roada din ultimii doi ani de porumb și dacă a descoperit că știuleții nedesfăcați au fost năpădiți de un fel de molii, s-a apucat, pe o căldură infernală, deoarece casa noastră este acoperită cu tablă de aluminiu, să facă rând cu „păpușoi ceia”. Două săptămâni de zile a tot muncit, până i-au secat degetele de la mâini, în schimb, găinile se pot bucura de grăunțe, pe cât le arde pofta...

Arunc un pumn de boabe aurii, în ogradă, în fața pragului și primul, care aleargă bezmetic, de pe toloacă, este cocoșul nostru cu penet purpuriu... El încearcă mai multe grăuncioare în clonț, le scuipă înapoi, le tot cântărește din priviri, le adulmecă, le rostogolește pe toate părțile, pe pământul bătătorit, căci iarba a dispărut din ogradă de mai mulți ani, și abia după această „procedură”, ori mocoșeală, după cum o numește tata Vasile, își cheamă tot neamul de găini la ospăț, la mare ospăț, pentru că până mai ieri sărmanele găinuțe au fost hrănite doar cu grâu, de care s-au săturat, fiindcă li s-au împotmolit boabele în gușă...

Abia când au năvălit soațele, strecurându-se pe sub poartă, pentru că nu s-a încumetat nimeni să le deschidă la timp porțița dinspre toloacă, bravul cocoș, plin de sine și de importanța, pe care și-o asumă în întreaga Împărăție, înhață cu ciocul primul grăunte de porumb, destul de mășcat, pentru că sămânța „hanganilor” a dispărut, cu mulți ani în urmă, fiind înlocuită cu soiul „dinți de cal”, impus de kolhoz, un soi total, obligatoriu, hrușciovist, care a căsăpît de pe pământurile Bucovinei porumbul specific românesc...

Dar iată că găinuțele nu se prea îndeamnă la grăunțele lui tata Vasile, Valiuță... Mai scot un pumn din sacul de pe prag, le studiez în palmă și descopăr că aproape fiecare bob este găurit, încolțit de „nevoia de fluturași”, de moliile din pod, poate, și de către un neam de gângălițe...

Tare domnoase mai sunt găinile noastre!

Vărs mai multe grăunțe într-un lighean, le stropesc cu apă, cine știe, poate gata muiate o să le fie mai pe plac...

Tata Vasile mă probozește, că le „caut în cur” găinuțelor noastre, expresia lui preferată, indiferent că se referă la un copil, sau la o orătanie...

- Parcă ești mare, cu barbă albă, da la minte...

- Da ce este, tată?

Mă prefac și eu că nu pricep, nu-l mai înțeleg dintr-o jumătate de cuvânt...

- Că uliturile estea cât îi ziulica de mare, numai crapă și crapă în trânsele, da nici un folos...

- Parcă fac ouă...

- Fac, cum nu... O dată la trei zile... Ca de hulub...

- Da cine-i de vină? Cucoșul?

- O să-l tai dracului de răcitură! Numai să vină frate-tu Gheorghe din Cahul...

Pentru tata Vasile Cahulul e undeva la capătul lumii și dacă frățiorul Ghiță sau Gheorghe, dacă se încumetă, o dată pe an, să ne vină pe ospețe, pentru cel mult trei zile, cu ocazia asta numaidecât se jertfește cocoșul, unica frumusețe mai importantă în ograda noastră, care ne trezește „la fix”, în toate zilele de lucru și chiar în Sfânta Duminică... Nemaivorbind că este și unica bucurie a găinilor...

Anul acesta s-o fi întâmplat ceva în viața haremului din Bahrinești: nici una dintre cele douăsprezece surate n-au binevoit să clocească, să clipească pe cuib trei săptămâni și să scoată pușori, puiuți... Să se bucure și nepoțica Georgeta, care, la cei cinci anișori împliniți, tare s-ar mai juca, ziua întreagă, cu ființele atât de plâpânde și neajutorate. Iată, la Ungureni, la bunică-sa Oltița, cloșca, o moțată urâtă, ca o cioară, a clocit la timp, a stat cuminte pe ouă și acum se plimbă țanțoșă prin ogradă, cu paisprezece pușori, țipând-piuiind în jurul ei...

Poate că pentru a fi cloșcă și a scoate pui trebuie să fii urâtă, de speriet, un fel de Muma Pădurii?

Poate că prea le-am lăudat și le-am apreciat pe orătăniile din ograda noastră și ele s-au fudulit, nevoie mare, de-au uitat și de misiunea lor de pe acest pământ, de datoria de a scoate măcar un rând de pui?

Dar, poate, că frica e de vină?

E adevărat, în vârful frasinului de pe toloacă, înalt până în cer, cam de o vârstă cu mine, sau, cel puțin, răsădit pe când am părăsit satul natal, înainte de a împlini cincisprezece ani, și-a făcut cuib un neam de vultur, poate, un ului, că eu n-am apucat să-i studiez prea bine... Nu l-a observat absolut nimeni, nici chiar Costăchei, soțul verișoarei noastre Domnica – ea a moștenit casa bunicii Verona, după tată, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace... Casa cea veche, a bunicilor mei, din lemn, acoperită cu draniță, care îmi plăcea atât de mult, pentru că anume în fața acelei căsuțe ne-am fotografiat pentru prima dată în viață – întreaga familie: tata Valiuță, în centru, cu pălărie, „pe-o ureche”, mama Saveta, cu basmaua ei înflorată, de mireasă, dar cam supărată la față, mătușa Viorica, sora dreaptă a părintelui nostru, singurică, pentru că soțul ei, Fănel, era la cătănie, pentru trei ani grei, undeva în fundul Rusiei, străjuind o închisoare, și noi – eu, de cinci ani, în costumaș „nemțesc”,

cu capelă – toate croite și cusute de taică-meu, alături surioara Oltița, de numai trei anișori, îmbrobodită „sub barbă”... O adevărată familie românească!

Acum, din casa asta nouă a verișoarei, înaltă, din cărămidă, cu geamuri mari, dar mereu adumbrite pe dinăuntru cu draperii groase, parcă nu se vede nimic; chiar așa o fi fiind, dacă nici ei nu și-au dat seama, că în vârful frasinului s-a cuibărit un neam de vulturi sau un uliu singuratic... Până n-au descoperit, într-o bună zi, un șmoc de pene însângerate, chiar în porțița dinspre toloacă. Au numărat, de trei ori, găinile și s-au convins, definitiv, că o moțată, „albuța”, după cum o porecleau, nu numai după penetul de culoarea zăpezii, dar, mai ales, pentru că îi bucura, zilnic, cu câte un ou mare, alb, anume ea lipsea. Anume „albuța” a fost găbjită și jumulită de „spurcăciunea de uliu”, vorba tatei Vasile. Costăchei, pe cât este el de curajos, dar tot pe atât și de răutăcios, chiar afurisit, nu s-a încumetat să urce până în vârful frasinului, să distrugă cuibarul vulturilor, să-l arunce la pământ, cu gând, poate, ascuns, că data viitoare „hoțul” se va îndrepta spre ograda noastră, plină de orătănii grase și leneșe... Dar vultanul, sau uliul, sau ce o fi fost el, n-a ținut cont de părerea fricoasă a lui Costăchei și, rând pe rând, i-a înjumătățit pâlcul de găinuțe...

Ca să nu se înnădească uliul și la găinuțele noastre, tata Vasile l-a chemat pe nepotu-său Colea, mezinul Oltiței, de la Ungureni, sau Kolean, după cum îi spune taică-său, Zicu; i-a oferit un șmoc de grivne, ca să-și cumpere benzină, căci Nicoluță, după cum îi spun eu, nu se deplasează decât călare pe scuterul său, de culoare roșie, pe care părinții i l-au procurat pe când avea doisprezece ani... Moștenitorul, ce mai, s-o fi gândit să-i facă tot hatârul, numai să nu părăsească și el satul...

Colea, Kolean, sau Nicoluță s-a dovedit a fi un cățărător prin copaci, de minune! A urcat, mai dihai ca un motan, până în vârful frasinului, s-a legat cu curelușa de la pantaloni de o creangă mai vânjoasă, apoi, cu mânuțele libere, a stricat cuibarul, mare cât o coșarcă, aruncând jos un vraf de crenguțe uscate, ingenios legate, împletite între ele, dar mai întâi a plesnit de pământ trei ouă, care erau cu pui...

Toate le-am aflat mai târziu, când am sosit de la București, pentru trei luni, ca să lucrez „în voie” la o nouă carte. Istoria „vulturului sau a uliului” mi-ar fi intrat pe-o ureche și mi-ar fi zburat prin cealaltă, dacă nu

aș fi fost nevoit, într-o bună zi, să îndeplinesc rolul de „văcar al satului”, adică, să pasc cireada, de patruzeci și ceva de vacuțe, „cu rândul”, pentru o zi, o dată la o lună și jumătate...

Tata Vasile, la cei 82 de ani ai săi, împliniți în aprilie, nu se mai înghiziuie să iasă la păscut vacile, din primăvara asta umblă mai mult în cârjă... Nepoata Elena nu poate lipsi de la primărie, căci ea este casierită, ba răspunde și de un domeniu extrem de greu – cel al impozitelor, unde mai pui, că de astă toamnă a rămas văduvă, la treizeci de ani, cu o copilă, Georgeta, de cinci anișori...

Până la urmă, „consiliul familiei” a hotărât să mă fac eu văcar, adică, oi fi fiind eu scriitor cunoscut, și pictor, și ziarist – un artist „total”, undeva, acolo, la București, sau la Moscova, dar în satul natal, la Bahrinești, dacă „ne-a ajuns nevoia”, vorba tăticului Valiuță, și mai ales, dacă îmi place „lăptiuțul” ori smântâna, după care eu „biduiesc”, adică, le duc dorul, anul întreg, nu am altă salvare, decât să apuc un hadarag în mână și să pasc „haramurile” satului, a unei jumătăți de sat, din măhala noastră, a „vălenilor”, în primul rând, până la acelor a „cozăcenilor”, din centrul satului...

Și, deoarece, pentru a mă isprăvi cu acest rol, mai este nevoie de încă doi văcari, ajutori de nădejde, pentru o singură zi, ne-am întorlocat cu cumnatul Zicu, iar el l-a convins și pe Kolean... Scuterul l-a „pripunit” în ogradă la noi...

În trei am mânat cireada până în vârful Dealului Fecioarei, apoi ne-am „prăvălit”, cu tot cu vaci, dincolo; chiar așa, este vorba de un val de pământ abrupt, pe care, dacă reușești să-l ocolești sau să luneci la vale, ți se deschide în față o prveliște uluitoare: mai întâi, la nici o sută de pași, se află pichetul de grăniceri, apoi lunca Siretului și orașul Siret, „în palmă”... Mi-am luat și telefonul mobil, pentru că abia de pe muchia Dealului Fecioarei am „antene” românești, îl sun pe Nicolae Guțu, la bucurești, dar dau peste soțioara lui, Iulia. „Antenele” mele vin de la Dersca, probabil, cea mai puternică stație de telefonie mobilă de pe graniță, granița blestemată dintre români și români!

Cât mă tot mocoșesc eu cu mobilul, cu gând să mai obțin niște legături, cumnatul Zicu descoperi, într-un hugeac, un cuib de vulturi, l-a bombardat cu pietre, până l-a prăbușit la pământ. Cu un botleag, cu care întoarce vitele, a ucis toți puișorii, patru la număr, destul de mari, care s-

au risipit prin iarba deasă și înaltă, încercând să-și ia zborul, ca să se salveze de la moarte, dar... Le-am auzit țipetele disperate, mi-am întrerupt discuția cu doctorul Corneliu Zeana, pe care l-am prins la telefon, și am alergat să-l opresc pe cumnat de la masacrul dezlănțuit fără de nici un motiv... N-am reușit să salvez, decât ultimul pușor, al cincilea, care veni drept spre mine, prin iarbă... L-am prins și am încercat să-l mângâi, căci țipa într-un fel atât de jalnic, încât mi se frângea inima, dar puianul mă ciupi dureros de mână, îmi țâșni sângele, mi-a nimerit chiar o vinișoară... Cu greu mi-am oprit sângele, cu țărână, ca în copilărie...

Iar cumnatul Zicu, apropiindu-se, a izbucnit în râs, de „prostia” mea:

- Pocnește-l, Mihulle, cu ceatlăul, nu-l lăsa...
- Dar mi-e milă, Zicule...
- Să nu-ți hie!
- Cum, adică?

- Dacă-l las, o să crească un curvan, cât uliul cel bătrân, pe care n-am apucat să-l omor, că o fugit, și o să ne căsâpească toate găinuțele și pușorii de prin ogrăzi...

- Dacă zici tu...

Mă prefac, nu prea îndemânatec, că scap pușorul din mână însângerată, care observând dârjaua lui Zicu ridicată deasupra capului, gata-gata să lovească mortal, o apucă prin iarbă, ba la stânga, ba la dreapta, zăpăcindu-l de-a binelea pe cumnatu-meu, până s-a împiedicat, s-a împotmolit în iarbă și a căzut, rostogolindu-se hăt în șanțul de la drum – drumul care duce direct spre pichetul de grăniceri, de-a lungul căruia se întinde huceagul de arini și meri sălbatici, ghimpoși... Dacă nu se rostogolea la pământ cumnatu-meu Zicu, nu mai scăpa de la moarte puicanul de vultur! Norocul lui...

- Paștele și dumnezeii...

Atâta l-am mai auzit pe Zicu, pentru că vacile au intrat în lanul de păpușoi, iar Nicoluță se uita cu oceanul, de care nu se desparte, într-o asemenea zi, spre postul de grăniceri, dar, mai mult, spre România, dincolo de sârma ghimpată, patria bunicilor săi, pe care el încă n-a vizitat-o...

Am alergat și eu, din toate puterile, am scos „haramurile” din câmpul cultivat cu porumb, am ascuns telefonul mobil într-un fund de buzunar și

până la prânz am avut grijă de văcuțele satului, care ba zburdau spre un ochi de apă, ca să-și potolească setea, ba ridicau coada, înțepate de roiuri de țânțari, apucându-le strechea... Taman e o zi călduroasă, cu năduf. Abia de am rezistat până la prânz!

A doua jumătate a zilei am petrecut-o mai „tovărășește”, Zicu și-a procurat de la bar două sticle de bere, m-a servit și pe mine, iar Nicoluță și-a lăsat ocheanul acasă, a avut, mai ales el, grijă de vacile satului...

Am încercat, în mare taină, să dau de urmele puiului de vultur, scăpat, ca prin minune, de la moarte, dar n-am avut noroc. S-o fi îndepărtat cu totul de „locul masacrului”, s-o fi deprins, în doar o jumătate de zi, să zboare?

Nu mi-aș mai fi amintit despre pățania cu puiul de vultur de pe imaș, dacă la o săptămână, într-o zi de lucru, n-ar fi apărut în ograda noastră surioara Oltița, plângând în gura mare și povestindu-ne, printre sughituri, că în noaptea trecută o „dihanie” s-a strecurat în șură, unde-și închide cloșca cu pui, cu cei paisprezece puișori, de la care nu le-a rămas nici numele... Doar cloșca! Turbată și ea de frică...

- Aole-e-eu! Ce-am să mă fac fără de puiuți?

Soră-mea nu se mai liniștește. O înțeleg, mi-e milă de dânsa, de strădaniile ei, de muncuța ei, de sacul de crupe, pe care l-a irosit, tot hrănindu-și puii, cu gând, că la toamnă...

- Lasă, Oltiță, că nu-i sfârșitul lumii...

- Pentru mine îi sfârșitul, chiar de-ar veni odată sfârșitul lumii, să nu mă mai chinuiesc atâta, și cu vaca, în grajdi, că încă n-o fătat, și cu purcelul, care bolește, și cu găinile, și cu prășitul, și să-l tot păzesc și pe Zicu, zi și noapte, că împlă mai mult cu băutul...

- Și cine ți-a hălit puișorii, Oltiță? Poate vulpea?

- Hulpea?

- Vulpea de pe Hliujă...

Dealul Fecioarei este denumirea „poetică” a dâmbocului de la marginea satului, nume, pe care l-am inventat pentru romanul meu „Îmblânzirea Curcubeului”, dar pentru consăteni e Hliujă... Hliujă și atât!

- Hulpea?

Oltița își potolește plânsul și văicărelile.

În copilărie, mai țin minte, mai ales toamna, ne îndeletniceam cu „vânatul de hulpi”. Upleam toate vizuinile cu șumuiege de paie, le

dădeam foc și ne postam la pândă, cu câte un sac „de-a gata”, la câte o bortă, pe care le socoteam „de rezervă”, adică, vizuina, prin care vicleana vulpe ar putea să fugă, la o primejdie... Deși ne umpleam ochii de fum și ne chinuiam o zi întregă, iar Dealul Fecioarei „scotea și el fum pe nări”, ca un fumător înveterat, n-am prins nici o vulpe, nici măcar un pui, mai prostănac. O singură dată, mi-a țâșnit chiar mie, pe lângă gura sacului, o cumătră argintie, cu coada stufoasă, destul de afumată... M-a luat pe neprins de veste și am scăpat-o... M-am făcut de răs, față de ceilalți vlăjgani, care nu mi-ai iertat lipsa de curaj... Făcuse unul dintre ei, căruia îi „mirosea a catrință”, cum se spune pe la noi, dacă, vezi bine, se are în dragoste cu vreo fătucă – o promisiune, ca s-o cucerească, i-a „jiuruit” că-i face drept cadou un guler de vulpe... Dar a rămas Icu, așa îl chema pe cel mai răsărit dintre noi, pe atunci, cu buza umflată, iar drăguța lui, imediat cum l-au luat în armată, s-a măritat cu altul...

- Hulpea, spui?

- Hulpea, bat-o vina...

Sora Oltița m-a readus la prezent.

Și tot ea mi-a pus „capac la vorbă”:

- Nu mai avem hulpi de multă vreme în sat...

- Nici pe Hliujă?

- Nu-nu... S-o sfârșit neamul lor! Uliul mi-a căsăpuit puișorii...

- De unde știi, Oltiță?

- Mi-a povestit, tăt, de-a mărunțelul, Zicu al meu, chiar dacă era bat, de nu se ținea pe picioare, cum o stricat cuibul uliului, când ați păscut vacile...

Soră-mea o fi având dreptate, deși este incredibil: să-l fi urmărit uliul, lăsat fără de cuib și fără de puișori, la o distanță de câțiva kilometri pe răufăcător și să se fi răzbunat, răpindu-i toți puișorii de sub cloșcă?

- Este o bortă în șură, în vârful acoperișului, la fundul cel din jos...

Pe-aclo s-o strecurat... După care o lunecat pe fân și mi-o găbjit puișorii. Tă-ă-ți, până la unul!

- Dacă zici că uliul s-a dovedit așa de deștept...

- Uliu-uliu... Blăstămat să șie!

Surioara Oltița, Olena, după cum este „înscrisă” în pașaportul ucrainean, deși „Olena” s-ar potrivi mai bine pentru fiica ei, Elena, este singura dintre noi toți, care a rămas în sat, să tragă la sapă, deși a făcut și

ea zece clase de școală... Hotărârea ei, sau a părinților, mai exact, o fi motivată, chiar sfântă: să nu ni se prăpădească Neamul! Deși, într-un timp, a fost chiar deputat al „sovietului sătesc”, astăzi arată și, mai ales, vorbește-grăiește ca o simplă țarancă...

- Curva lui de uliu!

Nu se poate astâmpăra, izbucnește din nou în plâns.

Găinuțele din ogradă, după ce le-am aruncat un pumn de grăunțe, nu se îndepărtează, mai trag câte un gât de apă, din căldarea văcuței, expusă la soare, că fântâna noastră e destul de adâncă și apa e rece ca ghiața; își ridică apoi căpuceanele bogheate spre cer, mulțumind Bunului Dumnezeu, pentru fiecă înghițitură de apă proaspătă, dar, mi se pare mie, cu urechile ascultă tot mai atente pățania Oltiței...

Iată, Miresuica, își întoarce chiar capul spre sora noastră: mai ieri umbra mai mult moartă, decât vie prin ogradă, cu apicile slobozite spre pământ, deșelată... Poate, o fi „sărit-o” prea aprig Craiul?

- Ce-i cu porumbaca voastră?

Sora Oltița s-a oprit brusc din bocit.

- Ce să fie? Bea apă...

- Poate clocește?

- Nu mai clocește nici una anul ista...

Găina cloncănește, de câteva ori.

- Da poate are cobe?

- Cobe?

- Ai uitat, frățioare, de când te-ai îndepărtat de sat, de boala găinilor?

- Și amu, dacă o fi având cobe, ce ne facem? Să-i caut un „doctor” de găini?

- La noi, de când ne-au luat hoholii, nici doftori de oameni nu ne trimăt, da nu de găini. Așa o să se prăpădească neamușorul nostru, nimenea nu ne apără...

E adevărat! Oltița are perfectă dreptate. Dar, totuși, ce ne facem cu găinile? Cum de n-a clocit măcar una, măcar Miresuica, în vara asta, că-i cea mai iubăreață fătucă... Poate, într-adevăr, să consult un „doctor de găini”, de la Cernăuți, ori, mai potrivit, un „sexolog”? Că s-au plodit de la un timp prin orașe...

Nu-i mai dezvălui surioarei gândul meu năstrușnic, nu m-ar înțelege, chiar m-ar lua în râs, căci Oltița, de când a auzit, că și eu sunt „doctor”,

adevărat, n-am devenit la Moscova, „doctor în studiul artelor”, din motive politice, ci am primit titlul de „doctor în dacoromânică”, la București; ea crede că eu trebuie chiar să „doftoricesc”, și pre oameni, și pre animale și păsări. De câte ori își procură un medicament ori se alege cu o rețetă, aleargă la mine, să se sfătuie... Și-a luat în cap, că este suferindă de toate boliștile de pe pământ, înghite tot felul de pastile, zilnic, dar nimic nu-i este de ajutor, sau măcar să-i potolească durerile de cap, de care suferă din copilărie... De dureri de cap, la o adicăteala, sufăr și eu, chiar și fratele Ghiță, de la Cahul... E ceva ereditar: sunt durerile de cap ale neamului nostru, ale mămuței Saveta, din clipa, în care au fost ridicăți cu toții din cuibul natal și după săptămâni chinuitoare de hurducături într-un vagon pentru vite, s-au trezit în pustiul din Kazahstan, apoi, doar Savetuca – în Siberia... De-acolo ni se trag durerile de cap, pentru care nu există tratament, nici un fel de pastile, dar sora noastră Oltița nu înțelege acest adevăr, acest semn al blestemului...

Iată, „cucoselul” nostru, sprintenel, ca totdeauna, apare de pe toloacă, se uită, tanțoș, șmecherește spre noi, după care își fugărește Miresuica la păscut, unde se află și celelalte găini-mironosițe...

- Că tare-i mândru!

- Cine, Oltiță!

- Cucosleanul vostru. Parcă-i flăcău de însurat...

Mă bucur, în mare taină, că surioara noastră s-a mai potolit, că i-a mai trecut jalea după puișorii dispăruți atât de misterios.

- Aoleu, aole-e-eu... Vai de capul meu!

Oltița se întoarce spre portița dinspre toloacă și se îndreaptă, tot bocind, spre Ungurenii ei... Nici măcar nu și-a luat rămas bun de la noi: adică, de la tata Vasile și de la mine, că mai mulți nici nu mai suntem prin ogradă, de la o vreme încoace...

O porumbacă, probabil, Crăiasa, își vâra capul pe sub poartă, se uită spre noi, dacă am observat-o și stă în cumpănă: să se furișeze singurică spre boabele de porumb, care au mai rămas neciugulite în mijlocul curții, sau să aștepte până o să fie „invitată” la ospăț de către mândrul Crai, fără de participarea nemijlocită a căruia „nimic nu mișcă” în Împărăție... Are pantofiori negri, o fi scormonit într-o băltoacă cu glod...

Porumbaca-odoleana dispăre, cum a și apărut. Ea, probabil, nu se teme, nici de vulpe și nici de uliu, dacă este sub pavăza cocoșului...

- Cu-cu-ri-gu-u-u...

Răsună toloaca!

O să avem ploaie. Semn bun, mă gândesc. Mai ales, mă bucur pentru tata Vasile, că n-am reușit să țărnuim barabulele, pământul s-a uscat ca piatra. De amărăciune, fața părintelui nostru este acoperită cu un fel de negură...

- O să pierim de foame, măi băiete, dacă nu plouă...

- Nu mai murim, tată...

- Cum nu?

- Iată, cântă cucușul nostru... A ploaie!

Încerc și eu să-i mai alin întristarea. De când nu mai este măicuța noastră, e trist de tot...

- Tu ai visat-o măcar o dată pe Saveta?

Nu știi de ce, tata Vasile, după moartea mamei, o pomenește mereu pe nume...

Nu reușesc să-i răspund. Nici nu am, la drept vorbind, un răspuns convingător: e adevărat, o visez uneori pe biata noastră mamă, dar n-o mai chem prin somn, în timpul coșmarurilor, ca pe timpuri...

Tot tata Valiuță îmi și răspunde:

- Da eu o visez tot timpul...

Cum să nu, mă gândesc: au trăit împreună peste șaiszeci de ani! Aproape că nu s-au despărțit nici pentru o zi, doar atunci, când m-am născut eu, când tăticul a fost arestat... A fugit de sub escortă... Putea să fie împușcat fără de milă...

A mai lipsit o dată, când m-a vizitat pe mine, la Moscova, împreună cu Zicu, eram din nou mire – mă recăsătoream, cu Anna Liubimova, rusoaica... Atunci tata Vasile, făcând cunoștință cu cuscii, m-a luat de braț, într-o parte, și aproape că a strigat la mine:

- Unde te-ai băgat, măi băiete?!

- Da ce-i, tată?

- Tu n-ai văzut ce ochi au?

- Ochi, ca toți ochii...

- De ulii!

N-am înțeles prea bine ce-a dorit să-mi spună părintele meu, de la ce cumpănă a încercat să mă salveze.

- Cât nu-i târziu, Mihai, lasă-i pe rusalii iștea și hai acasă...

- Târziu, tată...

Nu i-am recunoscut, că Ana, Anuşka, era de acum gravidă, și eu, „cucoșul”, nu mai am dreptul s-o părăsesc... Dar m-au părăsit ei, cu toții, imediat cum s-a născut fetița noastră, Maria, Mașa... Mi s-a trântit ușa în nas, m-am ales și cu bătaie...

De „ulii” și de „cocoși” nu scap, și n-am să scap, probabil, până la sfârșitul vieții!

Părintele Vasile a avut mare dreptate, atunci, la Moscova, de unde n-a plecat, până nu l-a „vezitat”, în doi, cu ginerele Zicu, pe Lenin (cu accentul pe „i”), la mauzoleu. Cică, după ce au ieșit de sub pământ, îmbujorat, ar fi zis: „Iaca, l-am văzut și pe Satana... Pot să mor liniștit... Dracul de pe pomânt îi numa șeară... Șeara mă-sii lui de antihrist!” După care a mai spus: „De-amu nu mă mai tem de iad...”

Cumnatul Zicu mi-a povestit, mult mai târziu, căci eu eram în „al nouălea cer”, cum se spune, în luna de miere...

Oare cucoșleanul nostru, dacă e să revenim la subiect – e timpul! – e conștient, măcar în... subconștient, că viața lui de Crai nu-i decât o „lună de miere” fără de sfârșit?...

S-ar putea să-l invidiez, dar îmi amintesc, cu un zâmbet amar, că după eșecul total cu Anna Liubimova, mi-am mai încercat norocul, încă o dată, tricăsătorindu-mă, cu armeanca...

Tot mai fericit e cucoșelul nostru: domnește peste un harem întreg și nu suferă de singurătate. Nici n-ar avea când...

- Cotcodac! Cot-co-dac...

Baroneasa, grăsansa, iese din poiată, anunțând toată lumea, că a mai adus un ou... Tare-i hărnicuță: se ouă zilnic, până și iarna, dacă nu-i tare ger...

Se umflă în pene, roșcovana, se scutură, apucă, lacomă, de trei ori, câte o guriță de apă, din căldare, nu uită să-și îndrepte clonțul drept spre cer, mulțumindu-i Bunului Dumnezeu, și se îndreaptă spre toloacă...

Trag „cu ochiul”, peste poartă: cucoșleanul o zărește, de departe, o învăluie cu nori de dragoste, o aleargă, dănțuind în jurul ei, nevoie mare, până o ametește și „zdup!” în spatele ei, încât nici nu și-a dat seama, probabil, cum de s-a lăsat sedusă, prea ușor...

Șontâc-șontâc, rușinată, se îndreaptă spre celelalte surate, pe care bravul Cavaler, atât de darnic și viril, le cheamă la dânsul, căci o fi

descoperit un vierme și nu se îndură să-l înghită... Darnic mai este! Ce aer de noblețe.. Cum să te lipsești, să te sustragi de la o asemenea mult prea înaltă protecție?...

Chiar dacă mereu stă la pândă, chiar dacă-i iubăreț peste măsură, mișel și jentilom simultan, onest, sincer, dar și nemernic, înzestrat cu apucături libertine, ceremonios și obraznic, curajos și fricos, generos, aventurier, laș, periculos, uneori pâclișit, istovit, stors de vlagă, de să-i plângi de milă, alteori involburându-și mantia și superba coadă, pornind val-vârtej spre o nouă jertfă, pe care a descoperit-o cu o clipită în urmă – cum să nu te minunezi de o asemenea ființă, de un atare vajnic personaj, cum să nu-l admiri, să nu-l potopești cu aplauze?...

Iată-l, îi dă târcoale Preotesei, cu gâtul gol... Oare când și-a pierdut penetul? A început să năpârlească?... O asediază, îi aplică o piedică neașteptată, cum mi-au „operat” și mie o asemenea capcană pușcăriașii de la închisoarea din Găești, când am fost invitat, într-o iarnă, în ajunul Crăciunului, să le mai îndulcesc sufletele, citindu-le poeme și povestindu-le despre viața de dinafară, tot un fel de închisoare, numai că fără de ziduri și sârmă ghimpată...

Preotesei nu-i mai arde de dragoste, o fi îmbătrânit, dar acesta nu-i un argument solid pentru Împărat, o piedică: o încălecă și o însămânțează mai cu poftă, decât pe o tinerică, sfioasă și înfricoșată, precum este Îngerita, zeita, cât despre Călugărița – nici vorbă...

Stau toate la taifas, acum, într-o rână, pe pragul casei, de parcă alt locușor, mai potrivit, să se încălzească la soare ori să se păduchească, n-au găsit în toată gospodăria...

- U-u-uși, uliturilor!

Părintelui Vasile tare nu-i pe plac, când găinile se grămădesc pe prag.

- Numai balega din trânsele...

- Și ouțele...

Dacă îl văd zburătăcindu-le, încerc să le iau apărarea.

- Nu te mai văd să bei ouă crude dimineața...

E adevărat: la început, cum am scăpat de Bucureștii întîgăniți, unde sufăr mai ales de foame, înghițeam câte trei ouă crude zilnic, direct din găoace, cu puțină sare, deși eu nu sunt cântăreț de operă, nici măcar nu m-am făcut „cântăreț” al vre-unui partid, fie de la putere, sau din opoziție... Mai „dugheam” și câte un ulcior de lapte, proaspăt muls... Am

ajuns, că într-o noapte, după ce am participat la o serată „poeticească” la Cernăuți, ca să-mi spăl praful înghițit pe drum, mai ales la întoarcere, am golit, până dimineață, un borcan de trei litri de lapte... Mi-a ieșit „pe ochi”, cum se spune. Adică, mi-am deranjat stomacul în asemenea măsură, că apoi trei zile și trei nopți am stat mai mult în budă...

Acum m-am „cumințit” de-a binelea: consum ouțe fierte sau îmi prepar un scrob, cu mărar, între timp a crescut și pătrunjelul, iar din lactate – mă arunc mai ales la smântână, pe care o înfulec cu lingura cea mare, ori mă îndop cu brânză proaspătă și nu beau-horpăiesc decât chișleac... Laptele dulce îl folosesc doar pentru o cafeluță, dimineața, ca să nu adorm deasupra mesei de scris...

A trecut ploia!

Toată România este cuprinsă de ploi torențiale, de furtuni și vijelii, străzile orașului Suceava, la o aruncătură de băț de satul nostru Bahrinești, sunt inundate...

Pe noi ne-a ocrotit Bunul Dumnezeu.

Dar fânul...

- Fânul meu...

Tata Vasile se văicărește și când e secetă cumplită, și când plouă... Nu-i mai poate intra nimenea în voie...

- U-u-uși, ulitură!

Văduvioara, cu penetul zborșit, a urcat pe gard, țopăie pe teancul de lemne și ciupește câte o bobită din strugurii de vie, din viitorii struguri, că nu demult unica noastră tufă de viță de vie abia a înflorit...

- U-u-uși, spurcăciune!

Tata Vasile se ia după biata găină cu măturoiul. Are dreptate: în cei mai buni ani, tot se alege cu cel puțin cincizeci de litri de vin... Fără de zahăr! Abia l-am convins... Că eu nici nu mă ating de vinul făcut cu zahăr. Și așa mă doare capul, după cum am mai spus...

- U-u-uși!

Țip și eu, dar mai mult ca să-i țin hangul bietului părinte, care de când a rămas singur, nu mai are nici un susținător...

Obraznica văduvioară face „zbu-u-ur!” și sare în grădină, peste stratul de ceapă.

- Curvana! Afurisita de ulitură...

Alerg eu, ca să mai salvez situația, deschid larg porțița, dinspre grădină, o înduplec pe șotioasa găină să revină în ogradă, o dau pe „mâna”, în seama cocoșului, care, pe loc o și „pedepsește” printr-o erupție de dragoste...

Celelalte surate ar sări și ele gardul, numai că sunt „slabe” de aripi: astă primăvară gospodărosul Valiuță le-a înhățat, una câte una, chiar din poiată și le-a retezat aripioarele cu toporul, pe lemnari, cum a procedat și Petru cel Mare cu bărbile boierilor ruși...

- Ca să nu mai sară gardurile, spurcăciunile!

Doar pe Văduvioară n-a reușit s-o prindă...

Au nu din cauza asta n-a clocit nici una? Fără de aripi, cum să mai încălzească ouțele trei săptămâni la rând, unde să-și ascundă puișorii, de orice primejdii, chiar și de uliu?

De la Văduvioară n-ai ce aștepta să clocească, dacă-i văduvă...

- Mama ei de sterpătură!

Numai tata Vasile, Valiuță al nostru cel drag și unic, se pricepe de minune să găsească cel mai potrivit epitet pentru orice vietate din curte... La țanc! În timp ce eu mă chinui uneori zile întregi cu un vers, cu o rimă...

Mironosițele, chiar dacă și sunt înjurate, huiduite, chiar plesnite cu mătura, dacă au comis vreo șotie, oricum, se știu ocrotite de Sultan: haremul, micul harem din ograda noastră se ține pe unicul cucușlean, pe bravul flăcău, tot el și părinte, stăpân unic, amant... Poate doar călugărița, mereu oțărâtă la față, și, posibil, Paparuda, să fie de altă părere. Adevărul-adevărat, marele Stăpân nu le prea acordă atenție, n-am observat să le încalcece prea des, poate că au câte o hibă, or fi fiind frigide, ca poeta luptătoare Renata Verejanu din Basarabia, poate le miroase urât din gură? Nu râdeți, vă rog! Chiar dacă pofticiosul cocoș nu prea alege, tot o fi având și el, nobilul, niscaiva principii de viață, dar mai ales de dragoste...

Mai dăunăzi cocoșul nostru s-a angajat într-un adevărat război cu pintenatul mereu zborșit al vecinei din deal, Niuța. Ea, dacă a rămas singurică-cuc, sau cuculiță, nu știu cum s-a gârbovit. Nu mai ține vacă, oi, găște, ca pe timpuri, ci doar trei găinuțe prăpădite și un cocoș. Cocoșul, ce-i drept, este de o frumusețe ieșită din comun. Un penet bogat, vioriu, arămiu și nu mai știu cum. Cu o creastă cât coama

Carpaților, pe care doar îi admirăm, dar nu-i putem atinge, că sunt dincolo, dincolo de sârma ghimpată... Și dacă nemaipomenitul cocoș al Niuței are doar trei soțioare, mai trage, din când în când, cu „piciorul” pe la turma de găini ale noastre, dar... Niciodată n-are noroc! Pe cât e de bătos la chip... Abia dacă i-a reușit s-o învăluie pe Crăiasă, că sări, „cu o falcă în cer și cu alta în pământ” cucușleanul nostru și dintr-un salt „mortal” s-a și pomenit în spatele adversarului său, i-a înfipt clonțul în creasta brează, bogată și hai la „taramet”, adică, la rostogolire prin țarnă, ba unul la pământ, ba altul cu zgaibele în sus, fluturând pene prin aer, însângerate... În clipa, în care cocoșul Niuței s-a ales cu un ochi scos, biata femeie a alergat cu cociorva în mână, a încercat să-i despartă, dacă nu era chip... Mai mare bălălie n-a cunoscut satul nostru în toți cei peste cinci sute de ani de existență...

De atunci Niuța, supărată-foc pe tot neamul nostru, clipește ziulica întregă la drum, în fața porții, așezată pe un plug ruginit, părăsit, că gospodarii își ară loturile de pe lângă case cu tractorul... Mereu cu cociorva „de-a gata”!

De trei zile pe chipul Craiului nostru, și el cu creasta însângerată, vișinie, s-a statornicit o neînțeleasă paloare a morții... Posibil, o fi presimțit apropierea zilei de Duminica Mare, când moșul Valiuță îl va jertfi pentru răcături: Hramul Bisericii „Sfânta Treime” din Bahrinești nu poate fi conceput fără de acest fel de bucate, tradițional, deși Cocoșul Biblic este pus cu capul pe lemnaș mai ales cu cincizeci de zile înainte, de Sfintele Paști... Câte bordeie, atâtea obicei!

Dar mai ales, de la o vreme încoace, de când fratele Ghiță s-a stabilit cu traiul în Sudul Basarabiei, pintenatul de Duminica Mare este menit anume familiei lui – poate unica legătură „de sânge”, care i-a mai rămas, cu satul natal... Dacă se întâmplă să vină pe ospețe...

Atunci pofta de răcături de cocoș este potolită cu piftie de porc, grasă și băloasă, cu mult usturoi și boboșe de piper negru...

Nepoata Elena, care deține un telefon mobil, pentru cazuri excepționale, a primit un mesaj de la Cahul: „Dragii mei nu mai avem posibilitate să venim de Hram ne temem de gripa porcină sărbători fericite Gheorghe Cornelia Marcel”.

Este abia ziua de joi și cu toate că până duminică mai este timp, tata Vasile de o oră întregă se porăie prin ogradă cu toporul, ba îl ascute cu

cutia, ba își amintește, că nu mai avem în gospodărie o amărâtă de tocilă, ba se uită peste gard, dacă nu cumva soarele „a sfeclit-o” și este gata să se ducă la culcare...

Găinile, în frunte cu cocoșul nostru, cu penetul în flăcări, la ultimele raze ale soarelui, mai pasc pe toloacă, într-o liniște totală. Nu se aude nici un fel de „cu-cu-ri-gu-u-u”, în semn de alarmă...

Tata Vasile își pândește jertfa, pe cel menit să fie sacrificat, în deplin calm, deoarece pentru părintele nostru totul ce mișcă, se înmulțește și crește pe acest pământ, după legea biblică, poate și trebuie înjunghiat și mâncat. Psihologie de măcelar...

Mă ascund în fundul gângului, după perdele, îmi astup urechile, ca să nu aud și îmi acopăr ochii, să nu văd... Dar tot trag cu dreptul, că stângul mă cam supără, de atâta citit și scris, și ce văzui? Găinuțele, prostuțe precum sunt, au fost ademenite cu un pumn de grăunțe, aruncate drept în portița dinspre toloacă, la care ele au și dat busna, numai cocoșul, de data asta s-a cam codit, a ajuns ultimul, dar n-a mai apucat să ciugulească nici un bob, că a fost înhățat de o aripă, imobilizat de mâinile puternice ale părintelui nostru, care a apucat imediat toporul, l-a potrivit pe bietul Crai cu capul pe lemnar și dintr-o singură lovitură i-a zburat creasta cea frumoasă la pământ...

De țipat, n-am țipat, dar mi-am amintit, cum sărmana bunică-mea Lucheria, de câte ori își descoperea ginerele umblând cu toporul prin ogradă ori cu baioneta ceia nemțească, se ascundea în fundul căsuței, se cuibărea într-un colț de pat, își acoperea capul cu o pernă și bocea ore în șir după orice găină, cocoș, purcel sau vițel sacrificat și apoi, după ce îi mai trecea marea jale după orice vietate, nu se mai atingea de bucatele gătite cu carne, ea postind de când o știu pe lume... De când o știam pe lumea aceasta, fiindcă ne-a părăsit, de mai mulți ani în urmă și de atunci, de câte ori îmi revine în memorie, rostesc în gând: Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace... Căci anume ea, bunicuța Lucheria, mărunțică și hărnicuță, ca o furnică, m-a făcut scriitor, poate, și pictor, dar mai întâi m-a făcut om, cu sentimentul milei în suflet...

Cele douăsprezece cucoane, până acum o clipă în urmă, de-acum înainte văduve cernite: Baroneasa, Contesa, Crăiasa, Prințesa, Crăița, Îngerita, Zeița, Preoteasa, Mireasa, Văduvioara, Călugărița, chiar și Păpăruța, stau înțepenite în jurul căldării, din care atârnă afară doar

labele Stăpânului, care s-au zbătut de câteva ori, până i s-a scurs tot sângele din trup și n-au rămas decât niște gheare banale, încârligate a neputință...

Hramul de la Duminica Mare, strânsura de pe toloacă, din fața Bisericii – bisericuța cea veche, de lemn, adusă din Maramureș, cu peste o sută de ani în urmă, bucatele și copturile gătite de nepoata Elena – toate la un loc și fiecare în parte, mi-au adus doar durere și amărăciune în suflet: nici n-am ieșit la joc, să apuc și eu o fată mai trecută, sau o nevestă, să ne învârtim în iureșul dansului, dar nici de răciturile de cocoș nu m-am atins cu lingura, oricât nu m-ar fi îndemnat tata Vasile, sora Oltița, cumnatul Zicu, fiica lor Elena, până și copilița ei, Georgeta, care s-a tot uitat la mine, repetând cu dulceață în glas:

- Unchesule Mihai, nu-ți plac lăciturile? Oli ești ple fudul?...

Și atunci mi-am pus în gând să compun această poveste și, cu lacrimi de sânge, revărsându-se înlăuntru, s-o intitulez „Haremul din Bahrinești”...

Acum, adio!

CA ȘI BRADUL DE LA POARTĂ...

Mai întâi am avut un vis...

Deși, nu-mi amintesc, să mai fi compus altcândva poezii sau cântece în timpul somnului, adică, inconștient, sau, poate, foarte conștient, dacă acceptăm că orice act de creație este o lucrare divină și nu aparține voinței individului, sau plăcerii ființei pământești, „trăsnită cu leuca-n cap”, ori peste care „a dat damblaua”...

Valerica zace moartă,

Ca și bradul de la poartă...

Știam, din fragedă copilărie, că am o verișoară, una singură, din neamul mamei mele, cu numele de familie Patraș... Ea se născuse doar la cinci sute de metri, sau cel mult o mie – depinde cu care „metru” măsoară pământul – de casa noastră natală, dar între noi s-a „tras” un gard de sârmă ghimpată, de fapt, două rânduri de gard, dacă nu chiar trei, cel puțin, pentru primii ani... Graniță adevărată, cu două rânduri de grăniceri, înarmați până în dinți, călări, cu câini-lup...

Nici să te uiți „dincolo” nu era voie!

O chema Valeria, bunică-mea, Lucheria, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace, îi spunea Valerica... Astfel mi s-a întipărit și mie în memorie, mai ales că în căsuța friguroasă a bunicii – fosta bucătărie de vară – atârna lângă singura icoană și o rămculiță veche, de lemn, înnegrită de vreme și pătată de muște, din care mă privea o copiliță de 7-8 anișori, așezată pe iarbă, îmbrăcată în bundiță, cu catrincioară, în cămașă cu altițe, încinsă cu o frânghiuță și în pantofiori de lac, cu șosete albe... Fotografia era micuță de tot, cu marginile zimțate, și ea puțin îngălbenită. Poate, această impresie o provocau cele două dunguțe din blăniță de dihor, de la bundiță...

Verișoara din fotografie mă săgeta mereu cu privirile, de parcă eu purtam vina cea mare, pentru că nu ne este „dat” să ne întâlnim „pe viu”...

Ca să-mi „încerc norocul”, zilnic mă postam în pragul casei, mai ales, pe timp senin, mă ridicam pe vârful degetelor și mă tot uitam în zare, spre Horaiț, cu gând s-o zăresc măcar pentru o clipă pe verișoara mea,

doar putea să treacă și ea pe drum, sau să iasă la înaș, cu o turmuță de oi, poate, cu o văcuță...

Până au început să mă doară ochii!

Iar părinții au apucat să mă ghiontească de pe prag, căci eram primul în familie și bunii mei aveau nevoie de un lucrător sănătos în gospodărie, ca să vadă și vârful ascuțit al sapei, nu numai coada...

Înainte de a pleca la școală am avut un an sau chiar doi de ciobănie-văcărie: am păscut cârlanii, pe toloacă la Arcadie, am fost „mobilizat” și la pădure, când ne-a venit rândul la oi, iar într-o bună zi (blestemată pentru mine!), tata Vasile mi-a încredințat „haramul” nostru – vaca Joiana, tare sălbatică și afurisită, care nu putea fi scoasă din grajd, decât cu un druc între picioarele de dinainte, legat cu un lântug de gât... Cu toate acestea, când o apuca strechia, zburda peste văi și dealuri, până nimerea într-un pârau sau un loc mlăștinos și se scufunda în mâl până la brâu... În asemenea clipe îmi țâșneau lacrimi în ochi de neputință, mă trânteam la pământ, în iarbă, cu capul spre graniță, cu gând să urmăresc anume când și cum se schimbă grănicerii – poate voi descoperi cumva o pauză mai potrivită și o spărtură în gard, ca să mă strecor „dincolo”, să-mi văd verișoara, măcar pentru o clipă, să-i spun cât de mult îmi este dor de ea, după care să mă las „prins”, adică, să mă predau în mâinile grănicerilor români... Mă înfiora în spate, la gândul, că voi avea de-a face mai întâi cu câinii-lup, dar după experiența cu văcuța noastră – mai turbată decât „un câine turbat” – vorbele îi aparțin bunicii Lucheria, căci anume pe ea vaca a smuncit-o, în timp ce o ținea de funie, așa de tare, că au zburat dimpreună peste pâraul lui Nicheta și când a trântit-o de celălalt mal, era să-i „sară gruşterul” bunicuței, două săptămâni a zăcut la pat. Astfel m-am făcut eu văcar...

Cu văcuțele de funie ne apropiam uneori de gardul de sârmă ghimpată la un pas, unde iarba mereu era proaspătă, deasă, neatinsă de coasă. Dar bucuria noastră și, mai ales, a animalelor, nu ținea decât până la apariția unui grănicer călare, pe un vârf de deal, care se lua după noi, ne croia cu harapnicul, aveam impresia că ne calcă pur și simplu cu copitele calului, dacă se nimerea să cădem jos, tremurând de frică... Numai, după câte am memorizat, niciodată calul n-a călcat pe nimeni dintre noi, era mult mai cuminte decât grănicerul, care nu se uita, cu ochii lui înguști de tătar, în cine croiește: în cal sau în noi...

Astfel, obiceiul de a „trage cu ochiul” peste gard, puțin câte puțin, a fost stârpit din viața mea, iar gândul de a ajunge „dincolo” mi l-am sugrumat cu propriile-mi mânuțe, mai ales după ce moșul Arcadie într-o noapte, beat-criță, a sărit cele două sau trei garduri de sârmă ghimpată, nu l-a prins nimeni, a mai băut o jumătate de „samohonkă” și la români, s-a întors, la „ruși”, numai el știa cum, s-a autodenunțat, a fost judecat și băgat la închisoare...

Mi-am potolit puțin dorul peste alți doi-trei ani, când ne-a vizitat unchiul Traian, tatăl verișoarei Valeria. Bunică-mea era tot mai slăbită, părinții au expediat telegramă după telegramă și unchiului i s-a permis să-și vadă mama, pentru patruzeci și opt de ore, cu care nu se mai întâlneau timp de peste douăzeci de ani...

Unchiul Traian s-a dovedit a fi tare șugubăț, numai că tare mai fuma, țigară după țigară și dacă eu duceam vorba despre verișoara mea, rugându-l, cu lacrimi în ochi, să-mi spună cu cine seamănă și să-mi răspundă de ce ea niciodată nu se apropie de „gard”, ca să-i fac măcar cu mâna, el mă mângâia pe cap, îmi dădea câte o bomboană, de care eu n-am mai văzut în viața mea, și îmi spunea:

- Lasă, nepoate, când ai să crești mare...

A doua noapte, când toată casa a plâns, mai ales sârmana bunică, dar și maică-mea, Saveta, chiar și tatăl meu, Vasile, care, în genere, nu plânge niciodată – cel puțin eu nu l-am mai văzut cu lacrimi în ochi – unchiul Traian, aproape în șoaptă, dar cu pumnii strânși, a strecurat printre dinți:

- Lasă, surioară, și tu, cumnățele, și tu, nepoate, că degrabă au să vină americanii și muscalii o să se care din Bucovina noastră de unde au venit...

Și a tras o înjurătură pipărată, cu un șirag întreg de cuvintele „de rușine”, de care eu n-am mai auzit...

A urcat la tren, la vama Vadul-Siret, în zori, a plecat la mina lui de aur, din Munții Apuseni, unde s-a angajat, ca să nu tragă la sapă, la colectivă...

Astfel am aflat, cel puțin, că verișoara mea creștea mai mult fără de tată, precum și eu, „dincoace”, îmi vedeam părinții doar duminica sau în timpul iernii, deoarece se speteau pe lanurile kolhozului din noapte și până în noapte...

Un timp tătuța Vasile a muncit în pădure, „la tăiat”, cum se spunea: o lună întregă, mai ales iarna, cu zăpadă până la brâu, doboră copacii la pământ, îi căra în spate de prin râpi, până la un loc mai accesibil, îi „metruia” cu fierăstrăul, ca după o lună de asemenea munci istovitoare, cu dormitul, câteva ore, într-o șură a pădurarului, pe un braț de paie, să se aleagă cu o cărucioară de lemne de foc...

Spre primăvară a adus de la pădure câțiva brăduți, pe care i-a sădit la poartă, între fântână și gardul nostru dinspre toloacă, de scânduri, înnegrite de vreme...

Toți brăduții s-au prins. Am avut chiar eu grijă să-i tot ud, să-i îngrijesc, să „grăiesc” cu ei, până m-a prins bunica Lucheria și m-a întrebat dacă nu m-am „strâcat” la cap...

Nu știi de ce, dar bunicuței nu i-au plăcut brazii sădiți de ginerele său...

În schimb, eu m-am împrietenit cu brăduții, care, uneori, îmi luau apărarea, fiindcă mă ascundeam printre cetinile lor dese, când eram pedepsit și scânceam în voie, până mă depista maică-mea, îmi ștergea lacrimile și mă lua în casă...

Nu mă prea achitam cu porțiile de legănat, pentru că, între timp, s-a născut surioara Oltița, apoi frățiorul Ghiță, nu mă mai puteam plânge de „urât” și dorul de mai înainte de verișoara de peste „gard” mi s-a mai potolit, surioara și frățiorul dovedindu-se a fi destul de „plângăcioși”, nu prea dormeau nici în timpul nopții și câțiva ani buni leagănul, de brad, hurducăia în casa noastră, fără încetare, ca o moară stricată...

Brazii de la poartă s-au ridicat, puțin câte puțin, devenind mai înalți decât gardul. Într-o iarnă cineva s-a furișat cu toporul în mână și ne-a retezat unul – cel mai frumos – pentru pomul de Crăciun. Eu m-am întristat, tata Vasile l-a suduit pe acel „nemernic, care s-a lenevit să facă un drum până la pădure”, iar bunicuța Lucheria chiar s-a bucurat, nu știi cum...

- Că nu-i a ghine să crească bradul la casa omului...

Doar atât mi-a spus bunica. Nu cumva s-o audă ginerele, cu care nu s-a prea împăcat de la bun început, de când s-a întors singurică din stepele pustii ale Kazahstanului, unde l-a pierdut pe bunicul meu, Gavrilă...

Când mi-a apărut la ochiul stâng un „urcior” și m-am chinuit cu această „mândreață” mai bine de două săptămâni de zile, bunica m-a

Învățat cum să-l „vrăjesc”: am ales un loc tănuit, dintre brazi și gardul de scânduri, mi-am potrivit ochiul bolnav în dreptul unei găuri, lăsată de un ciot, căruia nu i-a mai plăcut să tot clipească în gard și am început să tot repet:

Cum o sărit ciotul,
Așa să-mi sară și urciorul...

Și iar:

Cum o sărit ciotul...

La un moment dat, m-am încâlțit în cuvinte, și, probabil, darul de versificator, care abia se trezea în subconștient, m-a tras de limbă și am pronunțat:

Cum o sărit ciotul,
Așa să-mi sară și ochiul...

La care am primit peste gură o „pălmuță”, de la maică-mea, care scotea o căldare de apă și mi-a auzit „vrăjeala”...

Era cât pe ce să-mi „sară” ambii ochi din cap!

De atunci, încet-încet, am început să urăsc brazii de la poarta noastră. Mai ales că între timp am mai crescut, am făcut și câțiva ani de școală, iar în familie s-a mai născut un frățior, Gavriluță. La legănat avea să fie pusă surioara Oltița, fratele Ghiță, căci eu eram luat „peste picior”, cu însurătoarea... Mă gândeam, părinții ar fi fost bucuroși să scape cumva de o „gură” de la masă...

După clasa a opta m-am înscris la o școală-internat de la Cernăuți, unica românească, din cele peste cincizeci, din mica noastră „capitală”, iar odată cu plecarea mea s-a uscat și un brad de la poartă, cel mai „răsărit”... Nu i-am acordat prea multă atenție, dar bunicuța Lucheria, într-o zi de vacanță, mi-a spus, în mare taină, că ea i-a „pus capăt” bradului: câteva săptămâni la rând i-a tot turnat, pe ascuns, de ginere-său, câte un ceain de uncrop la rădăcină...

- Că tare nu-i a ghine, nepoate, să crească bradul la casa omului...

- Cum, bunică, nu-i bine?

- Da tu n-ai văzut sărășia de brad de la poarta lui Valercu?

- L-am văzut... Cel mai înalt copac de pe toată toloaca noastră...

- Și mai mult nică n-ai văzut, Mihăiță?

- Da ce ar mai fi trebuit să mai văd, bunicuță?

- Că Valercu are o droaie de iucmani pe lângă casă, da nici unul nu-i teafăr: care-i mut, care-i surd, care-i și una, și alta... Ori chior...

- De ce oare, bunică?

- Apăi, că numai brădoiul de la poartă îi de jină...

- Bradul?

Fac ochi mirați. Bunica Lucheria se pricepe la toate. Ea cunoaște leacul tuturor boliștilor de pe pământ. Știe care și cu ce buruiană se tratează...

- Și nu există, bunică, un fel de buruiană și pentru necazul copiilor lui badea Valercu?

- Este, cum nu-i leac... Toporul!

- Ceai de... topor?

Mă umflă râsul.

- Da nu te hlizi, nepoate, că aișea nu-i de răs, da de plâns... Trebuia să taie cu toporu de la pomânt blăstămatu de brad, la timp...

- Da-i tare frumos!

- Ghiavolu, tu cum crezi că este?

- Urât...

- N-ai ghișit... Ghiavolu îi tare frumos, când vre el, în ochii omului prost, ca șerpele...

- Șerpele?

- Șerpele, care o înșelat-o pe Eva în Rai... Că dacă nu era frumos, nu se mai potrivea Eva să rupă mărul...

- N-am știut, bunică Lucheria...

- Apăi, de azi înainte să știi!

Eu, ce-i drept, „știam” câte ceva despre Eva. Am chitit, într-o zi, când bunica cealaltă, după tată, Verona, a uitat ușa de la casa cea mare descuiată, am intrat și mai multe clipe m-am holbat la icoana din colțul din jos: Adam și Eva... Goi-goluți, numai cu câte o frunză pe la locurile rușinoase... Mai ales țâțele Evei m-au îmbujorat la față, că n-am mai văzut asemenea podoabe, iar privirile îmi tot lunecau de pe mărul, cu care îl ademenea pe Adam, după cum a ispitit-o și deavolul pe dânsa, spre frunza de la rădăcina coapselor... Până mi s-a umflat puțulica în pantaloni și era cât pe ce să mă prindă bunica... Am șters-o afară, ca motanul, după ce a „ras” ulciorul cu smântână, de-mi scăpărau picioarele și... Și... He-he-he...

M-am tot gândit, o noapte întreagă: o fi fiind bunicuța noastră, Lucheria, superstițioasă, dar dacă are dreptate?...

Prea nu știu cum familia vecinului, din cealaltă margine a tolocii, este nenorocită: și Niculiță, primul meu prieten din copilărie, a părăsit casa părintească, de nu se mai aude nimic despre dânsul, după ce a fost tăiat cu cuțitul la obraz, într-o bătaie, el fiind fără de tată, care să-l apere; apoi maică-sa și-a cam „ieșit din minți”, s-a pornit într-o zi pe calea ferată, în vale, cu gând să ajungă până la Moscova, ca să se plângă „gural” pe cumnată-sa, că a dat-o afară din casă... Nu s-a mai auzit apoi nimic nici despre biata femeie, cu necazurile ei... I-am tot căutat prin Moscova, pe parcursul a treizeci de ani...

Iar bradul de la poarta lor a tot crescut și s-a înălțat, până la Ceruri! Ca să dobori la pământ o asemenea minune a naturii, rar cine s-ar înghizui, cum se spune la noi...

Nu s-a apucat nimenea!...

Soră-mea, Oltița, într-un timp s-a îmbolnăvit. N-o durea nimic, dar, parcă, nici nu trăia, nici nu murea...

Și frățiorul Ghiță, „înalt ca bradul”, dar „slab ca țarul”, se topea pur și simplu din ochi...

Până și Gavriluța a început să bolească...

Atunci tata Vasile, ascultând sfatul soacrei – unica dată în viață – a scos toporul și a retezat toți brazii de la poartă, apoi le-a stârpit și rădăcinile...

La un an de la această întâmplare neînsemnată, Dumnezeu ne-a luat-o pe bunicuța Lucheria...

Unchiul Traian a reușit la înmormântare, dar Valerica, nepoata bunicii, de dincolo de sârma ghimpată, precum și noră-sa, Olga, n-au apucat s-o vadă măcar o singură dată în viață...

Cred că nu numai brăduții de la poarta noastră erau de vină!

Am plâns cumplit, am plecat la Moscova, fratele Ghiță s-a căsătorit în Basarabia, Gavriluța s-a făcut arhitect, a părăsit și el satul natal, doar sora a mai rămas la „vatră”, cum se spune, deși s-a căsătorit cu un flăcău din alt capăt al satului, la Ungureni, tot în „neagra străinătate”, cum i se pare și cum se plânge mereu...

S-o fi lăsat „blestemul înstrăinării” peste familia noastră?

Mă întreb...

Vă întreb...

În toamna anului 1989 mi s-a permis să părăsesc, pentru prima oară, uniunea, adică, „gulagul sovietic”. Am fost trimis, cu avionul, într-o mică delegație, în România...

M-am încumetat să fac un drum, cu trenul, de la București, până la Sfânta Mânăstire Putna, unde, în fața mormântului lui Ștefan cel Mare și Sfânt, pur și simplu mi s-au tăiat picioarele de la jumătate – m-am prăbușit cu fruntea peste capacul de marmură și am plâns în hohote; la întoarcere, am poposit, pentru câteva ore, la Rădăuți, unde am cunoscut-o pe verișoara mea Valeria, o frumusețe de nevestă tânără, căsătorită cu un flăcău din satu-i natal, Baineț... A doua zi ne-am deplasat, tustrei, cu soțul ei Sandu, cam trecut de ani, după cum mi s-a părut, la părinți, adică, la unchiul meu Traian și la mătușa Olga...

Mare mi-a fost mirarea, când am pășit în ogradă la ei și am descoperit la poartă patru brazi, înalți, frumoși. M-a săgetat un val de fiori prin tot corpul, dar nu le-am acordat nici o atenție: m-am gândit, de emoție, abia la vârsta de 42 de ani mi-am văzut Patria Istorică și m-am întâlnit cu rudele de sânge...

A doua zi, duminică, după ce am ascultat cu toții Sfânta Liturghie de la Biserica din Baineț, noi, „tinerii”, am ieșit pe deal, am trecut pe la cimitir și ne-am apropiat de gardul blestemat de sârmă ghimpată, care ne-a mutilat destinele... Primul lucru, care l-am observat „dincoace”, a fost chiar bradul înalt de la poarta lui Valercu, după care ne-am orientat cam unde o fi fiind casa noastră natală: a mea și a unchiului Traian, care n-a mai venit cu noi...

- Dacă n-au mai sosit americanii...

Și i-a tras (le-a tras, cum ieși din Biserică...) o înjurătură sănătoasă, din străfundul răunchilor, după ce și-a făcut semnul crucii și s-a îndreptat, singurel, spre cârciumă, ca să deie peste cap (alb ca neaua!) un păhăruț de „rum”...

Cât mai era bunica Lucheria în viață, mi-a povestit Valerica, ea s-a înscris într-un grup turistic, de la Suceava, care a vizitat orașul Cernăuți. Avea atunci un gând ascuns: să se desprindă de grup, să găsească un mijloc de transport și să ajungă până la Bahrinești-Bagrinvka, măcar pentru o oră, să-și îmbrățișeze bunica și pe celelalte rude, dar... N-a găsit pe nimeni la Cernăuți, ca s-o ajute, s-o îndrumeze și, mai ales,

necunoscând limba rusă, nici ucraineana... N-a mai vizitat nici orașul, de amărăciune, s-a întors la hotel și a plâns, a tot plâns, până a plecat autocarul înapoi spre vama Porubnoe-Siret, care, culmea nedreptății! – se află la doar câteva sute de metri de casa noastră natală, dar exista, de jur-împrejur, acel zid blestemat al „nelizea!”-ului...

Adică, „nu se poate!” și gata...

Vama blestemată dintre români și români, prin care avea să treacă, totuși, abia în 1999, Majestatea Sa Regele Mihai I al României, cu Regina Ana și cu Prințul Radu, participând chiar la sfințirea noii Biserici din Bahrinești!

Dar asta e altă poveste, aproape incredibilă...

Care n-are nimic comun cu „bradul de la poartă”...

Cu „brazii de la porțile noastre”, aducători de necaz și chiar de moarte...

Moartea Neamului!

Răsfoiesc volumul masiv, bine legat, de „Poezie populară a obiceiurilor calendarice”, editat de Academia de Științe din Chișinău, cu un singur scop: să descopăr prezența bradului în textele populare și, mai ales, cum este tratat acest arbore, cum s-a întipărit în conștiința și psihologia omului de la țară...

Deși Bucovina, dacă ar fi să „traducem” această denumire, este o Țară a Fagilor, precum ne-au „poreclit” austrieicii, pe la 1774-1775, când au ocupat aceste moșii ale Țării de Sus, împânzită, mai ales, cu fagi...

„Buk” este denumirea fagului, în limba rusă... Interesant, oare în limba ucraineană cum sună? Dau o fugă până în casa cea mare, scot dintr-un raft, cel mai de sus, de sub plafon, dicționarul „ucrainean-rus” și-mi pun mâinile în cap: nemernicii de șoareci l-au ros până la jumătate, într-o singură iarnă...

Tata Vasile, care stă mai mult lângă măsura mea de scris, mai ales dacă plouă afară, zâmbește înțelegător:

- O să am cu ce aprinde focul la iarnă...

Marea mea bibliotecă personală, pe care am adunat-o viață întreagă, deseori îndurând de foame, ca să-mi mai procur o nouă carte, sau un dicționar, chiar și pe acesta de față, ce-a mai rămas din el, de care mă folosesc, din când în când, pentru că eu, deși m-am născut în Ucraina, fie și pe graniță, am absolvit toate școlile, posibile și imposibile, totuși, n-

am avut nici o oră de limbă ucraineană – acum cărțile mi se împuținează din an în an.

Șoarecii!

Adevărat, litera „B” a rămas teafără, deocamdată, în dicționarul meu batjocorit: iată, și în limba ucraineană fagul este „buk”... Nu știu de ce, și de la ce, se mai ceartă rușii cu ucrainenii? Dacă și Bucovina și-au „moștenit-o” printr-un „consens” perfect...

Deoarece Munții Carpați s-au întins cu mult, și „dincoace” de sârma ghimpată, piscurile lor sunt împânzite mai ales cu brazi, un fel de brad specific, carpatin, foarte rămuros, cu tulpinile „ciot lângă ciot”...

Deși am pus de-acum mâna pe volumul „Poezia populară...”, ochii, nu știu cum, mi se îndreaptă pieziș spre cărticica „Din comoara strămoșească”, alcătuită de inimoasa învățătoare bucovineană Eleonora Schipor, unde descopăr o „poveste a bradului”:

„Când Dumnezeu făcea totul ca pământeni să trăiască în pace și înțelegere, diavolul se ținea numai de răutăți. Îi învăța pe oameni să fure, să se certe și să se bată. Se apucă diavolul într-o zi și zidi o moară. În ea meșteri o căruță. După ce o termină, se muncea s-o scoată din moară și nu putea, fiindcă acea căruță era mai lată decât ușa morii. Atunci diavolul începu să dărâme moara, ca să scoată căruța afară...

Trecea Dumnezeu pe acolo și, auzind zgomot mare, se uită și văzu că aceste lucruri ar putea fi de folos omului și îi spuse diavolului să-i dea cu împrumut căruța și moara. Era vara, când au făcut învoiala, și s-au înțeles ca Dumnezeu să-i dea lucrurile înapoi, după ce va cădea frunza bradului...

Domnul a desfăcut căruța, a scos-o din moară și apoi a făcut-o la loc. A dat căruța omului, să se folosească de ea, iar moara a început îndată să macine...

Curând sosi și toamna. Frunzele pomilor începură să se îngălbenească și să cadă la pământ. Frunza bradului rămânea, însă, tot verde. A așteptat diavolul s-o vadă căzând, dar degeaba! Nu mai știa ce să facă de necaz. Ce-i veni în minte? Se apucă să găurească bradul cu un sfredel și să bage niște cuie de lemn în acele găuri, poate se va usca bradul cu frunze cu tot. Însă bradul parcă înverzea tot mai mult. Frunzele lui nu s-au mai uscat, iar moara și căruța au rămas ale lui Dumnezeu...

Și acum se folosesc oamenii de ele. Dacă ne uităm la lemnul bradului, vedem niște noduri. Sunt semnele cuielor, pe care le-a bătut cel rău. Iar bradul a rămas veșnic verde...”

Un final optimist!

Pe lângă „literaturizarea”, pe alocuri, excesivă a textului, această pagină de „folclor bucovinean” ne „vorbește” despre o anume caracteristică a bradului...

Nu mai bolește astăzi nimeni de „urcioare” la noi în sat, dar și gardurile din scânduri de brad, cu „noduri” au cam dispărut, luându-le locul plăci masive de beton armat, ornamentat frumos, cărora soră-mea Oltița le spune „gard de ciocolată”, de care avem și noi, dinspre toloacă, și tot, de „ciocolată” și-a pus și ea, dinspre hudiță...

Doamne ferește, să se mai întâmple careva cu un „urciur” la ochi – nu mai ai nici o „gaură” potrivită, în dreptul căreia să ți-l „vrăjești”, deși gardurile de beton – modă nouă! – au multe spărturi, în partea de sus, de cele mai neașteptate forme și configurații...

Revin la „poezia populară...”. La compartimentul „Colinde speciale” ale cărții descopăr o cu totul altă „imagine” a bradului:

„Înainte estor curți
Au răsărit doi brazi
Nanți, nanți și minunați,
De tulpină atârnați.
La tulpina bradului -
Divanu-mpăratului.
Și-n divan cine era?
Dumnealui cu dumneaei,
Cu toată familia.

Și-n divan ce-i așternut?

Covor verde mohorât.
Și-n divan cine se culcă?
Un boier și c-o cucoană.
La picioare – gutuiță,
La costiță - romaniță
Și la cap – o hulubiță;
Hulubița a zburat,
Boierii s-au supărat

Și divanul s-a stricat...”

Mai departe, peste multe versuri, frumoase, nimic de zis, se menționează că „divanul” este „încheiat” cu „dalbe scânduri de brad”, dar cu „picioarele”, totuși, din lemn de fag...

Iată, mai deschid o dată ușa de la casa cea mare, caut un loc mai sigur pentru „dicționarul ucrainean-rus”, dau cu ochii peste patul nostru, din lemn de cireș, acoperit cu lac...

Bradul, în conștiința bucovineanului, întotdeauna a fost un „lemn al săracului”, încât până și țărani, cei mai nevoiași, puneau bănuț lângă bănuț și își procurau un pat din lemn de cireș, de pe la Rădăuți, Suceava sau Cernăuți, ca zestre pentru un copil mai cuminte...

Astfel, „zestrea” părintelui nostru Vasile s-a „nimerit” a fi anume un pat frumos din lemn de cireș, pe care nu doarme nimeni, de parcă ar fi o piesă de muzeu... Poate că e cazul mai potrivit să-i pun o plăcuță, pe care să fie gravat, cu litere de aur: „În acest pat a dormit, o singură noapte, poetul-academician Andrei Lupan, Erou al Muncii Socialiste, clasic al literaturii moldovenești...” Pentru că este adevărul adevărat: socrul meu ne-a vizitat, pentru o singură zi și o noapte, în vara anului 1976, pe când fiul meu, Călin, nepotul lui „creștea” în Bucovina, la Bahrinești, unde a și făcut primii săi pași, cu tălpițele goale, pe iarba din fața porții... Bătrânul poet, cu celebra-i cârjă în mână, de care tremurau mulți demnitari nu numai de la Chișinău, dar chiar și unii de la Moscova, m-a rugat să-i „arăt” satul: am pășit alături la deal, pe drumul central, până am dat de o „vișcă” – un foișor cu grăniceri și un gard de sârmă ghimpată, ne-am întors, am coborât în vale, spre calea ferată, unde am dat peste altă „vișcă”, și mai înaltă, și poetul, pe cât era de poet, a tras o sudalmă sănătoasă, de tipul: „Mama lor de ruși, ce-au făcut dintr-un sat curat românesc...”, m-a tras de mânecă, să revenim la „cuscri”, nu i-a tihnit nici masa copioasă, pentru care a muncit maică-mea o noapte întregă, a chemat șoferul, și-a urcat soața, Raia, fiica, adică, nevastă-mea, chiar și pe Călin, cu fața plânsă, l-a ticsit în mașină și au plecat spre Basarabia...

Astfel, am rămas pentru prima dată orfan în viață, deși la acel moment nu mai aveam nici un brad la poarta casei natale...

Cel mai mult a suferit, a bocit, după acea întâmplare, bunică-mea Lucheria, care mai era în viață, pentru că i s-a luat „cu de-a forța” primul ei strănepot...

Am plâns și eu, dar fără de lacrimi, precum tot mai plâng și acum, cu lacrimi de sânge, interioare, pe care nu mi le poate vedea și șterge absolut nimeni...

Bradul!

Brazii...

La Varnița, de lângă Fântâna Albă, antichriștii, după măcelul de la 1 aprilie 1941, i-au scos din case pe lipoveni, i-au silit să sape mai multe gropi comune, în care au aruncat sute de cadavre ale românilor din satele de jur-împrejur, care n-au avut nici o vină, doar dorința de a trece „dincolo”, în România, după doar un an de la mult trâmbițata „eliberare”...

Printre cei împușcați cu cruzime bestială, sau hăcuiți cu săbiile de cavaleriștii cu „ochi înguști”, în acele gropi au nimerit și mulți grav-răniți, care ridicau, fie o mână, fie un picior, din țărână, cerând ajutor și implorând să nu fie îngropați de vii...

Cu trei mii de jertfe a plătit atunci neamul meu!

Numărul, aproape incredibil, mi l-a „șoptit”, la Baineș, în timpul primei mele vizite în România, domnul Trucă, fostul director al școlii locale, un bun și credincios prieten al unchiului Traian. Iar lui i-a transmis vestea un alt bun român, din sat, care participase, în 1942, la parastasul de la Varnița, când s-a încercat prima numărătoare a jertfelor, căci multe gropi comune au fost identificate și deshumate...

Cu toate acestea, peste alți doi-trei ani, autoritățile sovietice au plantat întreaga „poiană a morții” cu brazii, care au tot crescut, „ca pe drojzii”...

Când am ajuns, pentru prima oară în viață, la acel „loc de groază”, împreună cu consăteanul meu, ziaristul Ștefan Broască, pădurea de brădet se lățise simțitor, iar rădăcinile brazilor s-au tot adâncit, printre oase, deformând scheletele, îndepărtând craniile de trup, oasele mâinilor și ale picioarelor de coloana vertebrală... O atare batjocură a memoriei celor jertfiți n-a mai cunoscut poporul românesc, poate, doar poporul evreiesc, în timpul celui de al Doilea Război Mondial...

Brazii s-au îndesit atât de mult, încât era imposibil să te strecuri prin acea poiană, chiar și pe brânci! Mi s-a întipărit în memorie, pentru

totdeauna, scoarța negrie, urâțită, pocită a arborilor, de parcă erau stropiți cu sânge încheșat... Și nici un fir de iarbă la poalele lor, doar straturi de ace de conifere, negre și ele, pentru că nici o rază de soare n-a mai pătruns spre această palmă de pământ...

Totuși, la primul vânticel, pădurea de brădet, foșnea într-un mod ciudat, cutremurător, de parcă ar fi străbătut din adâncuri glasurile înnăbușite, secerate de gloanțe, dar și de neputință, ale celor, care căzuseră la 1 aprilie...

Recunosc: n-am încercat niciodată în viață, deși am scris multe pagini despre masacrul de la Fântâna Albă, să trec pe înserate sau, cu atât mai mult, în toiul nopții, pe lângă acest loc...

Tata Vasile mi-a povestit, cu frică în glas, că pe când era paznic la stația de tehnică agricolă, de sub pădure, ultimii ani, înainte de pensionare, a observat, pe câmpul din preajmă, destul de aproape de locul masacrului, noapte de noapte la rând, mulțime de femei despletite, în cămeșoalice albe, până în pământ, ba alergând bezmetice în toate direcțiile, ba lovindu-se cu frunțile de pământ, ba ridicând brațele spre Ceruri, și bocind, mereu bocind, într-un cor unic, puternic, de-i asurzeau urechile...

Deși, după câte știu, din familia noastră, din rândul celor două familii, care aveau să se unească – n-a căzut nimeni atunci la Varnița...

Bahrineștii, sat de pe graniță, nu mai simțea nevoia acută să se mute „dincolo”, jumătate de sat și așa rămăsese „dincolo”, altă jumătate s-a trezit deportată în Kazahstan și Siberia...

Totuși, brazii...

Până și acești arbori frumoși, demni, adevărate piramide ale Naturii, au fost siliți, condamnați să ispășească o vină „fără de vină”...

Vai de tine, Bucovină!

Cea mai perfectă rimă pentru plaiul meu natal...

„Dincolo” avea să cadă mai întâi verișoara Valeria, secerată fulgerător de o „banală” hepatită...

Eram la Moscova, mă războiam cu un soi de „mori de vânt”, de culoare roșie...

Am aflat trista veste cu întârziere, căci și soțul ei, Sandu, taman era internat în spital, în acele zile negre – ambii în spitale diferite...

Și mai trist s-a dovedit a fi adevărul, că ei n-au lăsat nici un moștenitor! Au avut o șansă, le-a surâs o singură dată norocul (sau i-a binecuvântat Domnul), pe parcursul celor zece ani de căsnicie, dar unicul copil se născu mort...

Pe atunci mai erau toți (patru!) brazilii la poarta unchiului Traian de la Baineț... I-a sugerat careva să-i doboare la pământ, să îndeapărteze astfel moartea de casă... N-a crezut, totuși, a retezat un brad de la pământ, din care i s-a cioplit unicei fiice o cruce...

Mormântul din deal, de sub sârma ghimpată, i l-au împodobit cu flori și cu cetini de brad...

Mult prea târziu!

Exact peste un an și-a închis ochii, pentru totdeauna, după nopți și zile de plâns, fără încetare, mătușa Olga, mama Valeriei...

Al doilea brad de la poartă a fost doborât cu lovituri disperate de topor: unchiul Traian, care o viață întreagă muncise din greu, sub pământ, avea brațe extrem de puternice. A încercat să se ridice chiar împotriva destinului, deși cunoștea prea bine, că destinul ne este dat de la Dumnezeu...

Singurel, fără de cele două ființe iubite, care i-au fost luate de la suflet pe parcursul unui an, a tot îndesit-o la cârciumă, tocându-și pensia de miner și cea de veteran de război, pentru că luptase pe ambele fronturi: mai întâi până la Odessa, apoi, până în munții din Cehoslovacia, unde l-a prins sfârșitul războiului...

L-a tot căutat, o viață întreagă, pe unicul său frățior, Dumitraș, pierdut fără de urmă în focarul aceleiași bătălii...

Nu-l mai avea pe lume, decât pe ginerele Sandu, la Rădăuți și un rând sau două de sârmă ghimpată, care îl despărțea de soră-sa, Savetuca, maică-mea...

Eu îmi mai continuam lupta cu „morile de vânt” (roșii!) de la Moscova, pentru că mi-am pus în gând să părăsesc Rusia, dar tot atunci am nimerit în gura „balaurilor roșii” de la București, care nu-mi acceptau repatrierea...

Sandu a fost găsit mort acasă, la Rădăuți, în apartament, gol, în cadă, la etaj. Vecinii de bloc au observat că becul din baie a tot stat aprins, fără întrerupere, trei zile și trei nopți la rând...

Au adus o scară, au urcat prin balcon, au spart geamul: era târziu, mult prea târziu...

Unchiul Traian, răpus de durere, și-a doborât al treilea brad de la poartă...

L-am vizitat la un an de la moartea tragică a ginerelui său. Am sosit cu trenul, de la București, am coborât la vama Vicșani, am explicat grănicerilor români că am un unchi „pe graniță”, le-am prezentat și legitimația de scriitor român, mi-au dat crezare și am fost lăsat în pace...

Trei kilometri i-am parcurs pe jos într-o jumătate de oră, deși aveam mai multe poveri în spate: romanul meu „Îmblânzirea Curcubeului”, ediția definitivă de la București – două „cărămizi” cu coperte negre... Alte volume, printre care și „Din gulagul românilor...”, în care am publicat, pentru prima oară, și un pomelnic al românilor deportați, care nu s-au mai întors din Kazahstan, Siberia sau Onega, printre care și bunicul după mamă, Gavrilă Patraș, tatăl unchiului Traian; alte și alte cărți, unele cu gând să le ofer lipovenilor de la Climăuți, satul natal al poetului Nichita Danilov, pe care l-am cunoscut personal în timpul primei mele vizite în România. Știam că maică-sa era născută la Fântâna Albă, iar taică-său, la Climăuți, altă nedreptate țipătoare la cer, căci și între aceste două localități, vecine, populate de creștini ortodocși pravoslavnici de rit vechi, s-a tras granița, cele două rânduri de sârmă ghimpată, un timp, chiar trei rânduri...

Unchiul Traian, deși știa că o să-l vizitez – l-am anunțat, din timp, printr-o scrisoare – se afla în casă, încuiată pe dinăuntru, zăcea pe pat, cu fața la perete: mi-a deschis, după ce m-am săturat să tot bat în toate ferestrele...

Șura era pustie, grajdul – gol, nici tu oi, nici tu vacuță. Și nici urmă de găini prin curte...

- Mi le-au furat vecinii pe toate într-o singură noapte!

Atâta mi-a spus.

Se gârbovise. Ochii, pe timpuri albaștri, ca și la maică-mea, acum erau nu știu cum gălbui...

Totuși, i-am înmânat cărțile, în primul rând, romanul „Îmblânzirea Curcubeului”, unde i-am consacrat o zodie, din cele douăsprezece, căci nu citise, mai înainte, decât ediția de la Chișinău, cu litere rușești,

cenzurată... Stropșită cu foarfecele: din 900 de pașini n-au văzut lumina tiparului, decât circa 300...

Pe lângă propria-i zodie, mai erau cea a mamei Saveta, a bunicii Lucheria, a bunicului Gavrilă, mort de foame și de frig în stepele pustii ale Kazahstanului...

Speram, foarte mult, ca prin ediția de la București a romanului meu, multipătimit și chiar hulit de unii „prototipi” să adun în imaginația unchiului „neamul grămăjoară”. Dar nu mai era bărbatul cărpănos, puternic și curajos, care o viață întregă a tot așteptat „să vină americanii”...

A scos un bucătan de cârnaț afumat, o jumătate de pâine, o sticlă de „rum”, m-a omenit. După care am ieșit să-mi arate „moșia” – câteva loturi de pământ, bine îngrijite, nu departe de casă, în total circa patru hectare, pe lângă parcela din spatele șurii...

Parcă își lua rămas bun de la pământul său, deși nu l-a iubit, precum n-a fost iubit nici el în acest sat de pe graniță...

S-a uitat lung la mine, la un moment dat, când ne-am așezat pe marginea drumului, ca să-și mai tragă sufletul, și mi-a spus, cu o tristețe greu de descris:

- Să știi, nepoate, că strașnic oameni răi s-au nimerit în satul ista...

M-am cutremurat, deși nu aveam argumente grăitoare.

- Toată viața nu m-au scos din „venetic”? Da ce venetic sunt eu, dacă m-am născut la câțiva pași de satul ista blestemat? Ai?

- Granița...

Am încercat să caut o motivație.

- N-are curva de graniță nici o vină, că românii-i așa de parșiv...

Și, ca să nu tragă o sudalmă pipărată la adresa neamului, din care făcea parte, m-a invitat la cârciumă, „să bem câte o sută de „rum”... Nu știu de ce, dar mereu pronunța „rum”, în loc de „rom”...

Am trecut prin fața gospodăriei, cu porți înalte, cu fântână, pe care o săpase cu propriile sale mâini, cu frumoasa-i casă, proaspăt spoită cu var, acoperită cu tablă, dar fără de perdele la geamuri... Curios lucru! Parcă era casa noastră de „dincolo”, numai că... întoarsă pe dos și unica diferență vizibilă mi se păru doar ușa de la intrare, care se deschidea înafară... Pășind alături, unchiul Traian nici nu s-a uitat înspre

gospodăria sa, pentru care muncise o viață întreagă! Casa, șura, grajdul, bucătăria de vară și celelalte acareturi le-a înălțat din bănușii săi, muncind sub pământ, cu mânuțele lui, afară de lemnărie, căci a avut, totuși, noroc de un vecin, meșter de uși și ferești, care l-a servit, un localnic, Ștefan...

A făcut doar un gest, cu stânga – și bunica Lucheria a fost toată viața stângace – către ultimul brad de la poartă, înalt, frumos, dar cu ramurile retezate sus de tot, „ca să nu-i adumbrească frumusețea de casă”, m-am gândit...

Tulpina-i dreaptă, perfectă, dar cu o mulțime de cioturi, ca niște junghiuri...

Mare mi-a fost mirarea, însă, când am descoperit o mulțime de alți brazi pe la casele oamenilor, de-a lungul drumului, până la cârciumă! „Un sat întreg de sinucigași”, mi-a șoptit glasul interior, dar n-am îndrăznit să mă destăinui unchiului, mai ales că ne-a ieșit în întâmpinare chiar un bahrineștean, mai tânăr decât unchiul Traian, bățos, cu tocuri înalte la pantofi, deși la statură nu era mic, ba dimpotrivă, dacă nu mă înșel – unul de-ai lui Condriuc... S-a luat după noi, nu ne-a lăsat în pace, până nu l-a servit unchiul și pe dânsul cu o sută de „rum”... A prins un moment, cât unchiul discuta ceva cu cârciumarul și mi-a șoptit la ureche:

- Să știi, băiete, că unchiu-tău Traian a fost tare fudul în viața lui... De asta nu i-a prea mers... Mare fudulan!

M-am ridicat și am ieșit afară. Am stat pe o bancă în curte. Oricum, eu „porția” mi-am încasat-o, iar să mocnesc în continuare într-o hrubă afumată, să ascult toate porcăriile, rostite în gura mare, de cei câțiva mușterii, probabil, permanenți, care se bat cu pumnul în piept, demonstrând că anume ei au dreptate...

O încercare pentru mine greu de suportat!

Unchiul Traian a tot ieșit, de câteva ori, m-a tot îndemnat să stau cu dânsul, la masă, în „boala de crâșmă”, dar l-am refuzat, deși, cu păreri de rău...

Cum s-a întunecat, ne-am îndreptat spre casă, unchiul Traian puțin clătînându-se, dar se ținea, totuși, dârz pe picioare...

Trei zile m-am aflat „pe ospete”, toate una ca una, deși, în ultima seară, unchiul mi-a rostit numele „curvanei”, care făcuse lista celor, care aveau să fie deportați, în noaptea dinspre 12 spre 13 iunie 1941...

O muiere!

- Ca să ții minte, nepoate...

Parcă i s-a ridicat o piatră de pe inimă...

În zorii zilei a făcut rost de o mașină, care avea să mă ducă până în vama Siret, ca să ajung „dincolo”, la Bahrinești și ne-am despărțit la o răscruce de drumuri, de unde se vedea, clar, gardul de sârmă ghimpată, cel puțin, cel românesc...

Ne-am îmbrățișat cu toată puterea, de care mai eram în stare, și am urcat în mașină, imediat, ca să nu-mi vadă lacrimile...

Nici nu m-am uitat în urmă, ca să nu-i văd chipul slăbit, încovoiat, dar mai ales, ca să nu zăresc, cumva, în spatele ultimului ram al neamului nostru, din partea mamei, acel ultim brad de la poartă...

Peste mai puțin de un an, unchiul Traian a fost găsit mort în casă, pe pat, cu fața la perete... Casa era încuiată pe dinăuntru... Niște vecini au spart ușa, mi-au dat un telefon, la București... Am sosit cu primul tren... Stătea lungit în casa cea mare, în sicriu, în costum nou, la cravată și cu un zâmbet pe buze, parcă repetând, doar pentru mine: „Strașnic de greu mi-a fost în viața asta, nepoate... În satul ista nu m-au scos din venetic...”

L-am privegheat toată noaptea, de unul singur. Pe la răsăritul soarelui am descoperit un topor în șură, mi-am suflecat mânecile de la cămașă și am doborât frumusețea de brad, din care i-am meșterit bietului meu unchi o cruce, un „crucioi” greu, cu multe cioturi...

De sicriu au avut grijă vecinii, dar de cruce uitaseră...

S-au tras clopotele, „pentru mort”, o fi auzit vestea și ai noștri, la Bahrinești, mai ales că am expediat și o telegramă, apoi alta și alta... Prima, din București... A treia zi am obținut legătura telefonică, de la primăria din Baineț, cu primăria din satul nostru natal; trupul neînsuflețit al unchiului a început să miroase urât, căldură mare... O așteptam pe mama Saveta. A intervenit șeful pichetului de la Baineț, a discutat cu „nacealnikul” pichetului de la Fântâna Albă, pe unde există un punct de trecere simplificată a frontierei, eram gata să-i expediez o telegramă cu injurii președintelui Iliescu, la București, alta președintelui Kucima, la Kiev, numai să-i permită mamei mele, surorii bietului unchi Traian, să-și ia rămas bun de la ultimul frățior...

După a treia noapte de priveghere, tot de unul singur, deși, până la miezul nopții au stat pe lângă sicriu câteva băbuțe și un omulean, cu nas

roșu, în zori am pornit cu o „Dacie” hodorogită spre Climăuți, ca să aștept în vamă – o simplă poartă de sârmă ghimpată, cu mai multe lacăte ruginite, agățate de sus în jos...

Grănicerii români, cărora le-am explicat marea durere – unul s-a dovedit a fi chiar din Baineț, angajat cu contract – mi-au permis să mă apropii de „poarta românească”, am pus chiar mâna pe un lăcătoi, care a scrâșnit strașnic din „încheieturile vremii”... Am tras și de gardul de sârmă ghimpată, ca să mă conving că nu trece prin el curent electric... „Dincoace” era pace și bună înțelegere, adică, în „dincoacea” românească...

În schimb, „dincolo”, la gardul dinspre Fântâna Albă, se foiau mai mulți grăniceri, cu „kalașnikurile” peste umăr, stăteau în două labe mai mulți câini-lup, circula, din jumătate în jumătate de oră un fel de microbuz – o dubă, între poarta ucraineană și pichetul de la marginea satului... Aveai impresia, că sub geana pădurii stau în așteptare câteva blindate, sau chiar tancuri...

Toate pregătirile nu erau decât o demonstrație de forțe, cu prilejul trecerii peste „gard” a unei femei, e adevărat, fără de pașaport de străinătate, doar cu buletin, pentru 24 de ore, cu ocazia tristă a înmormântării frățiorului ei...

Mai întâi l-am zărit „dincolo” pe tata Vasile: el mi-a făcut semn cu mâna, pentru că are un ochi bun, „de vultur”, apoi, am observat-o și pe biata maică-mea, cu o traistă peste umăr, dar cu fruntea în pământ; mai erau cu ei ginerele Zicu, soțul surorii Oltița, fratele cel mic, Gavriluță, un bărbat din Ungureni, probabil, cel cu caii...

Trei ore a durat „trecerea”, din mână în mână, a mamei Saveta!

Deoarece nu i s-a mai permis nimănui să pășească „dincoace”, nici cumnatului mortului, nici nepotului...

Soarele se ridica tot mai sus, probabil, erau de acum în jur de treizeci de grade de căldură, începea marea zăpușeală, iar noi tot mai întârziam în vamă...

În sfârșit!

Măicuța noastră Saveta a trecut prin cele două porți, a scăpat traista grea, cu colăcei și lumânări – unul s-a rostogolit pe iarbă – ne-am îmbrățișat...

- Nici din Sibiria, când m-am întors, nu m-au controlat atâta!...

Cu lacrimi în ochi, amândoi, ne-am îndreptat spre „Dacia”, care ne aștepta sub un copac, la umbră... Un fel de nepot, după soție-sa, Olga, de-a unchiului Traian, s-a oferit să ne ajute, deși nu erau decât 3-4 kilometri până la Baineț...

Ghinion! „Dacia” nu mai pornește... S-a muncit, cât s-a muncit șoferul, apoi ne-am apucat să împingem mașina, soarele ne pălea drept în moalele capului...

La un moment dat, mama Saveta, izbucnind din nou în plâns, și-a aburcat traista în spate și a pornit înainte, pe jos. Ne-a ajutat Bunul Dumnezeu și s-a pornit și „Dacia”, într-un sfert de oră am intrat în ogradă: ne aștepta preotul satului, destul de alarmat, cu cadelnița în mână, fumegând din gros, ca să mai potolească puțin duhoarea...

Mama Saveta s-a aruncat peste sicriu și a prins a boci, de se cutremura cămașa pe dânsa, eu am stat alături, dar nu mai aveam lacrimi...

- Frățiorul meu drag... Frățiorul meu drag...

Și i s-a închis sufletul...

Groparii au bătut capacul sicriului în cuie, nu mai era chip să respiri în jur, și micul nostru alai, la care s-au mai alipit câteva băbuțe din sat, a pornit spre Sfânta Biserică, unde părintele, tinerel și fără de barbă, și-a făcut datoria, în mare grabă, după care am urcat dealul și trupul ultimului ram din neamul nostru, al Pătrășenilor, de parte bărbătească, a fost slobozit în pământ...

Țărâna mi s-a părut „ruginoasă” – prea mulți ani la rând au tot „lăcrămat” cele două rânduri de sârmă ghimpată din preajma cimitirului, a țântirimului, după cum se spune și la Baineț...

Am împărțit colăceii și lumânările celor de față, ne-am achitat cu părintele, care ne-a restituit o jumătate din sumă, scuzându-se pentru graba, cu care a oficiat toată procesiunea, mama a mai scos, de la fundul trăistoiiului un litru de „holercă”, i-a cinstit pe gropari, apoi ne-am așezat jos, unul de-o parte a movițiței proaspete, altul – de cealaltă parte, ne-am pus câte un colăcel pe genunchi și am tot stat așa, încremeniți, până s-a stins și ultima lumânare...

I-am scris numele unchiului Traian, pe crucea de brad, cu creion chimic și ne-am întors la casa pustie, cu porțile vraise...

N-a mai venit nimeni să ne „șteargă lacrimile”...

A înțeles și mama Saveta, cât de străin și însingurat a fost frățiorul ei Traian, în acest sat, la doar cinci sute sau cel mult o mie de metri de la Bahrineștii natali...

Dacă nu s-ar fi tras blestemata de graniță între noi!

N-am închis un ochi toată noaptea: am povestit, ne-am jelist unul pe altul, mama Saveta și-a ticsit o pernă în traistă, ca să nu plece cu ea goală, probabil, era perna, care i-a dăruit-o unchiului la moartea bunicii Lucheria.. O pernă frumoasă, din puf de găscă, împodobită cu o cusătură lată de-o palmă, în care a „chiombăit” cu acul soră-mea Oltița o vară întregă: tot „cruciulițe” și „cruciulițe”, cu bumbac de la Cernăuți, din cel mai scump, care nu „sloboade” la spălat..

Am condus-o înapoi doar eu pe maică-mea la „poarta” de sârmă ghimpată. Grănicerii români nici nu i s-au uitat în buletin, în schimb, ucrainenii, de la Fântâna Albă, i-au „cercetat” actele și traista o oră întregă! Ceva mai într-o parte o aștepta o căruță. Tata Vasile era convins, că voi trece și eu, doar aveam pașaport... N-a fost să fie: grănicerii români mi-au permis, dar cei de „dincolo” nu și nu! „Nelizea!” Adică, „nu se poate”...

Între „dincoacele” românesc și „dincolul” ucrainizat și atât de blindat au rămas să ruginească și mai departe cele două rânduri de gard de sârmă ghimpată, care ne-au pătruns până în inimi, în suflete...

Am mai stat o zi și o noapte, de unul singur, în căsuța bietului meu unchi traian, am „dormit” cu becul aprins, deoarece nu m-a părăsit nici pentru o clipă senzația, că unchiul se află undeva în preajmă, îi auzeam mereu tusea seacă (a fost un timp bolnav de TBC), ba, în timpul amiezii, când am stat puțin pe un scăunel, în mijlocul ogrăzii, am simțit foarte „real”, cum două brațe vânjoase m-au cuprins pe la spate într-o lungă și dragă îmbrățișare...

Cum să nu crezi, că sufletul celui plecat dintre noi pentru totdeauna își ia rămas bun de la această lume pe parcursul a 40 de zile, după moartea trupului...

Am cercetat actele din sertare, desigur, n-am descoperit nici un fel de „testament” – nu se obișnuiește la noi așa ceva; mi-am ales doar câteva zeci de fotografii, cu verișoara Valeria, mătușa Olga și, mai ales, cu unchiul Traian, una chiar în uniformă militară, din timpul războiului; mi-am pus pe mână ceasornicul lui, marca „Pobeda”, procurat tot de la ruși,

în timpul primei sale vizite la Bahrinești, iar în buzunar mi-am slobozit cuțitașul, pe care eu i l-am dăruit...

Tot pășind întristat în jurul casei, umblând prin gospodărie, m-am convins, definitiv, cu profundă uimire, că și casa, și șura cu grajd, și bucătărioara de vară și toate celelalte acareturi – poiata găinilor, ocolul oilor, cotețul porcului – absolut toate se asemănau foarte mult cu gospodăria noastră de la Bahrinești! Până la cel mai mic și neînsemnat detaliu...

Doar ușa de la gangul casei, într-adevăr, se deschide „înafară”, pentru care motiv și se supăraseră unchiul Traian pe vecinul său, meșterul...

Numai că, din nou, nu știu cum, toate mi s-au părut întoarse pe dos, ca să nu spun: cu fundul în sus...

Parcă mă aflam acasă la noi, la Bahrinești – până și iarba din ogradă era lafel de verde și deasă – și în același timp toate mi-au devenit deodată atât de străine!

Parcă eram spânzurat cu capul în jos de cer, cerul nostru comun!

Astfel de ciudat m-am simțit doar o singură dată în viață, când am traversat, cu vaporul, linia Ecuatorului, de la Singapore, spre insula Sentosa. Eram într-o delegație de scriitori sovietici, de la Moscova...

Spânzurat cu capul în jos de Cer!

Doamne Dumnezeule...

A doua zi am înmânat cheile de la gospodărie unei vecine, care s-a declarat, că ea „l-a îngrijit” pe unchiul Traian ultimii ani și că anume ei i-a venit el și casa, și pământul – eu am văzut-o doar la înmormântare, nici nu i-am reținut prea bine numele – mi-am pus baierul genții mele de voiaj peste umăr și m-am îndreptat spre vama Vicșani, ca să prind „o coadă de tren” spre București. Abia în câmp deschis, trecând prin fața unui lot de-al unchiului Traian, mi-am dat seama, că am uitat pe masă, în căsuță, legitimația lui de veteran de război, cu ultima lui fotografie, în viață...

Nu m-am mai întors, să nu creadă cumva „gospodina”, căreia i-am lăsat cheile, că m-am răzgândit...

Patru brazi a avut unchiul meu la poartă!

Pe parcursul celor trei kilometri, tot pășind pe jos, până la Vicșani, îmi plesneau timpanele de pe urma unui cântec înnăbușit, cu gura închisă...

Valerica zace moartă,
Ca și bradul de la poartă...

Apoi:

Dar și Olga zace moartă,
Ca și bradul de la poartă...

Numai pentru Sandu nu se potrivea rima, deși și bradul lui a fost retezat de la pământ...

Și nici pentru unchiul Traian rima n-a fost pe potrivă, deși, în timpul vieții, când îmi povestea despre un camarad, care decedase, el repeta: „I s-a închinat steagul!”

Acum, nu-mi rămâne, decât să-i spun și eu:

„Ți s-a închinat bradul, unchiule...”

Cu gura închisă, desigur, cu buzele încleștate și cu dinții scrâșnind de neputință și nedreptate...

Peste un an am fost invitat, de la București, împreună cu consăteanul meu, scriitorul Vasile Andru la „Zilele orașului Siret”...

Ne-am bucurat nespus de mult, mai ales pentru inițiativa primarului, care a proiectat o „Alee a scriitorilor și a oamenilor de cultură”, originari din aceste locuri, deoarece, atât pentru Vasile Andru, cât și pentru mine, dar și pentru regretatul Vasile Posteuca – marele înstrăinat, despre romanul căruia „Băiatul drumului” eu am ținut un referat, în prima zi – orașul Siret – una dintre primele capitale sau cetate de scaun, dacă nu chiar prima! – a Statului Moldovenesc, este, într-un fel, și orașul nostru natal, deși nici unul dintre noi trei nu ne-am născut în această urbe străveche, acum punct de vamă...

Ion Filipciuc, și el participant la „Zilele orașului Siret”, chiar mai bărbos decât noi amândoi, originar din satul Costișa, „de pe graniță”, fiind cu mașina, ne-a propus să dăm o „raită” până la Mușenița (Vasile Andru îi spune „Mucenița”), să-i vizităm pe părinții lui Andru – Toderică, de peste nouăzeci de ani, și Catrina – de peste optzeci de ani, ceea ce chiar ni s-a și întâmplat... L-am „uitat” pe Andru-Andrucovici în îmbrățișarea simpaticilor și duioșilor săi bătrâni, am ajuns apoi, în doi, cu mașina, pe Dealul Horaițului, am oprit la poarta-vraiște a cimitirului, am găsit, fără prea multă trudă cele trei morminte: al verișoarei Valeria, al mătușii Olga și al unchiului Traian – îmbruienite, fără de nici o îngrijire, ba și fără de crucea de brad – cineva, dintre localnicii leneși, o

fi furat-o, în toiul iernii, pentru a o pune pe foc, deoarece pădurea e departe, iar cea „de aproape” a rămas „dincolo”, după Fântâna Albă... Am sărutat doar crucile de beton armat – a verișoarei și a mătușii – pe care avusese grijă unchiul Traian să le pună, n-am mai găsit și crucea lui Sandu, care fusese înhumat alături de rudele lui... Am îngenunchiat în fața moviței de pământ a unchiului Traian, mi-au țâșnit două lacrimi amare din ochi și auzindu-l pe Ion Filipciuc, tot claxonându-mi, am zmulș două-trei buruiene de pe mormânt și cu ele în mână am ajuns la Costișa, unde am vizitat renumita moară de apă...

La Bahrinești, între timp, „țara” a tot fost „pusă la cale” de către cei trei „solomonari” din măhala noastră: Valercu al lui Șandaregu, Nicolai al lui Manole și Ștefănuță al lui Macedon... Trei „filozofi”, care ascultă zilnic, sau, mai ales noaptea, toate posturile de radio, „hlidesc” la ecranele, mai mult alb-negre ale televizoarelor, răsfoiesc toate ziarele și revistele, numai la internet, deocamdată, n-au acces și seară de seară se adună pe banca de sub bradul cel mare, de la poarta lui Valercu, și-i „judecă”, după mintea și priceperea lor, pe toți marii lumii, din cea Americă îndepărtată, și până la Moscova! Dar mai ales îi condamnă pe politicienii „balamuți” de la București, care de 20 de ani se tot ceartă între ei și n-au reușit un singur lucru: să scoată gardul de sârmă ghimpată dintre români și români...

De obicei, deschide „tribunalul” Valercu – un mare artist popular, înzestrat de la Dumnezeu, căci de unde din altă parte? – cu un neobișnuit dar al umorului, însă un fel de umor ciudat, cărpănos, de cele mai multe ori tragic...

Nicolai al lui Manole îi ține hangul, iar Ștefănuță, mereu îmbujorat la față, le pune capac la toate...

Dacă ar fi să-i audă, printr-o minune, „marii comentatori politici” de la București – Stelian Tănase, îngâmfat ca un rabin, poetul-moșier Mircea Dinescu – cu „gura lui spartă” și Ion Cristoiu – cu gurița-i strâmbă – ar rămâne muți, dar muți pentru totdeauna și n-ar mai zăpăci, seară de seară, mințile românașilor, și așa bulversate la culme, după „revoluțiunea” din decembrie 1989...

Politica adevărată și dreaptă a tuturor românilor se face, adică, se făcea, pe banca de la poarta lui Valercu, de sub bradul cel mai înalt...

Pentru că Valercu, seară de seară, după ce se încheia „senatul”, se furișa „tuchiluș-tuchiluș” până la „bar”-ul lui Patlajoc, un adevărat venetic, oploșit la Bahrinești, de pe undeva, de la munte...

Ani de zile îi „adapă” pe sărmanii bărbați, câți au mai rămas în sat, cu un fel de „poșirkă” puturoasă, pe care le-o „servește” mai mult pe gratis, numai să-și mențină „instituția”...

A fost bătut crunt de către miliția ucraineană, pentru băuturile contrafăcute, câteva gospodine din sat s-au adunat într-o noapte, de i-au spart toate geamurile cu bolovani, numai foc la casă și la nenorocirea de „bar” nu i-au dat, deocamdată...

Cei trei mari „filozofi” ai satului într-o dimineață s-au trezit numai doi...

Agripina, soția lui Valercu, despletită, cu brațele îndreptate spre Ceruri, bocea în gura mare:

Ieri tot beai la Patlajoc,

Astăzi dormi în busuioc...

Văle-e-eu! Vă-le-le-e-eu...

Bradul înalt și multpreafrumos de la poartă vâjâia într-o deplină armonie cu vocea disperată a noii văduve din sat, de parcă în vârful lui un înger negru ar fi tot ciupit coardele unei arfe enorme, dintre Cer și Pământ...

Bradul de la poarta șugubățului Valercu din Bahrinești – brazii de la toate porțile Neamului Românesc – nu mai pot fi doborâți la pământ...

Prea adânc și-au slobozit rădăcinile...

Prea sus și-au înălțat vârfurile...

UN BILET LA CUȘETĂ, VĂ ROG...

De la Festivalul Internațional de Poezie am fost nevoit să plec cu o zi înainte de „marele final”, taman ziua, când trebuia să se decerneze premiile, „mari”, „mici” și „foarte mici”... Nu mă mai interesau premiile: l-am zărit pe Vasilică Tărățeanu, cu ochii înroșiți de nesomn, dar extrem de optimist, mulțumit chiar, de sine, țopăind prin holul mult prea luminos al hotelului, răsucindu-se, ba la dreapta, ba la stânga pe tocurile-i de 12 cm., ca să nu pară chiar atât de puțintel... Când nu mai are și alte argumente, ca să-și apere propriul nume (de poezie – nici vorbă!), ne amintește mereu, că și Ștefan cel Mare era de statură mică...

Mi-am pus în gând să ajung la București, la Ambasada Federației Ruse, ca să-mi dau votul pentru... Indiferent pentru cine, poate chiar pentru sturlubaticul Boris Elțin, dacă altul mai breaz (și mai treaz!) n-a fost „descoperit” printre cei aproape o sută și cincizeci de milioane...

Oricum, într-un fel neașteptat, și grație lui Elțin, „Țarului Boris”, mă aflu în România, străbătând Patria Istorică, de la un capăt la altul, în deplină libertate, mai ales cu trenul, într-un vagon de clasa a doua, cu lei puțini, de fapt, eu, de obicei, nu prea am nici dolari sau ruble prin buzunare, cât despre lei, și mai puțini...

Un omulean între două vârste, chiar din prima zi a Festivalului (de „respirație” internațională, inclusiv și prin umila mea participare, căci sunt, mai sunt „la ruși” și nu din Basarabia, ci chiar din Rusia, de la Moscova...), cum numai am coborât de pe scenă, după ce am citit un poem nou și am povestit despre rezistența românilor din uniunea sovietică – imperiul răului, s-a apropiat de mine, cu lacrimi în ochi, mi-a strâns mâna puternic și mi-a „uitat” în palmă o bancnotă de un milion de lei...

Am încercat, în zadar, să-i vâr „milionul” în buzunaru-i larg de la sacou, dar a făcut-o pe supăratul...

- O mică sponsorizare din partea unui ardelean sentimental...

- Dar...

- Nici un „dar”! Oricum, premiile sunt menite altor participanți, cu mult înainte de începutul Festivalului... O să

aveți de tren, înapoi, până la București, poate, și până în graniță... Tot un fel de premiu, dar fără tam-tam-uri și chiolhanul de la final.. Din inimă!

Când aud, că mi se oferă ceva „din inimă”, chiar că mă apucă inima, adică, se zburlește în cuib, își sloboade aripile, se zbate, se opintește, încearcă într-un mod aproape desperat să se rupă din piept, să străbată la suprafață... La libertate!

Și ca să-mi potolesc inimioara...

Din cauza acestor „bătăi desperate de aripi” din străfundul pieptului, mai bine zis, ca să nu-mi pun viața prea des la încercare, m-am gândit să părăsesc Festivalul și să mă prezint la Ambasadă, la alegeri... Până la ora douăzeci, a doua zi, duminică, am timp berechet...

Alerg spre gară, nu prea cunosc drumul, mă aflu pentru a doua oară în acest „Oraș al Poeziei”, mai întreb, mai rătăcesc (Doamne ferește, să-l întreb pe un român unde se află strada cutare!), totuși, ajung cu o oră înainte de plecarea trenului spre București... Holul gării este gol, friguros, casele de bilete – închise...

La „informație” mi se spune, că „nu mai sunt bilete”...

Mă gândesc: o fi fiind adevărat, e zi de sâmbătă, de la această gară terminus o fi plecând multă lume spre capitală...

Pășesc gârbovit prin fața caselor de bilete, geanta grea de pe umăr (am cel puțin 40-50 de plachete de versuri cu autografe!), adică, baierul-cureaua de parusină mă roade până la os...

Zăresc o umbră în spatele perdeluțelor unei case de bilete: mă apropii, ciocănesc ușurel în geam, cu „milionul” între degete și rostesc, cu glas moale, lingușitor, dar și tot atât de ferm:

- Un bilet la cușetă, vă rog!

Cred că în realitate o fi fost fără semnul de exclamație.

Dar, poate, că am și strigat, oricum, nu mai era nimeni prin gară...

Casierița – o blondă vopsită, cu niște ochi mari, frumos încondeiați, s-a holbat la mine, apoi mi-a spus, supărată:

- Nu mai sunt bilete...

- Știu...

- Și dacă știi, moșnege, ce mai vrei?

Îmi mângâi barba, ce-i drept, cam sură, printr-un gest, pe care l-am „moștenit” de la starețul unei mănăstiri; desfac „milionul”, adică,

bancnota, o vâr meticulos pe sub geamul gros, taman am descoperit o crăpăturică...

- Sunt de la Festival...

- Știu! Și ce vrei?

Prind „la curaj”. Dacă am trecut la „per tu”, nu-i rău. Prima oară mi se păru, că n-am auzit-o bine pe muiere...

- Sunt din Rusia, de la Moscova...

- Știu... Te-am văzut aseară la televizor...

- Și tare îmi plac blondele, dar mai ales trebuie să ajung, cu orice preț, la București, la Ambasadă, să-mi dau votul... Mâine sunt alegerile prezidențiale în Federația Rusă...

- Tot pe alcoolicul de Elțin o să-l alegeți?

- După cum va hotărî poporul... Adică, oamenii... Și eu sunt om, unul dintre ei...

- Parcă erai poet?

- În România sunt poet, iar în Rusia – „grajdanin”...

Probabil, cuvîntelul rusesc, neobișnuit în acest capăt de Ardeal, o fi produs un fel de scurtcircuit în capul „blondinei”, nu însemna decât „cetățean”...

Printr-un gest fulgerător a înhățat bancnota de un milion, s-a mai uitat o dată chiorâș la mine (totuși, are ochi frumoși, chiar dacă și i-a „văruit-vacsuit” prea-prea...), mi-a eliberat un bilet, scuzându-se...

- Închid ochii...

Am vrut să rostesc un „vai!”, dar m-am reținut...

- Dar tu, adică, dumneata, poete, deschide-i bine și mai ales ascultă: am la mijlocul vagonului un compartiment, pe care o familie l-a cumpărat în întregime, din timp... Dar, după câte știu eu, va călători, ca de obicei, o singură persoană...

- Și?

- Nici un fel de „și”...

- Dar?

- Nici un fel de „dar”... „Darul” e al meu... Înhață actele de călătorie și urcă-te în vagonul 13 de pe peron, în partea dreaptă... Bate de trei ori în ușă, prietenul meu o să-ți deschidă...

- Mulțumesc frumos!

- Și eu îți mulțumesc... Drum bun, poete...

Mă gândeam, că o să-mi strecoare pe sub geamul acela gros câteva sutare de lei, restul, dar... Nu i-am spus eu, că „trebuie să ajung cu orice preț”? Iată și prețul! Dublu! Poate, chiar triplu...

Nu mai stau în cumpănă, doar sunt născut în Zodia Cumpenei...

Pășesc fericit pe peronul gării. Un polițist mă fixează cu ochenele sale de vultur. Dar eu am experiența de aproape treizeci de ani de la ruși: orice întâlnire neașteptată cu reprezentanții ordinii publice trebuie „trăită” cu pieptul deschis, adică, nici un semn de frică, de deranj, pe chip, pe față, chiar dacă inima ți se refugiază în călcâie... Îl înfrunt printr-un zâmbet teatral (doar am făcut, pe timpuri, în Basarabia, câțiva ani de actorie și regie, apoi, la Moscova, doctoratul, tot la teatru, la istoria teatrului, sunt blindat). Și-apoi, doar nu sunt țigan, ca să mă închin, până la pământ, în fața fiecărui prăpădit de polițist sau jandarm, strecurând printre dinți, chiar și fără prea multă plăcere: sărut-mâna! Nu știi cum se întâmplă în această patrie istorică a mea, dar obiceiul „de a săruta mâna”, la orice pas, în orice împrejurare, mi se pare de o banalitate crasă! Nu numai în plină stradă, dar chiar și în Sfânta Biserică am observat bărbați solizi, la cravată, care sărută (ei, hai să spunem – pupă!) mânăța doamnelor, în fața Altarului. La ruși n-am întâlnit așa ceva. A pățit-o chiar Boris Elțîn, la plecarea din China, după o vizită oficială: la aeroport a încercat să sărute mâna unei chinezoaice și cât pe ce să declanșeze un scandal diplomatic... Probabil, nu era destul de treaz, „șarul”... Mi s-a întâmplat și mie, la Moscova, la Agenția „Aleksandr Soljenițin”, unde am fost invitat la tratative pentru a obține drepturile de a traduce și edita întreaga operă a celebrului scriitor în România (m-a rugat s-o fac Gabriel Liiceanu, cu a lui Editură „Humanitas”). Astfel, m-am pomenit a fi primul român, care l-am contactat pe Soljenițin, în vara anului 1994, după întoarcerea sa din exilul de 20 de ani... Deși maestrul așa și nu s-a prezentat atunci la întâlnirea programată, am fost întâlnit, în ușă, de secretara Agenției, Munira (cu accentul pe „a”), posibil, o musulmană, de 30-40 de ani, căreia am încercat să-i sărut mâna (doar veneam de la București!), pe care și-a retras-o atât de brusc, violent chiar, de parcă i-ași fi turnat un căuș de jăratec în palmă... Cu totul altfel s-a comportat, ceva mai târziu, Natalia Dmitrievna, a doua soție a scriitorului rus, care s-a scuzat pentru lipsa soțului și n-a avut nimic împotriva, când i-am

sărutat mâna, chiar s-a înduioșat și mi-a vorbit cu multă căldură. Apoi titanul m-a căutat la telefon, dar asta e altă poveste...

O simplă întâlnire cu un biet polițist român, pe peronul unei gări și atâtă amintiri! Sunt pur și simplu bolnav de amintiri...

Ciocănesc de trei ori în ușa închisă a vagonului 13. Peste o clipă mi se deschide... Un bărbat simpatic, cu mustață bogată, un adevărat atlet, care ar putea să apere onoarea țării undeva pe arenele sportive din străinătate, în loc să fie un simplu însoțitor de vagon...

Îi prezint actele de călătorie. Le citește cu atenție, mă scrutează cu privirile „din cap și până la picioare” și invers: „de la picioare și până la cap”.

- Urcați! Compartimentul cinci...

Și întinde mâna, ca să-mi înhațe geanta din spate, dar nu cedez: prea multă amabilitate strică uneori...

Compartimentul cinci este destul de luxos. Nu știu cum, dar mai înainte n-am observat nici un dram de lux în trenurile românești. Poate, din simplul motiv, că am călătorit mai ales în vagoane de clasa a doua...

Saltele moi, lenjerie binemirosoasă, păaturi pufoase, deși este început de mai, perdelețe albe ca neaua la geam... Voi călători ca în Rai! Deși, cine știe, cum o fi fiind în Raiul cela, atât de des invocat, dar pe care nimeni, absolut nimeni nu l-a văzut, poate, afară de Adam, care, și el, bietul, după păcatul săvârșit de către Eva (sau după păcatul săvârșit împreună?) a fost izgonit din Paradis...

Trag ușa după mine, dar n-o încui, descopăr un fel de încuietore sofisticată, mai altcumva decât la ruși, unde dacă te zăvorești pe dinăuntru într-un compartiment de tren, fie și într-un vagon de lux, însoțitorul (sau însoțitoarea...) îți poate deschide ușa oricând, fie și doar pentru „o palmă”, adică, o „crăpăturică” de o palmă, ca să vadă „ce faci”, și asta, dacă te-ai priceput de la bun început să activezi dispozitivul de stopare, montat ingenios în partea interioară a ușii...

Oricum, mă gândesc, sunt asigurat! Am făcut rost de un bilet la cușetă, până la București voi trage un somn de 12-14 ore și voi recupera toate orele sau nopțile de nesomn de la Festival...

Îmi scot sacoul negru, lung, chiar mai lung decât o simplă haină bărbătească, mi l-a „țigănit” soră-mea, Oltița, la un „talciok”; nu i s-a potrivit soțului ei, Zicu, și atunci mi l-a făcut cadou. Este un fel de

redingotă, poate chiar din secolul nouăsprezece? Puțin ciupit de molii, pe la guler, dar nu se observă, de la distanță... O astfel de haină o fi purtat, în „anii cei buni” și sărmanul poet Eminescu. Soră-mea, Oltița, o fi avut un gând ascuns, când a cumpărat-o... La urma urmei, dacă Vasilică Tărățeanu (promit că-i amintesc numele pentru a doua, dar și ultima oară...) poartă pălăria lui Nichita Stănescu, care, ce-i drept, îi intră până peste urechi – de ce, mă rog, să nu mă „fălesc” și eu pe la festivalurile de poezie cu o redingotă „a la Eminescu”?

Descopăr două umerase de partea mea, din dreapta, îmi agăț „redingota”, cămașa, și ea de culoare neagră (ca să nu se observe că nu-i spălată...), și pantalonii, cam șifonați, dar care se „țin la dungă din stimă față de proprietar”, cum se spune. Îmi pun pijamaua, vărgată, de „pușcăriaș” și mă întind mulțumit pe bancheta de jos, cu capul la geam și cu o carte în mână, bineînțeles, un volum de poezie, cu autograf: „Marelui poet român din Rusia...” Aici, la Festival, toți suntem „mari”, „cei mai mari”, „geniali” etc.

Coșmarul din noaptea trecută, îndurat la Stâna din Vale (chiar un loc de Rai!), unde s-a legat de mine o ungueroaică... Ar fi bine nici să nu-mi amintesc. Poate, să adorm liniștit, să nu mă trezesc până la București. Fără de grijă. La gara terminus. De la „terminus” la „terminus”. Un fel de cerc închis. O capcană...

Închid ochii strâns. Cartea oferită „Marelui poet...” de la un alt „mare poet...” (chiar dacă nu i-am reținut nici măcar numele), îmi cade din mână. O las să „zacă” lângă pătuțul meu. Bine că n-am procedat (și nu procedez niciodată!) ca Evgheni Evtușenko: după un festival de poezie din Italia, celebrul poet rus (adică, sovietic, pentru că a fost și este chiar „cel mai sovietic dintre sovietici...”) a ascuns toate cărțile primite cu autograf (câteva sute!) sub patul din hotel... Ce mare le-a fost dezamăgirea poeților italieni, când au descoperit acest lucru! L-au înjurat pe Evtușenko, în gura mare, cu toate cuvintele „poeticești” ale limbii italiene, atât de bogată și muzicală...

Iar eu târâi în spate mereu-mereu toate cărțile primite cu autograf, până „acasă”, deși nici eu nu mai știu unde se află „acasă” mea. La Moscova? La Bahrinești, în Bucovina ocupată... În Basarabia? Poate, la București? Doar am „cetățenie”...

Mă scufund într-o stare aproape egală cu cea a „levitației”. Mi se pare că acest vagon s-a transformat, între timp, într-o navă cosmică și trupul meu sleit de puteri (iar creierul – orfan de gânduri!) plutește liber prin spațiu, prin Univers, dincolo de Galactica noastră...

Nu m-am simțit niciodată atât de epuizat ca după noaptea petrecută alături de poeta ungueroaică... Și nici măcar n-am făcut dragoste cu ea! De fapt, nu i-am reținut nici numele și, după câte îmi amintesc, nu mi-a oferit nici o carte cu autograf. Poate, nici n-o fi fost „poetă”, ci o „muză”, un fel de „muză”, de care se „întâmplă”, de obicei, pe la toate întrunirile „poeticești” din România, mai ales, cele de rang județean, dar cu participare „internațională”...

Pe parcursul săptămânii am avut și două „deplasări” – una, la „Peștera Urșilor”, unde m-am rătăcit în subterană, fermecat de frumusețea incredibilă a bolților, iar a doua – tocmai la Stâna de Vale, unde „pălincuța” curgea râu și fripturile (chiar și de fazan!) s-au tot servit, într-un ritm neîntrerupt de pe la miezul nopții și până în zori...

Mai întâi am fost îndemnați să facem o plimbare, pin împrejurimi, până la izvoare, să ne clătim sufletele cu „lacrimile zeilor”, care curg în aceste locuri neprihănite fără încetare, iar aerul este de o puritate nemaiîntâlnită, încât frumusețea din jur și compoziția aerului îți creează o stare de delir...

La asemenea grad de exaltare a sufletului, pășind singuratic, cumva mai retras de „larva poetică” (să-mi fie cu iertare, dar era cât pe ce să spun-scriu „larva pohetică”...), abia trăgându-mi picioarele după mine, spre finalul celor aproape patru ore de plimbare, am simțit cum s-a lipit de mine o ființă roșcovană, mi-a găsit palma și s-a apucat să mă gâdile ușurel... Știam (de la ruși) că-i un „semn al dragostei”, adică, o invitație la un pușor de amor... Mai întâi am crezut că o fi fiind o vulpe, îmblânzită de vizitatorii obișnuiți ai acestor locuri, dar când m-am uitat în ochii ei (verzi!), am descoperit atâta dorință... Cu gura puțin întredeschisă (gâfăia într-un fel senzual, mai mult pentru a mă hipnotiza, decât din cauza oboselii), și-a atins buzele cărnoase de urechea mea, șoptindu-mi, cu un accent plăcut:

- Iubitule, cum de nu te-am observat din prima zi?...

Poate o fi încurcat ceva fătuca, nu aveam chip de iubit, cu barba-mi sură de călugăr, tăcut, retras...

- Iubitule...

Și a tot încercat să mă sărute, mai ales pe ultima sută de metri, deoarece se întunecase de-a binelea și majoritatea „festivaliștilor” lunecau prin negură tot perechi-perechi... De unde o fi apărut, între timp, atâtea „poete”?...

Nu m-am lăsat sărutat... Buzele „îngerului meu păzitor”, adică, ale „îngeroaicei” erau mult prea acoperite cu ruj, probabil, de proastă calitate, tot pete-pete... Pe lângă toate, mai și fuma, țigară după țigară...

La cină, aproape de miezul nopții, după ce ne-am făcut un duș fierbinte și ne-am întins pentru o jumătate de oră pe paturi (cel puțin, eu așa am procedat), am intrat, sfios, în sala de mese și mi-am ales un locușor mai îndepărtat și mai puțin luminos, dar imediat am simțit cum s-a așezat lângă mine „îngeroaica”. Arăta atât de proaspătă și tânără! Buclele roșcovane îi atârnav pe umeri, sânii abia dacă mai rezistau în strânsoarea sutienului, iar buzele – de data aceasta curate, abia atinse de o cremă străvezie, puțin lucitoare, răspândeau o aromă îmbătătoare...

După fiecare rând de pahare, câte un poet sau „poetă”, recitau un poem, astfel ne-am cunoscut și mai bine, iar când a sosit (în sfârșit!) și rândul vecinei mele, ea a rostit un catren în maghiară. Astfel am înțeles că este ungueroaică și am început să am emoții. Nu din cauza ei, dacă veni vorba, ci imediat mi-am amintit, că între noi, bărbații, ungueroaicele sunt foarte prețuite pentru temperamentul lor vulcanic, arta de a iubi cu toate „gurile” dornice de satisfacții sălbatice, dar și capabile să ofere partenerului senzații nemaîntâlnite...

După a treia sau a patra porție de „pălincă”, ungueroaica (în zadar mi-a tot repetat numele, că tot nu i l-am reținut) cu o mână ținea paharul, iar cu alta, sub masă, ocrotită de fața de pânză de in, de un alb impecabil, mi s-a strecurat după bata pantalonilor (taman nu mi-am pus chimirul, ca să mănânc pe săturate) și a început să-mi „inspecteze” ușurel-ușurel „podoabele”...

Ca să-mi șoptească apoi la ureche:

- Da nu ți-ai schimbat chiloții...

M-am îmbujorat la față, mai dihai ca în copilărie, când făceam câte o șotie, conștient sau inconștient și mă descoperea maică-mea... Și m-am uitat în jur, dacă nu m-a (nu ne-a) observat nimeni, dar toată lumea vocifera, operau cu cuțitele și furculițele, dar mai ales goleau paharele...

Poetul Daniel Corbu, cu pletele-i negre, ca pana corbului (o spun fără de nici o rezervă), aproape că s-a luat la bătaie cu Cassian, poetul, aproape chel, din Iași, adică, poetul și redactorul-șef Cassian Maria Spiridon, încât a sărit, „peste mese”, George Vulturescu să-i potolească, să-i împace... O fi aflat despre „premi”...

Din alt colț de sală încruntatul Cezar Ivănescu s-a ridicat în picioare și a început (din senin!) să-și „cânte” poemele, fără să aibă voce, mai exact, „fără nici un pic de voce”, dar mult prea plin de sine... Poemul său „Tatăl meu, Rusia...” sau cam așa ceva (va trebui să-l caut și să-l citesc, neapărat!) este nu numai ciudat, dar și greu de asimilat, de îngurgitat cu creierul, dacă nu ești „încălzit” de „vodcă”, în cazul nostru – de „pălincă” – tot băutură „străină”, unguerească... Candidatul nostru la Premiul Nobel a tot mormăit pe sub nas versurile-i sofisticate, până a răgușit de-a binelea...

Beau și eu câte o gură (dacă nu mă vede nimeni – doar câte o „guriță”) de licoare unguerească, o simt cum mi se prelinge, de fiecare dată, direct spre inimă, deoarece e tare ca „naiba” (ca să nu rostesc numele necuratului, mai ales că e trecut de miezul nopții...), iar din stânga mă tot „strânge” (ca să nu spun – înghesuie...) ungueroaica roșcată, care mi s-a înfipt cu ghearele în mădularul răzvărit și el...

Și fătucă a pornit să-mi vorbească „de dragoste”. Dar nu să-și exprime dragostea față de umila mea persoană, ci rostind tot mai des numele unui prozator ardelean, tot cu barbă, după câte am înțeles, divorțat, dar „vrăjit” de o țigancă, scufundat totalmente, cu trup și suflet, în oceanul fustelor ei înflorate...

Moare de gelozie!

Aproape „moare”, după cum îmi șoptește, dar nu-și retrace mânăța din interiorul pantalonilor mei, pur și simplu mă terorizează...

Oare așa se exprimă „gelozia” la ungueroaice?

Și tot încearcă să-mi toarne din nou „pălincă” și iar „pălincă”, dar eu mă îndop cu friptură (de porc? de fazan? poate, de urs?), ca să nu mă pilesc, s-ar putea ca ungueroaica să mă deie gata, adică, să mă călărească ea pe mine și nu invers...

- Dar îl iubesc, îl iubesc!

Aproape că țipă, urlă. Trag cu ochii în jur, să mă conving că nu ne observă nimeni, că nu deranjăm pe careva. Unele scaune sunt goale, din

dreapta, din stânga și chiar în fața noastră nu mai stă nici un „festivalist”. Atmosfera încărcată, dar și golirea, puțin câte puțin, a sălii de mese, îi oferă ungueroaicei tot mai mult curaj, încât, la un moment dat, mi s-a părut că încearcă să se sloboadă sub masă, să-mi descheie pantalonii...

Mă burzuluiesc, destul de zgomotos, într-adevăr, am atras atenția unor comeseni, cu ochii tulburi de băutură... Ca să-mi „motivez” întrucâtva comportamentul, îmi „slobod” pantalonii, adică, printr-un sistem de reîncheiere a nasturilor, mai fac loc burții, umflată ca o butie. Norocul meu că port bretele...

Ca s-o mai potolesc pe ungueroaică, îi propun, între două țigări puturoase de-ale ei...

- Hai să ne retragem în camera mea...

- Ești singur?

- Singur... Doar sunt „străin”... De la ruși...

- Și eu sunt cazată singură...

- Atunci?

- Dragul meu, tu nu-ți dai seama, că eu îl iubesc la nebunie pe altul?

O să-mi ies din minți, dacă n-o lasă pe țigancă și nu revine la mine...

- Atunci?

Încerc s-o provoc, s-o pun la încercare. Mai ales că între timp mi-am amintit că îl cunosc personal pe prozatorul respectiv... Nu suntem prieteni, n-am avut timp să ne împrietenim, poate, pe viitor... Dar din spiritul de „unire” sau „solidaritate” dintre bărbați, începe să-mi „treacă” pofta de a o „căra” pe poficioasa ungueroaică până la etajul trei (fără de lift), s-o dezbrac, s-o bag sub duș, apoi s-o răstorn în pat...

Hăt peste o oră (sau două?) unul dintre „poeți” propune „solemn” ca fiecare dintre bărbați (cine se simte bărbat!) să-și scoată „mădularul” pe masă și al cui „instrument” se va dovedi „cel mai mare”, respectivului să i se ofere, a doua zi, „premiul cel mare”...

Poate, n-am auzit prea bine?

Poate, am încurcat ceva?

Mi-am imaginat oare eu o asemenea porcărie?...

Unguroaica s-a foit într-un fel neașteptat lângă mine, a scăpat „jucărica” din mânuța ei transpirată și lipicioasă, dar, totuși, înainte de a mă ridica de la masă, i-am șoptit:

- Vii cu mine sau nu? Că te vreau.. Acum te vreau cu adevărat...

- Da eu vreau să rămân, să-i „văd” pe „poeți”...

- Și să-l alegi pe „cel mai mare”?

- Nu fi porcos...

- Atunci eu plec la culcare... Măine va trebui să iau primul tren spre București...

- Noapte bună! Visuri frumoase...

Afurisita de ungueroaică! M-a excitat până la culme și m-a lăsat cu „buza umflată”, ca să nu spun „cu...”

Tresar ușurel și îmi dau seama, că am ațipit. Pentru o clipă? Și totul n-a fost decât un vis?...

N-am reușit să-mi limpezesc nedumeririle, că, undeva, în capul vagonului, pe culoar, probabil, se întâmplă ceva nemaipomenit: larmă, exclamații, zornăituri, pocnete, hârșăituri... Și voci, voci! De adulți, de copii, scâncet de prunci... Doamne!

Nici nu reușesc să pun zăvorul- încuietorea la ușa compartimentului, că în aceeași clipă ușa este „trasă” violent și toată larma năvălește peste mine, în spațiul și așa limitat al „chilioarei” mele temporare...

- Prințeso!!!

Cred că mi-am reluat visul, visele...

Nu mai înțeleg ce se întâmplă, ce mi se întâmplă.

O muiere țâtoasă, cu fălci puternice, de leoaică, se postează în cadrul ușii, cu zeci de pachete și cutii în mână, în brațe, în poale, pe cap, pe umere...

O fi fiind de la circ?

A greșit vagonul, compartimentul?

- Prințeso!!!

Țipă ca la pojar.

Abia acum îmi dau seama că o fi fiind „familia, care și-a procurat din timp toate locurile acestui compartiment”. M-o fi înșelat casierița gării. Și mi-a luat și tot milionul...

Stau pe bancheta mea, cu mâinile împreunate, între genunchi și „admir” teatrul („f teatrul”, vorba cucoanei Chirița, dintr-un spectacol de Vasile Alecsandri, interpretată, pe timpuri, de șugubățul actor Constantin Constantinov pe scena Teatrului „A.S.Pușkin” din Chișinău, pe când eram secretar literar: cam așa o larmă se producea, de fiecare dată, când faimoasa „vedetă” intra în sala de spectacole, îmbrâncea pe careva dintre

bieții spectatori, care aveau bilete și stăteau conform locurilor indicate..). Dar viața de toate zilele nu-i cumva un teatru, după spusele celebrului dramaturg?...

Nu mai reușesc să-i pronunț numele, în cerul gurii: țiganka din fața mea, zornăind tot mai avan din bijuteriile agățate aproape la întâmplare, cramponându-și brățarele și „sârmele strălucitoare” de la ambele mâini, aranjează, cu adevărat – ticsește noi și noi pungi și cutii, care i se transmit, în lanț neîntrerupt, din culoarul vagonului. La un moment dat, mi-a „șters nasul” cu „gurguiele” țâțelor – nu s-a scuzat, dar și eu m-am prefăcut „mort”, adică, „n-am observat și n-am simțit nimic”...

Îmi arunc ochii prin ușă și descopăr un șirag întreg de „personagii”, care de care mai exotice, de diferite vârste, încât îmi străfulgeră gândul prin capul meu tulburat de apariția atât de neașteptată, că o fi fiind „o singură familie”. Dar ce „familion”!

Veni și rândul pungilor și pachetelor cu „hăleală” și „băutură”. Măsuța de la geam (la care visam să citesc și, poate, chiar să scriu câte ceva, „din mers”, precum fac, de obicei, în tren), este de acum încărcată în 2-3 etaje, spațiul de sub măsuță – cu sticle și recipiente de plastic, cu lichid de toate culorile...

„Ai rupt cuiul, Mihăiță!” parcă aud vocea pițigăiată a unui încornorat, căruia nici nu-i pronunț numele, să nu mi se arate în vis...

- Prințeso, hai, vină odată, să-ți fac cunoștință cu părintele.

Deschid gura, ca să-i ripostez, că nu sunt preot, dar, de emoție, nu-mi reușește decât un mârâit:

- Nu, nu-u-u...

- Parcă eu nu-ți văd rasa spânzurată în cui?

Iată că „redingota” mi-a jucat festa! Poate, și barba o fi fiind de vină? La sigur, cu asemenea bărboi, „până la brâu”, nu-i greu să presupui (să „prubuluiești”, cum se spune la noi, în Bucovina), că purtătorul ei este un preot ortodox sau cel puțin un călugăr, de 70-80 de ani... Adică, destul de hârbuit, puțin periculos, chiar prost, la o adicăteala...

- Prințes-o-o-o!!!

Casc ochii. O fetișcană mărunțică, înzorzonată și ea, mai dihai decât maică-sa (presupun că acesta o fi fiind gradul de rubedenie dintre cele două ființe), apare în ușă, fulgerând- săgetând-scânteind din ochisorii

„înstelai”, se holbează spre mine, cu un anumit interes și aproape că îmi zâmbește...

- Mămițico, dar...

- O să te las în grija părintelui, până la București...

Fătuca o fi având 12-13 anișori, deși are forme împlinite, chiar unele destul de obraznice. Asta mă cam pune în cumpănă... Zodia mea, vai, cumpăna mea...

Imediat spațiul ușii este „adumbrit” de o namilă lată în spete, cu pălărie neagră, cu boruri largi, cu mustață bogată, răsucită „a la Ceapaiev”, cu burtă-poloboc, peste care atarnă un lăntșor (adevărat „lăntșug”) de aur.

- Haide, prințeso, să te țuc! Și să-mi fii cuminte! Iaca, ai noroc și de badugard... E mișto!

Și se uită la mine, cu un fel de mină vinovată, dar cu două focușoare în ochi gata-gata să scoată scânteii, să mă orbească, să-mi „înghețe” inima...

- Te rog, părinte, să ai olecuță de grijă de Prințesa noastră, până la București, că am atâția plozi pe cap...

Nu mai deschid gura, să mai rostesc o dată un „nu-u-u...”, că nu sunt nici un fel de „părinte”, ci un biet scriitor, și întreb prompt:

- Câți?

Dar îmi răspunde „mămițica”, îmbujorată la față, cu mâinile în șolduri, accentuându-și astfel burta destul de rotundă...

- Apăi, deocamdată, șeptesprezece, părinte... Dacă nu-l punem la socoteală pe cea care va veni peste o lună... De trei ori am fâtat gemeni. Că-i mai ușor, perechi-perechi...

- Da Prințesa e prima! Măine face paispe anișori... O așteaptă logodnicul la Gara de Nord...

Nu mai reușesc să-i număr pe toți ceilalți, „claipe peste grămadă” din culoarul vagonului, că aud vocea aspră a însoțitorului:

- Cărați-vă, la mama dracului, că pornește trenul!

Și mama (mămoiul!) celor 17 ființe, pe care așa și n-am reușit să-i văd pe toți la față (deși „fețișoarele” lor erau toate una ca una: smolițele, ochioșele, holbățele...) o sărută zgomotos pe „prințesă” pe ambii obraji, cât pe ce să-mi aplice și mie un „țuc” (mă temeam să nu-mi apuce mâna, să mi-o sărute: mi le-am ascuns, „diplomatic”, din timp, la spate, căci m-

am ridicat în picioare, la un moment atât de important – al „despărteniei”) și m-am făcut „strună”, ca să se strecoare afară din compartiment, fără să mă atingă cu sânii, dar mai ales cu „burtica”, să nu mă „gădile” cumva cu mânuța mititelul din „raiul” lui...

Unii o fi sărit „din mers” pe peron, căci trenul porni cătinel-cătinel spre marea capitală „a tuturor românilor”...

Prințesa sau „prințesa” (nici nu știu cum ar fi mai potrivit să mă adresez: cu ghilimelele de rigoare sau fără?) s-a întins peste măsuța supraîncărcată de la geam și le-a făcut din mânuță un oarecare timp frățiorilor și surioarelor de pe peron, mămițiicăi și tăticuțului. Peste umărul ei mi-am dat seama că, într-adevăr, „companioana” mea pentru cele 12-14 ore de călătorie o fi fiind primul copil în numeroasa familie... Dar mai ales, în poziția, în care a mai întârziat puțin, am reușit să-i admir fesele de o rotunjime perfectă, bombate, gata-gata să scape din pantalonul negru, bine ajustat pe corp, dintr-o stofă extrem de fină și, probabil, tot atât de scumpă...

S-a întors brusc spre mine, aproape că m-a surprins cu gura întredeschisă (de mirare? de emoție? de plăcere?), mi-a întins (hăt sub nas!) mânuța-i parfumată, cu manichiură, desigur, să i-o sărut...

N-am mai stat în cumpănă (de data asta am „uitat” pentru o clipă de zodia în care m-am născut...), i-am sărutat, ușurel, podoaba de mânuță, uitându-mă, pentru o miime de secundă, în același timp ce operam cu buzele, în ochișorii ei – atât de mari, de data asta, în comparație cu fața-i rotundă, puțin îmbujorată...

- Gențiana! Sau Gențy, cum îmi spun ai mei...

- Mihu...

Nu-i mai destăinui numele adevărat, mai bine să-i ofer pseudonimul literar: Mihu Dela... Și nu mai rostesc „de la” ce mânăstire, ca să nu profanez cumva (Doamne, ferește!) numele lăcașului sfânt, chiar dacă, deocamdată, nu mi-am semnat nici o carte, din cele multe editate, la Moscova, la Chișinău, București, Timișoara cu pseudonimul...

- Și „prințesa”...

Pronunț cu oarecare ironie, dar fătuca mă săgetează cu ochii săi frumoși, negri, desigur, de un negru profund, infernal, și mă „amenință” cu răspunsul...

- Chiar sunt Prințesă!

Aproape că bate cu piciorușul (cu tocurile înalte) în podeaua compartimentului, încercând, într-un fel neașteptat (pentru mine) să mă pună la punct, adică, la ascultare, declarându-și „rangul”...

- Sunt Prințesă și plec spre București, la Prințul meu. Logodnicul meu... Cu care mă întâlnesc în fiecare duminică... De doi ani de zile...

- Adică, de la vârsta de doisprezece ani?

- Ești tare la matematică, babacule!

Și se hlizește, și își aruncă pantofii cu tocuri înalte (poate, prea înalte pentru trupușorul ei...), și se apucă să-și scoată pantalonii...

O urmăresc șocat, puțin spus, șocat. Eu – babac...

Mă ridic și închid ușa compartimentului. Pun și încuietoria...

Când mă întorc – fătucă (vai, am greșit: Prințesa Gențiana...) stă în picioare, în mijlocul compartimentului, numai în chiloței, aproape străvezii, încât i se întrevăd perișorii bogați, cârlionțați, care încearcă să-i ascundă sexul, destul de pronunțat) și într-un sutien, de aceeași „culoare”, accentuându-i bustul puternic, matur...

Și nici o emoție pe fețișoara-i rumână!

- Întoarce-te puținel cu spatele, babacule, să-mi pun pijamaua...

Și mă întorc, fără de vorbă, parcă sunt hipnotizat de această copilă, care după formele-i apetisante nu mai este atât de „copilă”. Iar ușa e cu oglindă... Și urmăresc, cu inima în flăcări, cum Gențy își scoate chiloțelii, încetișor, cu gesturi elegante, apoi sutienul, care, iată, i se deschide din față, în văgăuna delirantă dintre sâni și își trage pijamaua, roză, cu floricele, pe corpul-i atât de minunat clădit... De data asta ascult glasul pictorului din mine, cel care visa, pe timpuri, să realizeze „O mie de nuduri”...

Se întinde, grațioasă, pe bancheta de jos.

- Poți să te întorci...

Și zâmbește. Și hohotește...

- Ce te holbezi așa la mine?

- Cu-u-um?

Dacă eram cu gura deschisă...

- Și închide-ți guroiul, călugăre! Că sunt virgină, adică nef... Hi-hi-hi... Chiar o spune direct, fără ocolișuri, încât mă îmbujorez eu, de data asta, la față, ca o fată mare...

- Și la noi, la țigani, știi cât costă o pizdulice de virgină?

- Cam știu... Adică, nu prea știu... Calâmul... Am auzit câte ceva despre calâmul plătit de către mire... Kilograme de aur... Milioane de dolari...

- În caz dacă mirele e țigan, de-al nostru! Da pentru unul ca alde tine, călugăre, dacă o să încerci să mă violezi...

Iată că se pricepe și la formule mai „poetice”. Dar...

- Dacă îți închipui că o să mă f..., să știi că cele două cuțitașe, pe care tăticul le poartă mereu cu sine la brâu, mai întâi o să-ți taie coițele și apoi o să ți se împlante în inimă... „Țiganski sud”!

- Cunoști limba rusă?

Poate o fi privit și ea emisiunea de la TV și o fi reținut că sunt de la Moscova?

- Nu... Doar aceste două cuvinte. Am călătorit cu tăticul o singură dată la Tula, să mă vadă un Prinț de-acolo, din Rusia...

- Și?

- Până la urmă am devenit logodnica fiului cel mare al Împăratului nostru...

Știam că în România există „regi” și „împărați” ai țiganilor, dar să nimeresc eu cu o Prințesă chiar în același compartiment de tren, să călătorim împreună, mai multe ore, doar în doi, o noapte întregă și încă o bucată de zi... Mare bucluc pe capul meu!

Fac o pauză, „de respirație”.

Atmosfera e mult prea încărcată.

Subiect de film. Erotic? Sau o posibilă producție tip Hollywood? Cu o puștoaică extrem de curajoasă, care susține, din capul locului, că este virgină, dar încearcă să-l seducă pe un biet „călugăr” chiar de la începutul călătoriei...

O lucrare a diavolului!...

Îmi pun pantofii (cum de nu mi-am luat papucii de casă, chiar dacă eu nu am casă?), ies tiptil-tiptil din compartiment, descopăr că trenul lunecă vertiginos prin livezi cu pomi înfloriți, care în acest apus de soare parcă au luat foc...

Vagonul sforăie într-un ritm cu hurelul roților de tren: nici o ființă pe culoar...

Ajung la WC, destul de curat. Chiar este hârtie igienică, săpun, un prosop pufos, chinezesc. Îmi eliberez vezica, destul de răbdătoare, dar, totuși... Descopăr că mai sunt „în călduri”, aidoma unui dulău, care a tot

alergat, cu limba scoasă afară, o zi întreagă, după o cățea și tot nu și-a satisfăcut pornirile...

Noaptea trecută m-a tot „încercat” unguroaica, acum puștoaica asta (am vrut să spun „puțoaica”...) m-a excitat la culme! Cât poate răbda un bărbat? Mă spăl pe mâini, apoi îmi „clătesc” deasupra chiuvetei minuscule vârful penisului și fără să-mi dau seama ce fac, îmi tot mângâi „căluțul”, mult prea înfierbântat, cu căpuceanul roșu-sângeriu, până ejaculez puternic, abundant...

Ca un june îndrăgostit, fără nici o speranță!

Nici nu mă uit în oglindă. Să-mi văd fața roșie „ca racul” și expresia de satisfacție nebună, care, de fapt, nu mai este nici o satisfacție, ci doar o eliberare, o risipă de spermă, destul de veche, după culoarea gâlbuie...

Păcatele mele, păcate!

Mă spăl îndelung. Deschid puțin geamul. Descopăr în buzunarul pijamalei periuța de dinți și un tub minuscul de pastă de dinți... Oare când mi le-am pus?

Iată că m-am spălat și pe dinți, mi-am igienizat gura, dar cu toate celelalte „mirosuri” ce să mă fac? Nu am nici un fel de parfum cu mine, doar un șervețel aromatizant, pe care (minune!) îl descopăr la fundul altui buzunar... O fi fiind din timpul călătoriei mele în Germania, uitat..

Îmi „aromatizez” toate locurile mai mult sau mai puțin mirositoare (ca să nu spun puturoase) ale bietului meu trup, arunc șervețelul folosit în guroiul căscat al closetului, trag apa, adică, apăs cu piciorul pedala de sub el, îmi mângâi barba, de data asta uitându-mă lung în oglindă la „dihania păroasă”, cu o expresie naivă, infantilă pe față și părăsesc WC-ul vagonului-cușetă... Iată, taman însoțitorul de vagon (tot „la cravată”) se îndreaptă spre mine, adică, nu spre mine, ci spre WC, zângănind cu cheile: probabil, ne apropiem de o stație importantă și va încuia ușa „instituției”...

Când ne-am strecurat unul pe lângă celălalt, „față la față”, ca la teatru, însoțitorul de vagon și-a „supt” burta, dar mi-a făcut cu ochiul, cumva, hoțește-ștrengărește, „ca între bărbați”... Poate, doar mi s-o fi părut? Prea bogată imaginație am... Chiar că fac, uneori, „dintr-un țânțar – un armăsar”. Dau să-mi pipăi, din mers, „armăsarul” din pantalonii pijamalei, dar nici nu-l găsesc... S-o fi astâmpărat... Îngenuncheat... Rușinat... Umilit...

Prințesa doarme. Și-a înfășurat trupușorul în lenjeria de pat, s-a întors cu curișorul spre mine (de ce să nu-i spun așa, cum este?), sforăind ușurel, ca un prunc la sânul maicei, cu gurița puțin întredeschisă, la colțul buzelor murmurând o șuviță abia sesizabilă de salivă... Cu genunchii aproape de gură. Poziția clasică a pruncului în burta mamei...

Nu-i decât un copil! Iar eu mi-am imaginat „câte-n Lună și în stele”...

Apropo de Lună și de stele: nici n-am observat, că între timp s-a lăsat întunericul...

Sting lumina din plafon, mai verific o dată „încuietoearea sofisticată”, mă înfășor și eu în „pogonul” de pânză de in (cam jilavă lenjeria asta de pat...), slobod perdeluțele de la geam, „ca să nu ne vadă nimeni” și mă întind cu capul spre ușă, pe partea dreaptă, ca să fiu și eu „cu spatele” spre copiliță... Vai, inimioara mea, de multă vreme nu reușesc să adorm decât pe partea dreaptă...

Parcă dorm, parcă nu dorm...

Aud cum țigăncușa geme ușurel, poate, visează ceva frumos, romantic...

O rază de Lună străbate prin geam, lunecă pe fețișoara ei îmbujorată, pe mânuța-i delicată, de marmură, care încetîșor „dezghioacă” trupușorul transpirat din lenjerie...

Parcă văd, parcă visez...

Se întoarce cu fața în sus...

Mânuța-i stângă se prelinge peste sâni, care „împușcă” în plafonul vagonului, precum toți sâni pictați de Sabin Bălașa „împușcă” în cer, se furișează peste burtica destul de pronunțată și se împotmolește în păduricea bogată – o adevărată „poiană de stejărei”...

Bâjbâie pe la „poale”, pe la „rădăcină”, scoate dintre „pliuri” bujorașul și începe să-l frământa cu degetele, să-l maseze, în timp ce labiile mari se desfac, aidoma unei scoici de râu, din care năvălesc la suprafață două petale rozove, scânteind aidoma unui licurici...

Raza de Lună între timp s-a retras și mă holbez (chiar așa: cu ochii aproape ieșiți din orbite, de mirare...) cum fețișoara se autosatisfacă prin somn... Poate că nu-i decât un joc copilăresc...

Și geme ușurel, mă înnebunește...

Hadaragul mi se ridică brusc, aproape să-mi sfâșie cracul pantalonului de la pijama...

Trenul se zdruncină din toate încheieturile!

Parcă ne lăsăm într-o rână... Vagonul se înclină într-un mod ciudat, mai-mai să cad în „băț”, îmi trece îndată orice poftă, deoarece mă sprijin cu ambele palme de bancheta țigăncușei, ca nu cumva să se răstoarne peste mine și atunci nu voi mai putea ocoli „păcatul cel mare”...

O fi deraiat cumva trenul nostru? O fi sărit de pe șine...

Știam că au avut loc niște inundații, că au lunecat niște terenuri prin Ardeal, dar trenurile și-au reluat mersul... Poate, doar vagonul nostru? Al treisprezecelea! Cum de nu mi-am dat seama? Este ultimul... Poate „era”? Poate, ne-a jucat diavolul o „festă” și ne-a „dezlegat” din mers, și ne-a aruncat într-o râpă?

Nici un țipăt!

Unde o fi fiind ceilalți călători? Dorm ca morții...

Bâjbâi prin întuneric, încerc să descopăr prin geamul de catran măcar o pâlpâire a vieții, care, sper, nu s-o fi întrerupt atât de brusc...

Mă întorc, dau să pășesc spre ușă, s-o deschid, să-l caut pe însoțitorul de vagon, dar mă împiedic în niște draperii (o fi fiind lenjeria?) și în clipa, în care era să-mi pierd echilibrul, simt cum o mână fierbinte îmi pătrunde după elasticul pijamalei, îmi înhață bărbăția (despre care am și uitat...) și mă apucă imediat cu gura...

Se ridică în genunchi, îi aud doar glăsciorul, printre fosăiturile languroase și plescăitul de buze:

- Moșulică, moșulică, da tu ai pulică, nu glumă...

Și mă trage spre dânsa, peste dânsa și nu-mi mai sloboade penisul... Ba chiar mă încolțește ușurel cu dinții... Îmi vine să urlu de durere, poate, de dorință...

- Dacă mă omoară taică-tău...

Încerc să-i șoptesc, tremurând, de data asta, anume eu, din toate încheieturile...

- Lasă, că nu mai trebuie să te omoare, prostule...

Și până să-mi dau seama, să mă dumiresc de-a binelea, îmi scoate pijamaua, o aruncă jos și tot mai pofcioasă, fierbinte, mă absoarbe, mă înghite, lunec vertijinos în gurița-i atât de operantă, nerușinată... Buzele i se întind ca două lipitori dornice de sânge, se zvârcolește toată, mă

aprinde, ard în flăcări... Nu rezist mult și slobod o porție de spermă, o săgeată dulce-dureroasă...

Molfăie, aproape se îneacă, râde, chicotește spasmatic...

- Hărmăsarule! O să-mi faci o gură cât a Loredanei...

Mă las pe spate, pe bancheta mea, să-mi trag puțin „sufletul”, mai întâi să-mi dau seama, dacă e vis sau realitate? Dacă a deraiat trenul ori, pur și simplu, eu am „deraiat” din ritmul meu obișnuit și din principiile de viață, după care mă conduceam până la urcarea în acest vagon blestemat...

Dar de ce blestemat, dacă începe să-mi placă tot mai mult?

Fătuca face „zdup” și îmi sare pe piept, mă „pălmuieste” cu țâțșoarele-i dezlănțuite și ele, care, acum îmi dau seama cu adevărat, simțindu-le peste obraz „plinătatea” și „duritatea”, că sunt niște sâni destul de maturi...

- Cânti și tu?

- Dar care țigancă nu cântă și nu dansează?

Ca s-o provoc puțin...

- Ai, totuși, guriță mică pentru o solistă...

- Dacă o să mai fac „ore de canto” cu măgărușul tău...

- Cu-um ai spus?

- Babacul meu are un măgăruș... Prăpădit, pipernicit, dar cum vede o măgăriță prin preajmă – își scoate un p... cât a ta de mare, până la pământ... Și nu se lasă, până nu-și încalecă „aleasa inimii”... Numai că a lui e neagră și zbârcită...

- Ai fi dorit ca să fiu și eu negru?

- Nu, tu rămâi alb, de smântână... Măgărușul tău n-a văzut soarele niciodată?

- A văzut...

- Povestește-mi! O să treacă timpul mai ușor, până o să te „aprind” iar...

Și îmi „clănțânește” din sâni, și mă înnăbușă printr-un sărut lung, mult prea lung, în timpul căruia îmi „inspectează” toată gura cu vârful limbii...

- Hai, povestește-mi...

- Păi, mă aflam într-o unitate militară, după anul patru, la facultate... Aveam catedră militară, obligatorie... Pe teritoriul districtului militar Odessa...

- Unde-i armata a paisprezecea? În Transnistria?

- Aproximativ... Dar văd, adică, aud, că te pricepi... Citești ziarele?

- Desigur! Noi suntem o familie de țigani civilizați, citiți. Avem și internet...

- Ei, ce să-ți spun... Acolo, în armată, în rarele clipe de răgaz, ne retrăgeam în spatele unui câmp, împotmolit de spini, cât o statură de om, aruncam nesuferitele haine militare la pământ și ne bronzam goi-pușcă... Aveam un coleg, de la secția rusă, un ovreu, Mișka Smulievici, care avea un instrument exact ca al măgărușului despre care mi-ai vorbit... Și noi, ceilalți, morți de invidie, ne-am pus în gând să ne „înnegrim” și noi „podoabele”, ca să avem mai mult succes la femei... Dar ne-a prins într-o zi maiorul și ne-a pus pe toți să spălăm WC-urile, o săptămână la rând... Și am rămas „albi”, după cum ai constatat, obraznico...

- Și jidanul?

- Smulievici avea să-și piardă viața, într-un mod ciudat, după absolvirea facultății, undeva în Siberia, pentru că a fost mobilizat pentru doi ani, ca ofițer și...

Parcă sughiță a plâns...

Mă folosesc de momentul „prielnic” și îi propun:

- Hai să dormim puțin, Prințeso...

- Da mai întâi sărută-mi țâțișoarele... Nu vezi cum se întind, sărmanele, spre tine?

- Nu prea văd...

Și mă apuc să-i sărut sânii, dar aproape scrâșnind din dinți, ca să nu mă „aprind” din nou...

- Cum nu-i vezi? Parcă spuneai că-s mari...

- Mari-mari! Numărul trei...

- De unde știi?

- Mă pricep eu...

- Și la ce te mai pricepi?

- Mai mult la nimic...

- Chiar la nimic?

Și lunecă spre mine, spre gura mea, sprijinindu-se în mâini.

- Dă-i un pupic bujorelului meu și haida la culcare, mincinosule... Călugăr mincinos!

Îi „caut” cu buzele bujorelul – fructul cel mai râvnit din Pomul Raiului, îl încolăcesc cu limba, mă înfrupt din nectarul îmbătător, descoperind între petalele de trandafir o aromă nemaiîntâlnită, care îmi tulbură mințile; încerc să pătrund cu vârful limbii tot mai adânc, îmi încordez toate puterile, aflându-mă la hotarul de taină, unde începe și se sfârșește verginitatea unei fete și unde, de unde se deschide și nu se mai închide niciodată poarta-infern a unei femei...

Pliosce!

Mă aleg cu o palmă usturătoare peste față...

- Prostule! Erai cât pe ce să mă f... cu limba!

Și iar o spuse direct, fără ocolișuri, încât mi se păru că ne-a auzit însoțitorul de vagon: am simțit pași târșiți pe sub ușă...

Ne-am „descleștat” imediat, „carne din carne”, cum s-ar spune, mi-am cules de jos pantalonii pijamalei, mi i-am tras pe vine; pipăind, prin întuneric, am adunat și lenjeria de pat de pe jos, „cu de-a forța” (o altă expresie de la noi, din Bucovina) am înfășat-o pur și simplu pe țigăncușă, până la gât, imobilizându-i și mâinile-i obraznice, am slobozit-o încetișor pe bancheta ei, cu fața în sus, sărutând-o „părintește” pe frunte:

- Acum nani-nani, fetița mamei...

- Adică?

- Fetița tatii...

Și râde. Ușurel. Hoțește. Țigănește...

Râd și eu. Nădușit. Bărbătește. Moșnegește...

Mă trag de barbă, aproape satisfăcut și mă culc, mă întind pe bancheta mea, a „călugărului cuminte”...

Vai de păcatele mele!

Cum o să fiu spânzurat de c... în iad...

Și, de frică, adorm...

Poate, nici nu adorm, ci mă prăbușesc de pe acum în Infern...

Hodorong-tronc!

Și un fluierat prelung de tren...

Cât o fi durat și acest nou somn al meu, într-un vagon-cușetă, care a tot alergat nebunește din capătul Ardealului, cu gând să ajungă la București?

Deschid ochii.

Simt că mă înăbuș de atâta căldură...

O fi uitat însoțitorul de vagon soba aprinsă, adică, o fi adormit și el și n-a închis la timp sistemul de încălzire?

Sunt ud lioarcă de sudoare.

Mă ridic buimăcit (tehuit la cap, după cum se spune la noi, în Bucovina), mă frec pe la ochi, descopăr că e ziua-mare și noi staționăm undeva în câmp deschis...

Încerc să slobod geamul, dar nu-mi reușește. Un câmp verde în față, până la orizont. Doamne, câtă iarbă...

Mă îndrept spre ușă, ca s-o deschid, să aierisesc puțin compartimentul, dar mâna îmi cade în jos și inima începe să mi se zbată puternic, să bubuie, încercând să-mi sară din piept...

Prințesa doarme cu fața în sus, goală-goluță, transpirată, iar pijamaua de culoare roz, mototolită, zace jos...

Un timp îmi admir corpul fantastic, dar, mai ales, „trag cu ochiul” înspre rădăcina picioarelor, unde am ce vedea-admira...

Inimioara-mi este gata să mi se rupă în bucăți, să explodeze: îmi apăs pieptul cu palma, ca să-i mai potolesc puțin bătăile, care se aud aidoma clopotelor de vecernie...

Iată, cred că am și trezit-o...

Se întinde pe banchetă, languros, ca o leoaică tânără în bârlog, deschide ochii larg, face un gest leneș cu stânga, încercând să apuce un capăt de lenjerie și să-și acopere trupul, dar, nu știu cum, și mai mult și-l dezgolește...

Un pictor cunoscut, cu numele Nazar, cam ucrainizat, evadat, pe timpuri, de pe la Cernăuți și oploșit la aeroportul din Chișinău, unde „picta” steluțele roșii pe avioanele sovietice, vizitându-mă la atelier (aveam, la un moment dat, la Stadionul Republican o hrubă de 110 m.p. sub o tribună a stadionului, unde intra oricine, mai ales, cu ocazia meciurilor de fotbal, dar, mai ales, de la un timp, îmi tot dădeau ghes câteva gimnaste, rusoaicuțe, înfierbântate după ore grele de antrenament și dornice să fie „pictate” – pe divanul meu cel roșu, capitonat cu lozincile mării revoluții din octombrie, căci de fiecare dată eram nevoit să smulg pânza roșie de pe șasiuri, să reînnoiesc sloganurile comuniste, mereu aceleași, de peste 50 de ani...). Și Nazar, admirându-mi câteva „nuduri” (cam dezgolite, ca să nu spun „obraznice”), mi-a spus, la un

moment dat, că femeia este mult mai interesantă, mai misterioasă, chiar mai excitantă, când are cel puțin o zdreanță oarecare pe dânsa... Anume, „o zdreanță”, care și provoacă adevărata emoție estetică în ochii și, mai ales, în sufletul privitorului și nu doar o pornire sexuală, un banal îndemn spre satisfacerea unui instinct primitiv, animalic... La început nu l-am înțeles pe cunoscutul meu, dar fiind cam de două ori mai în vârstă decât mine, căsătorit, deși, fără de copii – i-am dat crezare, mai târziu, chiar mi-am încetinit „inflăcărea” cu care concepușem și chiar am și purces la realizarea ciclului „O mie de nuduri”... Câte „muze” a salvat prietenul meu Nazar de la „pozare-devorare”...

Mă năvălesc amintirile, ca nu cumva să mă scufund peste cap (pur și simplu, să mă înec!) în valurile realității imediate, din față, din acest spațiu închis, o adevărată celulă, acceptată benevol, de ambele părți, chiar de ambele părți oare?... Conștient sau inconștient? Au nu eu trebuie să fiu, de data asta „Nazar”-ul situației, să mă apus de „zdreanța” ceea ce de pe trupul unei femei, aidoma nenorocitului, care se înecă – de un pai?... Deși este bine cunoscut și dictonul (pe care eu, de obicei, îl respect), care glăsuiește, că „Salvarea de la înec rămâne pe seama celui ce se înecă”...

Acum, oare cărei „puteri” de pe pământ sau din ceruri să mă rog, ca să nu mă înec cumva în virginitatea acestei copile, mai seducătoare decât toate farmecele diavolului?...

Sunt „stană de piatră”... Deși, nici Stan nu mă cheamă, și nici chiar de piatră nu sunt...

- Ce te holbezi așa la mine, moșulică? N-ai mai văzut pizdulice de țigancă în viața ta?

- Cu-um ai spus?

Mă bâlbâi...

- P. de țigancă...

De data asta o spune „matură”...

- P.de fată mare... De țigancă...

Mă nenorocește, copilița...

Răspund, rușinat:

- N-am văzut... Că era „pe întuneric” astă noapte... Și, de fapt, nu sunt un moșulică, nici n-am împlinit cincizeci de ani...

- Da arăți ca babacul meu, tata tatii, moșul Gigel, care are peste șaptezeci de ani... Și mai umblă după fete! Cum prinde una mai „lăsătoare” într-un colț mai întunecos, cum o f...

Iar se exprimă „direct”, fără ocolișuri...

Și râde!

Râde, de se prăpădește, până îi apar bobite minuscule de salivă pe la colțurile gurii. O gură destul de mare, pentru vârsta ei. Cu buze cărnoase, de un roșu aprins, senzuale, puțin întoarse „pe dos”, dar nu sunt „siliconate”, ca la unele vedete TV sau interprete de muzică... Muzică – nici nu mai știu cum să-i spun? Ușoară? Era înainte, pe vremuri... De parcă ar exista și muzică „grea”... Muzică contemporană, dacă tot nu se poate evita o cacofonie aproape perfectă...

Se uită la mine – doi ochi (ochiane!) negri, holbăței, cărbuni aprinși, din care pricină par cumva sângerii, nu știu cum... Am mai observat acest lucru și la alți țigani, „de rasă”, dar și la armeni, mai ales la bărbații îndrăgostiți...

Pletele-i lungi, cârlionțate „de-a mărunțelul” (așa cum îmi place mie, nici nu știu de ce?) sunt învălmășite, în mare dezordine, dar taman așa mi se pare fătuca mai naturală, căci e un fruct (o fructă?) absolut naturală și chiar rară (m-am convins astă noapte, când m-am „scufundat” în „abisul” ei de la rădăcina picioarelor și i-am încercat nectarul trupului neînceput, deși, cred, din nou, că nu mi s-a întâmplat, nu ni s-a întâmplat decât în vis, un vis comun, pe care l-am avut amândoi simultan...).

- Hi-hi...

Mă arată cu degetul, cu pălmuța... Cu care m-a plesnit (în somn? în vis?) peste obraz. Dar dacă a fost în somn (doar în vis?), de ce oare îmi arde și acum obrazul stâng? O fi fiind și vânăt, după o asemenea „pălmuță”, atâta că barba-mi îi ascunde paloarea...

Gestul i se îndreaptă către partea corpului meu „acoperit”...

- Scoate-ți și tu odată pijamaua ceea de pușcăriaș! Nu te-ai aprins de căldură?

Mă trec sudorile: una fierbinte, alta rece...

Mă prefac (fără prea mult talent) că dorm, chiar sforăi ușurel...

- Că n-o să-ți ciordească nimeni „jucărica”...

(Iar mie îmi sună în urechi „puțulica”...), m-am molipsit de la vocabularul ei spurcat...

S-o abat cu vorba cumva, de la „obiect”, adică, de la „subiect”, s-o îndesesc cu întrebările, dacă tot m-a agăţat, altfel, dacă se „porneşte” din nou, ziua-mare...

Taman îşi trage genunchii spre gură, cum stătea lungită pe spate.

- Şi de ce ți-i așa de roşietică? Te doare cumva?...

Îşi sloboade mânuţa dreaptă peste sexul „bosumflat” şi îşi desface, printr-un gest elegant, „scoica”, prezentându-mi „la vedere” întregul buchet... Şi începe să gâfâie, dar nu cu gura...

Am mai „păşit-o”, o singură dată, în Ungaria, când doi tineri, dornici să ajungă cu „bişniţa” tocmai la Moscova, m-au poftit „la gagicî” şi două ungueroaice, într-un studiou, mi-au demonstrat tot „spectacolul”, adică, „muzica p...”. Doar n-o să-i spun şi eu „pre nume”, denumirea matură...

- Tu n-ai cules niciodată floricele, pe dealuri, în copilărie?

- Parcă am cules...

- Şi nu ți s-a nimerit una frumuşică, violetă sau roşietică, dar cu un nume „de ruşine”?

- Adică?

- „P. țigăncii”.

- Ah, da-a... Un fel de violete... Violete-violare... Au ceva comun...

Chiar Sigmund Freude scrie despre violare... Adică, despre femeia, care vizează mereu să fie violată violent, sălbatic...

- Asta te „deranjează” pe tine?

- Nu-u... Dar e curios!

- Foarte curios! Citesc şi eu din Freude al tău...

- Chiar?

- Chiar! Avem acasă în biblioteca personală a familiei aproape toate traducerile de după 1989...

- Frumos!

- Şi gustos! Mai ții minte cum arăta floricea cea? Ca să nu-i spun iar pe nume...

- Parcă țin... Dar o ținea în mână o fetiță, de care eram amoretat încă din clasa întâi, şi mi-am lăsat capul în jos, așa de sfios eram...

- De astă-seară parcă n-am observat să mori de sfială...

- Am mai crescut oleacă de-atunci...

- Te-am „simțit” eu cât ai crescut, călugăre...

- Da nu-mi mai spune călugăr, că sunt scriitor!

- Știu! Dar mi-e mai pe plac să-ți spun „călugăr”, că ești cam hodinit, de parcă n-ai mai fost la curve de o sută de ani...

De ascultat – ascult, scuturându-mă, din când în când, ca de friguri, dar cu ochii stau ațintit tot acolo...

- Tot voi, bărbații, sunteți de vină... De dragul vostru! Pentru nespusa voastră plăcere... Mamele noastre, bieteles mămățele, își „gătesc” copilulele pentru viitoarea lor viață de familie, începând cu vârsta fragedă de un an... Cu o pereche de andrele, de lemn, „călite” în foc și apoi bine șlefuite, îi întind fiiculiței buzișoarele, până la sânge, ca să fie elastice, și „primitoare”, și „țuguiate”, și „lipicioase”, și mereu „flămânde”, iar pentru a avea o culoare cât mai aprinsă, după fiecare procedură, le pudrează ușurel cu piper roșu măcinat, cu „paprică” de la bulgari...

Mă vede stâmbându-mă la față.

- Nu te stropși, că tu nu știi ce durere, ce usturime îndurăm noi, până ce pizdulicele noastre cresc și ele mari și sunt cum mai bune de f...

Și chicotește în pumn, și bate din picioare, și iar mă ațâță...

Se oprește brusc, se uită spre mine, cu o privire matură, de femeie încercată:

- Călugărașule?

- Parcă te-am rugat să nu mă mai numești așa...

- Scriitorașule?

Mă vede stâmbându-mă din nou la față, de data asta din motive „profesionale”...

- Măgărușule?

Pufnesc în râs, dar „titlul” acesta parcă mi se potrivește cel mai bine: taman și „măgărușul” mi se cutremură ușurel, se ridică în patru picioare, se opintește cu cele de dinapoi, se cabrează...

Trage cu ochiul spre mine, peste umărul drept, căci, între timp, s-a întors cu fundul în sus. Dar ce fund! Ce trecere bruscă de la fese la talie... Și dacă ne va auzi însoțitorul de vagon? Mă uit curios prin geam, tot mai stăm pe loc... De câte ore? Nu-mi mai dau seama ce se întâmplă...

Iar glăscioru-i „ciripește”:

- Tu știi să fii cuminte?

- Da până acum oare cum am fost?

- Văd că nu mai poți de dorință...

Chiar tremur, vibrez, dinții îmi clănțnesc în gură, ca de friguri...

- Uite, măgărușule, eu o să-mi acopăr strâns pizdulicea cu palma, iar tu ai să mă f... în curișor... Ai înțeles?

- D-da... D-da...

Dârdâi de emoție. Dar observ, totuși, cum scoate imediat de undeva (de sub pernă?) un tubușor, îl desface...

- Numai să te ung cu vazelină, să nu mă doară... Că mă poți nenoroci...

Desigur, de data asta, îmi scot singur pijamaua, adică, pantalonășii, minunându-mă, aproape sperându-mă de erecția puternică, de care nu mai credeam că sunt în stare, mă las „mozolit” din gros, apoi, cum numai își strecoară pălmuța pe sub burtă și cu două degete își desface fesele – o încălec și mă opintesc s-o pătrund până...

Mă scufund într-un cosmos fără de margini, la o temperatură destul de ridicată pentru mădularul meu, tot în creștere; simt niște „mușcăături” de o plăcere nebună, neomenească, lunec într-un hău... Virginia! Geme ușurel, prelung, în pernă; scrâșnește din dinți, mușcă un colț al pernei, poate că o doare... Dar continuăm și tot continuăm... Mânuța își face datoria: sexul acoperit, excitat la culme, e numai sudoare, mustește, „respiră” din greu... Nu cumva... Nu cumva...

- Păcatele mele, păcate!

- Nu mai știu ce fac...

Sunt inconștient...

Mor...

Dar, deocamdată, nu sunt decât un „du-te, vino”, sau „vino, du-te”... Și tot mai accelerat...

Cu ultimul simț al trupului meu dezlănțuit îmi dau seama, că n-am mai gustat asemenea plăcere în viața mea, deși am fost căsătorit de trei ori și am câte un copil de la trei mame diferite... Pur și simplu, nici una dintre soțiile mele, legitime (sovietice?), n-au fost așa de nebunatică, ca această copiliță, țigăncușă... Prințesă!

Aducându-mi din nou aminte, că o așteaptă logodnicul la București, că e „fată mare”, chiar mare-mare, mă strădui din răspuțeri să nu „greșesc” cumva, să nu-mi pierd controlul, să nu „lunec” absolut întâmplător din curișorul ei atât de primitor și gustos și să-mi scap „armăsarul” în alt „imaș”, cel interzis, s-o fac femeie... Să plătesc apoi cu

viața! Poate, o asemenea plăcere nebună și merită să fie răscumpărată cu cei 44 de ani ai mei de viață fără de sens?...

Cum am trecut la „filozofie”, m-am și „moleșit”...

Dar hoțomana de țigancă nu mă „lasă”, cu cealaltă mână mă înhață de testicule, mă trage atât de puternic (de unde atâta putere în mâna unei puștoaice?), încât mai să urlu ca un taur înjunghiat, dacă nu mi-aș fi mușcat limba între dinți, până la sânge...

Gata! Voi rămâne fără de... Am nimerit într-o „menghină” fără de scăpare...

Și fătuca mă tot trage în continuare, și-mi tot șoptește, spasmodic...

- Mai vreu... Mai vreu... Nu termina... Dragul meu măgăruș!

Continui, și tot continui, simțind de data asta, că o să crăp: niște dureri infernale mă săgetează prin tot corpul, dar Gențiana... Vai, în clipa de durere cumplită mi-am amintit și numele ei. O fi fiind tot o denumire de floare, numai să nu însemne „p. țigăncii”, că am rupt cuiul, adică, o să mă macine „floricica” – iată că îmi „înghite” mădularul cu o putere nebună – și atunci ce o să mă fac?

În clipa următoare îmi amintesc, alarmat, că dacă muierea (sau muierile, dacă te-au „atacat” mai multe deodată!) îți izolează complet „biluțele” în timpul actului sexual, de dragul „continuării până la infinit”, îți plesnește, la un moment dat, inima...

Și eu, cu inimioara mea bolnavă...

Reușesc să-mi strecur mâinile sub pieptul „animăluței turbate”, s-o înhăț de săni, atât de puternic, încât a urlat ca o fiară înjunghiată și mi-a „descarcerat” podoabele...

Am ejaculat cu o plăcere sălbatică și în aceeași clipă am căzut „mort” între banchetele vagonului-cușetă...

Nici nu m-am gândit, că ar fi putut cineva să ne audă...

A urmat imediat, ca la comandă, un fluierat lung-prelung de tren și ne-am clintit din loc.

Gențiana plânge, se smiorcăie, cu nasul în pernă...

- Ce-i cu tine, „măgărițo”?

O desmierd și eu cu un cuvînțel „de dragoste”.

- Prostule! Cred că mi-ai rupt ceva... M-ai făcut femeie... M-ai „pătruns” și deflorat pe dinăuntru...

Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat!

Au apucat-o năbădăile...

Mă ridic din ultimele puteri, o răstorn cu fața în sus, o „examinez” cu multă atenție, ca un ginecolog, după care o „bat” ușurel peste obrazu-i ca sfecla cea roșie...

- Nu ți s-a întâmplat nimic, fetițo! Ai rezistat... Adică, am rezistat amândoi și de data asta... Tu ar trebui să știi cât de rezistentă e...

Și era cât pe ce să-i spun pe nume...

- Adică, ar fi trebuit să ai cunoștință cât de rezistent e himenul unei țigănci tinere...

- Da tu de unde știi?

- Știu și gata!

O fac și eu pe „cunoscătorul”, deși, la drept vorbind, anume eu am fost cel care am avut multe de învățat în această călătorie, care nici nu s-a sfârșit măcar...

Trenul oprește din nou.

M-am bucurat înainte de vreme!

Trag perdeluțele de la geam: iarbă și numai iarbă... Un ocean verde, până la orizont, de parcă Bunul Dumnezeu numai asemenea minune ar fi semănat pe întreg pământul...

Păcatele mele, păcate!

Gețiana scoate dintr-o sacoșă o sticlă de „Stalinskaia”, stropește abundent o băsmăluță fină și îmi poruncește:

- Stai frumușel în fața mea, ca să-ți dezinfectez puțulica și biluțele...

Pufnesc în răs, dar mă supun.

Oare nu sunt eu cel puțin de trei ori mai în vârstă, decât această copiliță, atât de experimentată?

Mă „dezinfectează” meticulos, îndelung, precum își îngrijește o mămică extrem de exigentă nou-născutul... După care îmi aplică pe fiecare părțică „rușinoasă” câte un sărut plin, absorbit, onorându-mă cu mici vânătaii...

La urmă o îndemn să se sprijine cu mânuțele de măsuța de la geam și să-i examinez minuțios fundulețul... Ridic ochii și descopăr dincolo de geam o droaie de copii, care arată cu degetele spre compartimentul nostru și se prăpădesc de răs, pur și simplu, se tăvălesc prin iarbă de plăcere...

Trag imediat perdelețele și îmi pun chiloții, maioul, pijamaua. Mă așez, cuminte, pe bancheta mea și o bună bucată de vreme o admir (într-adevăr: o admir!) pe Gențiana, cum se „curăță” de urmele dragostei, cum își scoate noi și noi parfumuri, creme, rumeneli; cum se pricepe să și le aplice, să-și „restaureze” trupușorul muncit de lăboaițele mele...

Încearcă mai întâi un rând de chiloței, un fel de „bykiny” (iată și „zdreanța”, vorba pictorului Nazar...), dar prea de tot i se reliefează sexul... Pare cam vulgară...

- Cum îți plac?

- Pentru mine – sunt fantastici, dar pentru „el” (ca să nu-i spun Prințul...) s-ar putea să fie prea provocatori...

- Să știi că noi ne „iubim” de la vârsta de 12 ani, adică, de la 12 ani ai mei, din clipa în care ne-am logodit. Părinții ne-au lăsat atunci pentru câteva clipe singuri și viitorul meu soț mi-a tras imediat pantalonașii în jos și m-a f. în curișor... Apoi m-a sărutat pe gură, ca semn că i-am plăcut și abia la urmă m-a pupat îndelung și în alt locușor... Știi tu unde!

Iată câtă pudoare!

O fi înțeles, sper, câte ceva, puștoaica.

Văd că își schimbă chiloței, își pune o pereche de culoare roz, cu horboțică pe la margini, care imediat îi împlinește într-un mod fericit corpul, maturizând-o...

- Ce spui?

- Ești mișto!

- Ai învățat și tu câte ceva de la noi...

- Desigur, drăguț! O să am ce „ruguma” până la sfârșitul vieții...

- Dacă zici tu...

Acum se porăie cu un „dop de siguranță”. Dar înainte de a și-l aplica la locușoru-i convenit îmi „poruncește” din nou:

- Deschide gurița...

- O deschid.

Întâi îmi împrăpătează cavitatea bucală cu un fel de sprej minuscul...

- Să ai grijă de guriță!

- Am...

- Dar nu te-ai spălat pe dinți de ieri...

- De aseară... Pur și simplu n-am avut nici o clipă „liberă”...

- Ți-ai mușcat cumva limba în timpul...?
- Cred că da, în clipa fatală...
- Amu o să-mi salvezi „onoarea”, moșulică-sulică... Scoate limba!
- O scot.
- Și mă trezesc înhățat cu dințișorii de vârful limbii, rănindu-mă și mai tare și „extrăgându-mi” o picătură de sânge, cu buzele, pe care imediat o scui pă pe „dopul de siguranță”, pe care și-l ghigosește imediat la rădăcina picioarelor, potrivindu-și din nou chiloțeei roz...

Scotocește îndelung un alt pachet, scoate un sutien destul de decent, îl încearcă la oglindă, apoi mă roagă să-i închei nasturii de la spate.

Mă execut cu plăcere și o sărut între omoplați...

- Hoțomanule! Eu te-am rugat doar să mă închei...

- Eu te-am „încheiat”, dar tot atunci mi s-au „descheiat” buzele și n-am rezistat. Abia acum am observat, că ai niște omoplați atât de sexuali...

- Hi-hi... Nu mi-a spus așa ceva nici logodnicul meu... Prințul!

Din ce ne apropiem mai mult de capitală, fericitul logodnic este pomenit tot mai des...

Trenul iar staționează. În câmp deschis.

Nu mai reușesc să dau o fugă până la WC. O să-mi plesnească vezica... Dar cum de rezistă atâta timp țigăncușa? Mare taină...

Acum se apucă să elibereze măsuța. Mută toate pachetele și pungile pe bancheta mea. Scoate un prosop de in, cu ozoare, îl așterne pe tăblia de masă plastică, și începe să-l „încarce” cu...

Mai întâi – o sticlă de coniac (armenesc! De unde?).

Se uită spre mine, hlizită:

- Poate-ți dorește inimioara un păhăruț de „Stalinskaia”? Produsă în Germania, nu la voi...

Pronunță „la voi”, cu un dezgust aproape ucigător în glas...

- Nu, mulțumesc. Aleg coniacul armenesc, dragostea mea dintâi...

- Cu „Stalinskaia” l-am adăpat puțintel pe mititelul... Ca să nu rămână bosumflat... Să ai grijă de el!

- Precum am avut și eu „grijă” de copilița lui tăticu și mămica...

Mi se uită în ochi, o săgetez și eu, cu destul curaj, și observ că e din nou cu „globurile” însângerate, de parcă mii de vinișoare i-ar fi plesnit într-o singură clipă... Ochi de țigancă, negri-aprinși...

- Tu m-ai sedus...

- Eu? Nu-i adevărat!

Nu-mi dau seama prea bine: care dintre noi a întrebat, care a răspuns... Și mai greu e de constatat: cine pe cine a sedus și care dintre noi e mai vinovat (sau nevinovat?)...

Friptură de fazan!

Păstramă de urs...

Salam de Sibiu...

Slană afumată, „pișcată” cu usturoi (adică: mici tăieturi, din care îți face „cu ochiul” câte un cățel de usturoi).

Cașcaval!

Caș proaspăt...

Roșii...

Ridichi de „Lună”...

Mărar...

Pătrunjel...

Nu mai descriu câte bunătăți s-au tot „rânduit” pe măsuța noastră, unde nu mai rămâne loc pentru cele două păhăruțe-degetare...

- Hai să sărbătorim!

- Ce anume?

- Întâlnirea și despărțirea noastră...

- Deodată?

- Nu, pe rând... După cum ni s-a „întâmpat” cu adevăratelea...

Și îmi toarnă un păhăruț-ochi de coniac.

Apoi îi „șterpelesc” sticloanța din mână, îi studiez o fărâmă de secundă eticheta (produs la Erevan!) și îi torn Gențianei păhăruțul-ochi...

- Servus!

- Servus!

Și ne uităm în ochi, unul altuia, ca doi vechi prieteni, ca să nu spun „legionari romani”...

Răsturnăm degetarele peste cap, ne sărutăm cu buzele țuguiate, abia atingându-ne unul pe altul, și ne apucăm de molfăit... Desigur, eu am o poftă de lup, dar nici fătuca nu se dă într-o parte de la atâtea bunătăți...

Mușcăm lacomi din aceste „fructe oprite”, ca o replică bizară a lui Adam și Eva...

Mai multe fărâmituri mi se împotmolesc în barbă. Gențiana îmi „greblează” această podoabă (păroasă!) cu mânuța-i atât de delicată, gingașă, parfumată, cu pielea strălucitoare...

-Tare sur mai ești! Ce ți s-a întâmplat? Că la puță ai păr negru, pana-corbului...

Și chicotește în pumn.

Dar imediat ridică sticla de coniac și trage o „dușcă” direct...

Ca să n-o las să se pilească, îi apuc sticloanța și o duc la gură, și trag un „gât”, golind-o mai mult de jumătate...

Aproape că ne încăierăm la bătaie!

Acum, dacă mai prind la „curaj” – o întreb:

- Și de ce ți-ai pus „siguranța”?

De data asta încerc eu să-mi strecor „mânuța” (lăboia!) în chiloțeei ei de culoare roz, pentru că așa și nu și-a mai pus nici o haină pe ea, dar mă plesnește la timp...

- Sunt în „ultima” zi a ciclului.. Tu n-ai înțeles?

- La început nu-u...

- Parcă te lăudai că ești un mare „expert”?

- Când m-am lăudat?

- Ai și uitat totul?

- Nu-u-u...

- Ai să uiți... Cum numai vei coborî din tren...

- N-am să te uit niciodată!

- Să te ferești de așa ceva... De una ca mine...

- De ce, iubito?

- Cu-um mi-ai spus?

Coniacul armenesc începe să-și facă primele efecte...

- Am spus-o și gata!

- Să n-o mai repeți...

- De ce?

- Ca să nu înnebunești... Pentru că mai mult n-ai să mă vezi până la sfârșitul vieții...

Prea misterios.

Oare ce se întâmplă în căpuceanul cârlionțat al acestei copilițe?...

- Parcă te-am întrebat ceva...

- Ce anume?

- Cum de-ai însurit la o vârstă, când alți bărbați n-au nici un fir de păr alb...

- În timpul accidentului de la Cernobyl...

Ochii îi strălucesc de curiozitate, chiar i se tulbură, într-un fel...

- Ai fost acolo?

- Doamne, ferește! Călătoream cu trenul, de la Moscova spre Cernăuți... Deși n-am ieșit, la Kiev, din vagon, tot am încasat o „doză”... Douăzeci și patru de minute a stat trenul în gară, ca de obicei. Toți au ieșit pe peron, să-și mai dezmoștească picioarele, să-și cumpere o bere, o înghețată... Am încercat să ies și eu, după însoțitorii de vagon, că la ruși sunt mereu câte doi, din cauza distanțelor enorme... Când am dat să pășesc de pe scara vagonului pe peron – am simțit că mă lovesc de un perete invizibil... De un zid! Pe care, oricât și oricum n-am încercat să-l străbat, n-am reușit... Chiar am râs de mine, de neputința mea, precum au râs și însoțitorii de vagon, când le-am povestit, probabil, soț și soție... Pentru că am revenit la locul meu, am stat singur, m-am uitat doar prin geam afară, cuprins de o neliniște crescândă...

- Ai avut un semn!

- Bunul Dumnezeu m-a ocrotit...

- Și...

- Am plecat mai departe. Peste o oră și ceva s-a transmis, prin rețeaua radio din tren, că la Cernobyl a avut loc o explozie...

- Și?

- Și-și! Asta-i tot... Restul e cunoscut de toată lumea...

A fost o mare panică atunci și în România... Eram prea micuță, dar mi s-a întipărit în memorie totul!

- Acum crezi că ești mai măricică?

- Nu te-ai convins?

Și își sloboade țăoancele peste tăblia măsuței, direct peste vrafal de bucate, de care aproape că nu ne-am atins... Chiar o să mănânc, în continuare, „ceva păstramă de urs”, cu „sfârcuri de fată mare”... Și mă pun pe molfăit... Și gust din toate bunătățile, și mă îndop, ca un curcan înainte de Paști... De fapt, curcanul este îndopat, iar eu îmi vâz singur în gură bucată după bucată, mai trag câte o „guriță” de coniac...

Fătuca se uită la mine cu mirare.

- N-am crezut...

- Ce anume?
- Că poți fi în stare...
- Multe n-ai să le crezi nici de-acum încolo... Dar să știi – în legătură cu nenorocirea de la Cernobyl: idolii bolșevici de la Moscova au pus totul la cale...
- Cu-um? De ce?
- Cum? Nu se știe, deocamdată... Dar de ce? Este clar un singur lucru: să nu se mai despartă poporul rus de cel ucrainean și bielorus niciodată! Condamnați să existe și să supraviețuiască doar împreună...
- Tu de unde știi?
- Am avut o revelație... Atât îți pot spune... Mai departe mutu mă cheamă... Dacă vrei tare să știi, a rostit acest adevăr și profetul Aleksandr Soljenițîn... Scriitorul...
- I-am citit „Gulagul”... Dar vreau să te mai întreb: în timpul acelei revelații ai înșurit?
- Nu... Cu câteva luni după Cernobyl. La sfârșitul verii, în august, în timpul cutremurului...
- Unde erai?
- La Chișinău... Unde am sosit chiar în ajun, cu gând să-mi văd fiul...
- Și?
- La prima zdruncinătură au căzut opt rafturi cu cărți peste mine... Mi-am văzut moartea cu ochii deschiși... Eram la un prieten, scriitor... Culcat într-un fotoliu... Cu picioarele spre cărți – norocul meu... Iar Călin se afla acasă, cu maică-sa, cu tatăl de-al doilea, într-un bloc vizavi... Și copilița mea, de numai șase luni, Mașa – la Moscova... Mi-am văzut într-o singură clipită copilașii orfani...
- Parcă spuneai că ai trei copii?
- Mai am o fată, în Ucraina, adică, în Bucovina, ocupată... Dar Doruța se află în afara oricărei primejdii... Are o mamă, care se luptă ca o leoaică, o viață întreagă, pentru viața unicului ei copil...
- Îi seamănă leit mămicuței noastre...
- Crezi?
- Cred...
- Dar n-ai mâncat nimic... O să te „spun” mămicuței...
- N-o să ai ocazie...
- Dacă spui tu...

Coboară de sus o cutie, destul de grea, dar nu-mi permite s-o ajut.

- Ai o „bombă” acolo?

- Nu... Înghețată...

- Înghețată-dezghetată?

- Un fel de frigider portabil... Un bloc special, cu înghețată...

- Și nu s-a topit pe căldura asta?

- Nu...

Și scoate două „porții” de câte o jumătate de kilogram de înghețată, în două cu ciocolată...

- Dacă tot mi-ai povestit, că atunci, la Kiev n-ai ieșit pe peron, să-ți procuri o înghețată... Ți-o ofer eu acum, să te „răcorești” puțin...

- De tine eu nu mă mai „răcoresc”, fetițo, nici cu o tonă de înghețată...

- Nici dacă o să te servesc și cu căpșuni?

- Ai și așa ceva?

- Gențiana are de toate!

Și chiar scotocește printre cutii, de unde scoate, în cele din urmă, niște căpșunile adevărate, toate una ca una, de parcă ar fi desenate de un reprezentant de seamă al „realismului socialist”... Ce ambalaj fantastic! Ce cutiuță ermetică, transparentă...

- Din Spania... Are maică-mea o prietenă acolo...

- Înțeleg...

- Ba nu înțelegi nimic...!

- Căpșunarii români...

- N-au nimic în comun căpșunarii români cu o casă celebră de distribuție...

- Acum îmi dau seama... Prințeso! Principeso...

Și încerc să-i sărut mânuța...

- Nu mânuța...

Se întoarce cu spatele...

Ca să văd, dacă nu i-au răsărit aripioarele?

- Te rog să-mi deschei sutienuțelul..

O sărut dulce între omoplați, din nou, și îi slobod „hamul”.

Își aruncă sutienuțelul aiurea și se întinde pe banchetă...

- Vino la mine...

Cu o căpșunică în gura-i frumoasă – e și mai seducătoare.

- Dar trenul?

- Ce-i cu trenul nostru?
- Iar staționăm, în câmp...
- Și?
- Și am poftă de „căpșuni”...
- Mai mult de nimic?
- Nu-u-u.. Că sunt „blindată”...
- Dacă zici tu, Prințeso...

Mă aplec, încerc s-o sărut, dar îmi plasează, cu limba, căpșunica în gură la mine... O înghit!

- Poate ai și frișcă?
- Să știi că am și frișcă... Dar mai întâi...

În strunga dintre sâni, care îmi place atât de mult (nici nu-mi pot explica de ce: toată viața am visat să am o „muză” cu o văgăună evidentă între sâni, căci îmi displac sâni alipiți, concreșcuți, nu-mi provoacă nici o emoție, pe când podoabele „autonome” – mă înnebunesc...) – își sloboade o nouă căpșunică...

- Prinde-o!

Și se joacă din nou cu mine, și mă ațâță, dar mi-am pus și eu o pereche de slipuri, din material sintetic, desigur, pe care îi port mereu cu mine, într-un buzunărel special al genții de voiaj, burdușită cu cărți cu autografe, pe care nici măcar n-am reușit să le deschid, să citesc ce mi-au „scris” participanții Festivalului Internațional de Poezie...

Căpșunica „mustește” în văgăuna-minune dintre sâni Prințesei... O „prind” cu gura, o rostogolesc la „deal”, la „vale”, lăcrimează abundant... La urmă fac „gogâlț!” și îmi lunecă pe gât direct în stomac...

Sâni Prințesei încep să se „aprindă”...

- Ai mai supt țâță de fată mare?
- Nu-u...

Ce sfârcuri puternice, aproape negre la culoare! Mure... Mă arunc cu gura, ca la o pradă multrâvnită, o sug până la sânge... Geme ușurel, dar nu mă opresc, până când trenul începe să „tușească”, să ne scuture zdravăn, încât scap „bumbonica” dintre buze...

Mă uit pe geam: doi mecanici aleargă de-a lungul vagoanelor. S-o fi întâmplat ceva? Unde ne aflăm? Nu-mi dau seama... Din nou în câmp deschis... La orele zece ale dimineții trebuia să ajungem la București, acum o fi fiind ora două sau trei după amiază și nici semn de capitală la

orizont. Dacă vom fi nevoiți să mai petrecem (să ne mai...) încă o noapte în acest compartiment, eu unul nu voi mai rezista: voi muri pur și simplu în brațele acestei țigăncușe focoasă, dornică de noi și noi „peripeții” amoroase...

Trage și Gențiana cu ochiul prin geam.

- Tot pe loc, pe loc, pe loc?

- Să răsară...

Nu-i mai amintesc de „busuioc”.

- ...căpșunica la mijloc?

Și o văd, cum își scoate chiloțtii, îi aruncă peste umărul meu, apoi își „demontează” și „dopul de siguranță”, aplicându-și la „loc” o căpșună rostogolită în frișcă...

Dar când și de unde a reușit să scoată o bănculiță de frișcă – spuma laptelui...

- De bivoliță?

- Tu de unde știi? Ai citit eticheta?

- Nu... Știu că în Ardeal, cam de unde am pornit noi, cel mai prețuit este laptele de bivoliță...

- Adevărat! Laptele de bivoliță și pizdulicea de fetiță...

- Iar începi?

- Tu ai întrebat. Eu ți-am răspuns... Vezi că „fierbe” laptele...

Cu ambele mânuțe îmi cuprinde capul (cap prost...) și mi-l înfundă între picioare...

Căpșunica „face baie” în cada-scoică, rânjită spre mine și nu mai am altă salvare, decât s-o „săpunesc” și eu puțin, cu limba...

Petalele trandafirului se desfac, dornice de desfătări, „bujorelul” cel șugubăț se avântă și el în exterior...

După ce terminăm frișca și căpșunele, apar câteva smochine, rostogolite prin miere...

Jocul este reluat, de fiecare dată, de la început, deși puterile și mai ales emoțiile mele sunt pe terminate...

Câtă fantezie are copila!

Cât de minunată este toată această „dulceață” de fată mare, chiar foarte mare, căci abia acum, gustând-o „picătură cu picătură” și „hotar după hotar”, cum se spune, m-am înfiorat de dimensiunile și capacitățile sexului ei...

La un moment dat mi-am imaginat, chiar am avut impresia, că întreg corpul fetișoarei nu-i decât un imens sex dezlănțuit, un „Triunghi al Bermudelor”, în care, dacă ai avut norocul (sau nenorocul...) să nimerești, te scufunzi cu siguranță și nu mai ai scăpare...

- Poetașule, unde-mi ești?

Ridic capul, dar nu văd nimic, nu înțeleg nimic...

Parcă eram îmbrăcat, cel puțin, cu pijama, cu slipii – acum nu mai descopăr nimic pe mine...

Și dacă, tot inconștient, am deflorat-o?...

Mă trage cu mânuța de „căpucean”, pe care îl mângâie cu buzele, apoi se apucă să-mi mângâie testiculele...

Caut, disperat, o salvare, dar mai întâi pijama...

- Nu te grăbi... Vreau să mă joc puțin cu „biluțele” tale...

- Cu?

Nu mai reușesc s-o întreb...

- Cu coițele tale... Ori nu se poate?

Și mă înșfacă imediat, cu ambele mânuțe, și-mi frământă odoarele, gata să mi le sfărâme! Simt dureri cumplite, undeva, în adâncuri, rabd, îi place să-mi provoace durere, o fi fiind și sadistă?

Mă cutremur doar la simplul gând...

- Unul e mai măricel... Hi-hi-hi... Ești coios, poetule...

Și râde, și mă încolțește cu unghiile, ba și cu dințișorii, ca o vulpoaică...

- Tu ai mâncat vreodată fudulii de berbec cu mujdei?

- Doar în copilărie, când mai aveam oi... Apoi tata a fost nevoit să le căsăpească până la ultima, ca să nu i le sechestreze kolhozul...

- Fuduliile de berbec cu mujdei este mâncarea mea preferată...

- Iată de ce aproape că nu te-ai atins de bunătățile de pe masă?

- În toată demonstrația asta de bucate ale mamei lipsesc fuduliile de berbec...

- Și îți pare tare rău?

- Nu prea...

Și râde, și se hlizește, și mă amenință cu degetul, și mă „împunge” cu sfârcurile sânilor...

După care mă apucă, brusc, violent, cu gura de „ouțul cel mare”, încercând să mi-l „înghită”, să mi-l „crompoțească”. Mă smuncește, mă

„cobâlțâie”... Apoi se apucă de celălalt, ca în cele din urmă să-mi „ascundă” podoabele în cuibușoarele de sub burtă, să rămân „fără”...

- Te-ai speriat?

- Aproape...

- Prințesa n-are de gând să te lase „fără”...

Se oprește la jumătate de frază, deoarece se aud ciocănituri în ușă...

„Am rupt cuiul”, mă gândesc.

- Voi sunteți vii acolo?

- Vii-vii!!!

Am țipat din toate puterile, imediat, dar cu ochiul trag spre încuietore: dacă nu va rezista ușa și vom fi surprinși în starea mult prea delicată?...

- Mai departe avem cale liberă până la București. Vom ajunge peste cel mult două ore...

- Mulțumesc frumos!

Glăsciorul subțirel, dar „convingător” al Prințesei mă pune și pe mine „în picioare”.

- WC-ul e deschis...

Și cu această noutate dialogul „peste perete” s-a încheiat.

Gențiana își trage pijamaua în fugă pe corp și cu piciorușele goale face „țuști!” din compartiment, cum numai „descarcerez” ușa...

De data asta mă echipez de-a binelea: descopăr în fundul genții perechea de chiloți de rezervă, pe care nu i-am luat la Stâna de Vale, făcându-mă de rușine în fața unguroaicei; îi trag pe mine cu nespusă satisfacție, apoi maioul, cămașa, pantalonii... Și mă așez cuminte pe bancheta „mea”, mângâindu-mi barba și încercând să mă dumeresc ce mi se întâmplă, dar, mai ales, dacă voi reuși să ajung până la Ambasada Federației Ruse, ca să-mi dau votul... Probabil, secția de votare va fi deschisă până hât la ora douăzeci. Trebuie să reușesc!

Fătuca revine peste un sfert de oră, împrospătată, fericită...

- Era să fac pe mine..

- Nu mai spune...

Râd și eu, de data asta deschis, cu poftă sălbatică, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, absolut nimic pe tot parcursul călătoriei, atât de bulversată, întortocheată, cu multiple „căderi în abis”.

- Te-ai și îmbrăcat?

- Ca să nu fac și eu pe mine...

Și o zbughesc spre WC, dar se dovedește a fi ocupat. Aștept, rabd, mă apuc de un mâner, de o bară, ca să rezist. Peste o bună bucată de vreme (pentru mine – o veșnicie!) ușa WC-ului se deschide și iese... un negru!

- Pardon!

- Pardon...

Am ajuns cumva în Africa?

Mă descurc destul de repede și fuguța spre compartimentul meu (al nostru!), ca nu cumva Prințesa, între timp, să deie cu ochii peste negruț... E cunoscută slăbiciunea femeilor noastre pentru „armăsarii” de culoare! Vai de bărbații albi... Cu atât mai mult – vai și amar de „ciolovicii” cu barbă albă...

Puțin spirit autocritic nu mi-ar strica, măcar acum, spre sfârșitul călătoriei nebune-nebune-nebune...

„Trenuțul” nostru a tot fluierat-semnalizat aproape fără întrerupere, nici n-a oprit prin gări, iar dacă și frâna – doar pentru două minute... O fi dat peste cap întreaga circulație a trenurilor din România!

Dar și noi ne-am dat peste cap absolut tot programul, toate speranțele...

Gențiana își activează telefonul mobil, un aparat minuscul, elegant, probabil, foarte scump...

Imediat suntem „identificați”...

Aud și eu...

„Prințeso, ce ți s-a întâmplat, iubițico?”

„Nimic, mamy...”

„Cum nimic, Genținuco? Tu ești bine?”

„Foarte bine!”

„Și unde te afli?”

„Cum – unde? În tren...”

„În tren?”

„Cu Prințul tău?”

„Tot cu călugărul...”

„Tot cu... Cu cine?”

„Cu bărbosul, cu moșneguțul, mămițico...”

„Vai, Prințeso, el a avut grijă de tine?”

„A avut, a avut, chiar prea multă grijă...”

Deoarece aud prea bine totul, îi fac cu pumnul, nu cumva să mă (să ne) trădeze...

„S-a transmis la Radio Cluj, că trenul a deraiat, ori că un vagon s-a prăvălit în hău...”

„Nu mi s-a întâmplat nimic, mămițico, am dormit tot timpul, m-am umflat de somn...”

„Și călugărul?”

„M-a păzit...”

„Când ajungi la gară – să mă suni!”

„Bine, mămițico! Te pup...”

„Și eu te pup...”

A închis.

Imediat mobilul „zbârâie” din nou.

„Prințeso! Iubito! Bibilica mea... Ce-ai pățit?”

„Dar n-am pățit nimic, iubitul!”

„Te aștept la gară de dimineață... Cu toată armata de badigarzi...”

„N-ai întrebat la „Informație”?”

„Ce să întreb? Încă n-am căzut așa de jos... Tata are serviciul său de informație... Dar trenul tău a dispărut la un moment dat de pe traseu...”

„N-am observat...”

„Nici întârzierea cu aproape opt ore?”

„Cu cât ai spus?”

„Cu aproape opt ore!”

„Înseamnă că am dormit douăzeci de ore fără întrerupere...”

„Chiar așa! Te aștept relaxată...”

„Foarte relaxată, iubitul! Prințisorule... Așteaptă-mă!”

„Te aștept, Prințeso! Mireaso! Regino... Te pup peste tot...”

„Și eu te pup, Prințul meu! Mirele meu drag! Împăratul meu...”

„Și eu...”

„Și eu...”

Se uită spre mine, matură, fericită-chinuită, sau mai mult chinuită-fericită. Câte i se pot întâmpla unei copilite de numai paisprezece ani într-o singură zi (ei, hai să admitem, într-o zi și o noapte, sau într-o noapte și o zi) într-o țară ca România?...

Dar este oare Țara de vină, sau numai țara?...

O oră întreagă Gențiana s-a tot „gătit” (fardat, parfumat, îmbrăcat și iar dezbrăcat), tot „provocându-mă”, tot îndemnându-mă să-i închei sau deschei niște nasturi, careva sponci, mai ales, de la sutiene, care i se păreau, la un moment dat, puțin transparente, ori prea străvezii, prea mici – i s-o fi „bosumflat” țâțșoarele de atâta frământ, ori prea mari... Cel puțin, douăsprezece perechi am numărat, până m-am încurcat... Au urmat chiloțeei, aplicarea unui nou „tub de siguranță”, o nouă mușcătură de limbă... Abia mi-am oprit sângele din gură, cu ultima înghițitură de coniac, deoarece n-am acceptat să „gust” și din sticloiu de „Stalinskaia”, de sub masă, unde avea să rămână după plecarea noastră, aproape plină...

Prima pereche de chiloțee s-a dovedit prea provocătoare: străbăteau prin ei toate „adâncurile” unei femei, adică, tainele, care, de obicei, sunt ascunse cu dibăcie, pentru a fi cucerite „redută cu redută”; altă pereche, desigur, cu horboțică fină pe la margini, mai mult ascunde, decât dezgolește... A treia – s-a dovedit a fi de o culoare mult prea țipătoare...

Au urmat ciorapii-pantaloni, mai întâi de culoare neagră, apoi, de culoarea pielii...

-Mie îmi sunt pe plac cel mai mult ca plasa...

- Știu eu de ce îți plac...

- Știi?

- Pentru că îți dorești mereu să cazi într-o „plasă”... Să fii prins!

- Eu?

- Atunci – cine? Babacul meu?

Râd și înghit în sec. Eu nu mai exist. Doar un oarecare călugăr... Un „scârța-scârța” pe hârtie, în cel mai bun caz... Nu i-am citit măcar o poezie... De dragoste... De care mai scriu... Sau numai de dragoste scriu, de la un timp... De dragoste și singurătate...

Veni și rândul pantalonilor, bluzitelor, sacourilor, umbrelor, poșetelor, încălțărilor...

Rumelurilor-sulemenelurilor, rumelurilor, pudrelor, cremelor, bijuteriilor, ale altor noi și noi țarțămuri, toate de aur curat, sau, cel puțin, din argint; brățare cu pietre scumpe...

Toate zornăie, clămpănesc, strălucesc, te orbesc...

M-au orbit și pe mine, probabil, încât abia mi-am dat seama că intrăm (în sfârșit!!!) în Gara de Nord...

Buimăcit de-a binelea, mi-am înhățat geanta cu cărți (cărți cu autografe!), am sărutat-o „din mers” pe Prințesă pe frunte, „părintește” și am alergat spre capul opus al vagonului 13, care se dovedi primul de la locomotivă, ca să cobor printre primii din celălalt, al 12-lea...

- Să fii fericită, Prințeso!

Am strigat cu toată puterea?

Am rostit acest „salut de adio” doar în gând?

Nici măcar n-am reușit să mă uit (să mă mai iut) măcar o dată în ochii ei frumoși, adânci, negri-înflăcărați, însângerați... Poate, chiar ușor înlăcrimați în acea sclipire de secundă, ultima...

La scara vagonului 13 (al nostru!) își „juca armăsarul” fericitul Prinț: l-am identificat imediat, după pălăria șmecherească, desigur, cu boruri largi, de culoare neagră, cu un fel de pană la panglica-i argintie, dar nu de păun; înveșmântat într-un costum impecabil, cu jiletcă rozovă, cu lanțuguri grele de aur și încălțat cu ciuboțele de cow-boy, cu tocuri înalte (de 12 cm.?), cu potcoave din aur masiv... Alți trei „prințșori”, probabil, paza personală, își „jucau și ei armăsarii” în jurul „șefului”, numai ochi și urechi, tustrei smoliți, parcă „trași prin același inel”...

Și toți cu cuțitane la centurile ghintuite, în teacă, deocamdată...

În fața Gării de Nord descopăr o limuzină (limuzinoi!) din cele lungi, „de o jumătate de kilometru”, de care am văzut mai înainte doar în filmele americane: de culoarea cafelei cu lapte, cu geamuri fumurii și cu un șofer înzorzonat și el cu toate cele specifice celor patru de pe peron... Doi polițiști de circulație fac de gardă (unul la cap, altul la coadă...) pe lângă limuzina ciudată, în jurul căreia s-au și adunat sute de gură-cască...

Nu mai am timp de pierdut, e ora 19 fix!

Cobor în subterană, stau la coadă, îmi procur un tichet la metrou, pentru două călătorii, prind trenul și, după închiderea ușilor „în nas”, mă gândesc: să cobor la prima, adică, la „Piața Victoriei” și să alerg prin fața Muzeului Țăranului Român, până la ambasada Federației Ruse, ori să călătoresc până la „Aviatorilor”, apoi s-o apuc spre Arcul de Triumf, după care, la stânga, pe Șoseaua Kiseleff?...

La „Piața Victoriei” am fost pur și simplu „împins” afară!

M-am luat cu gândurile...

Acum, iată, chiar alerg prin fața Muzeului Țăranului Român, mai rătăcesc puțin pe niște alei, pe care nu le-am recunoscut, ies pe Șoseaua

Kiseleff, trec fulgerător prin poarta Ambasadei, transpirat, îmbujorat la față, dar cu pașaportul rusesc în mână...

Toate ușile s-au dovedit a fi larg deschise în fața mea!

- Dobrîi vecer!

- Zdravstvuite...

Mi se propune un scaun.

Câtă amabilitate!

Mă holbez la cadranul ceasornicului de perete: e ora 19.45...

Am reușit (îmi spun în gând). Poate, în glas?

Prezint pașaportul unei fetei cu ochelari, de la unica masă a secției de votare...

Mă caută într-un registru.

Mă alarmez...

Nu mi-au fost pe plac niciodată „registrele”... Nici cele sovietice, nici cele românești...

Se uită la mine, fătuca, severă, ca la un interogatoriu...

-Vaș otkrepitelnîi talon?

Îi explic, pe rusește, desigur, că sunt în delegație, că am reprezentat Uniunea Scriitorilor din Federația Rusă, la Festivalul Internațional de Poezie... Că am părăsit manifestările de la Festival cu o zi înainte, chiar în ajunul decernării premiilor... Că am bătut un drum lung, tocmai din celălalt capăt al României, cu trenul (n-am mai precizat, că trenul a „deraiat puțin”...), că abia dacă am reușit la timp, că vin, iată, direct de la Gara de Nord...

- Bez otkrepitelnogo talona nelizea!

Îi cer să-i vorbesc ambasadorului, Excelenței Sale, care „taman” își făcu apariția de după o ușă grea, de stejar, frumos încrustată... Dă mâna cu mine. Câtă onoare...

- Bez otkrepitelnogo talona nelizea!

Îi întind legitimația mea de scriitor...

O studiază îndelung, o transmite unui referent, care, pe loc, îi face o copie XEROX...

Și îmi înapoiază legitimația...

- K sojaleniuu... Bez otkrepitelnogo talona nelizea!

Atunci îi trântesc (le trântesc!) și eu:

- Do svidania! Bez nelizea...

Vsego dobrogo...

Adică, fără blestematul de „talon” (bon, tichet...) de „dezlegare” (de „desprindere”, de „scoateră”, de „radiere”) de la Moscova, de la secția „mea” de votare – aici, la București, la ambasada Federației Ruse, nu mi s-a permis să-mi dau votul!!! Și dacă viitorului, sau actualului Președinte al Rusiei n-o să-i „ajungă” (n-o să-l „ajungă”!) taman votul meu?!

Toată alarma, strădania, nesomnul, călătoria – s-au dus pe apa sâmbetei...

La ieșire, în poarta Ambasadei, am stat pentru o clipă în mare cumpănă (născut în Zodia Cumpenei...), până mi-am tras o palmă zdravănă peste frunte:

- Sâmbăta a fost... ieri!

Mi-am strâns mâna în pumn, l-am vârât în buzunar și am plecat din nou la drum. Dar încotro?...

P.S. Au nu era mai bine să rămân pe loc și să „cerșesc” un premiu (oarecare!) la Festivalul Internațional de Poezie... în locul lui Vasilică Tărățeanu?...

NUCUL DE LA FÂNTÂNĂ

Ieri nepoțica Georgeta, care locuiește cu maică-sa, Elena, într-o curte cu noi, în fosta bucătărie de vară, renovată, mi-a arătat Curcubeul de pe cer... Deși are doar patru anișori, împliniți cu o lună în urmă, nepoată-mea după sora Oltița, posibil că n-a mai văzut în viața ei asemenea minune...

- Colcobeu-u-u! Colcobeu-u-u...

Exclamațiile ei, fericite, m-au făcut să părăsesc masa de scris și să ies în pragul casei...

- Unde-i Curcubeul?

- Pe celi...

Într-adevăr! Deasupra copacilor de dincolo de poartă se înalță o cunună de toată frumusețea, cum n-am mai văzut din copilărie, când m-am îmbolnăvit, tot alergând să prind Curcubeul, să-l împlânzesc și să-l închid la noi în ogradă, unde are fântână cu apă limpede...

Fântâna o săpase bunicul Gavrilă. Înainte de însurătoare. Cum și-a cumpărat câteva prăjini de pământ, s-a gândit că n-ar fi rău să se pricopsească și cu o sursă de apă, cu ghizdele înalte, din lemn de stejar, frumos încrustate, cu val și cu o roată, cât ziua de mare. Iar lângă fântână a sădit un nuc. Avea un puiet, tăinuit în fundul livezii, la casa părintească, din capul hudiței lui Nicoață...

Abia după asta s-a tocmit cu niște meșteri nemți de la Rădăuți, care i-au înălțat o casă mândră, în care și-a adus mireasa – o copiliță de numai cincisprezece ani, bunică-mea Lucheria...

Nucul s-a dovedit a fi hărnicuț. Creștea ca pe drojdii, cum se spune. Probabil, cioara care scăpase nuca din clonț în fundul livezii, nu și-ar fi putut imagina, că un nuc s-ar înghizui să-i supraviețuiască, deși negricioasa, la acel moment o fi pășit în cel de-al doilea secol de existență...

Aveau să se călătorească de atunci peste o sută de ani, să se destrame câteva imperii, apoi să se pună un gard de sârmă ghimpată între români și români...

Cioara o fi pierit în cel mai cumplit an de secetă și de foamete, când mi-a fost dat să mă nasc pe acest pământ; bunicul Gavrilă avea să moară

de frig și de foame în stepele pustii ale Kazahstanului, unde fusese deportat; nucul de la poartă și-a încheiat și el veleatul și a fost doborât la pământ, de o echipă întreagă de bărbați, în frunte cu Zicu de la Ungureni, soțul Oltiței și bunicul Georgetei...

Acum, lângă fântâna noastră, cu ghizdele de beton, acoperiș din tablă de zinc și roată de metal, se înalță un nucușor tânăr, care crește și el cu mult spor...

Diminețile mele, care durează cam trei luni pe an, cât îmi pot permite să mă izolez în casa noastră, ca să-mi scriu poemele, romanele sau piesele de teatru, sunt de o uniformitate aproape insuportabilă: după ce mă trezesc, odată cu soarele, imediat după tata Vasile, și mă spăl cu apă rece ca ghiața, și îmi fac rugăciunile, în genunchi, în casa cea mare (și nu „casa mare”, după cum și-a intitulat, pe timpuri, prima sa dramă Ion Druță...), și sărut iconița de lemn, cu Maica domnului și Pruncul – scot o căldare de apă proaspătă din fântână și o torn la rădăcina nucușorului, care de fiecare dată parcă îmi zâmbește fericit cu bogăția de frunze, în „cruce”...

Tot ce e posibil, că nucușorul nostru de la poartă, din an în an, își tot adâncește rădăcinile tinere, vâjnoase spre magma pământului și se adapă din izvorul nesecat al fântânii, sau, cel puțin, își umezește buzele cu jilăveala dintre lespezile de piatră calcaroasă, din care este zidită fântâna, care o fi având peste doisprezece metri adâncime...

Nucul cel bătrân, care a fost retezat de la pământ cu trei „drujbe” (toate s-au rupt!) – așa de gros era – m-a salvat, de fapt, de mai multe ori, de la moarte, sau, cel puțin, de la foamete...

Mai întâi, când am plecat la școală, la un an și ceva după moartea lui Stalin (bunica Lucheria, de câte ori îl pomenea, îi spunea satana de Stalin, cu accentul pe „i”) – în trăistuța țesută de maică-mea, cu baier în trei culori (pe atunci nu știam nimic despre Tricolor), am descoperit câteva nucușoare...

- Dacă o să flămânzești, la școala ceea a lor!

Atâta mi-a spus măicuța, din portiță, cu sapa peste umăr, căci întârzia la kolhoz...

Primul caiet, un creion și un abecedar, cu litere străine, aveam să le primesc la școală, pe „gratis”, deși acel „gratis” avea să-mi iasă pe ochi, atât mie, cât și bieților mei părinți...

Nucușoarele s-au dovedit a fi trei la număr (știam a număra până la o sută!), am spart câte una, în curtea școlii, în cele trei pauze, pe care le-am avut în prima zi de școală. Apoi, la întoarcere acasă, am băut apă de la fântâna noastră, pentru că ușa de la casă era încuiată și părinții s-au întors de la muncile câmpului hăt după asfințitul soarelui...

Ca să mă hodinesc, mi-am pus trăistuța sub cap și m-am culcat între fântână și nucul nostru cel bătrân, la umbră... M-o fi tras pământul, vorba bunicii Lucheria, care avea și ea „o normă” întreagă în kolhoz, căci am fost trezit cu mare greutate, seara, când tustrei „m-au tras din moarte înapoi la viață”... Poate că aroma „tare” a frunzelor de nuc m-a tehuit la cap, da poate că prima zi de școală nu mi-a priit?

Tata Vasile mă îmbărbăta mereu:

- Mihăiță, să te îndopi mai ales cu miez de nucă! Mi-a spus mie un neamț, la Cernăuți, că de la miez de nucă îți crește capul...

- Capul?

- Creierii din cap...

- Griirii?

Am încercat eu să „șuguiesc”, pentru că bunica Lucheria zicea la creierii – „griiri”, dar tăticul meu nu prea accepta nici un fel de glumă și am șters-o imediat de lângă dânsul, ca să nu mă aleg cu o „pălmuță” de-a lui, taman peste cap, „pălmuța” părintelui meu fiind cât o „grale”, adică, o furcă din cele, cu care se încarcă toamna cartofii în căruță...

De la un timp mi s-a îngreșat sufletul de atâta miez de nucă, mai ales, după ce am surprins-o pe bunica Lucheria, pe la sfârșitul postului mare, îndopând curcanul nostru... Stătea pe pragul casei „în pirostrie”, cu bietul curcan între genunchi, îi căsca clonțul, cu greu, îi vâra în gură un miez de nucă, apoi îl împingea pe gât, în jos, cu un bețișor, iar biata pasăre, cu niște ochi bulbucăți, plângăcioși, ca două alune uitate în toamnă, se înfoia în pene, scutura din cap, se „învinețea” la față și țipa în toată măhala:

- Glu-glu-glu! Glu-glu-glu...

Ceea ce, pre limba curcănească, ar fi însemnat: nu mai vreau miez de nucă, nu vedeți că îmi stă în gât?

Friptura de curcan pe masa de sărbătoare în prima zi de Paști era tot o „modă” nemțească, pe care tăticul meu a însușit-o la Cernăuți, pe când se

ascundea, mai mulți ani la rând, de NKVD, pentru că era „fugit de sub escortă”, dar asta e o altă poveste, care nu-i de capul meu...

Deocamdată, stau în genunchi, sub pragul casei și mă minunez cum bunicuța se chinuie de o oră întreagă să-l tot îndoape pe osânditul curcan cu nucușoare... Îmi curg lacrimi amare pe obraz, de mila curcanului, dar bunica tot dă-i și dă-i cu stânga, căci ea o viață întreagă a fost stângace și multe șotii nu le-am comis, de frică: nu cumva să mă „ajungă” stânga bunicuței Lucheria, care lovea o singură dată, pentru că a doua oară nu mai avea pe cine pocni, te lăsa mort la pământ...

- Ce-ți cheltuiești bunătatea de lacrimi, nepoate, pe degeaba?

- Dacă mi-i jele de curcan...

- Da de noi nu ți-e jele, că ne spetim anul întreg, ca să avem curcan la masă, o singură dată? Atâta bucurie ne este dată și nouă pe lumea asta...

- Dacă el nu mai poate înghiți atâta miez de nucă...

- Nu poate, da trebuie! Că-i tare dulce carnea de curcan îndopat cu miez de nucă.! Tu n-ai auzit vorba noastră românească: să îndopi curcanul în ajun de Paști?

- Nu-u-u...

- Apăi, de astăzi s-o ții minte!

Când gușa curcanului se făcea cât trăistuța mea de școală, nu mai rezistam, mă ridicam din colbul de sub pragul casei, o zbugheam în grădiniuță și plângeam „în voie” sub nucul nostru, care, nu știu cum, se pricepea de fiecare dată să-mi potolească plânsul, să-mi ștergă lacrimile, cu frunzele-i foșnitoare, aspre la prima vedere, dar atât de gingașe, când îmi cădeau peste față...

Ridic de jos un „viermoi” – un fel de „miriapod” cu patruzeci de picioare – floarea de nuc, o frământ între degete, încerc zeama cu gura: e amară ca mătrăguna! Acum o să-mi tot spăl, o jumătate de zi, palmele, o să mi le rod cu o bucată de cărămidă, căci săpunul e mult prea scump, doar părinții mei tremură la fiece bănuț, postesc un an întreg – numai cu măliguță și curechi murat o duc, cu fasulele și bob, pentru a se bucura la masa de Paști...

- Hai, nepoate, nu sta, că-ți stă norocul...

Vorba bunicii Lucheria are tâlc. Mult prea mult tâlc. Ea nu mă lasă nici o clipă să casc gura...

- Că mie strașnic îmi plac nepoții harnicuți!

Toți anii de școală, fiind și eu îndopat cu miez de nucă, mai dihai decât curcanul în ajunul sărbătorilor de Paști, nu m-am lăsat pe tânjală și am învățat destul de bine, uneori chiar îi puneam în mare încurcătură pe sărmanii învățători, când dădeam câte un răspuns neașteptat, mai ales la matematică, ori scriam câte o compunere cât un roman, sau desenam „ca Repin”, vorba profesorului de desen... Oare erau „de vină” numai nucușoarele părinților? Nu cred... Se întâmpla ceva în căpușorul meu (căpățână!), ceva greu de înțeles; creierașii mei munceau tot atât de greu, precum părinții pe lanurile kolhozului, pentru care trudă erau răsplățiți cu niscaiva copeici, dacă erau plătiți, căci, deseori, după achitarea dărilor și impozitelor, mai rămâneau și datori, datornici pe viață, vorba bunicii, statului sovietic...

Toamnele și primăverile nu-mi prea „sticleau ochii” pe la școală, pentru că eram nevoit să-i ajut pe părinți, să punem câte ceva în pământ, pe lotul de lângă casă, împușinat, ori să strângem puțintica roadă. Tot o zi la școală și alta acasă, ba, uneori, școala „aștepta” câte trei zile la rând, pentru că în seama mea mai era vacuța, vițelul, oile, cârlanii, găinile și, desigur, curcanii!

Școala cea mare am făcut-o în pădure, la stână, sau pe dealuri, cu vacile: am învățat să cânt, dar și să compun texte, de singurătate, de marea singurătate, care mă îmbrățișa uneori, și nu mă mai slobozea din aripile-i spinoase săptămâni și luni la rând...

Iată de ce, când am ajuns la școala-internat de la Cernăuți, după cei șapte ani de „școlire” în sat, am fost poreclit „mutul” – aproape că nu scoteam un cuvânt din gură pe parcursul zilei – atât de înstrăinat și însingurat eram...

Desigur, în valijioara, cu care m-am pornit spre Cernăuți (am fost împornit, vorba bunicii Lucheria), părinții mi-au îndesit și o mânecă de cămașă, cusută la un capăt, plină cu miez de nucă! Știam că la Cernăuți învățase, pe timpuri, și poetul Mihai Eminescu, ceea ce mă înfiora într-un mod plăcut și îmi aprindea creierașii până la temperatura incandescenței, mai ales că mi-a fost dat să dorm deseori, la internat – o căsoaie hârbuită din mijlocul unui pomăt de la Roșa – cu Vasilică Tărățeanu într-un pat (pe atunci Tărățanu...), din cauza frigului și, poate, a singurătății, de care eram bolnav de-a binelea... Și Vasilică, mărunțel la trup, dar cu doi ani mai în vârstă decât mine, deseori îmi dădea peste cap,

în sensul direct al expresiei, adică, mă bătea, mai mult ca să-și impună bruma de personalitate, poate, și pentru că era unicul din toată școala, care compunea poezii. Una chiar îi fusese tipărită la ziarul raional „Constructorul comunismului” din Hliboca. Despre acest eveniment vuia toată școala, în timp ce eu compuneam balade lungi, sub pătură, deseori la lumina puțintică a unei lanterne, dacă reușeam să economisesc (pe contul stomacului!) câteva copeici, ca să-mi procur baterii... Pe cât de declamate sau plânse erau poeziile lui Vasilică de pe scena școlii, pe la toate serbările, pe atât de ascunse erau baladele mele, deși, recunosc, pe lângă boala numită „singurătate”, am contractat și o altă boliște, mult mai grea și supărătoare – invidia! Muream de invidie, dar nu mă lăsam de scris, în schimb, nu-l serveam niciodată pe colegul meu de școală cu miez de nucă... Să fi mucezit toată mineca de cămașă, cu tot cu alțița cusută pe ea! Ronțaiam de unul singur, ca un șoricel sub pământ, și compuneam texte mai departe, iar Vasilică se „inspira” cu merișoare șterpelite din beciul căsoaiei, spărgând un perete și înțepând merele cu un băț lung, în vârful căruia montase un chiron...

Apoi, în ultimul an, el s-a dat la fete, iar eu m-am concentrat asupra desenului și a picturii, fiindcă mi-a trăsnit prin cap, după absolvirea școlii, să-mi încerc puterile la Academia de Arte Plastice din Leningrad, spre care eram „împins din spate” și de către unii profesori de la Cernăuți...

Dar nu despre asta e vorba.

Nucul nostru de la fântână era, cu adevărat, „sfătuitorul” meu în toate ale vieții, deocamdată, doar în cele ale vieții, căci despre moarte încă nu știam nimic, aproape nimic...

De câte ori reușeam să dau o fugă până acasă, mai ales, cu gând să-mi împrăpătez rezervele de miez de nucă, ajungeam, de la tren, care mă ducea, de la Gara Mică – „Grădina Publică” din Cernăuți, doar până la „Vadul Siret”, de unde trebuia să mai „număr traversele” de cale ferată încă aproape zece kilometri, până la casa natală, dacă nu – direct peste arături sau înotând prin troiene, căci pe terasament era „strogo vospreșceno!”, adică, „strict interzis”; când mă vedeam, în cele din urmă, transpirat ca un cal de tracțiune, la porțiță, hăt spre miezul nopții, ea, desigur, se dovedea a fi zăvorâtă pe dinăuntru! Urcam pe gard – înalt, de scânduri, dar nu îndrăzneam să sar dincolo, în ogradă, în întuneric, ci mă

agățam de o creangă a nukului nostru, îmi făceam vânt și mă apucam de tulpina lui groasă, ca să lunec apoi, în jos, spre pământ și să bat la geam... Dacă pâlpaia un muc de lumânare în fierăstruica de-o palmă a bunicii Lucheria, nu-i mai deranjam pe bieții părinți, ciocăneam ușurel în ușa bunicuței – ea mereu se bucura să-mi deschidă, să mă pună la masă, pârâpându-mi o mămliguță cât un pumn de mare, și cât de gustoasă mi se părea, dacă mai descopeream în blidul de lut și o boaghe de brânză de oi, mare raritate la casa noastră, pentru că după plecarea mea la școală, la Cernăuți, tata Vasile a „căsăpît”, vorba bunicii Lucheria, toate cele trei oițe ale noastre, într-o singură zi și le-a jupuit spânzurate de o creangă mai groasă a nukului de la fântână...

Nu mai avea păstor la oi!

Surioara Oltița și frățiorul Ghiță, care s-au născut după mine, erau prea mici pentru a li se încredința „turma” de oi...

Doar bunica a plâns! O săptămână întreagă le-a tot bocit pe sărmanele oițe, care au nimerit sub cuțit, fără de nici o vină. Poate, unica vină a dobitoacelor era că s-au născut oi și mai zbierau, din când în când, în ocolul din fundul șurii... Ori, își „boceau” și ele mielușeii, care erau jertfiți pentru o cușmă nouă, mai ales, dacă era vorba de o cușmă brumărie, foarte prețuită la noi în sat! Cușma și gulerul brumăriu, la un cojoc nou – erau semnele cele mai grăitoare, că cel care s-a ales cu asemenea podoabe s-a pricopsit cu adevărat...

Și dacă veni vorba – voi sări cu o jumătate de veac înainte, ca să recunosc: eu n-am avut în viața mea nici cușmă brumărie, nici cojoc cu guler brumăriu, doar barbă ninsă mult prea devreme...

Nu-l țin minte nici pe Vasilică Tărățeanu să fi purtat cușmă brumărie – poate ar fi arătat mai nălțuț, dacă ar fi avut noroc de un cușmoi țuguiaț până la cer... În privința asta, a cușmelor țurcănești, am fost mereu „la egal” și n-am avut nici un pic de invidie...

Ultima vacanță de vară (cred că și unica în viață!) am petrecut-o mai mult la umbra nukului de la fântână: am pictat tablouri după tablouri, portrete după portrete sau simple studii, „a la prima”, cum se spune, cu gând să mă pregătesc serios pentru examenele de admitere la Academia de la Leningrad. Eram un autodidact, nu-mi arătase nimeni măcar cum se ține un creion sau o pensulă în mână: mi-am meșterit singur o lădiță pentru culori – vopselele în tuburi le procuram de la Cernăuți, de la un

evreu din Piața Cuciurului, deasemenea mi-am înjghebat și un trepied, din leături uscate de frasin, de care aveam prin podul casei de ajuns și de rămas, pentru că la noi este foarte prețuit lemnul de frasin – dragostea dintotdeauna a părintelui meu Vasile...

Frasinul nu-i atât de „tare” ca stejarul, dar nici atât de „moale” ca bradul ori molidul, și dacă ai scule bunicile, se dă la meșterit și te slujește o viață întreagă un scăunel cu trei picioare, o măsuță sau un dulap, dacă le-ai încheiat din lemn de frasin. Nici cariile nu le prea atacă, asta nu știu din ce motiv...

Tata Vasile, de când ne-au tot „tăiat” pământul din jurul casei, s-a închis în sine, scrâșnind din dinți, tot „așteptând americanii...” Li s-au tăiat pământul și altor vecini, încât lelea Aurora, un femeioi cât un tanc, cu o droaie de copii pe lângă dânsa, când au venit „din kolhoz”, cu o pereche de cai, înhămați la un plug și cu doi „nacealnici” pe lângă ei și au tras o brazdă până pe sub gardul din jurul casei, declarându-i că „i s-a luat pământul”, ea s-a zborșit așa de tare, că le-a țipat:

- Da luați-l odată de tăt de la casa mea! Să nu-l mai văd în ochi, dacă m-ați condamnat să-mi moară copchilașii de foame...

La care unul dintre cei „gradați” a încercat să-i răspundă ceva, pe potrivă, să-i amintească femeii, că bărbatu-i nu se prea spetește în kolhoz, da umblă mai mult pe la câștiguri...

Și biata femeie n-a mai avut alte argumente: s-a întors cu spatele la ei, și-a ridicat spinița largă și lungă până la pământ, afurisindu-i:

- Apăi, să-mi luați și pământul din cur, antihriștilor!

După care „mosafirii” au scos plugul din brazdă și s-au mutat la alt gospodar din sat, ca să-i „taie pământul”...

Povestea asta (de plâns și nu de răs!) a continuat și pe timpul lui Brejnev, încât biata femeie Aurora, de-acum cu fete și feciori învățați, unii dintre ei cu doctorate susținute pe la mari universități, s-a pornit într-un timp spre Moscova, cu „jalbă mare”(„am să grăiesc cu Brejnev gural!”), căci pământul din jurul casei așa și nu i se restituise...

După atâtea întâmplări buclucașe cu „pământul”, tata Vasile și-a pus în gând să sădească o pădure întreagă de frasini, în fața porții, pe toloacă, pe unde nu se plimba „măsurătorul cu cabluca din kolhoz”, în fiecare primăvară, precum făcea prin grădinile oamenilor, descoperind de fiecare dată cu doi-trei ari mai mult („sotce”!), ca să trimită iar „plugul” peste

capetele țăranilor, de data asta pentru a „tăia” orice surplus, care nu era indicat în acte, de parcă și pământul creștea, odată cu neobrăzarea și batjocura slugoilor puterii sovietice...

Puietii de frasin tata Vasile îi creștea mai întâi, pe ascuns, pe sub garduri, prin pâlcuri de urzici, până se ridicau (copăcel-copăcel!) de-o statură de om, apoi îi răsădea, în toiul nopții, pe toloacă și ei creșteau, tot creșteau în voie, căci eu aveam grijă să-i ud, numai că se găsea câte „un drac de copchil”, vorba tăticului, care rupea vârful frăsineilor, din mare plictiseală („dacă n-avea cine să le tragă câte o mamă de bătaia!”), ori câte o vacă mai nătângă îi „păștea” pur și simplu, dar copăceii părintelui nostru nu se supărau: de la o primăvară din nou scoteau muguri, înfrunzeau, mai ales că se aflau de-acum ocrotiți de câțiva păruți în jur, împrejmuți cu sârmă ghimpată...

Și ușa, din an în an, acompaniați de zumzetul acelei sârme ghimpată, frasinii, unul după altul, s-au ridicat tot mai mult, și-au împlinit tulpinele, iar coroanele li s-au înălțat hăt spre ceruri, încât nu-i mai „păștea” nici o primejdie.

Până s-au apucat autoritățile de electrificarea satului... Dar până la momentul respectiv mai este...

Odată cu înălțarea tot mai curajoasă a frasinilor spre albastrul cerului, a început, nu știu cum, să bănuiască nucul cel bătrân de lângă fântână: parcă-și foșnea frunzele mai jalnic, nici nucușoarele nu mai aveau gustul plăcut de mai înainte, coaja lor devenind mai groasă, mai tare, mai hârtigoasă, iar miezul de dinăuntru mai pipernicit și mai sec...

Poate, se supăra nucarul, că eu scoteam prea multe căldări de apă din fântâna de alături, deși izvorul ei n-a secat niciodată, chiar și în verile cele mai bântuite de secetă...

Poate, că rădăcinile nucului s-o fi împreunat, sub pământ, cu cele ale frasinilor și a început un război subteran, de care noi nu aveam cunoștință („pe mine nu mă doare nici capul, da nici curul de grija frasinilor de pe toloacă ai tătâne-tului!”), vorba bunicii Lucheria, deoarece îi umbrea prea tare căsuța), nu știu, adică, „nu știam nimic nici cu spatele”...

Dar poate că nucul îmbătrânise și aștepta pocăit „ziua toporului”, ca să-l doboare la pământ?...

S-a tot încrețit și încrunțat la față: mai întâi tulpina i s-a aplecat, într-un mod misterios, dar și periculos, înspre gard, scoarța i s-a făcut butucănoasă, ca pământul ars de secetă...

Electricienii au tras linia de curent taman printre frasinii! Și cât nu i-a rugat tata Vasile, le-a pus și un litru de „samohonkă”, dacă ei n-au clintit stâlpii din loc, adică, n-au mutat gropile, că până la stâlpi mai era ceva timp. Nu era decât să tragă linia lor blestemată pe la marginea drumușorului din fața păduricii de frasinii, dar ei nu și nu, dacă toloaca era a „statului”, nici măcar a „satului” și ei erau plătiți tot de către același stat, sovietic, cel mai...

În câțiva ani frasinii s-au ridicat mai sus decât stâlpii, dar, de data aceasta, ramurile lor atingeau sârmele cu curent electric și de câte ori năvălea câte o mică furtună sau o adevărată vijelie peste sat, ori smulgea un frasin din rădăcină, care cădea taman peste sârme și le rupea, ori cădea un stâlp la pământ, cu tot cu sârme, peste frasinii... Pe lângă nenorocirea, că se stinge lumina într-o bună jumătate de sat, a doua zi soseau electricienii, suduindu-l pe tata de toți sfinții, și cu ajutorul unei mașini-macarale, înarmați cu topoare și „drujbe”, ciopârteau coroanele frasinilor, de-ți era mai mare jalea să-i privești, după asemenea intervenții barbare...

Am ticluit o scrisoare, împreună cu tata Vasile, unei instituții declarate „de ecologie”, de la Kiev, dar au sosit, peste o jumătate de an, niște „experți republicani”, au tot mărșăluit prin păduricea de frasinii din fața porții noastre, ca până la urmă să întocmească un act de „executare forțată”, adică, un fel de amendă, pe care părintele meu, desigur, nu l-a semnat, recunoscând că „nu știe rusește”... Ceea ce era adevărat!

Dar peste o lună i-a venit amenda prin poștă și a fost nevoit să achite suma de o mie de ruble, cam cât câștiga în kolhoz pe parcursul a trei-patru ani... Altfel, îl înfundau în închisoare! A împrumutat și a plătit...

Mai întâi am expediat cartoanele pictate, în ulei, și o duzină de desene, cu tot cu actele mele – atestatul de absolvire a școlii de la Cernăuți și o cerere – prin care trebuia să motivez de ce doresc să devin pictor sovietic – la Academia de Arte Plastice „I.Repin” de la Leningrad...

Peste două săptămâni m-am pornit, cu trenul, pentru a susține examenele, dar „ca prostul”, nu mi-am scos bilet, de la Gara Mare din

Cernăuți, până la Leningrad, deoarece nu aveam un tren direct... Mi-am procurat un bilet, la vagonul „obșcii”, adică, de clasa a treia, că mai jos nu există, până la Lvov, unde m-am trezit fără de nici o posibilitate de a călători mai departe... Era început de iulie, lume de peste lume, până la primul tren spre Leningrad aveam tocmai opt ore și în loc să vizitez orașul, în care am nimerit pentru prima oară în viață, să pășesc pragul renumitelor biserici moldovenești din acest important centru european, despre care am studiat la școală, am stat toate cele opt ore la coadă, la casa de bilete – un rând infernal, din care n-am ieșit nici pentru o clipă, astfel obținând și eu un bilet, de data asta la vagonul „plațkart”, adică, de clasa a doua, cu loc.. Abia cucuindu-mă pe o banchetă zoioasă, mi-am scos merindele din valiză și ce credeți că am hălît, cu mare poftă, mai întâi? Un pumn de miez de nucă... Maică-mea n-a uitat să-mi pună la drum, cu ochii șiroind de lacrimi, „bunătașile casei”, pe lângă niște clătite cu brânză, dar clătitele sărmanei mele măicuțe erau de-acum verzi, și nu din cauza mărarului... Le-am și aruncat la coșul de gunoi, din capul vagonului, pe ascuns, să nu mă vadă „conductorul”, adică, însoțitorul de vagon...

Cu miez de nucă am rezistat tot drumul până la Leningrad, dar și cu visul nestăpânit de a mă face pictor, căci mi-am expediat actele și lucrările anume la facultatea de pictură, și nu la cea de grafică sau la istoria artelor...

La Gara „Varșavskaia” din Leningrad am ajuns în zorii zilei, în câteva ore, pe jos, tot întrebând, ba de un rar trecător, la ora ceea matinală, ba de un măturător de stradă, cu valiza în mână, care îmi rupea degetele, devenind tot mai grea, cam pe unde o fi fiind Academia de Arte, am ajuns, cu un sfert de oră înainte de începerea primului examen, la desen, abia de am reușit să mă anunț și să mă înscriu pe liste, care erau fără de început și fără de sfârșit... După câte aveam să aflu mai târziu, eram circa o sută cincizeci de candidați pentru un loc la facultatea de pictură, sosiți din întreaga țară, Uniunea Sovietică, ba unii erau și din câteva țări străine, am întâlnit chiar și un român, dar cei din „țările socialiste” treceau fără de concurs, doar dacă susțineau examenele...

La „desen” am reușit, la „pictură” am trecut, deasemenea și la celelalte examene, dar când am ajuns la concurs – măiculiță Doamne! – cred că am fost „împins” hăt la urmă; dacă nu m-am trezit pe locul „o

sută cincizeci”, apoi, pe „una sută patruzeci și nouă” la sigur, deoarece nu eram absolvent al unei școli de pictură și un profesor bătrân, care m-a văzut cu lacrimi în ochi, în timp ce-mi retrăgeam actele de la comisia de primire, s-a apropiat de mine, mi-a vorbit foarte frumos despre Bucovina mea natală, pe care el o „eliberase”, în primăvara anului una mie nouă sute patruzeci și patru – eu aveam o compoziție, în ulei, intitulată „Munții mei Carpați” – pe care el mi-a apreciat-o foarte mult, dar tot atunci m-a luat de mână, chiar mi-a cărat valiza, m-a invitat la o cafea și la masă avea să-mi spună un lucru, de care am fost nevoit să țin cont pe parcursul întregii vieți...

- Ascultă-mi, tinere, sfatul: dacă ai de gând să devii un adept al „realismului socialist”, ai tot dreptul să-ți încerci norocul la anul viitor și în toți anii de-acum înainte, căci unii nimeresc la academia noastră abia după cinci sau chiar zece încercări la rând... Iar dacă ai să fii deștept, fiindcă ți-am analizat atent lucrările și m-am convins că ai un talent nativ, adică, de la Dumnezeu, te sfătui să înveți singur pictura, să înveți de la măicuța-Natură și din câteva manuale de specialitate, lista cărora o să ți-o trimit prin poștă... La noi se studiază cinci ani de zile, pentru a deveni un bun „meseriaș”, pe când dumneata ai în față o viață întreagă, pentru a tot studia pictura și pentru a deveni „maestru”, adică, un artist adevărat al pământului natal, al minunatului pământ românesc, numit Bucovina, pe care noi am ocupat-o fără de nici un drept...

Îmi vorbea un rus!

M-a bătut ușurel pe umăr, părintește, și m-a lăsat perplex în cafenea de pe malul Nevei, desigur, achitând tot el consumația, destul de modestă, căci nu-mi mai ardea nici de golul cumplit din stomac, nici de nopțile dormite la un cămin, într-o sală de sport, pe niște saltele goale, unul lângă altul, ca snopii...

Cu valiza în mână, din care nu mi-am aruncat materialele și sculele de pictură în apele negre ale Nevei, deși mi-a fulgerat acest gând prin cap de mai multe ori, am clipocit o noapte la gară, de data asta la „Moskovski vogzal”, de unde am luat, în zori, trenul direct spre Chișinău, cu gând să depun acolo actele la facultatea de filologie, dacă voi reuși, în ultima zi a lunii iulie... De amărăciune, n-am vizitat nici un Muzeu, nici n-am trecut măcar prin fața celebrului Ermitaj... Cu valizoiul în mână! Pe care l-am deschis (am deschis-o) abia după ce am trecut de Moscova, și am

descoperit un pumn de miez de nucă... Doar cu atâta aveam să-mi potolesc foamea până la Chișinău, unde am ajuns chiar în dimineața zilei de 31 iulie, ce-i drept, am avut „noroc” și de două rusoaicuțe tinere în compartiment, care m-au servit cu crenvurști, m-au îndemnat să beau și un găt de „vodcă”, după care m-au „scos” la WC, suhnindu-se după mine în înghesuiala de acolo, au încercat să-mi tragă pantalonii în jos și să mă facă „bărbat”, dar nu m-am dat, deși fetișcanele s-au dovedit a fi focoase... Au tot răs apoi de mine, până la Chișinău, numindu-mă „țelocikă”, deși nici nu prea știam ce înseamnă cuvîntelul... Stăteau crăcănate în fața mea, în compartiment, demonstrându-mi chiloței aburiți de dorință... Dar eu aveam alte griji...

La Chișinău mi-am depus actele, a doua zi am scris compunerea, la sfârșitul paginilor caligrafiind sincer, că „vreau să devin scriitor”, am așteptat, tot cu dormitul pe niște saltele goale într-o sală de sport, de data asta la Politehnică, și după ce m-am ales cu o notă maximă, ba am și aflat, între timp, că nu suntem decât patru și jumătate (oare cum arăta acea jumătate: partea de sus sau cea de jos?) de abiturienți pe un loc, m-am simțit mult mai înaripat, decât la Leningrad, deși mi-a devenit cu totul și cu totul indiferent, dacă voi deveni student la Universitatea de Stat „V.I.Lenin” din Chișinău sau nu...

Miezul de nucă mi s-a terminat odată cu ultimul examen. Am călătorit înapoi, spre Cernăuți, cu infernalul tren „Odessa-Ivano-Frankovsk” – treisprezece ore, desigur, într-un vagon de clasa a treia, „obșcii”, în care am urcat fără de bilet, pentru că mai aveam doar trei ruble – le-am și băgat în buzunar însoțitoarei de vagon, o blondă simpatică din Odessa, recunoscând cinstit, că nu mai am cele patruzeci și două de copeici, cât costa biletul întreg și „mort de foame și de sete” am ajuns, totuși, la Cernăuți, de acolo, „iepurește”, cu trenul suburban, până la „Vadul Siret”, apoi, „tot pe jos, pe jos, pe jos...” până acasă, unde am sărit gardul, m-am slobozit prin nuc în ogradă, am descuiat portița, mi-am târât blestemata de valiză înăuntru, am tras zăvorul la loc, m-am așezat pe pragul casei, unde m-au și descoperit părinții, când au ieșit afară, în zori: dormeam cu capul pe valiză și cu genunchii la gură...

Peste o săptămână aveam să primesc o telegramă, de la Universitatea din Chișinău, semnată de rectorul Volkov (Lupul!), prin care îmi comunica vestea, că am devenit student, amintindu-mi că trebuie să mă

prezint la cursuri la întâi septembrie, dar înainte de asta să mă scot de la evidență de la comisariatul militar („voenkomat”), unde eram „doprizivnik”, adică, premilitar și purtam în buzunar livretul respectiv, semnat de Ministrul Apărării din U.R.S.S., mareșalul Rodion Malinovski...

Astfel mi-am început „viața de scriitor”, de data asta, uitând pentru o habă de vreme că „m-am născut pictor”, după cum avea să-mi proorocească bătrânul profesor din Leningrad, „eliberatorul” Bucovinei mele natale...

Și nucul de la fântână?

S-a tot încruntat la față, dându-mi de înțeles, că l-am trădat, sau, cel puțin, l-am dat uitării. Primăvara întârzia să-și sloboadă mugurii, aidoma unei fete mofturoase, care se tot codește, înainte de a ieși la hora satului, deși știe prea bine că la poartă o așteaptă mai mulți flăcăi...

Anii mei de studenție!

Anii mei de sărăcie... Toți bănuții din bursă, când o aveam, îi cheltuiam pe cărți românești, pe care le căram în spate de la Cernăuți; nu reușeam să le citesc, le împrumutam colegilor de facultate, după care nu le mai vedeam... După ce librarul de la „Drujba” din Cernăuți, cu care m-am împrietenit, a fost arestat și închis, „pentru propagandă românească”, deși era rus, am îndesit-o cu plecările la Odessa, unde cărțile românești zăceau neîntrebate, până am dat noi de ele, lupii tineri și flămânzi...

După anul doi de studii m-am înrolat în echipa „țelinarilor” a universității, adică, am devenit zidar și tencuitor – meseria o cunoșteam de la tatăl meu Vasile, constructor de case; deși nu prea aveam mare dragoste pentru echipele comsomoliste „de șoc”, m-am pornit cu un gând ascuns – să ajung prin locurile, unde se prăpădise, cu peste douăzeci de ani în urmă, bunicul meu Gavrilă. La Aktiubinsk trenul a stat în gară o oră întreagă: localnicii ne întâlneau cu mare entuziasm, în toate orașele importante ale Kazahstanului se organizau mitinguri, eram întâlniți cu fanfare... M-am gândit să „șterg putina”, să rămân în regiune și să încerc să ajung cumva în raionul Novorossiisk, aulul Troițk, unde au fost vărsați, în 1941, bunica Lucheria, bunicul Gavrilă și viitoarea mea mamă Saveta... Totuși, în cele din urmă, am revenit la gară și am urcat în tren odată cu ultimul semnal. Nu aveam bani la mine și, mai ales, știam, de la bunica, un adevăr crunt: bunicul Gavrilă n-a avut parte măcar de un

mormânt – s-a prăpădit în toiul iernii, pe un ger de aproape cincizeci de grade, a fost învelit într-un țolișor, nici vorbă de sicriu, cărat-târât cu săniuța nu departe de bordeiul, în care locuiam, și „îngropat” într-un troian de zăpadă, iar în primăvară nici urmă de trupul lui... L-au tras câinii și lupii afară, i-au împrăștiat osișoarele prin stepa pustie a Kazahstanului...

Ne-am oprit tocmai în regiunea Kzîl-Orda, în aulul Amangheldî, unde o vară întreagă am construit o școală și câteva case pentru profesori, deși cazahii râdeau de noi, spunându-ne mereu, că odraslele lor nu au nevoie de școală, ci doar de o turmă de berbeci, ca să-și întemeieze o familie...

Nucușoarele, pe care le aveam de acasă, din Bucovina, le-am împărțit cazahilor din aulul Amangheldî, care m-au servit cu kumîs și m-au invitat labișparmak. Le-am povestit despre soarta tragică a bunicului Gavrilă, ei au plâns și au tot spart nucile, de care n-au mai văzut în viața lor...

Cu atâta m-am ales!

În anul cinci la universitate am participat la Concursul Republican „Luceafărul poeziei noastre” (chiar așa era intitulat, și nu al poeziei românești, pentru că și noi eram la secția de „limbă și literatură moldovenească”...), m-am prezentat cu două portrete: „Mihai Eminescu” și „Veronica Micle” și în ziua de 15 ianuarie mi s-a acordat Premiul I la pictură, ceea ce a bulversat conducerea universității, am fost invitat chiar la tovarășul rector, ca să mă cunoască personal – un student de la filologie să primească cel mai important premiu la pictură...

Pe lângă un set de cărți, desigur, în „limba moldovenească”, celebra lucrare a lui Aurel David „Arborele Eminescu”, mai multe discuri, cu „muzică populară moldovenească”, am fost onorat și cu o foaie de drum la Leningrad, pentru o săptămână.

Astfel, la sfârșitul anului mi-am revăzut orașul primei mele încercări, nereușite, am vizitat aproape toate muzeele, deși, în fugă, l-am căutat pe bătrânul profesor de la Academia de Arte Plastice, ca să-i mulțumesc pentru sfatul, care mi-l oferise cu generozitate cu cinci ani în urmă, dar el nu mai era în viață...

Totuși: pictor sau scriitor?

Născut în Zodia Balanței, aveam să mă tot „bălăbănesc” dintr-o parte în alta, dintr-un „regat” în altul, cum se spune, încât nici eu nu-mi mai

dădeam seama pe care anume Muză s-o mângâi? Pe cea a picturii, sau pe cea a poeziei...

Nehotărât și nenorocit în felul meu, aveam să rămân pentru tot restul vieții...

Cu romanul „Îmblânzirea Curcubeului”, pe care l-am scris „în transă”, într-o singură lună de zile, mi-am aprins paie în cap! Cele 900 de pagini aveau să scandalizeze Uniunea Scriitorilor din R.S.S.Moldovenească, iar unii prozatori chiar mi-au sugerat să mă las păgubaș, ori să părăsesc Chișinăul, ca nu cumva într-o bună zi să se trezească ei fără de hârtie... Adică, fără de onorarii grase. Adică, fără sticla zilnică de vodcă pe masă...

I-am ascultat. Din nou am devenit „mut”. Dar am procedat, cum m-a „tăiat” pe mine capul...

După trei „stagii” la Costiujeni (spitalul psihiatric...), am părăsit Basarabia pentru totdeauna!

Maică-mea a plâns.

Tatăl meu i-a înjurat pe „bolșovicii” de la Chișinău...

Bunică-mea Lucheria avea să se stingă, ca o lumânare, peste un an de zile, tot în luna februarie, după cum în februarie, cu treizeci și cinci de ani în urmă, i se prăpădise soțul Gavrilă în Kazahstan...

Nucul de la fântână, în schimb, parcă s-a mai înviorat. O vară întregă am stat, mai mult mort, decât viu, la umbra lui, la măsuta de brad a bunicii Lucheria – unica moștenire, pe care mi-a lăsat-o... Numai că între timp „măsuta de brad a lui Eminescu”, după cum îi spuneam eu, a fost vopsită în verde: tata Vasile nu poate suferi nimic în jurul său nevopsit, precum n-a prea avut-o la suflet nici pe soacră-sa toată viața...

Am încercat să pictez, „în sânul naturii”, la umbra nucului; m-a vizitat într-o bună zi cunoscutul plastician ucrainean de la Cernăuți Ivan Holomeniuk – maestrul, un bun prieten al românilor, mi-a apreciat mult compozițiile mele folclorice, pe care le-am cărat de la Chișinău; în altă zi m-a onorat cu o vizită poetul Ion Chilaru de la „Zorile Bucovinei”, i-am făcut portretul... Desigur, Vasilică Tărățeanu nu s-a lăsat nici el ignorat: i-am făcut și lui un portret, în mărime naturală, pe care i l-am dăruit, ca să nu-l mai văd niciodată, pentru că l-a ascuns în satul său natal, Sinăuții de Jos, „amenințându-mă”:

- După moartea ta o să-l vând cu un milion de dolari!

- Și dacă se va întâmpla să mori tu înaintea mea, Vasilică?

N-a mai avut replică...

Un timp am pictat doar frunze de nuc.

Un timp am tot compus doar poeme kilometrice despre nucul nostru de la fântână...

Vai, dacă ar fi avut el suflet viu să mă asculte, să mă înțeleagă!

Am mai avut o întâmplare cu un pumn de miez de nucă...

În vara anului 1992, când toată românitatea avea să se adune la Putna, la Sfânta Mânăstire, să se închine la mormântul lui Ștefan cel Mare, care din ziua de 2 iulie avea să fie declarat Sfânt – mă aflam la Moscova. Deoarece mi s-a retras pașaportul de serviciu, iar unul turistic n-am reușit să-mi scot, am sosit la Bahrinești doar cu buletinul „de Moscova”. Mi-am pus în gând să ajung și eu la Putna, cu orice preț, chiar să trec în mod clandestin blestemata graniță dintre români și români...

Ca să nu-i pun în mare pericol pe ai mei cei dragi din satul natal, m-am deplasat la Pătrăuții de Jos, de unde știam că va pleca o delegație spre Sfânta Mânăstire, prin punctul de trecere al frontierei de la Crasna. M-am împrietenit cu bravul român Valeriu Zmoșu, cu soția lui Maria, la ei am și rămas peste noapte, ca în zori să pornim cu un transport până în graniță... Dar – ghinion! Toți au trecut, iar pe mine grănicerii m-au întors: cu buletinul de Moscova nu mi-au permis să trec „dincolo”...

M-am apropiat de un maior, care s-a dovedit a fi chiar șeful pichetului de la Crasna și i-am declarat deschis:

- Dacă nu-mi permiteți să trec și eu, tovarășe „nacealnik”, să mă închin la mormântul lui Ștefan cel Mare, eu voi forța granița în timpul nopții și tot voi ajunge la destinație, chiar dacă mă voi întoarce de acolo cu cătușe la mâini...

S-a uitat la mine, drept în ochi, posibil, ca să se convingă, că spun adevărul, apoi și-a înfipt din nou privirile în actul meu de identitate, din care era foarte clar, că sunt și eu născut „pe graniță”, deși mă aflam în raionul vecin, Storojineț, și deodată m-a întrebat:

- Tatăl tău e Vasili Perepeșița?

Am deschis gura, ca să-i ripostez, că noi suntem români și numele nostru de familie corect este „Prepeșița” și nu „Perepeșița”, pe ucrainește... Dar tot atunci Îngerul Păzitor m-a bătut ușurel peste gură și eu am răspuns:

- Da, tovarășe „nacealnik”! E chiar tatăl meu...

- O să-ți permit să treci, pe răspunderea mea personală, pentru 48 de ore. Din stimă pentru tatăl tău, care ne-a reparat pichetul de grăniceri...

S-a găsit un singur reprezentant al imperiului sovietic, care și-a asumat răspunderea personală pentru destinul meu, pentru un termen de 48 de ore! Și acela datorită hărniciei părintelui meu, care într-adevăr într-un timp a participat, cu o echipă de constructori din sat, la reparația capitală a pichetului din Crasna...

Mare este minunea Domnului!

Dar mare mi-a fost și mie jalea la Sfânta Mănăstire Putna: mai mult am plâns, încât nu mai vedeam nimic cu ochii. Am vegheat noaptea întreagă, dinspre unu spre doi iulie, în Sfânta Biserică, încât la ora cinci dimineața, când a apărut serviciul de pază al președintelui Iliescu, să verifice, probabil, dacă nu i-a plasat careva „celui mai iubit dintre români” o bombă chiar sub lespedea de marmură a Voievodului, eu eram stană de piatră lângă Sfântul Mormânt, încât nu m-au clintit din loc... Atât eram de încruntat și „energetizat”, încât puteam să explodez în orice clipă, ca o bombă, dacă mă atingeau măcar cu un deget...

La întoarcere am bătut drumul pe jos, până în graniță, la Vicovul de Sus, și taman când treceam pe puntea fără de sfârșit, sărind de pe o scândură pe alta, balansând, lihnit de foame, căci mi-am dat seama că n-am pus nimic în gură de două zile și două nopți, am descoperit, într-un buzunar, pumnul cela de miez de nucă de la Bahrinești, dar când am dat să le mănânc – ele erau pline de mucegai și numai din simplul motiv, că, din neatenție, le-am pus într-o punguță de celofană... Lacrimile mele interioare mi-au jilăvit tot corpul, până și sufletul...

Prima și unica dată în viață am vărsat tot miezul de nucă în apele Sucevei, reușind cu greu să ajung la capătul punții, care mă arunca pur și simplu și pe mine în apă...

Restul nu-i decât o banalitate: desigur, am trecut granița înapoi exact peste 48 de ore, maiorul mi-a plesnit ștampila respectivă în buletinul meu de Moscova, fără să se mai uite la mine și viața mea s-a derulat mai departe după legile ei nescrise, poate, foarte bine încrustate undeva, Sus, unde se ține „registru destinelor tuturor ființelor vii de pe Pământ”...

De câte ori sărut iconița „Maica Domnului cu Pruncul” din casa cea mare, mă tot întreb: oare de unde a apărut această minune în casa

noastră? O fi având cel puțin două sute de ani, după scândurica scorjită, pe care a fost pictată, după stratul de grund, care se cojește pe alocuri... Doar maică-mea, când s-a întors din Siberia, de unde evadase, în toamna anului 1946, casa era pustie, fără de uși și nici un lucru nu mai era, din câte au lăsat în noaptea de 12 spre 13 iunie 1941, când i-au deportat. Nici vorbă de icoană...

Am adus-o de la Moscova? Când încă nu exista nici un fel de vamă între Ucraina și Rusia?

Stau cu iconița în față: mi-am pus-o peste clitul de hârtie scrisă, alături de colile albe, pe care am de gând să le „înnegresc”... Este puțin mai mică decât o coală A4. Chipul Maicii Domnului este abia schițat, deasemenea și al Pruncului. Adică, fețele lor sunt definitivitate, cu expresii clare, luminoase, dar restul e doar atins de vârful penelului... Cel mai mult mă miră privirea Maicii Domnului: o mirare profundă în ochi, aproape o alarmă – pentru soarta de mai departe a Pruncului? Dar și câtă blajinitate exprimă fața... Dragoste, evlavie... Gingășie! Aplecarea capului... De fapt, Mama și Pruncul stau „cap la cap”. Pruncul este atât de solemn, cu o expresie matură...

Dar lucrul cel mai ciudat și chiar misterios al acestei icoane este locul plasării ochiului drept al Maicii Domnului: mult prea departe de nas, chiar în comparație cu ochiul stâng... Această „disproporție” poate oare fi o greșală gravă a pictorului? Pentru că nu-mi pot imagina, că a făcut-o intenționat... După pensulațiile ușoare, după respectarea celorlalte proporții ale fețelor nu se poate spune, că e vorba de un amator, sau, Doamne, ferește, nu îndrăznesc să constat, că zugravul o fi fost beat, când a pictat. Știu foarte bine, că pictorii de icoane și zugravii de Biserici chiar țin post înainte și în timpul lucrului...

O fi greșit intenționat autorul?

Atunci care-i sensul?

Există, oare, un „cod” anume?

Poate că din cauza acestei „greșeli” s-a păstrat această iconiță?

N-a luat-o nimeni în seamă...

Cât nu sunt eu de pictor, dar n-am găsit un răspuns plauzibil...

E adevărat: n-am îndrăznit niciodată să pictez icoane sau să zugrăvesc Biserici... Chiar dacă primul meu maestru, pe care l-am cunoscut în viață, a fost anume un pictor de icoane – Alexandru Lati, din Bahrnești.

A murit, ce-i drept, de foarte tânăr, la noi în sat, dar nu știe absolut nimeni unde se născuse: el se căsătorise, la Aktiubinsk, în timpul deportării, cu fiica lui Nicolae Tofan, cantorul Bisericii din Bahrinești, unicul din sat, care s-a întors din gulag cu toți ai săi, cu soția și cu patru copii. O fiică era plecată în România și n-a fost deportată în noaptea de 12 spre 13 iunie...

Poate că această iconiță misterioasă, „neterminată” am moștenit-o de la maestrul Sașa, cum i se spunea pictorului Alexandru Lati, care așa și n-a învățat limba română, fiind rus, la origine, poate, dintre „rușii albi”, nobilii... Poate, de la socrul său? Sau de la vre-un nepot? Poate, chiar de la fiul lui Sașa, Eugen, care locuiește la Moscova, un cineast cunoscut... Am dormit și pe la el...

Va trebui să fac niște investigații.

Deocamdată, așez cuminte iconița „Maica Domnului cu Pruncul” înapoi în casa cea mare a părinților, pe raftul de sus al bibliotecii mele, lângă un tom de Eminescu, altul de Pușkin – rafturi cu geamuri...

Maica Domnului parcă îmi zâmbeste...

Totuși, care-i secretul „ochiului drept”, de ce oare este atât de deplasat într-o parte?

Prin fereastra din jos trag cu ochiul spre nucul cel tânăr: crește și tot crește! Vai, aseară aveam de gând să-i torn o nouă căldare de apă și am uitat... E foarte cald, peste treizeci de grade și mă tem că dimineața nu-i prea potrivit să-i torn apă rece la rădăcină... Voi pune căldarea cu apă la soare, ca să-mi bucur nucușorul după asfințit...

Ca să nu uit din nou ce am de făcut, îmi scot măsuța bunicii în grădiniță și scriu mai departe. Astăzi mi-am pus în gând să închei și această nuvelă, sau povestire, sau reportaj despre nucul nostru de la fântână, de fapt, despre cei DOI NUCI... Nucari...

Rădăcina nucului celui bătrân s-a înnegrit de tor. Trunchiul i-a fost astă toamnă „crompoțit” de „drujba” lui Zicu de la Ungureni și în toiul iernii, bucată cu bucată, aruncat în foc de tata Vasile. Era scorbură pe dinăuntru, n-a fost bun de scânduri...

Acum din nucul bunicului Gavrilă n-a rămas decât cenușa. Deși și cenușa a fost împrăștiată pe lotul din jurul casei... În timpul aratului cenușa s-a reîntors în pământ...

Oare îl mai ține minte acest pământ mulțămărit pe cantonierul Gavrilă Patraș, care din salariul său de CFR-ist l-a procurat cu mai bine de o sută de ani în urmă?

Unul Dumnezeu știe!

Nucul cel tânăr foșnește vesel, atingându-mi cu un ram fruntea aplecată. Un vânticel fierbinte se furișează prin grădinața noastră, clătănând ușurel și tufa de bujori, care, iată, începe să se scuture la pământ... Trei tulpinițe de stânjenei, cu flori violete, parcă îmi șoptesc: „Las-că-i bine, Mihăiță...” Tufa detrandafir, din petalele căruia prepar „Băutura de dragoste”, încă n-a înflorit...

O fi fiind oare bine în această ogradă românească de „dincoace” de sârma ghimpată? Cât de bine? Precum e în Țară, precum e în lumea întreagă, unde numai bine nu mai este de la o vreme încoace, deși nu avem război și nu mai dau năvală NKVD-iștii, înarmați, în toiul nopții, ca să-mi deporteze din nou Neamul...

În copilărie, când mai era „în viață” nucul cel bătrân și eram pedepsit pentru o șotie comisă, sau doar presupusă, de bieții mei părinți, îmi potoleam lacrimile și supărarea la umbra nukului, tot smulgându-i câte o frunză din coroana-i verde, pe care o dezmembram nervos, până ajungeam la cele trei petale verzi din vârful: SEMNUL CRUCII! Mă opream imediat... M-a prins într-o zi bunica Lucheria și mi-a spus să nu mai ating Crucea, că-i mare păcat...

- E mare păcat să rupi Crucea!

Bunica Lucheria de multă vreme o fi devenit pământ în țăntirimul din jurul Bisericii Vechi, de lemn, de la marginea satului...

De la nucul cel bătrân al bunicului Gavrilă n-a rămas decât rădăcina, care și ea, peste un număr de ani, se va face pământ...

Neamul ciorilor din satul nostru s-a cam împuținat: prea de tot se înmulțiseră în păduricea de-a lungul căii ferate și nu mai era chip să te aperi, dacă însămanțai un lot cu porumb – îți ciupeau, fir cu fir, grăunțele, cum își scoteau colțul din pământ. Le-au împușcat vânătorii, le-au stricat cuiburile copiii de la școală – bucuria lor, când au primit o asemenea „misiune” din partea directorului...

Acum nu mai avem nici o cioară, ca să mai scape din clonț o nucă și să mai răsără, pe undeva, prin fundul grădinii, un nucușor verde...

Poate, să cumpărăm o pereche de ciori din alt sat, din altă țară?

N-au pățit-o și chinezii, când și-au nimicit, la un moment dat, toate vrăbiile, după care i-au năvălit insectele și au fost nevoiți să cumpere vrăbii din alte țări, cu bani grei, pe valută?...

Nucul cel tânăr își foșnește astăzi frunzele într-un mod nou: poate dorește să-mi transmită un mesaj, poate are răspuns la toate întrebările mele, întrebările unei vieți, care încă mai pâlpâie, cât scârție și penița, deși eu scriu această poveste cu pix-ul...

Aseară nepoțica Georgeta, după ce s-a întors de la grădiniță, a pândit momentul, când m-am ridicat de la masa de scris, de sub nuc și mi-a șterpelit pix-ul! O oră întreagă am tot „interogat-o”, dar n-a scos nici un cuvânt din gură, deși lacrimile îi curgeau șiroaie pe obrăjori-rumenior...

În cele din urmă, am găsit pix-ul, cu ajutorul Elenei, mama Georgetei și fiica surorii Olțița, care îi cunoaște prea bine toate apucăturile copilitei...

De ce m-am supărat, Doamne?

Pentru că nu mai aveam alt pix?

Pentru că doream să închei ieri acest text?

Dar, poate, că nu mai trebuie să scriu nici un rând, nici un cuvânt, să nu mai editez nici o carte?

Un mare intelectual român mi-a spus: „Iisus Hristos n-a scris și n-a tipărit nici o carte...” Cu toate acestea, „marele intelectual român” editează carte după carte la Editura „Humanitas” din București...

Răspunde-mi, nucule drag de la fântână, - ce să fac, cum să trăiesc mai departe?

Să mai scriu?

Să nu mai scriu?...

„ÎN ACEASTĂ NOAPTE MĂ VOI SINUCIDE!”

Dacă pune stăpânire diavolul pe sufletul omului...

Totuși, să începem cu „începutul”, cum se spune...

N-am mai întâlnit în viața mea o ființă atât de drăguță și tot atât de ciudată!

Deoarece nu mai am loc în marea metropolă, am încercat mereu să mă oploșesc, adică, să mă adăpostesc, fie și temporar, prin căsuțele (sau căsoaiele!) de vacanță, cu intraductibila denumire de „dacea”, indiferent dacă e vorba de o construcție țărănească tradițională rusească, din bârne – „izba” sau de adevărate palate moderne, din cărămidă, cu două sau chiar trei nivele...

Moscova, din punct de vedere al numărului de locuitori, dimpreună cu regiunea Moscova, se poate asemăna, într-un fel, cu România, adică, un furnicar de circa douăzeci de milioane de suflete, într-o alergătură haotică permanentă, călcându-se unul pe altul, nu numai peste picioare, dar și peste capete, peste suflete...

Pentru o ființă mai gingașă, mai delicată, un asemenea vacarm (infern!) devine, la un moment dat, insuportabil și atunci (acum?) unica salvare este evadarea. Mai ales, dacă acea (această) ființă este o natură poetică, de formație artistică...

Mai întâi am cunoscut-o pe Galina Grigorievna. Grație unui prieten, care o vizitase de câteva ori la „dace” și mi-a oferit numărul ei de telefon...

Am ales o zi de duminică. Ora douăsprezece. După Sfânta Liturghie. Pentru că orice mi s-ar întâmpla (iar mie mereu mi se tot „întâmplă” câte ceva în viață, fie de bine, fie de rău...), dacă mă aflu la Moscova, eu sunt prezent la Hram Hrista Spasitelea (Catedrala Iisus Hristos Mântuitorul), de la orele zece și până la douăsprezece, stau, de fiecare dată, în partea dreaptă, aproape de Sfântul Altar. Unicul loc din Moscova, unde mă simt liber și mă pot ruga Bunului Dumnezeu, chiar dacă o fac în gând și în limba mea maternă, româna...

Mă aștepta în stradă, cu un țigăroi între dinți, din care „pufăia” rotocoale de fum, parcă înapoi încercând să-mi tulbure starea de spirit,

atât de ridicată, de înălțătoarea și purificatoarea Liturghie, încheiată printr-un dangăt puternic de clopote – o adevărată muzică divină...

- Zdravstvuite!

- Deni dobrîi...

M-am aplecat și i-am sărutat mâna. Deși eu, de obicei, nu-mi permit un asemenea gest, în plină stradă, mai ales în fața unui sfânt lăcaș...

Ceva s-a cutremurat în străfundurile mele, ceva esențial, o pornire, pe care n-am fost în stare s-o stăpânesc, s-o sugrum, s-o supun voinței mele. Astfel, pe neprins de veste, se modifică, dacă nu chiar se schimbă radical, caracterul omului...

Și-a stins țigara, dar n-a aruncat chiștocul, și-a scos din buzunar o tabacheră, a potrivit jumătatea ceea „puturoasă” lângă celelalte, neîncepte, după care a ascuns cutiuța în fundul buzunarului de la pardesiu – lung, până aproape de pământ, de o culoare greu de precizat: nici tu albă, nici tu cenușie, nici „cafea cu lapte”, un fel de „vânăt posomorât”, dar nu cenușiu...

Trebuie să spun, că mie strașnic nu-mi place, când o femeie fumează, în prezența mea! Nu numai pentru simplul motiv, că eu nu fumez... Socot că este o lipsă totală de educație, sau, hai să fiu mai direct – în clipa, în care o doamnă sau o domnișoară își aprinde țigăroiul în fața mea, desigur, fără măcar să încerce să-mi ceară permisul de a o face, și se apucă să-mi „pufăiască” în obraz, îmi vine să-i pocnesc o palmă, de să-i sară țigara dintre dinți, cât mai departe, iar eu să mă întorc brusc de la o asemenea creatură și să nu mă mai uit în urmă niciodată, cu gând să n-o mai revăd în vecii vecilor...

Dacă e să fiu sincer până la capăt, cu prima soție am divorțat anume din cauza unei nenorocite de țigări: a fumat, pe ascuns de părinți, până ne-am cunoscut, a mai rărit-o, cât ne-am întâlnit; după căsătorie, fiind gravidă, n-a mai luat țigară în gură (am stat de pază!), apoi, cât a alăptat pruncuțul nostru – parcă a uitat definitiv de urâtul obicei, însă, imediat cum l-a înțărcat pe Călin, și-a reluat „fumigația”, până mi-a otrăvit sufletul și n-am mai rezistat, m-am îmbolnăvit...

Ne-am plimbat cu Galina Grigorievna de la Catedrală, pe bulevardul Gogol, până la Piața Arbat. Eu am propus traseul – poate cel mai plăcut din această metropolă, atât de străină sufletului meu (pe parcursul celor aproape treizeci de ani, multe perechi de încălțări am rupt, pășind, de

obicei, pe acest bulevard, mai liniștit, mai poetic, dar și mai misterios, pentru că anume prin aceste locuri se află și casa, în care a murit scriitorul Nikolai Gogol, de fapt, nu murise cu adevărat, ci doar căzuse într-un somn profund, pentru că la deshumare a fost găsit cu fața în jos în sicriu...) – dar câte alte și alte amintiri îmi provoacă, de fiecare dată, o simplă trecere pe sub teii rămuroși din spatele băncilor, mereu ocupate, de îndrăgostiți sau bătrâni...

Deoarece eu, la ora actuală, nu sunt nici „îndrăgostit” și nici „bătrân” (ghilimelele îmi aparțin, pentru că totul este relativ...), i-am tot povestit însoțitoarei mele despre necazurile, pe care le am cu spațiul locativ, încercând în fel și chip să-i sugerez, că aș dori să mă stabilesc, măcar pentru câteva luni, la „dacea” ei, din regiune...

Din cauza asta am făcut abstracție de faptul, că și-a aprins din nou o țigară, apoi, a tot fumat, tot drumul, „țigară după țigară”, tot aprinzându-le una de la alta...

Mi-a povestit că are o casă grea, că ține circa douăzeci de „vietăți” (așa s-a și exprimat: „jivnosti”) în apartament, chiar dacă e vorba de un bloc solid, din centru, de pe malul râului Moscova („stalinski dom”), la etajul cinci, trei camere decomandate... Câini și pisici! Fără de stăpâni... Sau aruncați (alungați) de către aceștia în stradă... Unii betegi, pe alții i-a salvat chiar ea de sub roțile mașinilor, care circulă prin Moscova cu viteză nebună... Unele dintre „vietăți” i-au fost aduse acasă, la ușa apartamentului, de niște copii sau bătrâni, din milă pentru „frații mai mici”, neajutorați, știind că ea „Baba Galina”, n-o să-i refuze... I-a mers vestea, că este „maica tuturor câinilor și pisoilor vagabonzi din Moscova”... Deși, după ani, nu-i chiar bătrână, o fi având cel mult cincizeci de ani, dar fața-i plină de riduri, îngălbenită, probabil, de fumul de țigară, lunguiață, cu ochii și ei de culoare cenușie... O umbră!

Toată făptura ei mi s-a părut, de la bun început, o umbră... Un pardesiu strâns la mijloc cu un colan, la maximum, un fel de personaj gogolian...

Și mi-a mai relatat, că, din cauza vietăților din apartament, este nevoită să muncească în trei locuri, ca să le procure hrană, deși este doctor în știință... N-a mai precizat „în care știință”...

Posedă un vocabular foarte rafinat, inteligent, de „vechi intelectual rus”, cum se spune și care este foarte prețuit în Rusia, inclusiv mie îmi

place cel mai mult să stau de vorbă cu asemenea reprezentanți ai inteligenței, de la care întotdeauna ai ce învăța. Pentru că este vorba de o castă aparte, deosebită, ermetică, de nepătruns, și dacă am rezistat atâta amar de vreme în Rusia, apoi, trebuie să recunosc, am făcut-o de dragul contactelor solide cu această „castă” a intelectualilor ruși, care m-au acceptat, spre invidia unor conaționali de-ai mei, care m-au învinuit, că „m-am vândut rușilor”, că m-am făcut „k.g.b.”-ist, că... Alți prieteni mă invidiază, că am avut noroc în viața mea de mai mulți oameni, mai ales dintre artiști, cu care am colaborat și de la care am „moștenit” până și darul de a scrie și a picta... E adevărat: am avut și mai am câțiva maștri, de la care am învățat și continui să învăț, ceea ce n-am întâlnit nici într-o școală sovietică, pe care am absolvit-o: am trecut aproape prin toate posibile, de la școala medie din Cernăuți, până la Academia de Teatru din Moscova, unde m-am aflat aproape patru ani la doctorat, deși nu mi-am susținut teza, din motive politice...

Iată, acum pășim pe celebra stradă Arbat („Starîi Arbat”), la fiecare pas întâlnim pictori ambulanți, care ne propun să le pozăm, să ne facă portretul, pe loc, pentru câțiva bănuți...Unii dintre ei, bârboși sau mai puțin bârboși, or fi fiind de un real talent, după desenele afișate în jurul șevaletelor...

- Și fiica mea, Mașa, este pictoriță...

Iată o noutate, care mă interesează, care m-a intrigat chiar, venind pe neașteptate.

După Teatrul „Vahtangov”, Galina Grigorievna face un gest cu mâna, cotim la dreapta și pe o străduță necunoscută mie ne oprim în fața unei bisericuțe, ca o jucărie...

- Hram na Peskah...

Adică, Biserica pe Nisipuri. Probabil, o fi fost înălțată, la început, pe un val de nisip...

Intrăm. Ne închinăm în fața icoanelor. La pangar Galina Grigorievna șușotește un timp cu călugărița, care vinde lumânări...

Admir icoanele vechi, rusești, adevărate, care îmi plac atât de mult! Dar mai ales observ, că pictura murală este proaspătă...

- Mașa a lucrat un timp aici...

Și mă ia la braț, și mă conduce sub o arcadă, și ne îndreptăm privirile în sus... Un grup de sfinți, cu chipuri foarte vii... Cu veșminte zugrăvite minuțios, până la cele mai mici detalii...

„Dacă Mașa a pictat, cu mânuța ei, aceste ființe divine, atunci chiar că îmi doresc foarte mult s-o cunosc, de pe acum am și îndrăgit-o...”

Vocea lăuntrică s-a înduioșat, și-a „expus părerea”, bine că n-a străbătut la suprafață!

Galina Grigorievna îmi povestește câte ceva despre realizările fiicei sale, lăudând-o cât e de talentată, dar tot atât și de leneșă; că pe lângă acest lăcaș a mai pictat undeva în Tatarstan și în regiunea Moscova, dar un părinte-arhimandrit, cică, ar fi înșelat-o la bani, cu trei sute de dolari... A avut și o întâmplare tristă: a căzut de pe schele, are probleme cu coloana vertebrală de atunci, stă mai mult acasă, pictează icoane, pe lemn, după tehnologia veche; a elaborat, sau e pe cale să elaboreze, un manual de tehnologie... Că tehnologia veche de pictare a icoanelor rusești, de la Rubliov încoace, a fost uitată, neglijată, abandonată, iar fiica ei, odorul ei, Mașa, a redescoperit-o! La început, dimpreună cu tatăl ei, de la care a învățat cel mai mult, deși a făcut și ea studii, trei ani la rând, la Institutul „Surikov”, pe care l-a abandonat în ultimul an... De vină e moartea subită a tatălui ei... Mereu s-a tot exprimat „tatăl ei” și niciodată n-a rostit „soțul meu”, posibil, n-au fost căsătoriți oficial... Dar asta nu mă interesează pe mine, nu trebuie să mă intereseze, doar fătucă...

La un moment dat, îmi amintesc, cu surprindere, că prietenul meu, un bătrânel cam zăpăcit de felul lui, de aproape optzeci de ani, care își bea întreaga pensie în primele trei zile ale lunii, apoi postea, mi-a aruncat o frază, ciudată: „Plec la „dace”, s-o f... pe Galina, apoi și pe Mașa ei, dacă am s-o pot...” Nu i-am acordat atunci nici o atenție, abia acum îmi dau seama despre cine era vorba... Și el „doctor în știință”, nu mai știu de care...

Într-o curticiă interioară, elegantă, un adevărat colțișor de „rai”, stăm pe o bancă, Galina Grigorievna fumează în voie, iar eu îi mai povestesc „de-ale mele”. La despărțire, nu știu ce-mi veni, că i-am oferit (cu autograf) volumul meu „Altarul Muzelor”, pe care îl aveam rezervat pentru fiul lui Emil Loteanu, Emil-junior, pentru că această carte a mea, cel puțin o jumătate din cele aproape cinci sute de pagini, conține o

încercare de monografie despre celebrul cineast și poet, care ne-a părăsit recent...

M-am scuzat, într-un fel „ceremonios”, că pe copertă (în alb-negru) este portretul autorului cărții, și nu al protagonistului, a protagoniștilor, deoarece mai sunt și alte figuri cunoscute în cartea mea, precum cea a șugubățului Constantin Constantinov – „Chirițoiaia basarabeană” și alții...

O conduc pe Galina Grigorievna până la cea mai apropiată stație de metrou și... rămân în așteptare...

A doua zi am invitat-o pe Mașa la o plimbare. I-am propus să-l vizităm, la atelier, pe pictorul Mihail Bețianu, despre care, la sigur, ea n-a auzit...

Am convins-o cu greu, dar am fost insistent și chiar a acceptat. Ne-am întâlnit „la bară”, adică, la metrou, în capul scării rulante. M-a recunoscut imediat, deși barba mea acum este sură (albă!), în comparație cu „bărboiul” (negru, ca smoala!) de pe coperta volumului „Altarul Muzelor”...

Ce ființă simpatică!

De 25-30 de ani... Cu părul lung (în vânt!), slobozit peste umeri, cum se purta Sofia Rotaru, la primele ei apariții scenice, îmbrăcată în pantaloni negri și o scurteică de piele naturală...

Hainele cam atârnă pe trupu-i destul de firav, ca să nu spun „slăbănog”, dar pentru o tânără taman așa îi stă cel mai bine...

Desigur, i-am sărutat mânuța, chiar la metrou, ca semn că mi-a plăcut, dar n-a prea înțeles gestul meu, chiar s-a uitat în jur, dacă n-a râs nimeni. Dar n-a râs...

Pentru că ne-am dat întâlnire la stația de metrou „Proletarskaia”, peste doar câteva minute am sunat la ușa lui Bețianu. Amfitrionul ne-a deschis imediat, deși, în sensul „particular” al cuvântului, însemna după aproape o jumătate de oră – cam atâta durează „descarcerarea” ușii de la intrare, de la etajul doi, al picturului, care se teme mereu de hoți, spărgători, violatori, șarlatani și alte soiuri de „specialiști”, care bântuie, de la o vreme, pe la ușile moscoviților, ziua-n amiaza mare...

Trebuie să recunosc: eu m-am oprit „pentru o singură noapte” la prietenul mei de-o viață, Mihail Bețianu, și el este foarte cointeresat, ca această „noapte” să nu dureze, decât 2-3, căci uneori s-a tot întins până la o lună de zile...

Al doilea moment important: e nevoie să descriu puțin ușa de la intrare a apartamentului-atelier a pictorului, care se compune din cel puțin trei rânduri... Primul – o ușă de lemn, obișnuită, „ca la toată lumea”, de la scara comună, cu lift, după care urmează un fel de zid dintr-un cadru de metal masiv (numai șine de la tramvai lipsesc...), cu bare și unghiuri sudate între ele într-un mod ciudat, întortocheat, care „clănțnesc” unele peste altele, încheindu-se printr-un sistem de zăvoare, chingi, lanțuguri și proptele extrem de greu de memorizat „care după care” se aplică; după asta urmează a treia ușă, „interioară”, din lemn, dar și ea cu 3-4 încuietori, una mai complicată decât alta, ca la final să mai fie coborâtă (sau ridicată, după caz) o lodbă grea – o jumătate de trunchi de copac, cu tot cu scoarță, cioplită grosolan cu toporul, care se proptește în două cuibare laterale...

Deși am ieșit de la dânsul cu doar zece minute în urmă și l-am prevenit (l-am rugat!) să nu se „baricadeze” după obișnuință, că voi reveni în scurt timp, cu „mândruța”, nu m-a ascultat...

După soneria apăsată (butonul) insistent, mai întâi a urmat întrebarea, cu glas alarmat:

- Kto tam?

Adică: cine-i acolo?

M-am răspuns, în timp ce o țineam pe Mașa de mână, ca să nu fugă înapoi pe scări...

Am simțit o fosăială, un fel de „cercetare atență, minuțioasă” prin „vizorul” ușii, nu unul obișnuit, „de casă”, ci un fel de ochi asemănător cu cel de la măștile de gaze, cu ochiul „tulbur”, ca să nu mai vezi nimic de afară, dar nu mă mai apuc să-i descriu și construcția, pentru că s-ar putea să ne prindă noaptea, iar eu „mi-am cerut voie”, de la mămica fetei, pentru „o oră”...

A răsunat a doua întrebare, cu o voce mai melodioasă:

- Tu ești, Mișule?

- Eu-eu, Mihaile!

Cam aceasta este „parola” noastră moscovită. După care a urmat procedura de „descarcerare” a ușii (ușilor!), pentru care trebuie să ai nervi destul de tari, ca să rezisti...

- Prohodite! Milosti prosim...

Adică: intrați! Pofțiți...

În prima clipă însoțitoarea mea s-a cutremurat ușurel, dar cum o țineam strâns de mână, n-a avut chip de scăpare și am intrat împreună într-un hol destul de spațios, dar îmbâcsit cu câteva frigidere, printre care unul marca „Moskva” – o raritate, chiar și în casele rușilor, pentru că este în stare să consume atâta energie electrică (tot mai scumpă!), cât produce o hidrocentrală...

Scânduri și șipci prin colțuri, șasiuri, rame și, desigur, armatură – vergi de metal, groase, de două degete, până în plafon, unele îndoite, din cauza lungimilor neadecvate și... câteva bucăți de șină de tramvai, n-am mințit... Toate așteaptă, de câțiva ani buni, să fie transportate la „dace”, adică, la locul viitoarei case de vacanță, undeva în preajma celebrei localități Abramțevo – patria pictorilor din regiunea Moscova...

Nu ne-am oprit prea mult în hol, doar ca să ne scoatem încălțările – obicei strict obligatoriu pentru toată lumea, apoi să ne punem niște papuci de casă, vechi și peticiți, din pâslă, un fel de „botine rusești” cam din secolul optsprezece, înainte de a păși în „sfânta sfințelor” a pictorului...

Dar să nu ne grăbim: mai întâi să-l descriem-prezentăm pe Maestru, care de fiecare dată, inclusiv pentru vechii săi prieteni, produce câte o surpriză, prin aspectul său exterior... M-a șocat pur și simplu și pe mine, însă până acum am tăcut, preocupat cu fătuca de alături, care privea totul în jur, și mai ales spre Mihail Prokopievici, după cum s-a prezentat, dacă nu cu o expresie de frică, atunci cel puțin cu o alarmă în priviri, greu de ascuns...

Pletele-i lungi, pe jumătate înșurite, care n-au mai fost tunse de pe când evadase din Siberia, unde s-a trezit, imediat după război, deportat împreună cu părinții săi și ceilalți (mulți!) frați și surori, de obicei, împletite în două coșite și „aruncate” la spate, acum i se „îmbârligau” în vârful capului, sub formă de două coarne, puțin răsucite „în jurul osiei”, supravegheate deasupra frunții de un cozoroc, de culoare roșie-aprins, fixat după urechi, cu două panglicuțe, de aceeași culoare...

Două perechi de sprâncene, late „de două degete” (nu exagerez!), trase cu cărbune (desigur, cu bețișoare de cărbune, cu care se schițează, de obicei, contururile unei viitoare compoziții sau a unui portret pe o pânză întinsă pe un șasiu...), sub care „joacă periculos” doi ochi, chiar

mai negri decât cărbunele, scânteietori, puțin bulbucați, cu gene lungi, „întoarse pe dos”, ca la muierile care fac „bulevardul”...

Pomeții obrazului, proeminenți, cu o piele „smolicioasă”, ca să nu spun „șigănească”, puțin atinsă de pudră sau chiar de ruj, se adâncesc imediat în barba-i bogată, cam încălцитă, dar „încălцитă artistic”, adică, slobozită neglijent pe piept, în două fuioare, care spre vârful se simte, pur și simplu, că au fost recent răsucite pe deget...

Umeri lați, sportivi, modelați de topor (în Siberia a muncit și la tăiatul pădurilor, în taiga!), două lăboaie „ca de urs”, goale până sus, desigur, păroase peste măsură, ca și pieptu-i bombat, dezgolit, deoarece de la brâu în sus nu mai poartă nimic, decât o „jiletcă” zoioasă, fără de nasturi, dintr-un material greu de identificat...

O pereche de pantaloni vătuiți (nu râdeți, vă rog!), încinși cu o funică, un fel de curmei, poate, chiar împletit din coajă de tei (rima este absolut întâmplătoare...) – murdăriți „artistic” cu toate nuanțele posibile și imposibile ale vopselelor de ulei...

Mândrețea de „pantalonași” este vârâtă într-o pereche de cizme clasice rusești, de „kirză”, adică, de „parusină”, din cele soldățești, care rezistă, de obicei, dacă e cazul – de la Moscova și până la Berlin...

Acum, după ce am „făcut cunoștință” cu amfitrionul casei, să-i privim și tablourile, unul dintre ele chiar „ne aștepta”, cu fața întoarsă la perete...

- Poate să vă citesc mai întâi un sonet...

- Nu-nu-nu!, am sărit eu cu gura, știind prea bine ce înseamnă „un sonet”, adică, într-adevăr, câteva zeci, dacă nu chiar câteva sute, din cele circa șase-șapte sute, pe care le are „depozitate” în atelierul de pictură, toate trase pe „un calup”...

Dacă îi permit să înceapă cu sonetele, nu mai ajungem la pictură, și a și trecut de-acum o oră, ora cersită de la mama fetișoarei, prin telefon...

Se posomorește la față, se uită rău la mine, ca un dulău încolțit de o fiară mai puternică și mai periculoasă, dar, totuși, întoarce tabloul cu fața spre vizitatori...

„Maestrul și Muza”...

Un atlet – adevărat munte din mușchi însângeați, așezat pe un vârf de stâncă, ținând, strâns, între genunchi, o felină blondă, o fătucă subțirică, întoarsă cu spatele spre spectator, cu două fese gigantice, în comparație

cu trupușoru-i puținel... Dar cum îi ard ochii de plăcere titanului, presupusului Hercule, pictat cu atingeri grosolane de penel, cu contururi negre, aproape de grosimea sprâncenelor autorului compoziției...

Pânza este enormă, de cel puțin un metru și jumătate pe verticală și de peste un metru în lățime, dar cu toate acestea, corpul gigantic al figurii pictate „iese” nu știu cum din cadru, adică, proporțiile, compoziția în ansamblu, unele forme ale torsului – toate sunt mult prea exagerate, provocând o senzație de suprasaturație, atât de mușchi, de culoare, de linii... Mai ales că diferența, contrastul dintre cele două făpturi, zugrăvite, anume zugrăvite, și nu pictate cu meticulozitate, este izbitoare, lipsită de o anume logică, deși, nu-i vorba de un fel de naturalism frontal, căci întreaga lucrare, într-adevăr, are un aspect poetic, e originală, inspirată chiar, dar hiperbolizarea extremă a chipurilor pictate ar putea să placă, până la un anumit moment, după care, la sigur, provoacă un fel de insatisfacție, greață chiar, adică, totul ce e mult prea mult într-un tablou, îți bulversează privirile și...

Trag cu ochiul spre fătucă de lângă mine, așezată pe un divan (stau lângă ea) și observ în ochii ei, căprui, puțin bulbucăți de uimire, un început de spaimă... Să nu creadă cumva, că am adus-o la un pictor nebun...

- Mihaile, te rog să mi-l pui, după acesta, pe „Paganini”...
- Da cum ți-a plăcut?
- E genial! Ești genial...

Cuvintele pentru mine nu mai înseamnă nimic, nu mai pot exprima adevărul, în această casă, în acest studiu... E de ajuns să „uit” cumva, pentru o clipă, cuvântul „genial”, și nu mai văd alte și alte tablouri, sunt „pățit”, am o experiență de peste treizeci de ani, de când îl tot vizitez pe Mihail Bețianu, de pe când a apărut la Chișinău, doar pentru câțiva ani (venind din... Alma-Ata), apoi „pogorând” la Moscova, pur și simplu „catapultat” din Basarabia, unde i-a scandalizat și alarmat pe toți pictorii locali, chiar și pe ministrul culturii, după ce și-a prezentat lucrările la sediul Uniunii Artiștilor Plastici din R.S.S.Moldovenească, printre care și portretul faimoasei cântărețe Maria Bieșu, nudă, doar cu o păsăruică în palmă... Ușile celor două săli minuscule de expoziție ale uniunii au fost în acele zile smulse din țâțâni, atâta lume, mai ales noi, studenții, am năvălit să-i admirăm lucrările! O adevărată revoluție, care s-a încheiat,

peste doar câțiva ani, ca toate revoluțiile de pe pământ, cu o perioadă de „retragere”, ca să nu-i spun „reacție”, „persecuție”, „regres”, sau chiar „gulag” – formulă care nu-i prea place altui artist plastic, Nicolae Guțu, moscovit, dar și bucureștean, chiar născut în „gulag”, în regiunea Tiumen, din Siberia, unde au fost deportați viitorii săi părinți, tot după război, Marele Război...

Pe Mihail Bețianu – pictorul și poetul, trebuie să-l tot minți, fără întrerupere, de câte ori își prezintă lucrările sau își citește-recită sonetele, altfel te alegi cu bucluc, ori se poate întâmpla să-i părăsești casa bătut măr... Sunt pățit!

Dar asta nu poate înțelege o fetișoară rafinată, o moscovită de viță veche, precum este Mașa.

Deoarece n-a rostit nici un cuvânt, n-a scăpat nici o exclamație invitata mea, înainte de a scoate din „depozit” – un colț, de fapt, o bună jumătate din spațiul camerei de aproape douăzeci de metri pătrați, despărțit printr-un perete din foi de placaj, cu o ușă, tot „blindată”, prietenul meu se cam foiește, până la urmă, îmi face un semn, să ies pentru o clipă în antreu, după care închide ușa strâns, sărind pur și simplu la mine, cu „gura”:

- De unde-ai luat-o, Mișule? Fără de cur și fără de țate... Aveam o părere mult mai bună despre tine înainte vreme...

- Doar n-am de gând să mă însor cu dânsa...

- Nu-u-u?

- O văd și eu pentru prima dată în viață...

- Da ai frecat-o oleacă?

- Mihaile! Doar ți-am spus, că o văd pentru prima oară...

- Să nu te însori cu dânsa, până n-ai s-o...

Și îi spune direct, pe „maldavenește”, desigur...

- Nu! Nu! Nu...

- De fapt, nici n-ai ce freca...

L-am tras de mână (ca să-l tragi de barbă, Doamne, ferește, nu-ți permite!) și am intrat din nou în salon-studiou-atelier.

Mașa stătea pe divan, neclintită, și mai speriată ca înainte. Cu greu am reușit s-o rețin, promițându-i, în șoaptă, la ureche, că mai departe o să privim lucrări mai puțin violente... Altă „comparație”, deocamdată, n-am găsit în tot vocabularul meu, de „doctor în studiul artelor”, adică, doctor

fără de patalama, deoarece nu mi s-a permis să-mi susțin teza, din cauza „sadistului vesel”, profesorul-stalinist, care m-a „prăvălit”, de două ori, la „istoria filozofiei” și cu care am intrat într-un conflict răsunător la Academia de Teatru din Moscova...

Compoziția „Paganini”, după părerea mea, este cea mai reușită lucrare a plasticianului Mihail Bețianu. Mai întâi, pentru că face parte dintr-un șir de compoziții, originale, din prima sa perioadă de creație, din tinerețe. A admirat-o și a apreciat-o mult chiar poetul Evgheni Evtușenko, în timpul unei escapade „poetice” la Chișinău, unde Bețianu l-a convins să-l viziteze, într-un subsol, de fapt, într-un adăpost antiatomic, de pe strada Armenească, unde i s-a permis, temporar, să se adăpostească, din lipsă de spațiu locativ...

Lucrarea „Paganini”, acum în fața noastră, îi provoacă invitatai mele un început de zâmbet în colțul gurii. Este, totuși, o performanță!

Un bătrân bizar, gol până la brâu, încovoiat sublim, ca o salcie în vânt, abia atinge arcușul de vioara-Muză... Chiar este o Muză vioara – un trup alungit de fecioară – au nu se aseamănă întocmai chipul unei copile cu liniile armonioase ale unei viori? Și Maestrul, într-o clipă de inspirație totală, „arcuiește” printre sâni Muzei, pe care o „ține” sprijinită cu tâlpițele-i rozove sub bărbia sa, cu fața în sus, exact ca pe o vioară adevărată... Poate că ea țipă de durere, poate, de plăcere... Oricum, întreaga atmosferă a tabloului, rezolvat pe orizontală, din care cauză cele două corpuri umane vibrează ele însăși, provoacă un șir de emoții. Pozitive! Tragismul vioristului – pletele-i zbuciumate, ochii aproape ieșiți din orbite, nervozitatea mâinilor, mai ales, cea dreaptă – toate aceste elemente compoziționale și stări extremale formează un contrapunct, căruia i se supun celelalte elemente, lirice: înduioșarea atât de plastică a corpului feminin, absorbit de acordurile muzicale...

De câte ori am tot admirat această lucrare, pe care eu o prețuiesc cel mai mult și care este, obiectiv, un vârf în creația lui Mihail Bețianu, de atâtea ori am tot descoperit câte ceva nou, inedit, fulminant. Poate, de data asta, o fi fiind de vină și Mașa, care continuă să privească tabloul, șocată de curajul autorului, poate, de obrăznicia penelului său... Să simți, „pe viu”, cum cineva îți „cântă”, cu arcușul incandescent, peste sâni, nu-i chiar plăcut, mă gândesc, dar tac, pentru că și invitata mea nu scoate, nici

de data asta, nici un cuvîntel din gură. Buzele-i, destul de subțiri, le ține strâns, aproape încleștate, ca nu cumva să rostească o vorbă...

Amfitrionul casei, al acestui ciudat atelier de creație, în care mai stau stivuite sute de alte pânze, unele de dimensiuni mari, de aproape trei metri pe verticală, tot „danzează” de pe un picior pe altul – o deprindere, probabil, din anii tinereții, siberieni, pentru a nu îngheța pe loc, la o temperatură mai joasă de cincizeci de grade; începe să se enerveze, barba îi tremură, ochii privesc haotic în jur...

- Genial!!!

În fața compoziției „Paganini” nu-mi pare rău să rostesc un asemenea cuvîntel de apreciere – adevărat balsam pentru susținerea spiritului creator al autorului, căci singurătatea lui nu mai are un alt alean...

Mașa îmi strânge mâna, pe ascuns, posibil, este un semn, că i-a plăcut și ei tabloul, se foiește puțin pe divan, în timp ce Bețianu mai scoate o „capodoperă”, precum îi place s-o numească...

„Magadanskaia Madonna”, adică, „Madona din Magadan” – un nud de femeie, de o frumusețe sclipitoare, răsturnată pe un mal de piatră, în munți...

Ambii suntem străfulgerați de o săgeată de foc! Liniile armonioase ale „îngerului blond” vibrează extrem de potrivit cu starea naturii. Totul nu-i decât o simfonie interpretată de zeci și sute de muzicieni în extaz...

Și ca să ne impresioneze și mai mult, ca să ne „deie gata”, cum se spune, Bețianu mai scoate o lucrare, „Maternitate”, la care eu mă „strâmb” puțin la față, dar pe ascuns, să nu mă observe autorul, din cauza proporțiilor mamei și a copilului, vizibil exagerate...

Dacă ne-am fi oprit la „Madona din Magadan”! Acum, simt că și Mașa este pur și simplu revoltată, deși tace în continuare, dar ochii ei îmi vorbesc...

Se ridică. În spatele nostru, pe perete, atârnă o reproducere, tipărită destul de reușit, după „Madona cu pruncul” de Buonarroti Michelangelo. Speram să n-o „observăm”, dar alta este „părerea” lui Bețianu: ne tratează cu o ploaie de fraze exaltate, din care, în cele din urmă, concluzionează:

- Priviți atent, madona mea este mult mai reușită decât a lui Michelangelo! Și rostește numele celebrului maestru italian într-un fel

ciudad: Michealeangelo... Și țopăie în jurul nostru, și ne „demonstrează”, că italianul a „greșit” aici și acolo, la proporții...

După asemenea „acces” nu ne-a „tihnit” nici lectura celor trei sau patru sonete, pe care ni le-a propus, de dat asta, „poetul”, mai „tare” decât Petrarca, Dante și Shakespeare, luați împreună. Este propria părere a lui Mihail Bețianu despre arta sa de „sonetist”, pe care o declară, de fiecare dată, fără nici un pic de menajament...

Nu mai servim „ceaiul”, cu care ne aștepta Marina, soția pictorului, la bucătărie – o rusoaică îndrăgostită de „Moise” – iată că am găsit comparația cea mai reușită a prietenului meu: cu celebra sculptură a lui Michelangelo „Moise”...

N-am mai lăsat nici o semnătură în „cartea de impresii” a pictorului – ritual obligatoriu pentru absolut toți vizitatorii săi...

Nici nu ne-am luat măcar „ziua bună”, căci ne-am pus încălțărilor (eram să evadăm în papucii de casă!) și cum ușa de la intrare s-a dovedit a fi „desferecată” (rar când se întâmplă așa ceva!), am coborât amândoi, în fugă, pe scări și am tot alergat prin curți, aiurea, până am dat peste o bancă liberă, ne-am așezat, izbucnind amândoi simultan în râs, după care Mașa și-a aprins o țigară...

- Acum hai să mă conduci la metrou...

Cu atâta m-am ales. Nici măcar nu mi-a permis să-i sărut mânuța, la despărțire, în stația de metrou, la „bară”...

În schimb, maică-sa, Galina Grigorievna, când am căutat-o la telefon, peste o jumătate de oră, ca să mă conving, că Mașa a ajuns acasă cu bine, m-a invitat să locuiesc la ei, la „dace”... „V liuboie vremea i na liuboi srok...” Adică, „oricând îmi poștește inima și pentru un termen nelimitat...”

Astfel l-am eliberat de o povară mult prea grea pe Mihail Bețianu și m-am stabilit, pentru câteva luni, în regiunea Moscova, într-o localitate, cu o denumire ciudată, greu de memorizat...

Cele câteva luni (trei-patru?), de la sfârșitul verii, până la începutul iernii, le-am petrecut la „dace”, într-o singură totală, finalizând trilogia mea poetică „Basarabia Martiră”, unele texte, chinuitoare, scriindu-le, pur și simplu, din nou...

Peste un an, la București, am primit un plic de la Galina Grigorievna, în care am descoperit un petec de hârtie, cu o singură frază: „Priezjaite v

liuboie vremea...” Adică, „Puteți sosi din nou când vă poștețe inima...” Și mai urma o urare: „Hristos voskres!”, adică, „Hristos a înviat!”, pentru că era taman în ajunul sfințelor sărbători de Paști...

Am ajuns din nou la Moscova abia pe la mijlocul lunii septembrie. Vocea Galinei Grigorievna, la telefon, mi s-a părut cumva schimbată, aproape că n-am recunoscut-o. Mi-a „bolborosit” că „situația izmenilasi”, adică, „situația s-a schimbat” și nu mai știe cum să procedeze cu mine, cu invitația de a mai locui la „dace”...

Fiindcă am sosit, ca de obicei, cu trenul de la Cernăuți, și am ajuns la Moscova (prin Lvov!) la ora cinci, în zori, toată ziua am tot „bântuit” prin marea capitală, mi-am procurat o cartelă telefonică, am tot dat telefon după telefon vechilor prieteni sau cunoscuți, l-am „prins” până și pe consăteanul meu, regizorul Eugen Lati, care mi-a răspuns imediat, că nu mă poate caza nici pentru o noapte, pentru că de o jumătate de an s-a oploșit la dânsul actorul Ion Arachelu – „zaslujennii artist”, adică, „artist emerit”, care, cică, bea mereu, zi și noapte, nu-l poate da afară. Desigur, pe Mihail Bețianu nu l-am mai deranjat, după acea vizită de pomină...

Am ajuns cu metrourul la stația „Kropotkinskaia”, am intrat în „Hram Hrista Spasitelea” și m-am tot rugat Bunului Dumnezeu, până mi s-au împăienjenit vederile... Mai ales m-am rugat să mă ajute, ca să-mi găsească un loc de dormit...

Pe la apusul soarelui am cutezat s-o caut din nou la telefon pe Galina Grigorievna: eram disperat, cu gând că voi rămâne peste noapte în stradă... Cu lacrimi în ochi, i-am recunoscut, că m-am rugat o jumătate de zi în Sfânta Biserică, inclisiv pentru sănătatea ei și a fiicei sale... Mi-a răspuns, în cele din urmă, că taman sănătatea Mașei este cauza refuzului de a mă primi la „dace”, dar dacă insist atât de mult și într-adevăr n-am găsit o altă variantă, mai „realistă”, chiar așa s-a exprimat, atunci, peste o oră s-o aștept la Gara Iaroslavskaia, de unde vom lua trenul electric spre „dace”, că tot n-am reținut denumirea localității, care, între timp, la București, mi-a zburat din memorie...

Am observat-o de departe, cu ochii mei cam miopi...

Stăteam la coadă, la una din numeroasele case de bilete.

Tot cu țigara între dinți, tot cu același pardesiu, lung până în pământ, dar și mai șifonat, de parcă l-ar fi „rugumat” o vacă, apoi l-a „bălegat”...

Cu fața înnegrită de suferință, încât m-am cutremurat, abia dacă am găsit puteri să-i spun:

- Zdravstvuite...

- Deni dobrîi...

Deși era de acum după apusul soarelui, aproape întuneric...

Trenul nostru avea să plece peste câteva minute, de la linia 13, destinația Monino, numai că noi vom coborî ceva mai înainte de stația terminus...

Cu greu am găsit două locușoare, alături, ni le-au oferit doi tineri, un flăcău și o fată, probabil, ne-au observat fețele adumbrite de o tristețe profundă, poate că și hainele noastre mult prea sărăcăcioase i-au făcut să se ridice...

Un timp am călătorit fără să scoatem o vorbă, deși eu mereu am deschis gura, s-o întreb câte ceva, din politețe, despre sănătate...

După Gara Mîtișci mi-a șoptit, cu glas sugrumat de durere:

- Moia Mașa soșla s uma...

Adică, „Mașa mea și-a ieșit din minți...”

La orice puteam să mă aștept de la această femeie, de la aceste două ființe, dar o veste atât de îngrozitoare, pur și simplu, nu-mi intră în cap...

Scoate dintr-o poșetă, dintr-un fel de sacoșă zoioasă, un vraf de pagini xeroxate, cu sumedenie de cifre și termeni tehnici, spre care se apleacă, deși lumina din plafon e destul de slabă, de obicei, toată lumea din vagon moțăie la o oră ca aceasta...

Încerc să descifrez câte ceva din conținutul filelor ciudate, dar mă „depistează” imediat și chiar se întoarce de la mine, cu trei sferturi, deși nu prea aveai unde și cum să te ferești într-o asemenea aglomerație...

Cam peste o oră coborâm la stația noastră, cu denumirea Za... Și n-am reușit, nici de data asta, s-o memorizez până la capăt: i-am luat, mai mult cu forța, a doua sacoșă, un fel de sac de campanie, un rucsac, vechi, de „când lumea”, care se dovedi a fi destul de greu, chiar foarte greu, căci mi l-am aburcat imediat în spate – o fi fiind burdușit cu cutii de conserve, după zornăitul specific...

Ne-am îndreptat spre „dace” pe un traseu mai puțin cunoscut, ceva mai luminat – unde și unde pâlpaie câte un felinar, pe stâlpi, căci eu, de unul singur, de la stație o apuc pe marginea râpei, de-a lungul terasamentului căii ferate și ajung la porțița căsoaiei în cel mult douăzeci

de minute, dacă nu dă peste mine o haită de câini, sloboziți de către stăpânii lor în toiul nopții... Dar câini ceva mai blânzi, decât javrele „comunitare” de la București, care m-au mușcat de cel puțin patru ori, deocamdată... Dulăii, căci sunt, în special, câini-lupi, din regiunea Moscova încă nu și-au încercat colții de pulpele mele, poate, m-or fi „stimând”: le mai aduc, uneori, de la Moscova, oase, de la mesele celor bogați...

Galina Grigorievna pășește înainte, pe o cărărușă, pe care mai mult o dibuie, decât o cunoaște, din cauza asta ne mișcăm foarte încet, simt, totuși, că alta este cauza...

Și reia vorba, din tren:

- Vot tak, dorogoi Mihai...

Pe toți rușii, dar, absolut pe toți, pe parcursul celor treizeci de ani, i-am deprins să-mi spună pe numele meu adevărat, românesc, și nu Mihail, sau Mișa...

Adică, „iată, cam asta e, dragă Mihai...”

- Moia Mașa prosto soșla s uma... Ona na dace, vî eio uvidite...

Pășesc pe urmele ei, dar, parcă, pășesc în hău, nu mai simt pământul sub picioarele mele...

Adică, „Mașa mea pur și simplu și-a ieșit din minți... Se află la „dace”, ai s-o vezi...”

Tăcerea mea, în continuare, ar fi însemnat ori că nu-i dau crezare, ceea ce era cam adevărat – prea de tot mi s-a părut vestea ieșită din comun, sau, nu am nici o replică, pentru că n-o „stimez”, există la ruși un asemenea moment „delicat”, specific, mai ales, între bărbați, când te eșchivezi de la o beție...

Poate, o fi fiind vorba de o „beție a minții”?

Poate, bătrâna, la cei circa cincizeci de ani ai ei, s-o fi clătinat puțințel la minte, ca urmare a menopauzei: știu că multe femei trec foarte greu această perioadă din viață, unele chiar își pierd mințile cu adevărat, există și o statistică în rândul medicilor, m-am „documentat”, în legătură cu armeanca mea, cea de a treia soțioară, în urma „lunecării” ei m-am trezit în stradă, fără de viză de reședință, fără de nici un ban în buzunar, cu arhiva și biblioteca mea de scriitor sechestrată la cerdacul unui bloc – etajul tehnic – cu treisprezece etaje...

Își aprinde o nouă țigară, ne oprim pe o bârnă – un copac răsturnat de vânt – slobozim poverile jos...

După câteva „pufăituri” nervoase, îmi spune:

-Mașa a avut un prieten, de vârsta ei... Un coleg de clasă... S-au simpatizat din prima clipă, de prin clasa a cincea, când i-am schimbat școala, deoarece ne-am mutat cu traiul la adresa actuală... Un tânăr foarte simpatic, inteligent, dintr-o familie de vechi intelectuali, adică, „de-un rang cu noi”, cum se spune... Își petreceau întotdeauna timpul liber împreună, pe la sărbători îl invitam la mine, la masa festivă, căci pe timpuri organizam niște mese extraordinare, chiar la veranda căsuței noastre de aici, unde m-am născut, și eu și fratele meu... Organizam niște „ceaiuri” (în rusește – „ceaepitie” – destul de greu de tradus), cu cântece și dansuri, bărbații noștri cântau la armonică și chitară până în zorii zilei, când ieșeam cu toții, aburiți, fericiți, să întâlnim răsăritul soarelui... Cu timpul, prietenia dintre Mașutka mea și Vanecika – așa îl chema pe băiat, s-a transformat într-o dragoste adevărată, la care visează orice tânăr sau tânără... Eram foarte mulțumită, căci mi-am crescut și educat acest copil cu mari greutăți și lipsuri... Singură! Nikolai, tatăl ei, a fost un om adevărat, un pictor talentat, înzestrat cu har, de la Bunul Dumnezeu, dar s-a înfrățit, din tinerețe, cu paharul, care l-a dus la groapă, acum câțiva ani... Din cauza acestei patimi nici nu ne-am căsătorit, deși Mașa poartă numele lui de familie, care este un nume destul de cunoscut în lumea artelor plastice: a lăsat mai multe manuale pentru tinerii plasticieni, pe care le-a elaborat, de unul singur, mai ales, în domeniul artei monumentale și a zugrăvirii de biserici... Căci noi suntem o familie de creștini ortodocși pravoslavnici...

- Mi-am imaginat, altfel nici nu mai insistam...

- Și cum îți spuneam...

Urmează o pauză, în care își aprinde o nouă țigară...

- Mașa îl diviniza pe Vanecika... Nu mai exista nimeni pe acest pământ mai drag și mai minunat decât iubitul ei... Chiar ne-a abandonat și pe noi, părinții, adică, pe mine, căci tatăl ei, cu patima lui, a trăit ca un pustnic... Cămeruța, în care ai locuit astă toamnă la noi este a lui Nikolai. Și cartoanele pictate, de pe pereți, sunt „visele lui”, expresie a halucinațiilor, de care n-a mai scăpat până la sfârșitul zilelor...

Iată explicația ciudatelor compoziții, abia schițate cu vârful pensulei, pe niște cartoane enorme, cu care sunt capîtonați aproape toți pereții de la „dace”, jumătatea „veche” a casei, adică, a „izbei”, căci cealaltă jumătate, a fiicei Mareșalului, este o construcție modernă, spațioasă, cu etaj, din cărămidă roșie și albă, cu tot confortul... Diferența dintre cele două jumătăți ale „căsoaiei”, pe care nici „izbă” mai departe nu poți să-i spui, deși jumătatea cea „veche” a rămas în continuare „din bârne”, înnegrite de timp; dar nici palat s-o numești, dacă faci ocolul actualei construcții...

Cu desenele ciudate, înspăimântătoare, de pe pereți – niște monștri! – parcă m-am deprins, trebuie să recunosc, am dormit mereu cu becul aprins, toată noaptea, absolut toate nopțile, astă toamnă, mi-am montat un fel de „veioză” la capătul patului și dacă mi se întâmpla să dispară curentul electric – au fost vânturi mari, siberiene, care au doborât copaci peste linia de curent – atunci am avut pregătite din timp mai multe lumânări și un sfeșnic...

-Ca să fiu mai succintă... Întâi s-a prăpădit Nikolai, tatăl Mașei... L-am găsit aproape negru, în cămeruța lui, cu penelul în mână, pictase pereții din jurul patului, în care n-a zăcut decât o săptămână... Îl vizitam o dată la trei zile... I s-a oprit inima, brusc... La ultima noastră întâlnire, la care ne-am certat crunt, adică, la plecare i-am spus, că dacă nu se lasă de băut, n-o să-l mai hrănesc... Și am plecat la tren... Și am revenit peste trei zile... Era mort de tot atâta timp, cât am lipsit... Mașa a plâns foarte mult: ei au lucrat mereu împreună, și la pictarea bisericilor, și la elaborarea manualelor... Parcă s-a schimbat și la față după moartea lui Nikolai... Iar în primăvara aceasta, imediat după Sfintele Paști...

Și își aprinde o nouă țigară...

- Dar să ne pornim, am o presimțire proastă...

Chiar pornim, cu toate poverile în spate. Nici nu știu unde ne aflăm: la o jumătate de cale?

- Ultimii ani, patru-cinci, Mașa a trăit cu Vanecika împreună la „dace”. N-am insistat să se căsătorească, mă gândeam, poate o să-mi dăruiască un nepoțel, sau o nepoțică... Dragostea lor mi se părea o poveste adevărată, o poveste de iubire, fantastică, de care n-am avut eu parte... Dar Vanecika s-a îmbolnăvit. Pe neprins de veste. De o boală ciudată. Necunoscută. Părinții l-au purtat pe la toate spitalele, a fost

internat și la „Kremliovkā”, spitalul cel mai bine dotat, rezervat doar celor „aleși”, care se rânduiesc între ei, la Kremlin, dar nu i-a servit la nimic, nici măcar nu i s-a stabilit un diagnostic ferm... Vanecika a murit, la 28 de ani, pe patul-divan din camera mea... Mașa l-a îngrijit până în ultima clipă. Dar acea „ultimă clipă”, cum se spune, s-a dovedit a fi fatală pentru dânsa, pentru noi toți... Ea n-a mai dorit să se despartă de iubitul ei, nici mort! Trei zile și trei nopți a stat culcată lângă trupul lui, învinețit, în descompunere... Așa am găsit-o, îmbrățișind o umbră... Cu greu i-am descleștat degetele din carnea lui, am chemat câțiva vecini, i-am adăpat cu vodkă, pentru curaj, căci eu nu mai eram în stare să mai fac nimic, apoi au sosit medicii, miliția, părinții lui Vanecika... De o jumătate de an Mașa nu mai știe pe ce lume trăiește... Nu-i decât o umbră și ea... Unicul gând, care o urmărește fără încetare, e să-și pună capăt zilelor, să se sinucidă... Îmi spune mereu: „Mamocika, v etu noci ia poconciu s soboi...”

Adică, „mămico, în această noapte mă voi sinucide...”

- Ne mojet biti! – am exclamat, fără să-mi dau seama de ce anume m-am pronunțat atât de categoric.

Adică, „nu se poate, e imposibil așa ceva!”

- Vsio mojet slucitisea... V liubuiu minutu...

Adică, „totul se poate întâmpla, e posibil. În orice clipă...”

După aceste vorbe, strașnice pentru mine, ne-am grăbit pașii, aproape în mod inconștient, am călcat într-o băltoacă, vai, cu ambele picioare – pantofii mei, pantofiori, nu mai am alții...

Peste câteva minute, cu sufletul la gură, am intrat împreună pe porțița „căsoaiei”, dar, pe una de rezervă, pe care eu n-o cunoșteam, fiindcă m-am folosit mereu de intrarea „centrală”, ca să ridic cheile de sub preșul ușii de la jumătatea de casă, cea luxoasă, a palatului fiicei Mareșalului...

Intrarea (unica!) de la jumătatea de „izbă” s-a dovedit a fi încuiată pe dinăuntru. Galina Grigorievna a bătut de câteva ori în ușă, capitonată pe dinafară cu o foaie de dermantină, încolțită, în partea de jos, de câini, din care atârnă smocuri de călți de in... Apoi a lovit în ușă cu pumnii, cu picioarele.

- Mașa! Mașa!!! Mașutka-a-a...

Nici un semn de viață...

Am ocolit împreună căsoaia, strecurându-ne, pe întuneric, pe sub copaci, pe sub niște tufari de măcieș sălbăticit, Galina Grigorievna înainte, eu – după dânsa, tot mai alarmați... Abia la un geam am descoperit o lumânare, pâlپând din ultimele puteri într-un sfeșnic, poate, într-un pahar, din cele „în canturi”, șlefuit în fațete, atât de îndrăgит de alcoolicii ruși, un simbol – poate, cel mai veridic și durabil din întreaga perioadă sovietică, după „secera și ciocanul”...

Mai întâi am bătut amândoi în geam, încetișor, apoi, tot mai puternic. Ni s-a părut, la un moment dat, că s-a mișcat o umbră în interior, eu m-am lăsat la pământ, să nu fiu observat cumva...

- Mașutka, otkroi! Eto ia, mama tvoia...

Adică, „Mașutka, deschide! Eu sunt, maică-ta...”

După o bună jumătate de oră ușa de la intrare s-a deschis, Galina Grigorievna a intrat, iar eu am rămas să aștept afară, în întuneric, cu rucsacul în spate...

Aud voci potolite, prin fierăstruica de la bucătărie, mai bine zis, de la tindă, unde se află aragazul și instalația autonomă de încălzire, o vechitură, mă mir că n-a explodat încă...

Apoi, din senin, îmi sfășie inima și îmi bombardează timpanele urechilor un val de țipete bestiale, încât mi-am încleștat pumnii și eram gata-gata să sar să le despart, dacă era la o adicătelea, să rup ușa, să sparg geamul, ca să pot pătrunde înăuntru... M-am tot frământat pe loc, până am simțit povara din spate, greutatea rucsacului – o tonă! L-am slobozit jos, sub ușă, pe micul terasament de lemn, pe care tot eu l-am renovat, toamna trecută, căci erau putrezite scândurile de-a binelea...

În cele din urmă, după alte lungi minute „liniștite”, ușa s-a deschis (mai întâi am auzit cum au fost slobozite încuietorile, apoi clempușul greu de fier, cum a fost ridicată lodba – exact ca la ușa pictorului Bețianu...):

- Pojaluista, Mihai, zahodite...

Adică, „poftim, Mihai, intrați...”

Și chiar am pășit peste prag, m-am și împiedicat, de emoție, cât pe ce să mă lungesc la pământ, cu o jumătate de corp afară, în întuneric, cu alta în semiîntunericul din tindă. Țineam într-o mână rucsacul, pe care l-am pus jos, lângă aragaz...

Mașa stătea în cadrul ușii de la cămeruța intermediară – dintre tindă și odaia cea mare, îmbrăcată într-un capot de casă, pufoș, cu picioarele goale, minuscule, ca de copil, cu părul vâlvoi și cu o expresie a feții atât de ciudată, alarmată, aproape desfigurată, încât, de la început, nici n-am recunoscut-o. În schimb, ea mi-a zâmbit, într-un mod misterios, ca unui complice....

- Dobrâi vecer, Mașa...

Adică, „Bună searea, Mașa...”

- S priezdom, Mihai...

Adică, „Bine ai venit, Mihai...”

Cu o voce absolut normală, chiar plăcută.

Să mă fi mințit „bătrâna”, adică, maică-sa?

Poate, a exagerat, și-a imaginat cine știe ce „istorie”...

Fătuca arată, totuși, destul de bine, deși, nu-i decât o umbră, mai ales, încinsă strâns de tot în talie, încât șchioapa mea e mult prea mare, în comparație cu mijlocul trupului ei...

Ochii!

Ochii ei căprui, care cu un an în urmă mi-au plăcut, acum sunt tulburi, de o culoare greu de identificat, un fel de cenușiu, de ceață... Și își ține capul mereu în jos...

S-a cuibărit într-un fotoliu, sprijinit cu speteaza de soba veche, de pe timpuri, care, desigur, nu mai funcționează și ocupă o bună jumătate din această cămeruță, încât abia dacă a rămas un oarecare spațiu pentru o măsuță și două scaune...

Galina Grigorievna pregătește un ceai, scoate mai multe bunătăți din sacoșă: „pampuște” cu brânză și cu mărar, biscuiți, de câteva feluri, cașcaval; o ajut să deschidă o conservă de pește, pentru care a fiert niște orez...

Iar eu scot din geanta mea o sticlă de „Kagor”, veritabil, din Basarabia, bisericesc: mi l-a oferit fratele meu, Gheorghe, cu ocazia zilei mele de naștere, pe care, de obicei, eu n-o sărbătoresc nici într-un mod – prea multă atenție acordată propriei persoane strică... Unii prieteni spun că sunt prea zgârcit. Să spună! Fiecare cu adevărul său...

Tirbușonul se află în sertarul casei. Chiar câteva...

Desfac sticla, torn din vinul rubiniu în trei păhăruțe, fără să mai cer permisiunea respectivă... Sunt „de-ai casei”, ce mai vorbă!

Încerc să mă comport absolut normal, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic pe parcursul unui an, de parcă n-am crezut nici un „dram” din toată povestea „bătrânei”. Joc teatru! Iată, de fiecare dată, în situații cumplite, penibile chiar, școala de teatru și regie, de pe timpuri, îmi prinde atât de bine... Deși, numai eu unul știu, cât de greu îmi vine și ce învălmășeală se întâmplă în sufletul meu...

Trag cu ochiul spre fătuca din fotoliu. A băut păhăruțul, cu o anumită poftă. I l-am umplut din nou.

- S iuboviu!

Adică, „să închinăm cu dragoste...”

Încerc să mai „încălzesc” atmosfera, deși vinul – de o calitate fantastică – își face și el, puțin câte puțin, efectul. Chiar și asupra mea, nu numai asupra „doamnelor mele”...

Cu câteva ore în urmă nu aveam nici o ființă „dragă” pe lângă mine, în această metropolă, atât de mare și tot atât de străină sufletului meu. Acum – mă simt în atenția a două „Muze”....

De m-ar vedea, dintr-o parte, pictorul Mihail Bețianu – precis ar sări la bătaie, să mă salveze din ghearele acestor două „cotoaroaște”, cum le-ar numi, atât pe Mașa, „fără de cur și fără de țate”, cât și pe maică-sa, și mai „fără de...”

Relațiile cu prietenul meu „dintotdeauna” s-au răcit, mă tem, tot pentru „totdeauna”, deși ne cunoaștem și ne susținem reciproc de peste patruzeci de ani și prietenia dintre doi bărbați, mai ales, dintre doi artiști, e mult mai puternică, decât o prietenie obișnuită dintre doi oameni...

Dar n-am mai rezistat, nu rezist!

Poate, am îmbătrânit...

Mai mult mă preocupă destinele acestor două ființe din fața mea, desigur, am și un interes, „mărunt”, la prima vedere: nu mai am unde locui și...

Încerc un fel de examen de conștiință, cu profunde muștrări, până la masochism...

Totuși, Mașa o fi fiind atât de bolnavă, de fără speranță?

Maică-sa mi-a mai povestit, printre altele, că a purtat-o pe la doctori, dar n-a internat-o nici într-un spital, mai ales fiindu-i frică de o instituție psihiatrică, despre care în Rusia, dar nu numai, până în prezent, se pomenește doar în șoaptă... Cred și eu, care sunt un „cunoscător”, adică,

un „pățit”... N-am să uit niciodată destăinuirile sincere ale unui psihiatru cunoscut, care mi-a vorbit, în mare taină, că în spitalele psihiatrice actuale bolnavii nu se însănătoșesc, lafel se întâmplă și în închisori... De cele mai multe ori doctorii, în primul rând, psihiatrii, înnebunesc... Un adevăr crunt, dar cu acest adevăr nu poți polemiza...

Și trag cu ochiul din nou spre ființa atât de nefericită din fața mea, îi surprind, pentru o clipită, tulburarea din priviri și mă gândesc: Galina Grigorievna are dreptate. O asemenea ființă, în asemenea stare-limită, internată într-un spital de psihiatrie s-ar stinge în cel mult trei zile, ca o lumânare... Cu toată supravegherea și „medicamentația” specifică...

Și atunci?

„Bătrâna” ne lasă „în doi”, mai întâi, pentru o clipă, apoi „clipa” se tot lungeste, până devine, cel puțin pentru mine, o veșnicie, după cum mă simt, obosit de pe drum, cu nervii la limită...

Ca să-i „îndulcesc” puțin sufletul, îi povestesc Mașei despre Bucovina mea natală, despre „Dealul Fecioarei”, mai mult inventat, decât real, din romanul meu „Îmblânzirea Curcubeului”, pe care i-l promit, pe când va fi editat în limba rusă, deși, știu prea bine, în noile împrejurări „economice”, nu va fi tipărit, la Moscova, probabil, niciodată...

Din vorbă în vorbă – trăncănesc mai ales eu – ajungem și la daci, strămoșii mei. Mașa se înviorează la față, puțintel de tot, dar am simțit un zvâcnet viu în toată ființa ei, un anume interes...

Foarte ciudat!

Poate, i-am trezit niște fiori străvechi în străfundul sufletului, i-am atins, inconștient sau foarte conștient, anumite terminațiuni nervoase, tămăduitoare, benefice... Știu că psihiatria se aseamănă mai mult cu o „vrăjeală”, cu un fel de sugestie, nu întâmplător este folosită și hipnoza, ca tratament foarte sigur, dar cel mai important este să obții „descarcerarea” sufletului pacientului, să-i scoți „demonii” din cap, din întreaga ființă... Nu oare tot astfel procedează sfinții părinți în celebrele mânăstiri – foarte puține la număr pe acest pământ! – în timpul slujbelor de exorcizare?

Dar, atenție, Mihăiță, să nu-ți asumi rolul de părinte, de preot dac, păzea!, chiar dacă ai o barbă sură, până la brâu și niște ochi plini de milă...

Galina Grigorievna revine, mai înviorată și ea cumva: o fi fiind efectul „Kagor”-ului sau de vină e discuția mea cu fiică-sa?

După ce golim sticla – o performanță, chiar și pentru mine! – mă trezesc invitat în cealaltă jumătate a casei, a „căsoaiei”, în adevăratul „palat”. Chiar mă tot gândeam, și tot presupuneam, cam unde o să-mi facă patul „bătrâna”? Doar n-o să mă culce pe divanul, capitonat cu piele, maronie, din camera cea mare, unde stă fiică-sa, și nici în cămeruța, de numai șase metri patrați, în schimb, cu un geam enorm, cât peretele dinspre livadă, unde, probabil, înnoptează chiar ea și unde am locuit eu, pe parcursul celor câteva luni, anul trecut, când eram singur-cuc la „dace”, sau, cel puțin, în jumătatea denumită „izbă”...

Cu un buchet întreg de chei sofisticate, Galina Grigorievna descuie ușile „palatului” și imediat mă cuprind un soi de flori prin spate: dar cum va reacționa proprietara, stăpâna acestei jumătăți de casă, atât de frumos și original amenajată, cu tablouri, ceramică, sculpturi, cărți, albumuri – fiica Mareșalului?

E adevărat, am mai intrat în acest salon, de două sau de trei ori, toamna trecută, de fiecare dată doar pentru câteva clipe, „la un ceai”, la câte un „mic interogatoriu”, dar să fiu cazat chiar aici? Nu mi-am dorit nici în vis un asemenea lux, un asemenea locușor de „rai”...

Mă scutur de frig. Poate, chiar e mult prea răcoare în tot acest salon mare de tot, de circa treizeci-patruzeci de metri patrați. Caut un termometru: iată, atârnă la ușor – plus douăsprezece grade. Nu-i nimic, e suportabil, pe timpuri, am rezistat și la plus cinci, în iernile friguroase, pe când eram la doctorat și locuiam la „vila” profesorului meu Gheorg Goian, de fapt, tot în partea aceasta, de Nord, a regiunii Moscova... M-am trezit atunci – eram foarte tânăr – într-o dimineață, cu brumă la nas, purtam doar mustață, bogată, iar căldarea cu apă, de lângă sobă, era înghețată bocnă: termometrul indica, nici mai mult, nici mai puțin, decât cinci grade sub zero, în timp ce afară erau tocmai minus patruzeci și trei! Era prin anul 1979, dacă nu mă înșel, și n-am înghețat, nici măcar n-am tușit...

Acum, la anii mei, mult mai mulți, voi rezista o noapte la asemenea temperatură, deoarece „bătrâna” mi-a promis, că va invita a doua zi un vecin, care se pricepe la aparatul autonom cu gaze, de încălzire, care era la „minimum”, iar eu n-am îndrăznit să mă ating de el, dacă nu cunosc

instalația, destul de complicată pentru experiența mea de viață... Doar n-am mai locuit prin case boierești...

Pășesc ușor, abia dacă ating parchetul, îmi prepar un ceai, la aragaz, care e deschis, dar mai întâi am adus o căldare de apă, de la fântână, căci cea de la robinet mi s-a părut cam... Fântâna din curte, dintre doi meri bătrâni și un stejar – bucuria mea – este betonată, cu capac de lemn, dar valul e crăpat, legat cu sârmă, nu prea gospodărește, iar suportii au cam putrezit. Voi fi nevoit să schimb lemnăria, căci apa este destul de bună, mai ales, dacă nu slobod căldarea până la fund, ca s-o tulbur...

Cu o căldare plină, mă zăvorăsc și eu pe dinăuntru și încerc să-mi fac un culcuș, pe divanul din salon, pe care, după câte am observat, cu un an în urmă, dormea câinele de rasă al fiicei Mareșalului... Au nu sunt și eu un fel de „câine”, mult prea bătrân, pe lumea asta, o viață fără de casă, fără de masă? Pe un asemenea divan luxos, e adevărat, n-am dormit nici pe când eram căsătorit cu armeanca...

Scutur cuvertura în baie, descopăr un rând de lenjerie pe un scăunel, probabil, mi-a pregătit-o „bătrâna”, găsesc o pernă, un pled; îmi pun pijamaua, peste care mai îmbrac puloverul, îmi trag basca până peste urechi, sting cascada de lumini din plafon, rămân doar cu o veioză...

Și... nu mai adorm până la aprinsul zorilor! Cred că a fost „Lună plină” în noaptea aceasta, mi s-a mai întâmplat... Dar, posibil, și nervii mei se află la limită, dacă nu chiar au depășit orice limită...

Cu toate că am dărdâit de frig, de la început, până hăt după miezul nopții, nu m-am ridicat să-mi aduc un palton vechi din antreu, pe care, de fapt, mi l-a propus Galina Grigorievna. Gândurile, amintirile recente, istoria atât de ciudată și tragică a fetișcanei de dincolo de perete – toate năvălind buluc peste mine, nu mi-au permis să închid un ochi...

Spre dimineață, totuși, am ațipit, dar imediat, odată cu primele raze ale soarelui, am sărit pur și simplu din așternut: cele trei geamuri-termopane ardeau în flăcări! Cu greu m-am dumerit că erau împăienjenite cu iederă, acum cu frunze roșietice...

Și mi-am început „stagiunea”. Mai întâi am udat florile, multe, variate, unele gata-gata să înflorească. Iată, nici măcar nu-mi amintesc denumirea lor... O fi fiind și niște mușcate?

Am șters praful de peste tot, cu o cârpă moale, puțin umezită, apoi am măturat pe jos și am șters și parchetul...

Masa e plină cu de toate, dar mai ales cu cărți și reviste. Le „înghesui” puțin și îmi rezervez un colțișor, pentru „DEX”-ul meu, „Dicționarul de sinonime” și un clit de caiete de școală, în linie. Din lipsă de spațiu, mereu mi-am compus lucrările în mici carnețele, dacă scriu pe genunchi, undeva, într-o gară, așteptând un tren, sau, în cel mai bun caz – mă folosesc de caiete de școală, bine legate, mai ușor de păstrat și de transportat...

Mi-am pus în gând să lucrez la noul meu volum de poeme, „aproape creștine”, deși nu-mi prea dau seama cam cum ar trebui ele să fie și pe cât de „creștine”, cu titlul destul de curajos, „Ochiul lui Dumnezeu”. Un fel de „exercițiu poetic” înainte de a mă apuca de volumul „Martyrion”, care mă chinuie de peste zece ani...

Poemele eu le „trăiesc” pe viu. Așa mi s-a „întâmpat” și cu celelalte două plachete: „Bucovina cea martiră” și „Basarabia martiră”. Dacă nu le scriam și nu le tipăream, cu bani puțini, foarte puțini, „rupți de la stomac”, vorba unui redactor de-al meu de la București, cred că muream, muream de dor, sau de „mahnă” – un fel de stare cumplită, care în rusește se numește „toska” – intraductibil, deoarece nu te doare nimic, doar sufletul și această „boliște” este în stare să te ducă la groapă în floarea vârstei...

Bărbații ruși suferă de această boală – „toska”, mai ales a doua zi, după o beție cruntă și, de obicei, i se cunoaște leacul – o nouă sticlă de „vodka”... Și așa, zi cu zi...

În schimb, pentru un suflet de poet, acest „dor”, pentru mine – dorul de Bucovina natală – este mai cumplit decât orice altă suferință. Probabil, se compară doar cu suferințele din dragoste...

Dar prea am căzut pe gânduri!

Îmi ciocănește, ușurel, la ușa de la intrare, Galina Grigorievna, care mă întreabă dacă n-am „înghețat” și fără să mai aștepte răspunsul, mă anunță că pleacă să-și hrănească „vietățile” de la Moscova, să treacă, măcar în fugă, pe la cele trei locuri de muncă, dar mai ales că dorește să-mi spună, că Mașa doarme-tun, că toată noaptea n-a închis un ochi, că a muncit „creator” la manualul de tehnologie, de pictare a icoanelor pe lemn... Și mă roagă să nu plec nicăieri, dacă se poate, că o lasă pe Mașa în grija mea, căci va dormi până la asfințitul soarelui...

Iată că am devenit și dădacă!

Să am grijă de o nebună...

Deși, după cum mi-am dat seama, fătuca este în toate mințile, mai exagerează puțin, mai stoarce niște lacrimi de milă din ochii și așa secătuiți ai maicei...

Pofta de poezie îmi trece simultan cu gestul reverențios de adio al Galinei Grigorievna, care imediat și ieși pe portiță, îndreptându-se spre gară...

Fac o vizită la WC. Două „instituții” alături, una nouă, de care eu nu mă folosesc – pentru „boieri” și celălalt, într-o rână, cu ușa într-o țâțână doar, pentru ceilalți ai „casei”...

Inspectez terenul, o jumătate îngrijit, cu flori și cărărușe pietruite, cu iarbă, încă destul de verde, bine retezată: o măsuță sub un mestecăn, pe tăblia căreia așteaptă o vază cu flori de toamnă...

Și cealaltă jumătate, sălbăticică, cu meri mult prea bătrâni, cu ramuri frânte de vânt, căzute unele peste altele; cu pâlcuri de zmeură și măcieș, dar, mai ales, totul împânzit cu urzici și bălării...

Nu-mi pot permite o asemenea batjocură!

Scotocesc prin șopron, dau peste o coasă, o sapă, un hârleț, un fierăstrău și mă apuc de treabă și tot dă-i și dă-i, până mi-am dat seama că o bună jumătate de zi s-a și furișat pe lângă mine, de parcă nici n-ar fi existat...

Muncind din greu, tot trag cu ochiul spre ușa și geamurile „izbei”, dar nici o mișcare, nici un zgomot: chiar m-am gândit, la un moment dat, să ciocănesc, ușurel, în fierăstruica de la bucătărie, dar m-am lăsat păgubaș...

După asfințitul soarelui sosi din nou Galina Grigorievna, de la Moscova, încărcată cu mai multe poveri, ca de obicei: o sacoșă cu de-ale gurii, conserve, dar și un fel de oală de noapte, cât un tron...

- Dlea iubimoi diceri...

Adică, „pentru draga mea fiică”, șoptindu-mi apoi, cu mare precauție, că Mașa se „rușinează” să se folosească de WC-ul din fundul livezii...

Iată că am devenit și un personaj deranjant!

O nouă invitație la „ceai”, cu pateuri cu brânză și cu mărar, dar pe tot parcursul șederii mele „în trei”, copila n-a scos nici un cuvânt din gură. Chiar și fața ei mi s-a părut cumva mai schimonosită, plânsă, urâtită.

Parcă mă vedea pentru întâia oară, atât de ciudat, cu frică, se uita spre mine, înghesuindu-se și mai mult în fundul fotoliului...

Galina Grigorievna mi-a oferit tichetul ei de călătorie, de obicei, își scoate bilet dus-întors, la trenul electric și deoarece are reducere la toate mijloacele de transport prin Moscova și regiunea Moscova, s-a hotărât să mă ajute și pe mine, oricum, câte o zi pe săptămână mai rămâne și la „dace”. Să am grijă doar, ca nu cumva să mă „găbjească” vre-un controlor mai vigilent...

Cu rublele economisite pentru o singură călătorie îmi pot procura trei kilograme de arpacaș sau două de hrișcă. Altceva nu-mi mai pot permite. Mi-am adus din Bucovina un kilogram de zahăr, o bucătănană de slănină afumată, măcieș pentru ceai, pe care îl culege și îl usucă tata Vasile, ba și un săculeț de secărică, de pe deal de la Vrăbiuță și o „mânecuță” de petale de trandafir, pe care a avut grijă să le culeagă, pe rouă, înainte de a se scutura, măicuță-mea Saveta, în ultima vară, înainte de a orbi total, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace...

Sunt „blindat”, adică, voi rezista cumva, stomacul meu s-a deprins să macine pâină și „chiroane”, la nevoie, numai să am un acoperiș deasupra capului și un focușor, ca să-mi pârpălesc câte ceva de-ale gurii...

Mai mult mă neliniștește sănătatea copilei de dincolo de perete. Anume, „de dincolo de perete”, pentru că în timp ce mi-am făcut igiena de seară, mai ales, cât m-am spălat pe dinți, cu pastă scumpă, uitată de fiica Mareșalului, am fost martorul nedorit al unui „dialog al nervilor” dintre Galina Grigorievna și iubita sa fiică. O impresie ciudată, amară... În primul rând, pentru că am auzit totul! Deși cele două jumătăți de casă, căsoaie, sunt complet autonome, cu un perete dublu, interior, în baie există un sector, un fel de „zakutok”, pe rusește, absolut intraductibil, o adâncitură tănuită, un colțișor ascuns de „ochii lumii”, prin care străbat uimitor de clar vocile de „dincolo”, poate, au fost instalate și un fel de aparate ori un sistem întreg de ascultare, pentru a avea posibilitate de a cunoaște „totul”, ce se întâmplă în jumătatea de „izbă”... Colțișorul cu pricina este camuflat, ingenios, cu un fel de lambriuri din lemn natural, poate, chiar de cireș, pentru că îi simt pâină și aroma specifică, ba, pe alocuri, se prelinge în jos și câte o „lacrimă” de rășină...

Cel mai misterios lucru, că din tinda „izbei”, unde am tot gospodărit anul trecut, porăindu-mă pe lângă aragaz, nu se aude nimic de „dincolo”, adică, din baia boierească...

Mai întâi dialogul se limitează la un rând de vorbe de reproș, repetându-se, mereu, cuvîntelul „mamocika”, adică, „mămico”, fără calificativul „dragă”... Apoi atmosfera se incendiază, aud țipete, bestiale, pocnituri de palme... Care pe care o fi lovind?

- Mamocika, zacem tî menie rodila?!

Adică, „mămico, la ce bun m-ai născut...”

Și deoarece n-a urmat nici un răspuns, sau eu nu l-am interceptat, dialogul s-a derulat mai departe ca un monolog...

- Tî uiedeși, kak obîcino, a ia pokonciu s soboi, vot uvidiși!

Adică, „tu vei pleca, după cum procedezi, de obicei, iar eu o să-mi pun capăt zilelor, ai să vezi...”

- Ne posmeeși!

Adică, „n-ai să îndrăznești...” de data aceasta am înțeles și eu că i-a răspuns maică-sa, după care a răsunit în toată casa o plesnitură puternică, probabil, peste față... Nu cumva din cauza palmelor încasate obrazul fetișoarei mi s-a părut atât de deformat?...

Situația devine penibilă. Se poate spune că „am rupt cuiul”... Urmează o nouă noapte albă pentru mine. Stau culcat, cu lampa aprinsă, cu draperiile trase la geamuri, dar cu urechile mereu „de-a gata”, adică, auzul meu (muzical!) este capabil să surprindă în orice clipă orice foșnet, șoaptă, mișcare...

Încerc să citesc, dar nu găsesc o carte peotriva stării mele, a sufletului bulversat, deși casa e plină cu sute și sute de cărți, din cele mai diferite domenii: de la literatura cu tematică militară, câteva romane despre Mareșal, apoi, opere alese de Pușkin, Lermontov, Dostoievski, mai puține de Lev Tolstoi, probabil, contele de la Yasnaya Poleana nu-i prea iubit în această familie; după care rafturi întregi cu cei mai diferiți poeți contemporani, aproape toată opera Annei Ahmatova, a Marinei Țvetaieva, Bulat Ocudjava, o duzină de culegeri de versuri semnate de David Samoilov, multe cu autografele autorului...

Iată, la vedere, chiar un volumaș de Eminescu, bilingv, român-rus, cu... autograful prietenului meu, care mi-a oferit numărul de telefon al doamnei Galina Grigorievna...

Cum se leagă toate!

Dar cum le voi „dezlega” până la urmă?

Încerc să „traduc” numele de familie al doamnei și al fratelui ei, soțul fiicei Mareșalului...

„Pundjeskul”.

Adică, o fi fost cândva Pungescu, un adevărat nume românesc...

Nu întâmplător nopțile mele de nesomn „nasc...” Oare ce nasc? Știam că „visele nasc monștri”... Dar orele mele lungi de trezie?...

Extraordinar! Iată și o plachetă de versuri a unei copilite cu pălărie: fotografia autoarei se află pe coperta patru, „străfulgerată”, adică, „ruptă”, într-un mod artistic, de sus în jos, precum s-a rupt cortina din Templu, în clipa, în care Iisus Hristos și-a dat sufletul pe Cruce... „Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat, și pietrele s-au despicat”, MATEI, 27;51.

„Eu prin trup sânt,
hoit violet,
lună schizoidă”.

Și semnat Ruxandra Cesereanu...

Cărticica – între două coperti negre – „Zona vie” este tipărită la Editura DACIA din Cluj-Napoca, în anul 1993, și are, pe pagina de gardă, autograful autoarei (cu cerneală neagră): „Pentru Adrian (Hadrianus) Popescu – câteva poheme schizo”. Liniuța lipsește. O pun eu. Cum de o fi nimerit această cărțuție în biblioteca fiicei Mareșalului?

O cunosc pe autoare, care, între timp, a devenit foarte „bătăioasă”. Ne-am văzut pentru prima oară, prin 1993, la Festivalul Internațional de Poezie de la Satu Mare, organizat de revista POESIS a lui George Vulturescu. Ruxandra Cesereanu chiar era cu pălărie, posibil, atunci și-a lansat „Zona vie”, care, dacă nu mă înșel, era cartea de debut a poetei... Dar, de la Satu Mare și până la acest salon boieresc din regiunea Moscova este o distanță cosmică!

Și cum de un autograf semnat pentru cunoscutul poet de la „Steaua” Clujului Adrian Popescu a ajuns în Rusia?

„Coboară tatăl încet din cer
ca un înger de lapte.
Cu tîmplele roșii mama se închină spre el.
Pelerini, femei firave și albastre își dic uimiți

mîna la gură.
Greu se mai săvîrșesc minunile la crepuscul.
După sîrma ghimpată, cîini palizi vorbesc omenește.
Luna-și înfuge ghearele în soare.
Pe cîmpie, flori negre, delicate, sugrumă copiii

singuratici.

Amin.”

De fapt, toată cîrticica, de circa cincizeci de pagini, nu-i decît un poem, intitulat „Demențe” (un fel de schizo-poeme?), cu un motto de Angela Marinescu, cea mai stranie (ca să nu spun nebunatică...) autoare din tot spațiul poetic românesc...

„Sinucigașii nu au privilegiul ierbii
de a crește verde.

Peste moarte, suprapusă, o oboseală mai presus de toate,
Tone de ură bîjbîind prin odăile înghețate.
Tot trupul este iarnă.

Chiar dacă iubiți înnegurați ar bate noaptea la geam,
Eu sînt dintre vii, nu dintre morți...”

Parcă sunt niște mesaje de dincolo de perete!

Poate sunt versurile Mașei, „traduse” de Ruxandra Cesereanu?

Mi se întîmplă ceva cu totul și cu totul ciudat, nemaipomenit, satanic!

„Satanas își cheamă iubita la sîn.

În ochiul lui se ghemuiește un nou-născut de ceață.

Ieslea aurie putrezește după gratii.

Blasfemia orbului.

Trei magi se chinuie să ia înfățișarea sîngelui...”

Mai departe, despre mine...

„Noaptea, cărțile decapitate

își ridică pline de sudoare mîinile în rugă.

Camera cască și eu mă ghemuiesc în gura ei

transparentă.

Falangele-ntunericului sînt delicate la rupt, la sfărîmat.

În dreptul lunii capul mi se schimonosește de după geam.

Mușc din mărul negru.

O, noapte cu buline albe,

somnul tău e un chin de piatră
și piatra cade ca un zid nesupus...”

Parcă am compus eu aceste versuri, care acum mă sugrumă, mă strivesc, mă catapultează din viață...

Arunc „cărțicica neagră” și nimeresc drept în veioză! Tremur până la aprinsul zorilor, mai mult de frică, decât de frig, pentru că n-am îndrăznit să înfrunt întunericul, să mă ridic din culcușul meu (mi-am aruncat, totuși, peste mine și paltonul vechi din antreu, deși instalația de încălzire a fost introdusă la nivelul „normal”); spaima din trup nu mi-a permis, nici într-un chip, să mă scol și să băjbâi întrerupătorul, să aprind cascada de lumini din plafon...

Un chițcăit de șoareci, aproape neîntrerupt, mi-a „acompaniat” gândurile triste și noaptea mi s-a părut cât o veșnicie!

Dimineața am căutat placheta de versuri a Ruxandrei Cesereanu și n-am descoperit-o nicăieri...

Doar volumul masiv al celebrului actor Inokenti Smoktunovski, cu titlul „Bîti...”, adică, „A fi...”, o replică, un început de replică hamletiană, din filmul lui Grigori Kozințev, prin care actorul sovietic a devenit arhicunoscut în întreaga lume... Și nerecunoscut de moscoviți, chiar dacă zeci de ani a călătorit de acasă, până la Teatrul MHAT, cu unul și același număr de troleibuz... Actorul din scenă, de pe ecran și „actorul” din viață! Ce mare diferență... Ce metamorfoză!...

Poate și Mașa nu-i decât o ființă predispusă unei atare metamorfoze, într-un mod inconștient?

Gândul acesta de la urmă se născu pe parcursul celor douăzeci de minute, mai exact – un sfert de oră – cât a durat alergatul meu până la stație, ca să prind trenul electric, ultimul, înainte de o pauză de două ore, pentru că sezonul vilegiaturiştilor s-a încheiat și trenurile circulă tot mai rar...

Am stat în picioare până la stația terminus, „Iaroslavskaja”, nu m-a depistat nici un controlor, am economisit 47 de ruble, grație Galinei Grigorievna...

Dau o fugă până la Fondul Literar, achit cotizația anuală, scriu o cerere pentru a mi se acorda un „ajutor material”, deși nu am nici o speranță să-l primesc: de la un timp se oferă doar „pe sprânceană”, iar eu am sprâncene destul de modeste, „puțin păroase”, adică, nu mă susține

aproape nimeni din comitetul director, poate, doar poetul Stanislav Zolotțev, dacă o mai fi fiind în viață, căci s-a cam „boierit” și el, după ce, se pare, a pierdut (ori a câștigat?) războiul cu „metametaforiștii” ruși, o „haită” de lupi tineri, care au însușit limba engleză și au încercat să producă o adevărată revoluție în poezia contemporană... Numai vâlva în jurul numelui lui Ghennadi Ayghi cât face, deși este bătrân, de aproape șaptezeci de ani... Despre Ivan Jdanov nici nu mai amintesc: a împlinit și el onorabila vârstă de 50 de ani, care pentru un poet este mult...

La Biblioteca Națională („V.I.Lenin”) verific mai întâi „Catalogul general”, ca să mă conving că „exist”; descopăr că figurez, cu câteva titluri, în limba rusă, iar la cartoteca „Limbi străine” există chiar volumul meu antologic de versuri „Necropole pentru suflet”, cartea „Dialoguri de sânge”, în nota-adnotare a căruia sunt numit „scriitor român” – o dovadă sigură a „bilingvismului meu”, atât de urât de colegii mei de breaslă, scriitorii din Rusia, cât și de colegii, tot atât de „ai mei”, din România...

Iată, și regretatul Leonard Tuchilatu „există”, cu volumul postum „Sol. Fata Morgana”, editat în 1995, la București și pe care soră-sa, Leonida Lari, mi l-a înmănat, ca să-l ofer „celei mai mari bibliotecii”. I-am îndeplinit dorința, cu o strângere de inimă, pentru că Leonard s-a stins din viață anume la Moscova, cu șase zile înainte de a împlini 24 de ani, răpus de o boală ciudată... L-am cunoscut, l-am și inclus în volumul meu „Constelația tinerelor talente”...

Răsfoiesc apoi, o bună jumătate de zi, ziarele și revistele curente, care s-au înmulțit (nu mai spun: „ca ciupercile după ploaie”), dar și-au pierdut, între timp, faima celebrele „cărămizi” – „Novii Mir”, „Iunosti”, „Drujba Narodov”, „Inostrannaia Literatura”...

Ca să-mi potolesc puțin ghiorăitul din burtă, cobor la subsol, la cantină și studiez mai întâi prețurile, cu multe zerouri! Nu-mi pot permite, decât o salată, două bucățele de pâine, neagră, și un pahar de ceai, în schimb, stau la masă, cu profesorii universitari, nici ei mai tari la pungă...

Revin la „Catalogul general”, scotocesc la litera „P”, îl descopăr, cu uimire, pe poetul și traducătorul, din engleză, franceză, spaniolă, dar mai ales din poloneză – Anatoly Pundgeskul... Iată că n-am pierdut vremea în zadar la „cea mai mare bibliotecă”. Acum îmi cunosc mai bine proprietarii jumătății de casă, a celei boierești, pentru că am dat și peste

numele fiicei Mareșalului, cu zeci de volume traduse, din spaniolă, în special, dar și cu câteva lucrări solide despre avangarda europeană... Semnează, bineînțeles, cu numele celebrului său părinte...

Ajung la „dace” pe întuneric, după ce am dat o fugă și pe la două alimentare din sistemul „Piatiorocika”, adică, unde ai posibilitate, într-adevăr, să economisești un „cinci” ruble – mai puțin de jumătate din prețul unei singure călătorii la metrou... Cel puțin, dacă îți procuri un tichet la metrou și cobori în subterană, ai posibilitate să călătorești o jumătate de zi, mai ales, când afară e un ger de treizeci de grade și nu prea ai unde te aciua. Pe timpul „sovietic”, atât de mult hulit, dar acum și tot atât de râvnit, de marea majoritate a moscoviților, aceeași plăcere puteai s-o obții cu o monedă de doar cinci copeici...

Galina Grigorievna mă aștepta „cu sufletul la gură”...

A căutat-o la telefon – mobilul fiicei – o vecină de la bloc, cică, în apartamentul ei se întâmplă ceva îngrozitor – o larmă, de se cutremură toată casa... S-o fi încăierat cele douăzeci de „vietăți” din apartament, câinii și pisicile, pate, urlă de foame și de sete...

Într-un cuvânt, am rămas, din nou, în calitate de dădacă, poate, chiar de jandarm, și...

Până la miezul nopții m-am descurcat de minune. Coșmarul avea să înceapă „din senin”, deși afară era un întuneric de smoală. Mai întâi am ascultat, chiar am „tras cu urechea” din baie, fără să aprind lumina, chiar m-am spălat pe dinți, pe băjbâite, după trei căni de ceai de măcieș, ca să nu dau de bănuț...

Vocea Mașei a răsunat tot mai alarmată! A ciorovăit, fără întrerupere, o jumătate de oră; din vorbele ei am deslușit că a tot înghițit câte un somnifer, până a ieputizat toată rezerva și tot n-a reușit să adoarmă. Posibil, n-o fi dormit pe parcursul zilei și acum o fi încercat, fără de succes, să adoarmă noaptea. Apoi, a tot amenințat-o pe maică-sa, că va lăsa un bilețel, în care va descrie „tot adevărul vieții și morții sale”, mai ales, „caza morții”... Care nu era alta, decât propria mamă...

Și iar s-a tot plâns:

- Mamocika, zacem tî menia rodila?!

Și:

- V etu noci ia poconciu jizni samoubiistvom!!!

Adică, „în această noapte mă voi sinucide...”

A tot repetat fraza, la telefon, a tot țipat, printre smiorcăituri de plâns, până o fi epuizat tot creditul telefonului mobil, după care s-a lăsat o liniște de mormânt. Au mai răsunat doar câteva pocnituri puternice, un fel de „spargeri de farfurii”, trântite de pereți, sau de pământ... M-am gândit: cel puțin, să nu spargă toate geamurile, căci tot eu va trebui să le pun la loc, să pierd timp, nervi, iar Galina Grigorievna – o groază de bani...

Stau culcat, doar cu veioza aprinsă, pentru care am găsit un becuț nou, și cu draperiile trase. Nici nu pot citi măcar, deși eu nu mai citesc în poziție orizontală: ochii mei...

Cam pe la orele două zbârnâie strident mobilul meu, o „Motorolă C113”, pe care mi l-am cumpărat anul trecut, pentru „cazuri” extreme...

Mă sună, desigur, Galina Grigorievna, alarmată la culme: pe parcursul unei ore întregi a tot format numărul mobilului fiicei sale și nu răspunde...

Încerc s-o liniștesc, s-o calmez:

- Poate o fi adormit și a închis aparatul?

- Nu!

- Poate, într-adevăr, și-a epuizat tot creditul?

- Nu!

Că i-a pus chiar ea pe cont o nouă mie de ruble...

- Poate, trebuie lăsată un timp singură...

- Nu!

- Poate...

Nu mai știu ce „contraargumente” să mai inventez, ca să „întind” timpul până dimineață, măcar până la ora șapte, când începe să se întrezărească de ziuă...

Am promis că voi ieși afară și voi încerca să aflu cumva ce se întâmplă, dar de ieșit n-am mai ieșit: m-au cuprins un rând de fiori de frică... Și nici o lanternă n-am descoperit prin casă, prin tot acest palat: am scotocit peste tot!

Mobilul meu a „țurturat” din nou – băieții de la ghișeu, când l-am procurat, mi-au „pus” o nevoie de melodie-țuruit atât de stridentă, la maximum, încât e în stare să te trezească și din morți... Îl ascund sub

pernă, ca să-l deschid exact peste o jumătate de oră... De data asta mă sună vecina Galinei Grigorievna:

- Govorit sosedka... U Galinî serdecinîi pripadok... Vîzvali „Scoruii”... Razbudite, pojaluista, Mașu... Ia pozvoniu vam snova cerez cetverti ceasa...

Și a închis.

Adică, „Vă deranjează o vecină... Galina a avut un atac de cord... Am chemat „Salvarea”... Vă rog s-o treziți pe Mașa... O să vă dau din nou telefon peste un sfert de oră...”

Chiar ies afară, dar mai întâi „despachetez” geamurile, ca să pâlpâie măcar un izvor de lumină – n-am îndrăznit să aprind becul puternic din pridvor... Și am încuiat ușa de la intrare cu cheia, cu una singură, din cele trei...

Trag de mânerul ușii de la „izbă”, strigând:

- Mașa! Mașa!! Mașa-a-a!!!

Nici un semn de viață...

Fierăstruica de la bucătărie e închisă, cu cremona trasă – nici o speranță! Oricum, trupul meu, cam îndesat de la o vreme, n-ar fi în stare să se strecoare înăuntru, chiar dacă voi aduce o scăriță din șopron...

Smuncesc din nou de mânerul ușii, din toate puterile și mă răstorn, peste cap, în întuneric, cu mânerul în mână. Bine că nu m-am rănit... Voi avea mâine, adică, azi, treabă...

Ocolesc „izba”, pipăind pereții, dar nu reușesc să trec decât două colțuri : pe al treilea nu-l pot dibui, dau peste niște geamuri sparte sau uși rezemate de peretele din bârne, nu mai găsesc „pământul” cu tălpile picioarelor; vai, am ieșit doar în ciupici... Reiau „pipăitul” de la capăt, dar în direcție opusă, „pup”, aproape în fugă, jumătatea cea nouă a casei, boierească, apoi sar un gard, din plasă – bine că nu s-a dovedit a fi din sârmă ghimpată, ajung la geamul cel mai tănuit al „izbei”, după care presupun că doarme fătuca, lovesc-ciocănesc ușurel în rama de lemn vechi, apoi în geam:

- Mașa! Mașa!! Mașa-a-a!!!

Doar n-o fi murit, mă gândesc. O fi înghițit, prostuța, toate somniferele și o fi adormit...

Mai bine ar fi lucrat la „monografie”, la manualul de tehnologie, adresat zugravilor de biserici, după metoda lui Andrei Rubliov, lucrare, pe care n-a văzut-o nimeni, poate, nici maică-sa, măcar o pagină scrisă..

Bat din nou, nu cumva să sparg geamul...

- Maşa-a-a!!! Eto ia, Mihai...

Adică, „eu sunt, Mihai...”

La un moment dat parcă zăresc, în întunericul odăii, ori mi se pare? Se mişcă cineva, sau ceva...

Țip din toți rărunchii:

- Ma-şa-a-a!!!

Adevărat! Se ridică, din pat, se apleacă spre geam: gesticulez cu mâinile, țip, mă stropșesc, dar glasul interior îmi șoptește: vezi, să n-o sparii...

Fac, din nou, ocolul casei, a jumătății celei boierești, nici n-am observat cum am sărit gardul, m-am postat în dreptul geamului de la bucătărie și cum numai văd, că prin „izbă” se mişcă lent, ca într-un film turnat cu încetinitorul, o stafie, o umbră, doar într-un cămeșoi lung, aproape străveziu, cu o lumânare în mână, tremurândă... Îi întrezăresc, mai mult presupun, trupu-i slab, cu două „lemnșoare” înfipte într-un... care ar fi trebuit să se numească, pre limba pictorului Mihail Bețianu, „cur”, dar am mai descoperit și un șmoc de păr bogat, între cele două „lemnșoare” – are fătuca, cel puțin, sex...

- Maşa, radi Boga, otkroite...

Adică, „Maşa, pentru Dumnezeu, deschideți...”

Mă gândeam, cu doar o clipă în urmă, că n-o mai găesc vie...

Se apropie de oberliht, îl deschide – ambele rânduri și mă întreabă, cu glas de moarte, schimbat:

- A cito slucilosi?

Adică, „dar ce s-a întâmplat?”

- Galina Grigorievna oceni prosit vkliuciti mobilinîi telefon... U neio serdecinîi pristup, navernoie, uje v bolnițe...

Adică, „Galina Grigorievna te roagă foarte mult să activezi telefonul mobil... A avut un acces de inimă...” Nu-i mai spun nimic de un posibil atac de cord... „Posibil, se află de-acum la spital...”

- Tak ei i nado, staroi duriohe...

Mi s-o fi părut? Am inventat, oare, eu ceva?

Adică, „aşa-i trebuie, prostovană bătrână...”

Se întoarce, tot cu lumânarea în mână, se îndreaptă, mai mult lunecă, spre odaia ei, admirând-o de acum din spate, în contr-ajur, cum s-ar exprima un cineast, ca să-mi dau seama, definitiv, că Beţianu a avut dreptate, dreptate totală...

Totuşi, nu mi-a dsechis uşa.

S-o fi speriat, o fi presupus, că aş fi în stare s-o violez, ori, s-o omor, s-o tai cu toporul în bucăţele şi s-o îngrop în fundul livezii?...

Mă cutremur de spaimă, de propriile-mi gânduri...

Am aşteptat, am tot dărdăit, sub geam, până am îngheţat de-a binelea şi abia când am auzit-o, sau am presupus-o, că vorbeşte la telefon cu maică-sa, am intrat dincolo şi imediat m-am furişat în baie, desigur, fără să aprind lumina...

- Mamocika, milaia, nicego ne slucilosii... Prosto ia usnula, gluboko...

Adică, „Mămico, draga mea, nu mi s-a întâmplat nimic... Pur şi simplu, am adormit, tare de tot...”

Dacă aşa stau lucrurile, mă gândesc, şi într-adevăr „nu i s-a întâmplat nimic” fetişoarei, atunci să mă trântesc în pat şi să trag măcar un puşor de somn; de spus – mi-am spus, în gând, dar de adormit – aşa şi n-am adormit, până la răsăritul soarelui, apoi două zile la rând, cu o altă noapte de coşmar între ele, m-am zbatut, între „viaţă şi moarte”, cum se spune. Eu! Anume eu...

Nici Maşa n-a ieşit din „izbă”, nici maică-sa nu s-a arătat, dar nici nu m-a sunat, pe mobil, nici chiar vecină-sa...

Nu m-am potolit, decât în ziua de sâmbătă: Galina Grigorievna a apărut, abătută, clătînându-se, fără de nici o „povară” cu ea, în spate, sau în mână... S-a uitat lung la mine, parcă nu m-ar fi recunoscut şi a intrat în „izbă”: uşa s-a dovedit a fi „desferecată”... Maşa o aştepta în prag...

Toată ziua de sâmbătă şi noaptea dinspre duminică au discutat în şoaptă, au tot „şuşotit”, cum se spune, n-am desluşit nimic din vorbele lor, chiar dacă am stat mai mult în baie...

Zeci şi sute de întrebări mi-au roit prin cap:

Oare s-au împăcat?

Oare şi-a scos din cap Maşa gândul sinuciderii?

Dar care dintre ele este mai bolnavă?

Care este „nebuna”: mama sau fiica?

Și de ce se teme fătuca de mine?

Să fi fost dragostea pentru băiatul, care a murit, atât de puternică, încât nu-l poate uita și s-a scrântit?

Poate nici acum Mașa nu conștientizează că iubitul ei a murit, nu mai este, e în pământ?...

De fapt, nici nu știu: a fost înmormântat sau incinerat?

Poate că ea doarme cu „punguța de cenușă” la piept?

Aceste și multe alte „nedumeriri” vor rămâne fără de răspuns...

Nu voi mai insista, să nu le rănesc sufletele și mai tare...

În ziua de duminică, pe la orele opt, m-am îndreptat spre Sfânta Biserică din satul Obrazțovo, circa șase-opt kilometri pe jos, pe o cărărușă numai de mine știută, deși, destul de bătătorită...

Prin ierburi înalte, care n-au mai cunoscut vâjâitul unei coase de mai mulți ani, prin pâlcuri de mesteceni, dar, mai întâi, traversând de-a curmezișul terasamentul căii ferate, după ce am străbătut râpa, e adevărat, nu prea adâncă...

O școală cu etaj, apoi ciorchine de case noi, toate din cărămidă, cu două, trei sau chiar patru niveluri – adevărate palate ale „noilor ruși”, cu ziduri înalte de jur-împrejur, de câțiva metri...

O fabrică de textile, un râuleț – Kliazma – peste care „ruginește” un poduleț de metal, un dâmboc, pe vârful căruia se înalță Sfânta Biserică...

Prima oară m-am rătăcit, tot căutând-o; am ajuns, peste 3-4 ore, tocmai în orașul Șciolkovo, dar a doua duminică, astă toamnă, l-am rugat pe Anatoly, soțul fiicei Mareșalului, să mă orienteze: deși nu iese nicicând singur din curtea „dacei”, din cauza unei boli incurabile de ochi – aproape că a orbit total – s-a apucat să-mi explice cum să ajung la Biserica din Obrazțovo, chiar a pășit, alături de mine, până în capul străzii, arătându-mi undeva, departe, într-o direcție... M-am gândit: Doamne, să nu pățesc cumva ca „Orbii” (sau „Parabola Orbilor”) de Pieter Bruegel...

Anatoly mi-a mai povestit, că pe timpuri, din veranda „izbei”, în zile senine, se vedea, la orizont, turla Bisericii din Obrazțovo, iar acum, după zidurile palatelor „noilor ruși” nu se zărește măcar Sfânta Cruce din vârful ei...

Biserica este arhiplină.

Părintele Aleksandr spovedește și împărtășește pe toată lumea, în fiecare duminică, ceea ce nu mi s-a întâmplat să văd în nici o Biserică din România...

Câte mămici cu prunci în brațe!

E adevărat: Rusia se află într-un proces extraordinar de renaștere spirituală!

Plânsete nevinovate, ca în Sfânta Biblie, dar e un fel de plânset divin, pentru că în acest lăcaș sfânt, în care, printre altele, prin anii treizeci ai secolului douăzeci, a slujit Ivan Krutițki, în prezent canonizat de către Biserica Ortodoxă Rusă,

glăscioarele pruncilor parcă trezesc roiuri întregi de înger, care fâlfâie pe sub bolta înaltă, în timpul împărtășaniei...

Aici „respiră” adevărata Rusie, deși ne aflăm la cel mult cincizeci de kilometri de Moscova...

Și de fiecare dată întâlnesc nu numai băbuțe habotnice și bătrâni ramoliți, ci și foarte mulți tineri, bărbați și femei, tot perechi-perechi, fericiți, cu fețe luminoase, parcă afișând un adevăr, care nici nu mai trebuie comentat: lumea aceasta se ține pe familiile sănătoase.

Observ priviri curioase, îndreptate spre umila mea persoană, tot singur și singur, încât, mă întreb, dacă nu mi-ar sta bine și mie, în Sfânta Biserică, alături de o nevastă, de o ființă evlavioasă, cu privirile aplecate...

Părintele Aleksandr, deși este în vârstă, posibil, se apropie de optzeci de ani, are o energie uluitoare și de fiecare dată Sfânta Liturghie o oficiază ca pe ultima din viața sa: glasu-i puternic, de bariton, răsună cu atâta vioiciune, optimism, dragoste și bunăvoință, susținut de un cor, tot atât de inspirat, încât numai de dragul părintelui și al corului merită să-ți petreci dumunicile în acest lăcaș, bine întreținut, cu icoane foarte vechi, majoritatea pe lemn, cu picturi murale de o rară frumusețe...

Chipurile pictate ale lui Iisus Hristos, Sfântul Nikolai, Maica Domnului cu Pruncul, Arhanghelii Mihail și Gavriil, dar și ale lui Serafim Sarovski (de Sarov) și Aleksandr Nevski – toate sunt atât de vii, de dimensiuni impunătoare, aproape cât o statură de om, încât, de fiecare dată, când te apleci, ca să te închini în fața lor, simți neapărat, cum întregu-ți trup păcătos, mistuit de îndoieli și hărțuit de neputințele de peste zi, se înviorează, se iluminează pe dinăuntru cu o energie calmantă,

făcătoare de bine și dătătoare de noi speranțe, înzestrându-te și miruindu-te cu bucuria de a trăi mai departe...

I-am recunoscut Părintelui Aleksandr, când am făcut cunoștință, anul trecut, că eu nu-mi pot permite să mă spovedesc și împărtășesc în fiecare duminică, după obiceiul locului, pentru că părintele meu duhovnic se află în România, la București și că nu-i „primit” să-ți schimbi duhovnicul, doar dacă trece la cele veșnice... M-a ascultat atent, dar, după câte am simțit, nu m-a înțeles și atunci i-am povestit câte ceva despre destinul tragic al familiei mele, despre deportarea bunicilor și a părinților, despre visul meu de a ajunge în patria mea istorică, unde i-am cunoscut pe Patriarhul TEOCTIST, pe Mitropoliții Nestor Vornicescu și Antonie Plămădeală, dar, mai ales, l-am îndrăgit „cu sufletul” pe Părintele Constantin Galeriu, care mi-a devenit primul duhovnic și căruia m-am spovedit, cu adevărat, pentru prima oară în viață, undeva, pe la orele două de noapte, pentru că spovedania sub patrafirul Părintelui Galeriu ținea cel puțin câteva ore, iar eu aveam să-i recunosc toate păcatele săvârșite și nesăvârșite pe parcursul celor patruzeci de ani de viață, petrecută-chinuită în Imperiul Roșu...

După trecerea la cele veșnice a Părintelui Galeriu, m-a „preluat” Părintele Alexandru Bogdan, care a decedat și el, peste câțiva ani și m-am oferit în brațele unui părinte tânăr, mult mai tânăr decât mine, Dorin...

Totuși, în toamna trecută, când nu mai aveam nici o speranță să rezist, să mă războiesc cu toate problemele vieții, simțindu-mă strâns într-o menghină, m-am spovedit Părintelui Aleksandr, de la Biserica din Obrazțovo, după care toate s-au așezat –reașezat într-o albie aproape suportabilă...

De ce m-am oprit la aceste momente?

M-am gândit, de foarte multe ori, s-o „scot” și pe Mașa din casă, s-o însoțesc la Sfântul Lăcaș din Obrazțovo, să am grijă de ea acolo, să mergem de mână pe cărarea, care duce spre Biserică, să se spovedească-împărtășească și ea în fiecă duminică, cu speranța, că Bunul Dumnezeu o va ajuta, o va observa, milui...

Doar a pictat Biserici!

Doar pictează icoane, sper, nu numai pentru bani...

Am și încercat, de câteva ori, să ating subiectul cu Galina Grigorievna, i-am vorbit cu înflăcărare, i l-am descris, cu meticulozitate, pe Părintele Aleksandr, care ar putea să devină un bun duhovnic pentru Mașa, să-i insuflă dorința de a trăi pe acest pământ, să-i alunge gândurile negre, s-o salveze din ghearele morții...

M-a ascultat, a clătinat afirmativ din cap. Tot fumând țigară după țigară – tot drumul, de la „dace” și până la gară, căci m-a rugat s-o ajut să care rucsacul burdușit cu oase, pentru „vietățile” sale de la Moscova – a descoperit prin împrejurimi o mică măcelărie, proprietarul căreia pur și simplu i-a dăruit o movilă de oase...

Dar n-am găsit, deocamdată, înțelegere, ascultare...

Poate, n-am fost destul de convingător?

A urmat o nouă „noapte albă” în viața mea...

M-a tot chinuit o singură întrebare: de ce oare Mașa nu s-ar da dusă (cum se spune la noi, în Bucovina) la Sfânta Biserică?...

Spre dimineață n-am găsit decât un singur răspuns: prea tare „n-o lasă” diavolul...

Și m-am hotărât să mă lupt, până la moarte, dacă va fi nevoie, cu „acel diavol” din sufletul acestei copile orfane, pe care am îndrăgit-o în suferință...

Ca să n-o mai aud, aievea sau în vis, țipând desperată: „În această noapte mă voi sinucide...”

FLUTURELE NEGRU...

Mă aștepta după draperiile grele de la fereastră...

Am ajuns la trei săptămâni de la moartea măicuței Saveta, care și-a dat cea de pe urmă suflare chiar în brațele mele...

Plâns și nemângâiat, m-am trântit, îmbrăcat, în patul „de cazarmă”, precum mi-l prezentase cu un an în urmă Galina Grigorievna, proprietara; mi-am pus perna peste cap, ca să nu aud și să nu mai văd nimic pe lumea asta, cu gând să trag un somn lung, de o zi și o noapte, după drumul istovitor, cu trenul (unul hodorogit și plin de gândaci de tot felul), de la Cernăuți până la Moscova, prin Lvov (fost Lemberg!), de 34 de ore (adică, am făcut un pas spre Europa și înapoi, de când acest tren nu mai circulă prin Basarabia, din cauza celor două vămi, dacă nu chiar patru, cu adevărat, blestamate hotare dintre români și români!); după toate emoțiile, legate (poate, chiar produse artificial...) de primirea cheilor de la această vilă („dace”) din regiunea Moscova, unde m-am oploșit, temporar, și anul trecut, unicul loc din Rusia, unde sufletul meu a rezistat și voi încerca să rezist și în toamna aceasta de smoală pentru mine...

Am suferit în vis...

Coșmar după coșmar mi s-a tot arătat (prezentat, perindat) prin fața ochilor, deși, la trezire aveam să le uit pe toate...

Perna am aruncat-o jos, pe linoleumul vechi și murdar, pe la margini ros de vreme, poate, de șoareci...

Mi-am revenit din căderea mea inconștientă a doua zi, spre seară. Pe obrazul meu, brăzdat de urmele sărate ale lacrimilor (probabil, am plâns și prin somn), am descoperit o vietate, o gânanganie, lipicioasă, de o culoare închisă, cu aripi și cu niște ochi holbați – un fluture negru, gigantic, supărat (că l-am trezit?), care își făcuse culcuș călduț sub pleopa mea stângă, adică, sub acoperământul ochiului, care mă doare, chiar mă alarmează, de mai multă vreme, de un șir de ani, deși nimic serios nu mi-a găsit nici oculista policlinicii Fondului Literar din Moscova (o ovreică bătrână, cam țâfnoasă, dar o foarte bună specialistă în domeniu, altfel nu i s-ar fi permis să aibă grijă de vederile celor trei mii de scriitori din marea capitală a și mai marei uniuni...). M-a tot

liniștit, că ochiul meu stâng plutește, uneori, adică, globul ochiului, pe niște bule de aer... Îmi pătrunde aerul în ochi...

Și acum, acest fluture misterios, negru: am constatat culoarea lui adevărată, când și-a luat zborul de pe obrazul meu, supărat, și s-a făcut nevăzut, de parcă ar fi fost spulberat de o putere, de o energie necunoscută...

Am tras draperiile, cu zgomot, le-am înlăturat, în dreapta și în stânga geamului, ca să mă conving pe ce lume sunt, să admir ultimele raze ale soarelui, răsfirate peste merii bătrâni din livadă, încărcăți de rod, strecurate printre ramurile unui mesteacăn (admirându-l, mi-am dat seama că mă aflu, totuși, în Rusia, țara care m-a adoptat, dar pe care n-am îndrăgit-o, simțindu-mă, în continuare, doar un fiu adoptiv, neascultător, al ei, un fel de vagabond netrebnic...); am încercat să deschid fereastra, fără de succes, dar, mai ales, am tot sperat să descopăr misteriosul fluture, dacă o fi fost fluture cumva...

Nici urmă!

Cămeruța (chilioara, un fel de „zakutocek”, precum i se mai spune, pe rusește) are exact șase metri pătrați (am măsurat-o, anul trecut, cu rigla, una școlărească, de pe timpuri, a Mașei, fiica Galinei) și iată că în clipa aceasta îmi dau seama, că eu sunt proprietarul unui spațiu, a unei mansarde, la București, doar cu 14 cm. pătrați mai mare... Toată proprietatea mea de pe pământ nu-i decât de 6,14 m.p., acum „bucșită” cu tablourile și cărțile mele, încât nu am loc nici pentru un taburet, nu pentru un fotoliu, pe care să-l desfac, după ce închid ușa (se deschide înăuntru), să mă întind pe el și să-mi odihnesc ciolanele și ochii...

Ochii mei, de scriitor, osândit mereu cu scrisul, dar și de pictor, chiar dacă nu realizez decât un tablou pe an, din lipsa de atelier de creație, dar și mai chinuți (ochii!), pentru că i-am deprins, i-am condamnat, din fragedă copilărie, să vadă, să memorizeze TOTUL din jur, cele vizibile și chiar invizibile, precum mi s-a întâmplat și cu acest fluture...

Poate că nici nu există cu adevărat, ci o fi fost rodul imaginației mele, aproape bolnave... Dar dacă nu ești înzestrat, miluit, potopit cu har de către Bunul Dumnezeu, pur și simplu, nu ai dreptul să scrii, să pictezi, să crezi pentru semenii tăi...

Cu puțin timp înainte de plecarea pe drumul cel fără de întoarcere, mama Saveta „mi-a oferit ultimul interviu”, adică, am înregistrat, la

dictafon, mai multe amintiri, legate de anii ei grei de deportare în stepele pustii din Kazahstan și apoi din Siberia... Curios lucru! Și-a amintit numele mai multor ruși, care și-au bătut joc de bieții români, fără de nici o vină, fără de nici o apărare...

Măicuța stătea la pat, de aproape trei ani, pentru că orbise total, pur și simplu i s-au uscat ochii de atâta plâns: mai întâi, din cauza unei glaucome fulgerătoare, a încetat să mai vadă cu ochiul stâng, a primit o oarecare îngrijire, la punctul medical din sat, nu s-a „înghizuit” (o vorbă de la noi, din Bucovina) să plece, cu careva dintre noi, la Cernăuți, la o clinică specială, care „tratează toate bolile de ochi”, pe bani mulți, dar nu oferă nici o garanție, doar promite bolnavului, că „va vedea”, promisiune, care ține doar până la încasarea banilor... Mama Saveta se simțea foarte slăbită, la cei peste optzeci de ani, pe care îi purta în spate, din cauza asta mai ales n-am reușit s-o convingem să se opereze, căci bani am fi adunat noi, cei patru copii, care nu suntem niște sărăntoci...

Chiar dacă i-am înregistrat vocea, pe bandă magnetică, în paralel mi-am mai fixat, pe foi de caiet de aritmetică, „împrumutate” de la nepoata Ileana (Olena, după cum este înregistrată stâlcit, pe „ucrainește”, în buletinul de identitate), fiica surorii mele Olțița; adică, am scris, cuminte, și câteva rânduri, de parcă nu mai aveam încredere în aparatul meu, marca „Panasonic”, procurat de la un târg de aparate electronice din Piața Gării Iaroslavl din Moscova, de unde, de fapt, și iau trenul electric spre vila fiicei Mareșalului...

Cu toată siguranța aparatului de înregistrare, am simțit nevoia de a scrie, într-un caiet, presimțind, în subconștient, că e posibil să fie pentru ultima oară... Banda magnetică, originalul, chiar am ascuns-o printre cărțile mele de la Bahrinești, cu mențiunea: „A se păstra veșnic!”, deși, sunt sigur, nimic nu poate fi veșnic pe acest pământ, cu atât mai mult acum, când bântuie prin lume o droaie de „prooroci” falși, care ne amenință, că în 2012 va avea loc sfârșitul lumii...

- Prichindel al nostru din sat o mai avut o copchilă... Aclo, în blăstămatul de Kazahstan, când ne speteam, primul an, la arie, zi și noapte, ea o luat două chile de săcară... Două buzunare pline, pe care ni le coseam pe dinăuntru, ca să venim acasă, adică, la bordei, cu câte ceva de-ale gurii, ca să nu murim de foame, mai ales, cine avea câte un bătrân în zăcare la pat... Săraca, alerga doisprezece kilometri până la aul, își

deșerta buzunarele și fuguța înapoi, nu reușea măcar să beie o cană de apă puturoasă, din arîk... Și o prins-o curva de brigadiri, și o pârât-o, și o dat-o pe mâna n.k.v.d.-iștilor, de la care nu te puteai aștepta la oleacă de milă... Și dacă era război și aveau ordin de la Stalin să asigure armata cu de toate... Două nopți la rând au tot interogat-o pe biata copchilă, care, nici nu știu, avea șeptesprezece-optsprezece anișori, că era mai fragedă decât mine, când ne-o rădicat din Bucovina...

- Da cum o chema, mamă?

- Nu mai știu cum o chema, măi băiete... Iaca, numele ei l-am uitat, da pe cel al spurcatului de brigadiri nu: Ivan Rupaci, femeia lui era Maria și mai aveau și o babă în casă, că ei trăiau într-o căsoaie arătoasă, deasupra pământului, numai noi, românii, în bordeie săpate în pomânt... Pe babornîță o chema Magdalina... Pe sāraca de dānsa, pe copchila lui Prichindelu, cum îți spunem, o dus-o mai întāi la miliție și aclo o închis-o, într-un feli de cușcă, unde îmblau guzani în libertate, și o lāsau oleacă să adoarmă, dacă înceta din plāns, după care o trezeau, aruncānd o vadră de apă pe dānsa, și, buimăcită, cum era, o luau iar la întrebări, și la înjurat de toți dumnezeii și sfinții, mamele și răzmamele... O împingeau înapoi în cușcă și peste un ceas iar o trezeau... Da ea nu pricepea nici o vorbă rusească... A treia noapte au dus-o la închisoare, unde n-o mai trăit mult și o murit aclo de jele... Am plāns-o toate fetele și nevestele, dar, mai ales, de amărăciune, că în primăvara ceia, după ce o luat-o la închisoare, când s-o tochit omātu și s-o slobozāt apele, o jireadă întregă de grāu s-o strācat, o putrezāt și nimenea n-o rāspuns pentru o pagubă așa de mare, că i-o dat drumu la vale, pe apă... Da pentru două buzunnare de săcară ghiata copchiliță o plătit cu viețișoara ei...

- Și mai departe, mamă...

- Mai departe, tot numa despre nācaz îi vorba... Nācazurile noastre, câte am avut de suferit... Dacă ne adunam cu tāți în bordei, dornem ca snochii, pe pomânt, pe un braț de paie fiștecare... La pārete mămuța, după care tata Gavril, după dānsu eu și lāngă mine asta, mama lui Costāchei, care s-o băgat în gospodāria pārințālor lui tat-tu, că s-o însurat cu o vară de-a ta... Mai era unu din sat, care tātā noaptea să rădica în cur și strāga prin somn: S-o spānzurat Grigore a lui Petre... S-o spānzurat Grigore!... Da Grigore o rāmas acasă, n-o fost rădicat și el cu noi... Și careva se treze și îl întreba: Da cine ți-o spus? Că nu avem nici o știre

de-acasă, nici un feli de scrisori nu ne dau voie să scriem, da nici nu puteam scrie adresa pe rusești... Și acela cu strâgatu prin somn răspundea: Ștefan Covaliu ne-o spus! Alerga pe drum și tot urla din tăti puterili – s-o spânzurat Grigore a lui Petre...

- Care, de fapt, nu se spânzurase, nu-i așa?

- De unde avem noi să știm, dacă eram la câteva mii de kilometri depărtare de Bucovina noastră... Ghetu om bolmoje de frică, prin somn... De frică, da și de frig... Și de foame... Că mureu oamenii și de foame, ca găzeli, când da frigu... Altădată s-o strâcat vimu, moriștele și noi ne-am culcat oleacă, sleiți de puteri, într-o colibă de rogojini, unul lângă altul, că ne lua vântu... Și o vinit curva de brigadiri, că nu ave astâmpăr nici zâua, nici noaptea, parcă îl mâncau vurdalașii... Puțe a holercă de la dânsu, de la un kilometru... Și când ne-o luat la înjurat și la batjocorit... I-am răspuns, că s-o strâcat vimu și până o să-l remonteze... El s-o dus să vadă și noi ne-am culcat înapoi, am stâns opaițu... Și când o vinit iară, Ivan Rupaci, cu o falcă în ceri și cu alta în pomânt, urla ca un nebun: Amuia am să torn o vadră de benzână peste voi și am să vă dau foc! La tăți am să vă dau foc... Și ne-am sculat, chiar dacă nu ne ținem pe chișioare de oboseală, și până dimineață n-am făcut nică, dacă nici să ne hodinim ciolanele nu ne-o lăsat afurisātu... După asta m-o pus pe mine la boi. La caru cu boi, înjuțați la niște sănii mari, din bârne, și căram nutreț pentru vite, ca să nu chiară de foame... Că vitele erau mai tare îngrijite, decât oamenii... Așa era zakonu...

- Adică, legea...

- Bat-o Dumnezeu de lege bolșovică s-o bată... Că era mai bună pentru vaci și boi, decât pentru noi, românii... Și băteam drumu, de doisprezece kilometri, până la brigadă, da de aclo alți doisprezece kilometri, până în fundu pustiului, unde erau girezile de paie... Până încărcam, până mă tot mocoșeam, îngheța și inima în mine, că nu avem decât un sumănel vechi pe mine, și un sac pe cap, îmbrobodită cu pânză de sac... Cu papuci cu talpă de lemn... Și sumanu cela era tăt timpu înghețat, că nu reușeam să-l dezgheț... Gerul ajungea până la cincizăși de grade... Avem sloiuri de gheață pe față... Da și mai greu îmi venea cu boii, că ei trăgeu din greu la sanie... Curge sudoarea de pe dânsi, care pe loc îngheța și trebuia să mă tot opresc și să le rup țurțurii din jiuurul ochilor și de sub barbă, ca să putem să înaintăm... Mă rugam Bunului

Dumnezeu să mă lase să adorm și să nu mă mai trezesc, să mă ieie la dânsu... Atunci mi-am plâns tăți lacrimili, Mihăiță...

- Și pe cine mai ții minte, neata, mamă, din aceia, care își băteau joc de românașii noștri, aclo, în Kazahstan?

Încercam să-i grăiesc mai pe „țărănește”, s-o înduioșez, să-i mai potolesc sufletul și să mai aflu câte ceva, pentru un posibil „proces al comunismului”, deși, îmi dădeam seama, că nu vom ajunge niciodată la o asemenea înțelegere, hotărâre comună... În lumea întreagă, sau, cel puțin, în Europa, comunismul, deși a făcut ravagii și, cu toate că nemernicii de comuniști, îndopați cu ideologia marxist-leninistă, dar și cu vodcă și icre roșii, mai sunt și astăzi atât de puternici, chiar dacă veacul lor s-a încheiat... Oare chiar s-a încheiat? Încât conjurația internațională nu va permite niciodată, pentru nimic în lume, ca să se declanșeze un adevărat proces... Procesul comunismului... Dacă mai era un Andrei Saharov în viață... Dacă Aleksandr Soljenițin ar fi fost mai tânăr și mai puțin „velicorus”, poate că mai aveam speranța...

Mămucuța noastră, oarbă de-a binelea, dar cu ochii ei albaștri deschiși larg, puțin tulburi doar, „chioară ca noaptea”, cum îi plăcea să-și spună, vedea, îi vedea pe criminali cu memoria ei vizuală lăuntrică, trezită la viață, peste mai bine de șaizeci de ani de tăcere și uitare silită...

- Mai era în aulu „nostru” un afurisât de moșneag, că tăți bărbații în putere erau pe front... Și cheagu de moșneag nu știi ce putere ave și de la cine prime „ukazani”...

- Adică, indicații, ordine...

- Că se prăpăde de răs, bulbacu, de năcazurile noastre, și ne încolțe de câte ori ne întâlne pe drum... Că îmbla zi și noapte cu un măgari bătrân și juchit pe jiumătate de păr, numai răni... Pe blăstămatu de moșneag l-o trăznit fulgeru într-o vară și i-o ars o jiumătate de cap... O stat mort... Da l-o țânut în pomânt și o scăpat, belitu... Că tare mai afurisât era...

- Și nu-i ții minte numele, mamă?

- Nu... Că urātu pomântului îi fără de nume... Da, iaca, pe Ivan Rupaci, despre care ți-am povestit... Pe Fedorenko, Harasim, Kislicenko, îi țân minte până în zâua de astăzi... Și Ana Turceac, care s-o măritat aclo, cu unu Vasea... Pe dânsa o țân minte, că era cu un an mai mare decât mine, noi am venit acasă, care și cum o reușât să fugă din acel iad, da ea o rămas... O murit, nu mai este... Pe altu, a lui Profir, care era cine era în

sat, până ne-au rădicat... Aclo, în aul, cum mânca niște barabule cu tăt cu coajă, cum l-o străgat pe nume de afară n.k.v.d.-iștii, cum o ieșât, cu capu gol și dezbrăcat din bordei, nu l-o mai văzut nimenea... Era, nu departe o pădurice, mai mult din saxaul, unde erau îngropați românii, într-o groapă comună... Dacă era mai cald, îi acoperea cu oleacă de hlei ori năsâp, da dacă se întâmpla iarna, azvârleu peste dânșii o țără de omăt, după care hoiturile erau trase afară și sfârtecate de haitele de câini și de lupi, sămănând osișoarele neamului nostru de-a lungu și de-a latu pustiului...

Mama Saveta suspină adânc, n-o mai pot chinui în continuare... Dar tot ea avea să pună punct la dialogul nostru...

- Să țâi minte, Mihăiță, că eu numai până la vârsta de optsprezăce ani am trăit ca lumea, după asta n-am mai avut viață, da numa chin...

- Mamă...

Chiar bine că nu-mi vede lacrimile de pe obraz, care se preling în jos „de la sine”, fără voința mea... Unui bărbat nu i se cuvine să plângă!

- Până ne-o încărcat în vagoane pentru vite și ne-o mânat tocma în fundu Rusiei, îmblam la Hram la Vașcăuți și chiar dacă eram îmbracată sărăcuț, cu catrință și ochincuțe, câte trei flăcăi dintr-odată mă apucau la joc, se băteau de la mine... Așe eram de întrebată, până o vinit blăstămațâi de rusoi peste noi...

Acum mă uit afară, prin geamul nespălat de cel puțin doisprezece ani (de când a murit, subit, Nikolai, tatăl Mașei, stăpânul acestei case, sau, cel puțin, al acestei chilioare, pe care anume el a gândit-o și a construit-o, și a izolat-o, ca să aibă puțină liniște, fiindcă a elaborat mai multe manuale de specialitate, de tehnologie a picturii murale, mai ales, a artei zugrăvirii lăcașelor sfinte, după tehnica și procedurile folosite în vechime, cel puțin, de pe timpurile lui Andrei Rubliov...) Mă uit, mijindu-mi ochii, dar tot nu văd mai nimic, doar câte o frunză galbenă, care plutește, împăcată, spre pământ... O adevărată simfonie de toamnă! De parcă ar fi o compoziție nostalgică, trăită pe viu și compusă de bucovineanul Șandor Kalloș, răpus de dorul de urbea sa natală, Cernăuți, dar și de motivele muzicii populare din Transilvania, de care este inspirat o viață întreagă... Când ne întâlnim, rar de tot, poate, o dată la trei ani, ne îmbrățișăm frățeste, după care îmi pune un disc cu muzică din Ardeal și ascultăm, până ni se împăienjenesc ochii de plâns și ni se rupe inima în

bucăți de durere... De durerea cumplită din suflet, durerea înstrăinării, care nu poate fi alinată cu nimic de pe lumea asta păcătoasă, nici chiar cu acordurile muzicii populare din Transilvania...

Încerc să adorm, de data asta, cu lumina aprinsă... Am „împrumutat” o vechitură, de la Galina Grigorievna, din camera ei, mai bine zis, din tindă, un „torșer”, l-am instalat lângă pat, l-am introdus în priză (arde!), am tras storurile grele, ca să nu mă vadă o ființă oarecare, din vecini (numai tătari sau azeri s-au plodit pe străduța noastră, pe la toate vilele, unele destul de pompoase, fețe negricioase, cu statut de paznici pe timpul iernii...), dar, mai ales, mă îngrijesc să nu mă observe, cum îmi fac rugăciunile, dimineața și seara, în genunchi, pentru care ritual îmi potrivesc o perniță pe linoleum (pernuță, cum se spune la noi, în Bucovina), nu că m-ar deranja niscaiva ochi străini, dar ei, fiind mai ales musulmani, ar putea să râdă de mine... După „Tatăl Nostru” și „Crez”, neapărat îi pomenesc pe toți cei vii, rugându-l pe Bunul Dumnezeu să le deie sănătate și să-i ocrotească, mai ales, pe cei trei copii ai mei, risipiți prin lume, precum și pe mamele lor, care i-au născut, care mi i-au dăruit, chiar dacă cel puțin una dintre ele, Anna Liubimova, din Moscova, nu mi permite să-mi văd fetița (fata!) de douăzeci de ani încoace; apoi, mă rog pentru liniștea cea de „dincolo” a măicuței Saveta, pentru odihna (hodina) ei în țântirimul nostru sătesc, din Bahrinești, de pe graniță; pentru ceilalți din Neamul nostru, bunicul Gavril, fără de Cruce și fără de mormânt, acolo, în stepele pustii ale Kazahstanului... Și dacă mă culc, împăcat, și îmi fac semnul Crucii și asupra pernei, din dreapta și din stânga, după cum m-a învățat mama Saveta, „ca să nu visez urât și să nu strig prin somn”, să n-o strig, în această căsoaie străină, în această „izbă” (din bărne), că tot n-o să mă audă, să mă întrebe, precum a procedat mereu: „Ce-ai visat, Mihăiță?”, și eu să nu mă răspund, pentru că, de fiecare dată, chiar dacă am și reținut câte ceva, din cele ce mi se arătară în vis, ca să n-o sperii (să nu-mi bag și părinții „în boale”), n-am povestit-relatat niciodată coșmarurile mele...

Numai fluturele cel negru, lipicios, cu ochii lui atât de bulbucăți, de holbați, să nu mă viziteze din nou, să nu mi se oprească pe față, să nu-și facă din nou cuib (cuibuș...) sub pleoapa ochiului meu stâng, bolnav...

Dar dorința mea (arzătoare, disperată) nu știu cum nu se împacă, nu se poate împăca, defel, cu comportamentul straniei ființe nocturne...

Pentru că a doua zi, în zori, dacă m-a „prins somnul”, înainte de a mă trezi sau chiar în clipa, când încerc să-mi descleștez pleoapele din cumplita uitare de sine, descopăr, tot mai alarmat, că spurcăciunea, nemernicul, blestematul de fluture negru iar m-a vizitat și cu toată nerușinarea mi-a brăzdat fața cu lăbuțele lui scârboase și mi-a lăsat urme de parfum, un fel de excrement puturos, care a și reușit să-mi pătrundă prin porii pielii în celulele, în carne, în suflet... O fi fiind o presimțire? Sau un fel de preîntâmpinare? Poate că sunt bolnav, a pus stăpânire pe trupul, dar și pe sufletul meu un duh rău? O belea mai strașnică pentru mine nici că ar putea să existe... Mă trezesc de mai multe ori în toiul nopții, de șapte ori, de șaptezeci de ori; mă răsucesc în așternut, până mi-am dat seama (cu întârziere...), că lenjeria de pat, pe care mi-a pus-o la dispoziție Galina Grigorievna, se făcu numai zdrențe... M-am tot întors cu fața la perete, de un alb-vinețiu, cu urmele (petele mai albicioase) unor tablouri, poate, icoane, care o fi fost atârinate un timp, mai mulți ani, pe acele spații... Mă rog Măicuței Maria, cu Pruncul în brațe – o mică reproducere după o icoană celebră, poate, chiar după „Maica Domnului din Kazan”, nu-mi dau seama, e prea minusculă, decupată dintr-o revistă, cu culorile spălăcite... Caut salvare, întreb și nu am nici un răspuns... Mă chinui și nu știu care-i vina mea, păcatul, atât de fără de iertare...

De câteva ori pe noapte mă surprind, că strig prin somn, o chem pe maică-mea, și ea nu se răspunde, nu se trezește din moarte, ca să-mi potolească sufletul, să mă întrebe, ca pe timpuri, mereu, ce am visat, de ce m-am speriat... Uneori țip din răpuzeri, până răgușesc și când mă trezesc, totuși, de la sine, de frica sinelui, solicitat până la paroxism, devin imediat mult prea conștient, chiar alarmat, ca nu cumva să mă fi auzit, în toiul nopții, careva dintre vecinii musulmani... Chiar am observat, când ne întâlnim uneori, în drum spre gară, sau dinspre gară, cum unele fețe negricioase, de „nație caucaziană”, cum li se spune, de către mijloacele de informare în masă rusești, cum își întorc privirile curioase spre mine, spre făptura mea puțin gârbovită, mai ales, dacă pășesc, de unul singur, de-a lungul râpei, care se întinde, în paralel, cu terasamentul căii ferate... Cum să le explic, să-i fac să mă înțeleagă, că nu mă atacă nimeni, că sunt în afara oricărui pericol, doar coșmarurile mă chinuie, mă mistuie, mă istovesc noapte de noapte la rând...

M-am gândit să mă sfătui cu părintele Aleksandr, de la Biserica din satul Obrazțovo, dar cum să-i răspund la mulțimea de întrebări, care le pune, de obicei, celor care se spovedesc, duminică de duminică... Pe când duhovnicul meu se află la București și nu am motiv ca să-l schimb... Mi-a fost duhovnic, primul în România, mult regretatul părinte Galeriu, apoi, părintele Alexandru Bogdan, originar din Basarabia, care m-a „înmânat”, înainte de moarte, părintelui Dorin, mai tânăr ca mine...

Încerc să rezist. Să nu cumva să adorm cu fața în sus și cu mâinile împreunate pe piept – semnul morții? Scotocesc, pe parcursul zilei, toate ungherașele cămeruței, chilioarei, chiar studiez, cu mare atenție, cele câteva pânze mai vechi, realizate de fiica lui Nikolai, nimeni alta, decât Mașa, ființa atât de suferindă și de fragilă la trup... Poate să moară de pe urma unei petale de trandafir, dacă ar fi lovită cu acea petală, chiar din dragoste... Cu dragoste! N-am mai întâlnit în viața mea o altă ființă, o tânără atât de gingașă, de delicată, de plăpândă, ca un înger, ca o îngerită, deși îngerii nu au sex... Și dacă Mașa, printr-o metamorfoză kafkiană se furișează, noapte de noapte la rând, în patul meu, de fapt, în patul tatălui ei și mă supune acestor chinuri cumplite? I-am căzut tronc la inimă, după acea unică vizită, la pictorul Mihail Bețianu și eu n-am observat nimic, absolut nimic? Vina o fi fiind a mea? Deși n-am ajuns la păcat, nici în gând, totuși, este o femeie, cu toate cele „femeiești” în construcția și alcătuirea trupului ei, pământesc, dumnezeiesc, pentru că și ea este o creație divină, aruncată-semănată pe acest pământ, cu îndemnul de a se bucura de viață, de dragoste, să se înmulțească... Masculul din mine este mort. De la un timp este scufundat într-un somn letargic și nimeni, și nimic nu mai este în stare să-l trezească, să-l readucă la viață...

Tablourile Mașei sunt cam sumbre. Poate, din cauza coloritului. A tematicii. A pictat, mai ales, peisaje autumnale. Panorame largi, din împrejurimi, cu „izbe” din bârne, posibil, imagini din copilărie, pe când aceste căsoaie rusești se întâlneau la tot pasul, iar acum dispar cu nemiluita, luându-le locul niște palate bizare, din beton și cărămidă, cu ziduri de piatră de jur-împrejur, înalte, de te cuprind fiorii, când treci pe alături, strivindu-te cu grandoarea lor, dar, mai ales, cu lipsa de imaginație a „noilor ruși” („noviie russkie”!), care investesc în palate și ziduri mult prea mult peste necesitățile zilnice, pentru că mai toate stau pustii anul împrejur, unde și unde se aude câte un lătrat de câine-lup, și

mai rar întâlnesc vre-un bătrân sau o bătrânică, rezemați în cârjă, în câte o portiță mai tainică, sau simt (îi simt cu sufletul!) cum stau „dincolo” și mă privesc-urmăresc printr-un vizor, ca nu cumva să mă uit rău spre bogățiile lor supărătoare și să dau năvală, într-o noapte, sau chiar în miezul zilei, să-i prădez... Pentru că, se știe, de când e lumea, că orice ziduri (fie și de opt metri, cât au cele din jurul vilei celebrei Alla Pugaciova...) pot fi escaladate și orice lacăt poate fi spart...

Precum și fluturile „meu” negru, la sigur, are o ascunzătoare sigură, unde se retrage, pentru tot parcursul zilei, și oricât, și oricum voi tot căuta să-l descopăr, să-l găbjesc, simt, presimt de înaintea, că nu voi reuși...

Printre ramele (unele aurii), șasiurile, unele cu pânză doar grunduită, altele cu doar câteva trăsături de penel, apoi abandonate, descopăr și câteva legături de vopsele în ulei, tuburi produse la Leningrad (cele de calitate superioară, la care doar visam, pe timpuri, când munceam la ciclul meu folcloric, la Stadionul Republican din Chișinău și din lipsă de bănuți mi-am permis, ca un inconștient, ca un tâmpit, să folosesc și niște vopsele proaste, de gard, de tipul „nitro”, mai ales, la prepararea pânzei, și ea, pânza, cusută din mai multe bucăți, chiar cu mânuțele mele, la mașina de cusut a stadionului, tot din lipsă acută de bani, astfel tablourile mele, la acest capitol, au mai multe neajunsuri, s-au ales, cu trecera timpului, cu mai multe fisuri, nu au nicidecum un aspect „comercial”, deși eu niciodată n-o să le vând, chiar dacă mi s-ar propune un milion de dolari pe fiecare bucată, din cele opt, cu tematică folclorică...). Și mă mir foarte mult, cum oare pictorița Mașa, având posibilitate să-și încarce paleta cu cele mai minunate vopsele de ulei, cele mai luminoase, să zugrăvească doar tablouri triste, scufundate într-un fel de negură, că doar n-a pictat numai toamna... Sufletul acestei copile, probabil, este mult prea încrâncenat, de la cea mai fragedă vârstă; posibil, o fi moștenit câte ceva, sau totul, de la tatăl ei, Nikolai, care, după câte am înțeles, i-a fost unicul profesor, mentor în ale picturii, deși ea a studiat și la facultate, pe care a abandonat-o în ultimul an...

Bolnavi de nostalgie!

O boliște incurabilă... Precum sârmana Mașa nu se poate libera (scăpa, volnici, descătușa, desprinde, desărcina – nu mai știu câte alte sinonime potrivite sau mai puțin potrivite să folosesc aici, pentru a fi mai

convingător...) de cumplitele imagini din copilărie, de „izbele” din bârne afumate, apăsătoare, tot astfel și eu nu reușesc să-mi descarc sufletul de amintirile cele mai recente... Amintiri, care s-au transformat în dureri...

Înzadar încerc să descopăr unde ar putea să se ascundă misteriosul fluture negru, în timp ce chipul luminos al mamei Saveta este mereu cu mine, îi simt privirile ochilor ei orbi (orbiți de lacrimi...), îi sesizez respirația ușoară, încetinită, cu sughițuri sugrumate, străbătând, din când în când, la suprafață, mai ales, pe parcursul celor șase săptămâni, ale ultimei noastre veri, când munceam din greu la manuscrisul noului meu volum de versuri, de poeme, precum le intitulez, „Bucovina cea martiră”... Deși era o căldură insuportabilă în casa noastră, năduf, aveam posibilitate să ies afară, cu tot cu măsuță (măsuța de brad a bunicii Lucheria, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace!), să scriu în liniște sub un copac, la umbră, chiar în pomăt, nu mi-am permis asemenea plăcere, mult prea scumpă, care putea să-mi ceară un preț nespus de mare, cel al vieții și al morții măicuței... Nici nu îndrăznea să scoată măcar un gemăt de durere, un of... Atât de mult, suferind cumplit, îmi respecta munca mea, știind, intuind, sărmana mamă, că de dragul ei stau câte douăzeci și patru de ore, din cele douăzeci și patru, în casă, dincoace de o perdeluță de cit, cu floricele albastre, care ne despărțea, deoarece casa noastră natală e compusă doar din două odăi, una de „trăit”, cealaltă e „casa cea mare”, de murit, cum se spune, adică, unde se ține un mort, unde se priveghează cele două sau trei zile, dacă e timp de toamnă târzie sau iarna, ori, dacă se întâmplă nenorocirea în toiul verii – doar o singură noapte...

Odaia noastră, de „trăit”, dintotdeauna a fost despărțită în două (stil nemțesc, doar casa a fost construită, pe bănuții bunicului Gavril, Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească și pe el în pace, chiar de niște meșteri nemți...). Tăiată de-a curmezișul de un perete mai mult simbolic, dintr-o singură căramidă, cu o ușă chiar lângă cuptor, adică, „șparhat” (cum i se spune plitei de gătit) și vatra de copt pâine. Ușa ca atare lipsește, ea nici n-a existat, acea ușă simbolică dintre dormitorul părinților, din fund, și paturile noastre, ale celor patru copii, din prima jumătate a odăii... Deși, nu ni s-a întâmplat să fim cu toții, cei trei frați și o soră, acasă, dimpreună... Chiar și în acea vară, când eu plecam (pentru totdeauna din sat!), mai întâi, la școala-internat de la Cernăuți, apoi, tot

mai departe și mai departe, când se nascu mezinul nostru, Gavriluță, Gabriel-arhitectul, care locuiește acum în nordul Portugaliei... Sora Oltița avea să se mărite în alt capăt de sat, să se mute la gospodăria ei, să nască și ea patru copii, trei băieți și o fată, iar fratele Gheorghe-ziaristul, să se stabilească, pentru totdeauna, în sudul Basarabiei...

Între noi, cei patru copii, și părinți, n-a existat niciodată nici un fel de ușă, nici de fier, nici de lemn, nici chiar una simbolică, deși nu ne-am bucurat de o dragoste mult prea mare din partea părinților, mai ales, din partea tatălui nostru, aspru peste măsură, care nu țin minte să mă fi mângâiat măcar o dată pe creștet... În schimb, măicuța noastră, Saveta, pe ascuns de capul familiei, ne-a „cătat mereu între coarne”, sudalma cea mai cenzurată a tăticului, pentru că toate celelalte, când se întâmpla, erau de dumnezei, mame și răzmame, pe care nu le-am înțeles niciodată din ce motiv au fost rostite, turnate-năpustite asupra noastră, din senin, fără să fi comis noi nici o șotie, nici un păcat...

Ca să aibă măicuța Saveta puțintel aer, desigur, eu dădeam mereu în lături perdeluța, care ținea de ușă, atât pe parcursul zilei, cât, mai ales, seara, după ce stingeam lumina, ca să nu mă vadă și să mă simtă tata (el întotdeauna se izolează prin acea perdeluță simbolică, o trage demonstrativ, înainte de a se întinde pe pat, patul lui, din lemn de frasin, căci maică-mea bolea pe patul ei, tot din lemn de frasin, acoperit cu lac, pictat de mânuța mea, cu buchete de floricele, cu un afiș enorm, deasupra capului, reprezentând-o pe strălucita cântăreață Sofia Rotaru, de-o seamă cu mine la ani, dar atât de celebră; iar la picioarele lui tata Vasile, sus, pe peretele „despărțitor”, într-o simetrie, pe care eu n-am înțeles-o, stă „în pioaneze” al doilea „exemplar” al Sofiei Rotaru, identic cu al mamei Saveta, de care a făcut rost nepoata noastră Ileana, funcționară la primăria din sat și care a „șterpelit” tocmai două exemplare din maldărul de afișe publicitare, din timpul ultimei campanii electorale, la care a participat și Sofiiuța noastră, românuța noastră, ucrainizată și rusificată, prostindu-se mult de tot prin acest gest, deoarece tot n-a ajuns să fie deputat (deputată?) în Rada de la Kiev... Nebunie de artist, artistă!...

Desigur, desigur, în micul dormitor al părinților, la loc de cinste, în partea din jos, spre Răsărit, se află Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, pe care le-am adus-o bunilor mei din București, sfințită, dimpreună cu

Sfânta Biblie... Icoana se află sus, pe perete, lângă fereastră; fereastra mereu, și iarna, și vara, cu două rânduri, care nu s-a deschis niciodată, măcar pentru a fi spălată... Tăticul Vasile (Valiuță...) nu ne permite acest lucru: „Să nu ne tragă curentul...” Și se sufocă, mai ales, vara, deși n-a suferit, nu s-a plâns niciodată de dureri de inimă, în schimb, mama Saveta toată viața ei, cum s-a întors (a evadat!) din Siberia, a suferit de inimă...

Fereastra din dormitorul părinților nu s-a deschis nici în ultima vară, încât, îmi venea, uneori, să apuc toporul înfipt în lemnarul din ogradă și să lovesc din toate puterile în ramele cu geamuri, cercevele, adică, în crucea ferestrei, deoarece geamurile noastre sunt în formă de cruce. De Cruce! Mereu mi-a căzut mâna, neputincioasă, în jos, pentru că nu mi-am permis niciodată să lovesc cu toporul în Cruce...

Cu cât aerul e mai greu, mai îmbâcsit, în dormitorul părinților – măicuța zace de trei ani la pat, deși se ridică singură, bâjbâie pereții, se deplasează singurică până în fundul gangului, une are, după ușa, o căldare, pentru necesitățile ei intime, - cu atât Sofia Rotaru zâmbește mai larg și mai drag, de pe cele două exemplare ale afișului electoral, primul, de deasupra capului măicuței – ea n-o vede, dar „o simte cu sufletul”, pentru că i-a fost mereu dragă, ca și poeta Leonida Lari, care mi-a înmânat mereu, de la București, câte un cadou „pentru mama Saveta”; al doilea – la picioarele tăticului Vasile, dar el n-o vede pe celebra și mereu tânăra artistă (iar eu, mereu cu barbă sură...), deși părintele meu are ochi „de văzut”, și inimă, care ar putea uneori să palpитеze ceva mai cu aprindere; are și suflet, care să-i amintească, măcar din când în când, că suferința este un fel de balsam, fără de care viața omului, a unui creștin (iar tata Vasile nu lipsește niciodată de la Sfânta Liturghie de la Biserica din sat, cu Hramul Sfintei Treimi, mai ales, de la aceasta nouă, cât o Catedrală, la înălțarea căreia a pus și el umărul, de la temelie și până la ridicarea zidurilor, la tencuirea ei pe dinăuntru și pe dinafară...) Uneori mă întreb, dacă părintele nostru o fi având suflet cu adevărat? Păcatele mele, păcate... Deoarece nu există ființă umană pe tot pământul (Pământul!), care să nu fie dăruită (miluită!) la naștere cu suflet (fie și sufletel...) de către Bunul Dumnezeu. Altfel, cum ar fi rezistat bunul meu tată Vasile să fie mereu împreună cu și mai buna mea (a noastră!) maică Saveta peste șazeci de ani?! Exemplu de invidiat pentru mine, care am

în „palmaresul sentimental”, cel puțin, trei divorțuri, adevărat, nici unul din aceste „cataclisme ale sufletului” n-a fost declanșat de umila mea persoană...

Continui să dorm (să adorm) cu lampa aprinsă. Diminețile mele sunt un adevărat coșmar, pentru că fluturile negru a devenit un „personaj” aproape teatral (iar eu mai sunt și dramaturg...), coboară în scenă (adică, urcă pe mine, se lasă din zbor?) seară de seară, pe nevăzute, chiar în „luminile rampei”, de unde și senzația mea de „teatralitate”, adică, de „joc”, poate, gesturi false, bătăi de aripi (enorme, ca ale unui liliac?), deoarece încă nu l-am descoperit-oblicit deplasându-se prin aer... Altfel cum s-ar apropia de mine, de obrazul meu? Aproape în fiecare dimineață mă aplec și, stând în genunchi, după sau până la rostirea-murmurarea rugăciunilor, studiez centimetru cu centimetru suprafața de sub pat, colțul, ungherul cel mai îndepărtat, picioarele de fier ale patului (de cazarmă!), linoleumul, care, nu știu cum, n-a „ajuns” pentru întreaga suprafață de numai șase metri pătrați și a rămas un mic sector (o bucățică), de cel mult două-trei palme lățime, din care se ițesc scândurile, destul de vechi, peste care și a fost așezată foaia de linoleum și acele capete de scânduri mi se par cumva ciudate, imateriale, atât la culoare, deși nu sunt chiar putrede, dar miroase puternic a „vechi”, a „lut”, a „moarte”... Mai ales, m-au întristat crăpăturile dintre scânduri, destul de căscate, rânjite spre mine... La sigur, „oaspetele meu nocturn” de-acolo o fi tot venind, diun străfundul pământului, din humă, din tenebrele ostoite, de sub temelia acestei case, vechi, mult prea vechi... De sute de ani! Poate că rușii (care au acceptat creștinismul, cu o mie de ani mai târziu, decât noi, românii, și, poate că nici astăzi n-au ajuns, cu adevărat, la creștinism, vorba compozitorului Șandor Kalloș...) o fi avut obiceiul (păgân?) să-și ridice „izbele” peste mormintele străbunilor, pentru mai multă siguranță că au moștenit pentru totdeauna acea palmă de pământ, pe care le-a fost dat să se nască, precum creștinii ortodocși să-și înalțe Sfintele Biserici peste mormintele unor mucenici, ale martirilor, care s-au jertfit pentru credința lor?...

Nu am întâlnit asemenea „destăiniri” nici în „operele complete” ale lui Dostoievski, nici în cele ale lui Lev Tolstoi. Dar n-au fost oare ei, acești titani, adevărații purtători de cuvânt și de duh al poporului rus și

cu toate „dezlegările”, oare n-au legat și ei, mai departe, și mai strâns, cu nouăzeci și nouă de noduri, multe taine ale neamului?

Cel puțin, am un răspuns, un început...

Draperiile de la fereastră le-am scos, pur și simplu, le-am smuls, cu o anumită doză de furie, cu tot cu sfoara, pe care erau întinse, ba și cu țantele ruginite, deoarece mi-a fost lene (sau frică?) să mă urc pe măsuța de scris (biroul lui Nikolai...) din fața geamului. Am descoperit un hârdău în curte, am aprins un foc, în fundul livezii, mai departe de ochii vigilenți ai musulmanilor, am fiert nenorocitele de draperii, le-am presurat cu cenușă, le-am clătit în mai multe ape, le-am uscat pe o drughină, le-am „călcat” cu palmele, deoarece n-am găsit, în toată gospodăria, nici urmă de fier de călcat, nici unul electric, nici unul, de pe timpuri, cu cărbuni... De data asta chiar am fost nevoit să urc (cu picioarele) pe biroul lui Nikolai, să leg strâns, la loc, draperiile, încă jilave, să trag sfoara prin tivitura de sus cu o „șpelcă” (adică, o vorbuliță de la noi, din Bucovina) – un fel de agrafă, pe care am căutat-o o jumătate de zi prin toate „hodomegele” din casă (un alt cuvântel bucovinean, mai ales, din vocabularul tatălui meu Vasile), după care m-am culcat mai liniștit, dar a doua zi m-am trezit mai întâi „cu mâinile”... Adică, până să deschid ochii, să mă dumiresc pe ce lume sunt (tot pe asta, sau, poate, pe „cealaltă”?), am tot mătăhăit prin aer, cu brațele ridicate, de parcă mă apăram de ceva, de cineva... După care, un timp, mi-a fost teamă să ridic pleoapele, ca nu cumva să-mi descopăr mâinile pline de sânge... Poate că am ucis pe cineva prin somn, am sugrumat o ființă, o arătare, un duh, care nu se mai astâmpără... Și dacă am deschis, în cele din urmă, ochii, mai întâi, cel stâng, cu înfrigurare, în aceeași clipă am simțit, cum fluturele negru și-a luat zborul de sub pleoapa mea și s-a îndreptat spre draperiile de la geam și chiar am observat (cu „ochiul al treilea”?) cum s-a holbat spre mine, cu ochișorii-ocheanele săi (sale?) holbați (holbate?), și-a aruncat privirile „peste umăr”, parcă amenințându-mă pentru fapta mea nedemnă, pentru că l-am trezit...

Totuși, se ascunde, pe parcursul zilei, printre faldurile draperiilor, spre care mă îndrept, cu mai mult curaj, le trag, le cercetez, dar nu descopăr nici urmă de fluture, nici parfumul lui, nici o dâră de polen sau de excremente...

O crenguță de măr, cu cea de pe urmă frunză a toamnei, îmi bate în geam, parcă îndemnându-mă să mă las păgubaș, să nu mai lupt cu „vedeniile”, să mă las „în voia soartei”, să ies afară, să respir aerul răcoros, întremător, să-mi îndrept privirile spre bolta cerească, spre Cer, ca să-mi potolească puțin sufletul, să-mi dau seama că există ceva veșnic, magnific, în jurul meu, pe această lume, ceva frumos până la neputință... Neputința de a cuprinde asemenea frumusețe și imensitate cu ochii, cu o pereche de ochi, cu atât mai mult (mai puțin?), cu „văzătorii” mei puțințel miopi...

Și chiar ies afară, trântind toate ușile, lăsându-le vraiste (poate, o să se „rușineze” cumva „oaspetele meu nocturn” și va părăsi și el chilioara...), la un moment dat, chiar din prag, mi-am „proptit” ochii de cer, de Cer și mi s-a părut, printr-o neașteptată călătorie-fulger a gândului, dar și a „văzului”, că stau din nou în curtea Mănăstirii Voroneț și „gust” cu privirile, dar, mai ales, cu sufletul din „albastrul” atât de „plin” de taine, dar și de credință, de creștinism „pur”, românesc, spălat-ghilit cu toate lacrimile neamului (ale Neamului!), inclusiv cu marea, oceanul de lacrimi ale măicuței mele Saveta, când se ruga Bunului Dumnezeu, în stepele pustii ale Kazahstanului sau pe gerurile cumplite din Siberia, s-o cheme la Dânsul, la Luminăția Sa, de tânără, de copilă...

Două lacrimi mășcate îmi împăienjenesc vederile și în timp ce mi le șterg, cu pumnii, îmi dau seama, că între Sfânta Mănăstire Voroneț și acest cătun din partea de nord a Moscovei o fi fiind cel puțin două mii de kilometri și „albastrul de Voroneț”, parcurgând o cale atât de lungă (ca la Eminescu...), la sigur, și-a mai pierdut din „miracolul” său și s-a mai „dizolvat”, cel puțin, deasupra Rusiei... A Rusiei pravoslavnice! Chiar cu toate cele 29363 de parohii, dintre care 872 se află pe teritoriul Moscovei (deși, cu doar 20 de ani în urmă marea capitalie, „a treia Romă”, nu avea decât 40 de lăcașuri sfinte deschise...).

La ieșirea mea „în prag” cea de pe urmă frunză de pe ramul de măr s-a răsucit nu știu cum în aer, s-a desprins din strânsoarea „pomului vieții” și s-a îndreptat spre pământ, „desenând” prin văzduh piruiete stranii, aidoma unui acrobat, deasupra arenei cercului, după ce a lunecat de pe sârmă și se prăbușește drept în brațele morții (ale Morții) iminente...

Un semn ceresc, pentru mine, doar pentru mine?

Natura, fiece frunzuliță, verde sau atinsă de rugină, mai rămâne încă o taină, o mare taină, pentru om, inclusiv pentru mine, care mă știu, de mic copil, poate, chiar din leagăn (legănuțul meu de brad!) atent, foarte atent cu natura, cu Marea Natură...

Un simplu măr, pe care îl culeg chiar în clipa aceasta din cărare, plin de pământ (de glod!), cu cele două „fețe” ale sale, una roșie-îmbujorată, a Evei, după „marele păcat”, după „săvârșirea cu bună credință a gestului nepermis”, cealaltă – gălbuie, palidă, tristă – obrazul lui Adam, cel care va suporta (sau, mai ales, nu va fi în stare să suporte!) povara Marelui Păcat și se va uita, până la sfârșitul sfârșitului, la „aleasa inimii sale”, cu adâncă nostalgie a „bărbatului înșelat” o dată și pentru totdeauna, chiar dacă această „creatură” (Creație!) din coasta sa îi va oferi cele mai înălțătoare, dar și năstrușnice plăceri, ale trupului (ale „hoitului”...), dar și ale sufletului (ale Sufletului...).

De la Adam și Eva, adică, mai mult de la pofticioasa și însășioasa (nesăturata...) femeie (nici n-o numesc Femeie, deși este Prima!) ni se trag toate, de la acest măr, deocamdată murdar, din palma mea, cea stângă, de lângă inimă... Mărul, pe care în loc să-l spăl, chiar la robinetul din curte, pentru că pe lângă fântână (una veche, dar cu apă adevărată), mai avem și apeduct... Și în loc să mă apropiu de țeava încârjoiată, ruginită și să dau drumul la apă, să spăl îndelung acest măr, îl strâng în pumn, cu toată puterea, de care mai sunt în stare (dar, mai sunt...), până îi țâșnește zeama printre degete, afară, tot sucul, toate sevele, care picură spre pământ, în Pământ... Înapoi, spre „magma”, spre „huma”, din care Marele Creator i-a și plămădit pe cei doi fericiți-nenorociți, chiar dacă se spune (și se scrie...), că pe Eva Dumnezeu a creat-o din coasta lui Adam, „ca să nu-i fie urât” masculului, să se dezmierde, din când în când, cu păsărica, descoperită, „întâmplător”, la rădăcina coapselor Evei, care, după prima atingere, avea să și-o acopere cu o frunză (de arțar?), devenind, pentru totdeauna, și mai atrăgătoare, și mai misterioasă, înnebunind, pur și simplu „pre mulți bărbați”, chiar și pe „mujikul” rus, fie el treaz, fie el beat-buștean...

Mărul din pumn l-am făcut chiseliță, ce a mai rămas din el, îl (o) arunc sub un stejar, unicul, crescut, ca dintr-o minune, lângă fântână, cu valul crăpat, cu ghizdele pe jumătate putrede, pline de ciuperci...

Pe tot parcursul nopții următoare „n-am închis nici un ochi”, în sensul direct, adevărat, al expresiei, poate, din cauza Lunii pline, care mi-a bătut în geam, încât am fost nevoit să sting lumina (electrică), să mă las vrăjit de feeria din jur... Iar spre dimineață, când Regina Noptii și-a retras noianul de raze, poate s-o fi ascuns, rușinată, după un nor, am dibuit întrerupătorul, l-am tot întors, în sus și în jos, până mi-am dat seama, că s-a întrerupt curentul electric... M-am ridicat, și am tot bâjbâit, printr-un întuneric de catran (Doamne, cum o fi rezistat măicuța Saveta, pe parcursul celor trei ani de la urmă, trăind într-un hău fără de fund?), am dat, în cele din urmă, peste un mic sfeșnic, de marmură cenușie, cu un capăt de lumânare groasă, pe care mi-am pregătit-o din timp (vai, cât am fost de prevăzător...), ca nu cumva să mă „trezesc” fără de lumină...

Acum lumânarea sfârâie chiar la capul meu, pe un mic suport, se tot „gândește” să se stingă și iar se aprinde, din propria-i neputință, și tot uitându-mă la dânsa (spre dânsa) cu inima strânsă de frică (să nu se stingă!), să nu se termine bunătatea de ceară, la un moment dat (poate, într-o clipă de pierdere totală a vigilenței...), am adormit... Și când m-am trezit, „ziua în amiaza mare”, cum se spune, înainte să-mi dau seama, că lumânarea „s-a terminat”, mi-am pipăit ochiul stâng, deocamdată închis, ca să mă conving (stupefiat!), că fluturele negru era la locul „lui”, în găoacea ochiului meu și l-am trezit, l-am „deranjat”, și imediat și-a luat zborul și se făcu nevăzut, ca și ieri, alaltăieri și în toate diminețile, de când încerc să dorm (și să trăiesc!) în această casă bătrână și străină...

Mă gândesc, nu fără să mă cutremur de un val de frică: probabil, voi fi nevoit (osândit!) să conviețuiesc de-acum încolo pentru totdeauna cu acest „duh al nopții”, cu „gângania” ciudată, holbată și urâcioasă, neagră, poate, nu de un negru profund, căci uneori, dacă îi apuc ultimele fâlfâiri prin aerul „chilioarei” mele, mi se pare, că e mai mult brună, decât neagră, la culoare, cel puțin, la culoare...

Mă aflam la Chișinău, unde am fost nevoit să poposesc, pentru doar câteva zile, după cele patru săptămâni petrecute la Parcovă, participând, pentru a patra oară, la rând, la Tabăra Internațională de Creație... Silviu Fusu, regizorul și prietenul meu „de-o viață”, directorul artistic al Taberei (Tabără-Festival, după cum ne îndeamnă mereu s-o numim, respectând statutul, după care s-a și constituit), m-a invitat să „stau” la garsoniera sa, de pe strada Burebista (Doamne, cât de frumos sună noile

denumiri ale străzilor din capitala provinciei românești, cu numele atât de dureros de Basarabie, stâlcit, intenționat, de către rușii „eliberatori”, care „greșind”, cel puțin, de pe la 1812 încoace la „caligrafierea” denumirii noilor teritorii, cucerite prin forța armelor și a politicii expansioniste, din BASARABIA, cu patru de „A”, pământ sfânt al Basarabilor, l-au transformat, printr-o simplă „scârțaitură” de pană în BESSARABIA, adică, pământ blestemat, al demonilor („BES”, din rusește, se traduce prin „drac, demon, necurat”, consultați orice dicționar rus-român, mai răsfoiți, încă și încă o dată, celebrul roman al lui Dostoievski „Demonii”); are perfectă dreptate curajosul poet Nicolae Dabija, care a propus să cerem să ni se scrie și rostească CORECT denumirea „țărișoarei”, a Basarabiei, cu patru de „A”, în primul rând, să le cerem SUS și TARE rușilor, să ne respecte, să nu ne tot ponegrească demnitatea noastră națională și glasul poetului drag sufletului meu, chiar dacă eu nu fac parte din „generația ochiului al treilea”, ar trebui auzit, și aici, la Moscova, vocea dură, mai mult „scrisă”, decât „tunată”, fiindcă, tot el, domnia sa, a avut curajul să declanșeze, acum, câțva timp în urmă „războiul rusoaicelor”, sau, mai exact, „războiul cu rusoaicele”, nimenea altele, decât soțiile, de (și cu) sânge slav (slab?), care i-au „încălțat” (ca să nu spun „încălecat”) pe bieții flăcăi români (tot după sânge, dar și duh!) din Basarabia și Bucovina, ca să „îndreptățească” tot mai mult „marea dragoste”, pe care ne-o poartă „marele popor rus”, adică, „grija pentru sârmanul popor moldovenesc”, popor, care nu există, precum nu există și un „popor oltean”, altul „bănățean” etc., precum nu există și nici un fel de „popor iaroslavnean”, „popor suzdalian”, deși au existat, la începuturi, cnezate rusești, cu denumiri regionale...

M-am abătut puțin (mult?) pentru a mai uita de fluturele negru, „concupinul” meu de aproape două săptămâni...

Regizorul Silviu Fusu (de la un timp, de la moartea tatălui său, Sava, își spune chiar Silviu Silvian-Fusu, deși eu îl scriu fără „liniuța” dintre Silvian și Fusu...) m-a convins să mă rețin la dânsul, în spațiul destul de limitat, dar atât de larg al Teatrului ACASĂ, sau DE ACASĂ (precum ar fi mai corect...), al Teatrului LIBER, iar din anul de față și sediul Teatrului DUMITRU FUSU, întru înveșnicirea vieții artistice și a chinului cumplit, prin care trece celebrul actor, originar și el din comuna Parcova, precum tot din Parcova este și Silviu Fusu, și toți FUSENIIL...

Și chiar m-am „reținut”, atunci, pentru câteva zile, nu pentru a „juca” pe scena (scândura!) celor TREI TEATRE din garsoniera prietenului meu, deși prin mai toate rafturile „din întâmplare” se află câte cel puțin o piesă de a mea, editată la București, sau, cel puțin, un text, fie după opera lui Soljenișin, Sadoveanu, Guga... Nu pentru „a juca teatru” în căsuța lui Silviu am poposit, ci pentru a realiza un dialog (kilometric!) pentru serialul meu bucureștean, cu genericul „Românii uitați în Imperiul Răului”, volumul patru, „Dincolo și dincoace de adevăr”. Din prima noapte n-am reușit, deși am stat cu dictafonul „de-a gata”, din a doua, nici atâta... La a treia m-am revoltat și hăt pe la miezul nopții ne-am întins „cataligele” obosite pe patul lui gigantic, asemănător cu o scenă (poate chiar și este SCENA, unica scenă a celor TREI TEATRE?), am introdus aparatul în priză, ca să-mi reziste „bateriile” și ne-am apucat de treabă. Eu întreb – el răspunde... Eu vorbesc, uneori, mai mult chiar decât interlocutorul meu, dar așa mi-am propus, de când practic acest „gen de dialoguri”, și nu „interviuri”, după cum mi le numesc unii „experți” din lumea literelor; și tot înaintăm, până ne împotmolim, undeva, la momentul revenirii tânărului „regizor de teatru”, de la Moscova, de la celebrul Institut de Artă Teatrală „A.V.Lunacearski”, acasă, la Chișinău, cu un șir de proiecte, de creație, care, dacă i s-ar fi realizat toate, câte și-a pus în gând și pentru care s-a luptat „ca un leu” (este chiar în Zodia Leului...), s-ar fi produs o adevărată revoluție teatrală în arta (artele!) din R.S.S.Moldovenească... Dar...

La acest mereu mistuitor „dar” aveam să ne oprim, chiar să ne împotmolim, pentru că pe la orele cinci, în zori, am fost fulgerat (străfulgerat!) de către o energie, un fel de fluid puternic, neînțeles, care m-a săgetat prin tot corpul, picurând de somn, m-a rănit, mai întâi, la inimă, apoi, la suflet, deși nu întotdeauna mi-am dat seama cam unde se află acel Suflet.. M-a cuprins o mare neliniște, care m-a făcut să sar imediat din pat (mai eram îmbrăcat...), mi-am strâns în grabă „instrumentele de tortură” – dictafonul, cele câteva cărți și haine, și am ieșit, val-vârtej din casă (dintre culisele TEATRULUI ACASĂ), am sărit, din mers, în primul troleibuz, chiar primul din acea dimineață timpurie, care m-a „vărsat”, tot „din mers” la autogara de nord, unde, parcă mă „aștepta” un autocar, la comanda unor „somnoroși”, care-și doreau să ajungă, cât mai repede, la renumitul „talciok”, denumit

„Kalinka”, din coasta Cernăuților; astfel, am ajuns, peste mai multe ore, la vama „Criva-Mămăliga” (vamă blestemată dintre români și români!), unde ne-au reținut și ne-au tot cercetat-interogat, cel puțin două ore, deși eram chiar primii „la coadă”; în cele din urmă, șoferul, înjurând „pre maldaveneste”, dar cu expresii rusești, a pornit din nou la drum, deși eu, tulburat de toate, dar mai ales de obrăznicia vameșilor (ucraineni!), nici nu mi-am dat seama, că mi s-a reținut pașaportul (moldovenesc), am tăcut, până s-au „dumirit” ceilalți călători, care au tot distribuit pașapoartele de-a lungul salonului autocarului, descoperind, alarmați, că unul lipsește, taman al meu... Dar nu eram oare eu intrusul? Unicul dintre toți călătorii, care nu-mi doream să ajung la „talcioak”...

I s-a cerut șoferului să oprească, să întoarcă, să ne întoarcem la vama ucraineană, să-mi recuperez pașaportul, dar eu am dat din mână, „a pagubă”, stupefiindu-i și mai mult pe bieții bișnițari, printre care am descoperit și niște fețe destul de inteligente, care se uitau spre mine cu niște ochi dilatați de uimire, ca la un nebun... Doar eu unul eram calm, „din altă lume”, și i-am făcut semn șoferului să-și continue drumul... Aveam în buzunar un al doilea pașaport, rusesc, valabil, cu care aveam de gând să ies, peste câteva zile, din „iadul ucrainean” și să ajung, cu trenul, la Moscova, cel târziu, la mijlocul lunii septembrie, după cum i-am și promis, din timp, fiicei Mareșalului... Peste alți câțiva zeci de kilometri șoferul autocarului s-a trezit oprit de către un post de miliție (ucraineană...), care ne-a reținut, până când un grănicer (gradat) ne-a ajuns, din urmă, cu ajutorul unui vehicol blindat, plin de noroi (o fi gonit „pe de-a dreptul”?) și mi-a adus (aruncat!) pașaportul, cu ștampila respectivă, aplicată lângă cele multe altele, căci eu mă gândeam, în sine, că „amicii” mei, ucrainenii, s-o fi gândit să-mi „plesnească” și mie, în pașaport, ștampila de „persona non grata”, cum a pățit-o consăteanul meu, avocatul Eugen Patraș, apoi poetul din Suceava Ion Beldeanu și alții... I-am amenințat, pe „amicii”, ceva mai înainte, că dacă o să mă pedepsească și pe mine, fără de nici o vină, vor avea „de-a face” cu Ministerul de Externe al Federației Ruse, al cărui cetățean sunt, cel puțin, de prin 1986... După ce șapte, mai bine zis, nouă ani de zile, am trăit fără de „viză de reședință” la Moscova, fără de „cetățenie”, deși, pe atunci, eram cu toții închiși în marele lagăr socialist, cu numele de „gulag

sovietic” și nici nu aveam nevoie de cetățenie, ca atare, eram „cetățeni ai uniunii” pe viață...

Și... am scăpat!

Pentru că, de câte ori ajung la vama ucraineană, dintr-o parte, sau din alta, nu pot intui niciodată ce surpriză mă așteaptă, până la ce nivel de înjosire voi fi supus, și nu numai eu, pentru că sunt român, dar toată lumea se simte la fel...

Totuși, ajung cu bine la autogara din Cernăuți, nu mai apuc autobuzul de Fântâna Albă (renumita Belaya Krinița, vestită prin trista amintire a masacrului românilor de la 1 aprilie 1941, de pe dealul Varnița, dar și prin Mitropolia, cu Mitropolitul lor, al creștinilor pravoslavnicici de rit vechi...); în „hurdughia” (un alt cuvânt din Bucovina) care pleacă spre Volcineț-Nou, dau să urc, însă nu mai este nici un loc liber, apoi ar fi trebuit să mai merg și pe jos, circa trei kilometri, tot o să ajung odată cu noaptea... Aștept, ca pe foc, autobuzul „nostru”, la 19.20, care mă va aduce până la poartă și dacă voi avea noroc, voi ocupa și un locușor, la geam...

Să dau o fugă până la bădița Gheorghe Haficiuc, să-l întreb, dacă n-a murit?...

Sărmanul eminescolog bucovinean! Nu se mai interesează nimeni, dar absolut nimeni de soarta lui; nu i s-a dat crezare nici chiar atunci, când a declarat, la desperare, că își va arunca în foc întreaga arhivă, unele publicații rare, chiar manuscrise, din a doua jumătate a secolului XIX, un șir de hărți și planuri ale Cernăuților de pe timpul lui Eminescu...

Dar nu voi reuși să-l vizitez: mă va ține de vorbă până dimineată, adică, voi avea parte de un monolog nocturn, fără drept să deschid măcar gura, să pun o virgulă, pe unde se cuvine...

Până la casa lui Vasilică Tărățeanu (fostul apartament al lui Mircea Druc, fostul prim-ministru al Republicii Moldova, fostul președinte al Partidului Reîntregirii, fostul diplomat etc.) nu mai reușesc să ajung, oricum, pe colegul meu de la școala-internat, de la Roșă – suburbia Cernăuților, s-ar putea să nu-l „prind” acasă, e mereu în alergare după un nou premiu din Țară, adică, din Patria Noastră Istorică – România, fie și un premiu acordat de o societate de creștere a iepurilor de muscă... Numai premiu să fie! Ca să le șteargă nasul celorlalți poeți-românași, sau

românași-poeti (nu-i una și aceeași...), din Nordul Bucovinei (așa e corect, și nu Bucovina de Nord!); vai de capul Tărățeanului (Tărățeanu? Prim-ministrul României?), toate pietrele, până la urmă, se sparg de tătărăuța lui...

Pe la Ilie Tudor Zegrea, consătean-sinăuțean cu Vasile Tărățeanu, nu mai trec, pe la Radio, pentru că de fiecare dată sunt nevoit să mă prezint la poartă, să ofer „bucuria” milițianului ucrainean de a se holba în actele mele, în legitimația de scriitor rus (roșie!), sau român (albă...), pe care mereu le tot încurc, prin buzunare, precum mă încurc, cel puțin, de prin 1991 încoace, aflându-mă în tren, dacă am un locușor, pe bancheta de sus, chiar lângă WC-ul puturos, când sunt trezit, pe la o jumătate de noapte și mi se cer actele de identitate, pașaportul... Niciodată nu-mi pot da seama, din primele clipe, în ce „țară” mă aflu, la care vamă...

Acum, cel puțin, scutur din cap (mi s-au „însleit” și creierii de atâtea emoții?), aștept, urc, ocup (cu ajutorul coatelor...) un locușor mai în față, chiar la geam, din stânga, și pornim spre casă, spre ACASĂ, pe drumurile hopuroase ale Bucovinei, prin „Ucraina mea natală”...

Desigur, ajung pe la orele 21, porțița de la ogradă e descuiată, dar ușa de la casa noastră – zăvorâtă! Ca de obicei... Tata Vasile se culcă odată cu găinile, adică, mai exact, imediat cum închide găinuțele în poiata din spatele căsuței nepoatei noastre Ileana, fiica (unica!) surorii Oltița...

Nici un muc de lumânare nu pâlpâie în cele două gospodării!

Poate că nu-i curent?

Se întâmplă... Ni se întâmplă destul de des, de când avem curent electric. Nu prea de demult, mai țin minte, că am absolvit cele șapte sau opt clase ale școlii din sat la lumina afumată a lămpii de gaz (când aveam gaz lampant...). De fapt, nu mi-am făcut niciodată temele de acasă – acasă, am prins totul (aproape totul!) din mers... Și tot astfel, aveam să absolvesc, rând pe rând, aproape toate școlile din uniune, afară de doctoratul de la Moscova, deoarece nu mi-am susținut teza (nu mi s-a permis s-o susțin...) până în ziua de astăzi...

Dau să deschid ușa de la gang, „cleampușul” se ține tare (nu-i vorba, tata Vasile nu se teme de hoți, de multe ori în viață a dat dovadă de un curaj ieșit din comun, mai ales atunci, la nașterea mea, pe când aveam doar șase săptămâni, și el fusese arestat, fără de nici o vină, pus în coloană – una lungă de tot, dintr-un capăt, până în altul al Nordului

Bucovinei, străjuită de n.k.v.d.-iști înarmați și îndreptată spre minele de cărbuni din Donbass; coloană, din care el reuși să evadeze, pe când se mișcau printr-o pădure, să evadeze într-un mod miraculos, deoarece existau sub puterea legii: un pas în dreapta sau în stânga din coloană – se trăgea cu carabinele fără nici un fel de avertizare...). Încerc să forțez ușa, cu genunchiul, cu umărul, cu spatele, se ține tun! Scot cuțitașul (moștenit de la unchiul Vasile, fratele mamei Saveta, ultimul ram al neamului nostru, pe linie maternă, Dumnezeu să-l odihnească în pace, s-a stins, de singurătate, acum doi-trei ani, dincolo de sârma ghimpată, deși între casa lui, din Baineț, din România, și casa natală, din... Ucraina, nu sunt decât circa o mie de metri, dar între noi s-a pus granița, granița blestemată dintre români și români; voi repeta mereu, până nu se va scoate acest nedrept hotar o dată și pentru totdeauna!). Adică, scot cuțitașul din buzunar, încerc să-l strecur în ușa și ușor, să ridic „cleampușul”, nici vorbă...

Las bagajele jos, pe prag (acum, de beton...), mă apropii de fereastra, care dă în ogradă, bat ușurel în geam, apoi, mai insistent, mai puternic... Tata Vasile nu prea aude ultima vreme, e trecut și el de frumoasa vârstă de optzeci de ani, deși, doar cu câteva luni... Și nu aude! Uneori, mi se pare, și nu numai mie mi se „năzare”, că părintele nostru pur și simplu nu mai dorește, ori, nu mai poate să audă totul ce se „întâmplă” în jurul său... „Surzenia” lui este un fel de protest, nedeclarat, dar impus, cu un fel de hâtenie țărănească, egală cu înțelepciunea, pe care o acumulează omul la o vârstă înaintată... Deși, nu-i vorba despre „minteța țaranului, cea de pe urmă...”

Ca să-l trezesc pe tata Vasile din „surzenia sa”, bat și mai tare în geam și deodată aud, ca din străfundul pământului: „O venit Mihai... O venit Mihai... O venit Mihai...”

E vocea, glasul slăbit, dar ferm al mamei Saveta. Doamne, îți mulțumesc Ție, că am găsit-o încă vie...

Îmi fac semnul Crucii, de trei ori...

Peste puțin timp tata Vasile îmi deschide. M-a „auzit”! Adică, l-a „trezit” glasul măicuței mele...

Dau „noroc”, nu ne mai îmbrățișăm...

Pun înapoi „cleampușul”, deși nici eu nu sunt un fricos, mai ales, că am ajuns, totuși, la casa mea natală și îmi amintesc, foarte limpede, cum

data trecută părintele meu Vasile mi-a explicat, cu detalii „pitorești”, probabil, ca să mă convingă, că de la un timp, de când „am fost vânduți ucrainenilor, fără să fi fost măcar întrebați, dacă ne dorim acest lucru”, vânduți-oferiți chiar de către președintele României (nu-i mai pomenesc numele, blestemat fie în veci!), prin „tratat” – în toiul nopții bănuie prin sat un fel de bărbați străini, care se tot bagă prin casele oamenilor și cer „horilkă”, „samohonkă”, „vodkă” – orice băătură, care să le potolească setea... Din cauza unor asemenea „oaspeți nocturni” sărmanii țărani, înainte de a se culca, se încuie pe dinăuntru cu toate zăvoarele și „cleampușurile” posibile și imposibile...

Că dacă le deschizi „bulbacilor” (un cuvîntel de pe la noi, din Bucovina) și chiar le potolești setea, ei nu se cară, de unde au venit (de niciunde!), ci își afișează și alte pofte trupești, se dau la neveste, dacă se întâmplă cumva să fie mai tinerele și mai țâtoase, ori apucă vreo fetișcană de picioare, o trag din așternut, „ca să le țină de urât la masă”, după care o îmbrâncesc afară, sub un gard, ori în șură, pe fân și o batjocoresc...

Așa a fost și tot așa va fi mereu, de când „bolșovicii” au pus stăpânire peste satele de români, din Bucovina, Ținutul Herța, Basarabia! Dacă tot m-am întors din „Basarabia Martiră” (titlul altui volum de poeme de ale mele...), dacă tot nu ne mai apără nimenea...

Nu-i rămâne bietului gospodar decât să se hodinească în propria casă, „blindată” pe dinăuntru, cu toporul sub pernă!

Bucuros, nevoie mare, că mi-am găsit părinții în viață, nu mai aprind lumina (poate, într-adevăr, nu-i curent, o fi fost o furtună și iar s-au rupt sârmele, ni se întâmplă, de câte ori bate un vânt mai puternic și, cum „sârmele sovietice” trec prin păduricea de pe toloacă, din fața porții noastre, pe care tata Vasile a și sădit-o, an de an, până s-a ridicat o pădure întregă...), nici nu umblu pe la întrerupător, care este chiar deasupra divanului meu, din prima jumătate a camerei de locuit, adică, cea „pentru buieri”, cum ne numește bătrânul, pe cei trei frați, de când ne-am înstrăinat de sat și ne-am împărțiat prin lumea întregă...).

Mă dezbrac, îmi pun pijamaua (cadou de la doctorul Corneliu Zeana, din București, la care stau, de fapt, și cu care colaborez, de aproape zece ani de zile...), dar mai întâi scot din geanta mea o sticlă de „Spicușor” (vodkă „din grâu”, până la 1991 se numea „Pșenicinaia”...), două

portocale, două lămâi și o pungă (de 1 kg.) de mampansele (părinții le spun „bumboane”) din cele „chipărate”. Le pun pe măsuța dintre cele două paturi ale bunilor mei, în timp ce mama Saveta, cu glasul-i potolit, dar destul de voios, îmi povestește ce s-a mai întâmplat prin sat, în lipsa mea, cine și ce a pățit, cine a mai murit... Lui Vasile al lui Manole (Manacul, fostul brigadier comunist, care i-a chinuit mult pe bieții părinți, le-a „tăiat” și pământul din jurul casei, deși suntem rude...) i-au „tăiet un chișior”, pe Ionică a Palaghiei l-au luat fetele lui în Basarabia, că „o chiorât di tăt”, a fost cântăreț la Biserică, după ce a murit Nicolae Tofan; Maria lui Pavăl, pocăită, „o murit și ea, săraca, tare s-o mai chinuit, și ea, și bărbatu-său, tot zăcând...”, da vădana lui Truțac „mai trăiești, are aproape o sută di ani, băbârca și n-o strângi Dumnezeu di pi lumea asta...”.

Mai „trebăluiesc” un timp oarecare prin casă, la lumina slabă a Lunii, îmi fac patul și mă culc, obosit de pe drum, fericit, totuși, că m-am reîntors la casa părintească, fie și pentru câteva zile, poate, o săptămână, maximum două, căci la Moscova, încotro trebuie să mă îndrept, oricum, nu mă așteaptă nimeni...

Dorm „neîntors”, într-o prăbușire totală, după ce am „ras” un ulcior întreg de chișleag, de la vacuța noastră, pe care am păscut-o și eu, de două ori chiar, atunci când ne-a venit „rândul”, la „gireada satului”, în trei cu cumnatul Zicu, soțul surorii Oltița și cu mezinul lor Kolea (eu îi spun Nicoluță) sau Míkola, după cum îl tot ia „peste picior” taică-său, deoarece și numele lui este „scris” stâlcit (ucrainizat!) în certificatul de naștere...

M-am trezit, parcă din altă lume (de pe lumea „cealaltă?”), cam pe la orele nouă, poate, ceva mai înainte, deoarece tata Vasile era „gata îmbrăcat” pentru a merge la Biserică, eu, descoperind, buimăcit, că este zi de duminică...

Parcă prin „somm” încă, am auzit, am simțit, cum mama Saveta s-a cerut să fie pusă pe căldare, după câteva clipe rugându-l pe tata Vasile „să scoată vadra afară, că pute...”, am reușit să observ, cum părintele meu și-a luat pălăria cea verde (din România!) și a închis încetișor ușa după dânsul, „ca să nu mă trezească”...

M-am ridicat imediat, m-am spălat pe ochi, mi-am pus hainele „de casă”, mi-am spus rugăciunile, mai mult în gând, și am pășit dincolo de

perdeluța, care mă despărțea, fie și simbolic, de dormitorul părinților. Perdeluța, desigur, era dată în lături...

Măicuța Saveta stătea pe pat, învelită sumar, cu un țolișor, pe care, probabil, ea l-a țesut, pe timpuri; stătea cu fața în sus, puțin ridicată, deoarece din spate avea două perne mari, de puf de găscă... Cu fața palidă! Tot atât de frumoasă, precum o știam dintotdeauna, dar peste care se lăsase o paloare ciudată, vineție, aproape sură...

M-a simțit imediat, cum m-am apropiat, pentru că nu dormea; de aproape trei ani de zile mămuca noastră vedea „doar cu sufletul”, la sigur, i se deschisese cea de a doua vedere, poate, astrală, divină? Pleoapele-i, puțin umflate, imflamate („obrintite”, cum se spune, pe la noi...), erau coborâte de tot; de fapt, cam cu o jumătate de an în urmă, pur și simplu, într-o zi, i s-au lăsat pleoapele în jos, acoperindu-i ochii, albaștri, orbi... Nu am reacționat, atunci, nici într-un fel, precis, nu mai tresăream, când „se uita” spre mine, mai ales, când îmi vorbea, pentru că mi-a vorbit mereu...

La lumina zilei, care, totuși, străbătea destul de puternic prin geamul nespălat, cu păianjeni, „am citit”, că buna noastră mamă se schimbase destul de mult, în cele câteva săptămâni, cât m-am aflat în Basarabia...

N-am mai întrebat-o cum se simte, nici nu i-am spus „Bună dimineța!”, nici nu i-am sărutat, măcar, mâna, sau, să-i fi atins obrazul palid, cu buzele... M-am gândit să-i ofer ceva „de-ale gurii”, deoarece cine știe de când nu a mai mâncat nimic. De trei ani de zile n-am auzit-o niciodată să ceară de mâncare, să-și cheme nepoata, pe Ileana, sau să i se adreseze soțului, ori să mă întrebe pe mine, dacă i-am fiert un ou, câțiva cartofi cu tot cu coajă, ori, dacă i-am „pregătit oleacă de mujdei”... Și „dacă mai este în casa noastră o coajă de pâine”... Doar cu atâta s-a hrănit. Un ou fiert, mai tare, pe care eu i-l curățeam de coajă, un cartof (dacă aveam foc în „șparhat” – copt pe jăritic) și „oleacă de mujdei”... De câte ori m-am tot aflat acasă, pe parcursul celor trei ani de la urmă, mujdeii era partea mea, obligatorie, de care aveam grijă, „mujdei proaspăt”, încât nu mă puneam niciodată la masă, dacă n-o serveam mai întâi pe mama Saveta... Ea se ridica, singură, de fiecare dată, își slobozea picioarele peste scândura patului, spre pământ (adică, podele, acoperite cu un țolișor, „de bulendre”, țesut, desigur, tot de mânuțele ei...), după care eu îi puneam strachina în poale și ea, „dibuind” cu degetele, se

înfrupta din cele câteva bucate, mereu aceleași... Nu și-a dorit niciodată nimic mai mult, decât un ou, rareori două, un cartof, dacă era mai măricel, sau două, cel mult trei, dacă se întâmplau mai mărunțele, din cele noi, o „boaghe” de sare și o „țărucută” de mujdei...

Le „molfăia” într-o tăcere profundă, îndelung, cu o singură jumătate de „clapă” (dinții și i-a pierdut, de mai multă vreme, i-au rămas numai doi, sau trei colți de jos, însă n-a reușit să poarte ambele clape simultan niciodată, o deranjau, deși a plătit bani mulți unui doctor ovreu din Cernăuți, care „i-a pus tăți dinfăi la loc...”). Iată, acum nu-mi dau seama (nu mai țin minte!), mama Saveta „purta” mai ales „clapa de sus”, sau „clapa de jos”, în gură...

M-a mirat mult, când mi-a cerut:

- Mihăiță, dă-mi un chipăruș...

Am observat, că pe plită („șparhat”), dincoace, se afla o tigaie, cu capac transparent, plină cu ardei dulci, gătiți din ajun, de nepoata Ileana, cu sos, cu multă smântână, cu roșii, ceapă... Să te lingi pe buze!

Deși, eu încă nu i-am gustat...

Și, în cele câteva clipe, cât eu m-am porăit cu „chipărușul”, alegându-i unul mai gras, dar nu cumva să fie din cei „iuți”, mămuța m-a tot întrebat-interogat:

- Pe Călinaș, nepotu-neu, l-ai văzut?

- Nu l-am văzut, mamă... O să-l văd, poate, la anu...

Călin, primul meu copil, din prima căsătorie, se află peste ocean, la Banca Mondială.. S-a căsătorit, cu o colegă de birou, originară din Brazilia, acum și-au luat casă (cu patru sau șase dormitoare?), o casă mare, în Canada, la Montreal... Eu încă nu l-am vizitat, că nu m-a invitat, deși mi-a promis...

- Tare-i cuminte, Călinaș al neu... Și-i bun la suflet...

Ultima oară își vizitase bunicii, pe care îi mai avea în viață (pentru că la Chișinău, bunicul lui, după mamă, poetul-academician Andrei Lupan, se stinseseră din viață cu mai mulți ani în urmă, iar bunică-sa, Rahila, chiar în zilele tulburi, din noiembrie 1989, când basarabeni, cărora le ajunseseră cuțitul la os, au incendiat sediul ministerului de interne din capitala R.S.S.Moldovenesti, întâmplător aflându-se aproape vizavi, de blocul de locuit, unde se stingea din viață, biata femeie, chiar și de pe urma valurilor de fum, care au inundat urbea...). Eu mă aflu în

România, în calitate de „delegat al Uniunii Scriitorilor din U.R.S.S.”, pentru prima oară. La prima ieșire din „gulagul sovietic”...

Călin și-a vizitat bunicii din Bucovina de unul singur. Înainte de a pleca (pentru totdeauna?) peste ocean. Chiar le-a ajutat părinților mei să strângă „barabulele”, căci era un început de septembrie...

- Da pe Măriuța, Mașa de la Moscova? Nepoata mea... Cred că-i mare... Dacă n-am văzut-o niciodată, numa pe Anna...

- Poate, am s-o întâlnesc amu, mamă. Că doar plec spre Moscova... Am s-o caut...

- Da s-o găsești...

Parcă ar fi dorit să se răstească la mine, să mă probozească, să mă certe, că n-am știut, nu m-am priceput să mă recăsătoresc, la Moscova, cu o fată cumsecade, cu o rusoaică („hie și rusoaică!”), „de-a noastră”, credincioasă, o creștină...

- Am s-o găsesc, mamă...

- De douăzeci și de ani tot îmi repeți, că-ai s-o găsești...

E adevărat, mama fetei mele, acum de 23 de ani (!), nu mi-a mai permis să-mi văd copilul de pe când avea doar doi anișori, cel mult, doi și jumătate... Că mare blestem a coborât peste capul acestei femei, mame, poate, acum, și bunică...

- Mamă, doar știi că Mașa e durerea cea mai mare a sufletului meu...

- Știu, Mihăiță...

După un timp, în care a oftat, ușurel, dar din adâncuri...

- Da tu nu te lăsa... Ca să nu te lase și Dumnezeu... Bunul Dumnezeu...

- Eu nu mă las, mamă...

Iar a oftat, de data asta cumva mai prelung...

- Iaca, Doruța, fata ta de aiși...

Și s-a oprit, ca să-și „tragă puțin sufletul”...

- Doruța o fost pe la mini și duminica trecută... Ne-o adus un tort, numa că eu nu pot mânca nică... Și un harbuz mare, cât o coșarcă... L-am țânut în poali...

A doua fată, deasemenea este o mare durere a sufletului meu, deși, cu anii, se transformă, treptat, într-o mare bucurie... Este copilul meu „din flori”, adică, nu chiar din flori... N-am fost căsătoriți cu maică-sa, și ea Doruța, sau Dorina... O istorie cumplită, dar și tot atât de frumoasă, o

„istorie de dragoste neîmpărtășită”... pe care eu, de data asta, n-am reușit „s-o împărtășesc”... O pedeapsă cerească...

Mama Saveta nu-și mai sloboade picioarele în jos, spre pământ. Nu le mai poate mișca? Observ, că cel drept, de lângă mine, e destul de umflat... Nepoata Ileana i l-a tot „legat” cu o basma curată, de lână, i l-a oblojit cu frunze de brusture, cu frunze de varză, proaspete...

I-am potrivit puțin pernele din spate, ca să poată mânca...

Am întreat-o, cu tremur în glas:

- Mamă, da poate să-ți torn oleacă de otravă de asta...

Era o „frază”... Doar o „vorbă”... „De-a noastră”...

Desigur, și maică-mea, și noi toți, ai casei, știam despre ce-i vorba... Sub măsura părinților se aflau câteva sticle de „vodcă”, una era deschisă, desfăcută, goală, pe jumătate... Când mămuca noastră nu mai rezista, mai ales, din cauza durerilor de stomac (fusese operată de cancer la stomac, cu 21 de ani în urmă...), cerea să i se toarne, într-un păhăruț, al ei, o „stopcă” (adică, de o sută de grame), niște „otravă, din așaia...”. Ruga să i se umple păhăruțul doar până la jumătate... Și, de fiecare dată (dar absolut: de fiecare dată, chiar mă miram și eu...) întrea, deoarece nu vedea cât i s-a turnat: „Da nu-i pre mult? Da nu-i pre tari?”

De obicei, înainte de a se atinge de oul cela fiert, sau de cartofii cu coajă, ea întindea mai întâi mâna după pahar. De două, uneori, de trei ori pe zi...

Măicuța Saveta stătea cu mâna întinsă. Am avut doar o clipită, ca să mă gândesc, să cuget, să cântăresc, să aleg... Oare să-i torn chiar jumătate de păhăruț, „de otravă”, din sticla desfăcută de sub masă, sau să destup șipul de „Spicușor”, pe care i l-am adus din Basarabia, procurat dintr-un magazin specializat din orașul Bălți, unde am avut un popas, cu autocarul... Poate, „Spicușorul” o fi mai moale, mai puțin „otravă”...

N-am reușit! I-am turnat mai puțin decît o jumătate din „stopcuță”, cam trezeci de grame, din sticla de sub masă, din care se mai „otrăviseră” mai multe zile și din care o fi tras și tata Vasile „câte o gură”...

Cum i-am pus păhăruțul în mână, unul din sticlă groasă, în „canturi”, m-a și întreat:

- Da nu-i pre mult?

- Nu-u, mamă...

Chiar m-am uitat, „în zare”, nu era decât de un deget și jumătate pe fundul paharului, iar eu am degete destul de subțiri, de „domn” (femeile îmi spun: de „chirurg”, cele care au motive și mai serioase, de „ginecolog”...).

- Da nu-i pre tare?

- Nu-u-u, mămucă...

Și l-a dat, imediat, peste cap, adică, și-a băut porția de „otravă”, dar fără prea mare plăcere, am simțit, nu știu cum, pe chipul ei...

După care a pipăit cu degetele prin strachină, a descoperit „chipărușul”, adică, ardeiul dulce, pe care i l-am oferit, doar unul singur, mirându-mă, că totdeauna ne cerea doar „un ouț” și „barabule”, cu mujdei...

Ardeiul s-a dovedit a fi verde la culoare, n-a reușit să se coacă, la noi în grădină, să se îngălbenească, apoi, să se „roșească la față”. Nepoata Ileana i-a rupt de pe tulpinițele lor și a gătit o tigaie întreagă, i-au ajuns exact pentru o „prăjeală”...

Mama Saveta a rumegat în gură tot ardeiul, cam lacomă, după cum mi s-a părut, nu mi-a cerut măcar „o coajă de pâine”... La un moment dat, când ar fi trebuit, după socotelile mele, să fi înghițit „frământătura” din gură, și-a aplecat puțin capul spre umărul stâng, taman în clipa, când se opri în ușă, în cadrul ușii de la dormitorul părinților, nepoata Ileana, care, din senin, pentru mine, a țipat:

- Moare!

Și o zbughi imediat afară, lăsând toate ușile, de la căsuță, tindă și gang, deschise vraise.

Gura mamei Saveta imediat s-a și deschis puțin, s-a strâmbat, s-a urâțit...

Am aprins o lumânare (chibritele și lumânarea erau chiar pe măsuță...) și cu ea în mână am început să țip și eu, să strig, din toate puterile, s-o chem...

- Mamă! Mamă!! Mamă-ă-ă!!!

Nici un gest. Nici un semn de răspuns. Nici o speranță...

Deodată m-a cuprins un val puternic de frică, de spaimă, de frig?

Cu grijă, ca să nu sting lumânarea (cred că îmi tremurau mâinile...), am pus-o într-un pahar, poate, chiar în „stopcuța” goală de pe colțul mesei și am început să mă foiesc: i-am deschis larg gura, „ca să respire”,

descoperind că era plină cu ardeiul cela verde, fărâmițat, pe care nu-l înghițise... Chiar cu degetele mele i-am curățat-eliberat cavitatea bucală, la urmă i-am scos și clapa (nu mai țin minte: o jumătate doar, cea de sus, ori cea de jos?), i-am închis gura la loc, „să nu fie urâtă”; i-am ridicat o pleopă (nu mai știu: cea din dreapta, sau cea din stânga?) și m-am mirat nespus de ochii ei, albaștri, ca totdeauna, care deveniseră atât de mari, adică, globii oculari m-au înspăimântat, de parcă se uitau la mine, și chiar MĂ VEDEAU!

Desigur, tot timpul țipam-strigam: Mamă! Mamă...

I-am dezlegat bizarăul (un cuvântel de-al nostru...) de la gât, de la cămașa ei cu altițe, am încercat să-i ascult inima, dar...

Cum o țineam de mâna dreaptă, cu vinele mult prea accentuate, aproape negre, ieșite în relief, cu niște pete urâte, roșietice, pe piele, am încercat să-i descopăr pulsul, dar...

Și atunci i-am sărutat mâna, tot mai rece, am căzut în genunchi, lângă pat, regretând, că nu i-am sărutat-o, cum am ajuns, în ajun, acasă, nu i-am sărutat-o nici în dimineața de duminică, de Sfânta Duminică, mânduța ei, care m-a legănat (din vorbele ei, am fost un prunc destul de dificil...), m-a crescut, chiar m-a îndemnat „să plec în lume”, adică, la învățătură, să nu rămân „îngropat de jiu în blastamatul de kolhoz”...

I-am scos o pernă de sub cap, să-i fie mai „comod”, i-am îndreptat fața (prea nu știu cum era răsucită-cumpenită spre umărul stâng...), am sărutat-o pe frunte...

În timpul acesta a intrat tata Vasile în casă, alarmat, cu capul gol, plângând. Nepoata Ileana, după câte am aflat mai târziu, a alergat mai întâi la Biserică și la anunțat... De unde știa, cum și-a dat seama, o copilă de numai douăzeci și ceva de ani, e adevărat, căsătorită, născuse și o copilă, Georgeta... Pe la Sfântul Gheorghe... Mereu m-am tot întrebat-mirat, și atunci, dar și de atunci încoace: CUM DE A ȘTIUT-ÎNȚELEȘ CĂ BUNICĂ-SA MURISE, doar a intrat pentru o singură clipă?...

L-a anunțat și pe fratele meu de la Cahul, din Basarabia, care, prin poșta electronică l-a înștiințat pe Gavril (Gavriluță, după cum l-a numit toată viața măicuța noastră pe fiul ei cel mai drag, mezinul...).

Peste mai puțin de o jumătate de oră au și venit câteva femei din măhală – una, Veronica, din vale, de peste calea ferată, verișoara mamei

Saveta, altele, două sau trei, m-au alungat de lângă pat, din dormitorul părinților... Plângeam fără de lacrimi!

I-au spălat trupul, numai piele și ciolane... Au împodobit-o, cu catrință și cu cămașă nouă, cu altițe, „cămașă de moarte”, cu „tulpănel verde, cu vișine pe câmp”, din România și au așezat-o în sicriu, în Casa cea Mare... Sicriul l-a târât, între timp, cumnatul meu, Zicu, soțul surorii Oltița, dimpreună cu Ghiță, soțul Ilenei... Un sicriu greu, din scânduri de stejar, care mai mulți ani s-a tot uscat în șură, pe fân, deoarece tata Vasile, cu toată revolta noastră, a celor patru copii, și-a comandat, din timp, două sicrie, a înfipt și două cruci, din beton armat, în cimitirul (țântirumul) satului, sub un măr, lângă celelalte morminte „ale noastre”...

Iar eu tot timpul stăteam în cumpănă, în mare cumpănă: doar mama, mămuța noastră Saveta, de câte ori aducea vorba de moarte (în ultimii trei ani, de când orbise complet, tot mai des...), mereu ne ruga s-o punem „în săcriu” cu rochia ei, „cea de mireasă”... Am tot văzut-o: ba aruncată prin pod („cerdac”), puțin roasă de șoareci, de molii... Din catifea de culoare vișinie-închisă, cu o panglică aurie-argintie pe la poale, la talie și umere, fără de măneci... Model românesc, de până la 1940, posibil, și-a ales-o și a cumpărat-o cu puțin timp înainte de ocuparea Bucovinei de către armata roșie, în timpul acelei unice călătorii la București, dimpreună cu tatăl ei, bunicul Gavril, C.F.R.-ist, el avea „gratis” la tren, o dată, sau de câteva ori pe an; atunci au fost chiar până la Maglavid și l-au văzut pe ciobanul... Ciobanul! Vai, Ciobanul...

Știa și nepoata Ileana, că bunică-sa, aproape zilnic, i-a tot amintit, că la moarte să fie „împodoghită” cu rochia de nuntă...

De ce, oare, cu rochia de mireasă?

A purtat-o cu ea, ca pe cea mai scumpă relicvă, pe tot drumul deportării, prin vagoanele pentru vite; a păzit-o, „ca pe ochii din cap”, ochii ei, care au plâns „toate lacrimile”, a salvat-o în Siberia; de câteva ori a pierdut-o, de mai multe ori i-a fost furată, vândută, a găsit-o, a recuperat-o, a răscumpărat-o; a tot ascuns-o, numai ea știe cum și pe unde, ca s-o îmbrace, o singură dată în viață, după ce s-a întors (evadat!) din Siberia și ca să n-o „găbjească” n.k.v.d.-ul, s-a căsătorit în pripă cu tata, viitorul meu tată, Vasile (Valiuță), s-au cununat, în mare taină, apoi, cu ajutorul unui avocat ovreu de la Cernăuți, și-a schimbat actele... Mirele nu avea decât șaptesprezece ani...

În „rochia de mireasă a mamei Saveta” avea să se cunune și prietena ei cea mai bună și mai credincioasă, Domnica lui Metruță, după cum avea să rămână în memoria, dar, mai ales, pre limba satului: cu ea a fost deportată, amândouă și-au tot plâns amarul printre străini, în Kazahstan și Siberia, cu ea împreună au evadat... Cu Domnica aveau să se mărite la distanță de doar două-trei zile una de alta... Posibil, din cauză că nu aveau decât o singură „rochie de mireasă”, altfel ar fi „jucat” nunta în aceeași zi... Deși era anul de secetă cumplită, foamete (organizată și de copiii regimului sovietic...) și „nunțile” lor n-au fost decât „niște cuvinte frumoase”, cel puțin, miresele au purtat o „rochie adevărată” și de dansat, au dansat, flămânzi, până în zorii zilei...

Și tot, de la una la alta, mai toate fetele din sat, din satul nostru, și-au sărbătorit nunta în „rochia de mireasă a Savetei”, mama chiar participând la absolut toate nunțile, pentru că avea un glas frumos și cunoștea toate obiceiurile: de la „iertarea miresei”, în fața părinților, și, până la „dezbrăcarea miresei”...

Roasă pe la margini, chiar cârpită-peticită, la „dosală”, adică, pe dinăuntru, spălată și răsspălată, „rochia de mireasă” rezistase toți cei 67 de ani, dar... Când s-o așeze pe mama Saveta în sicriu, „rochia ei de mireasă” dispăru, într-un mod miraculos! Cu totul și cu totul ciudat...

Am căutat-o eu, înțelegând, că trebuie să respectăm ultima dorință a mămuței noastre, deși nu am reușit să-mi răspund, nici atunci, în acele clipe dramatice, tragice, nici de atunci încoace: **DE CE MAMA SAVETA ȘI-A DORIT ATÂT DE MULT SĂ FIE AȘEZATĂ ÎN SICRIU ÎN ROCHIA EI DE MIREASĂ ?...**

Doar a trăit în căsnicie, cu tata Vasile, 61 de ani la rând, nu s-au despărțit niciodată, au adus pe lume patru copii, a avut bucuria să-și mângâie pe cap nepoții, cei câțiva, din mai mulți, strănepoții...

Ileana-moștenitoarea (mama Saveta a „scris” jumătatea-i de casă pe numele ei, a nepoatei Ileana, pe care a crescut-o de la vârsta de doi anișori...) a răscolit cele două dulapuri de haine, din Casa cea Mare, am ajutat-o și eu, a întors pe dos patul, pe care se stinseseră din viață bunicăsa (poate, o fi ținut „rochia de mireasă” sub pernă?...). Parcă ar fi intrat în pământ!

Doar tata Vasile, cu toată durerea pierderii soției sale (nu l-am mai văzut atât de trist și de plâns – el, care n-a mai plâns în viața lui,

probabil, niciodată, chiar și în copilărie, pentru că nici n-a avut când: cei șapre frați și surori ai lui se nășteau unul după altul, încât nici gând de „lăcrămat”, ci, mai ales, de „legănat”...), repet, doar el n-a căutat „rochia de mireasă”, ci se strâmba puțin la față, când auzea-înțelegea ce tot căutam prin întreaga gospodărie...

Toate ni s-au întâmplat în ziua de duminică (în Sfânta Duminică!), la 26 august... Preotul satului, Constantin, o rudă de-a noastră (bunica lui, Odochia, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace, fusese, deasemenea, una dintre cele mai dragi prietene ale mamei Saveta, numai că ea, Odochia, n-a fost deportată: avea să mă boteze pe mine, în doi cu soțul ei, Nicolae, care i-a murit de tânăr, Dumnezeu să-l ierte și pe dânsul și să-l odihnească în pace...) trebuia să plece în Italia, ca să-și aducă acasă soția (preoteasa); un alt motiv al grabei, cu care avea să fie stabilită înmormântarea chiar a doua zi, la orele 14, era și căldura insuportabilă, năduful lunii august, care s-a dovedit a fi „ucigător”... Nu întâmplător, se moare „pe capete”, anume pe parcursul lunii august. Chiar și „morțile politice”, sau ale „fețelor înalte din lumea politică”, sunt „programate”, mai ales, pentru luna august...

Dar și o altă pedeapsă, de un milion de ori mai grea și mai insuportabilă, decât ne-găsirea „rochiei de mireasă” a mamei Saveta, era faptul (adevăru!), că NIMENI NU CONSTATASERĂ MOARTEA... Adică, nu s-a prezentat felcerița de la punctul medical... Nimeni n-a îndrăznit s-o înțepe pe sârmana măicuța noastră cu acul... Nici măcar nu i s-a pus o oglindă în fața gurii și a nasului, ca să se stabilească dacă nu se aburește cumva... Aveam mereu impresia, pe de o parte, că eu mi-am ucis propria mamă, că am „otrăvit-o” cu acea doză de treizeci de grame de vodkă și, mai înspăimântător ca orice, am așezat-o în sicriu, în fuga mare, iar a doua zi, tot în fugă (din cauza căldurii, adică, a soarelui nemilos!) o vom oferi pământului, o vom îngropa în fundul țăntirimului DE VIE !

Nu știi de ce: tot timpul aveam impresia, că mama Saveta doar a adormit, pe brațele mele, că se află într-un somn letargic, de mai lungă durată, desigur, pierzându-și mai întâi cunoștința și, totodată, toate capacitățile de mișcare... Chiar dacă se afla la o vârstă înaintată: optzeci și cinci de ani și jumătate...

De mai multe ori am deschis gura, ca să-i vorbesc măcar cuiva, să-mi împărtășesc temerile-presupuneri atâtea de cumplite, dar n-am avut cui... Mă gândeam (și mă rugam Bunului Dumnezeu) ca să reușească măcar fratele Gheorghe să vină, de la Cahul, cu mașina, cu soția lui, Cornelia, cu fiul Marcel: aveau de parcurs circa șase sute de kilometri, de trecut două vămi (iar, vămile dintre români și români...). Cât despre Gavril (Gavriluță cel drag al mamei...), nici vorbă: din nordul Portugaliei doar cu un avion personal dacă ar fi ajuns în 24 de ore... Era, pe drum, în schimb, fiul lor, Serghei (adică, Sergiu, cum îi spun eu...), care s-a dovedit a fi în Basarabia...

Nici n-am observat, cum s-a lăsat seara, apoi noaptea. Oameni din sat, și mai tineri, și mai bătrâni, unii chiar cu copiii, s-au tot rânduie la priveghi, s-au prezentat „cu lumânarea”, cum se spune pe la noi, au stat câteva clipe, în jurul sicriului, apoi au oferit locul celorlalți doritori, care așteptau prin tindă, prin căsuță, prin gang, prin ogradă, pe la poartă, pe toloacă...

Pe la orele două de noapte m-a sunat fiul meu Călin, din Canada (pe telefonul mobil al nepoatei Ileana). Foarte alarmat, trist, m-a rugat să mă închin în fața sicriului bunicii lui, pe care a iubit-o foarte mult... Vestea ajunsese la dânsul prin poșta electronică: l-a anunțat vărul lui, din Cahul, Marcel, care e inspector la vamă și avea la dispoziție un computer performant...

Spre dimineață, sau nu mai țin minte când, m-a sunat și fosta mea soție (prima!), mama lui Călin, din Chișinău (la sigur, fiul meu a anunțat-o), Tatiana Lupan, cu care n-am mai vorbit, nici măcar la telefon, de aproape douăzeci de ani: mi-a adresat, foarte cald, cu durere neprefăcută în glas, cuvintele ei de regret, condoleanțele, deși, nu s-a folosit de această formulă, vorbele ei mi s-au părut adevărate, sincere, posibil, o fi slobozit și o lacrimă... M-a înduioșat, mi-a potolț-oblojit întrucâtva durerea sufletului, deoarece nu m-am așteptat niciodată din partea ei la o asemenea avalanșă de duioșie, tandrețe, coparticipare la necazul meu, al fostului ei soț (primul!), de care s-a dezis printr-un simplu (și cel mai brutal!) gest la judecată...

Cu toate vorbele frumoase, de consolare, care și-au găsit, desigur, locușorul lor (un loc sigur, pentru totdeauna) în tainițele cele mai ascunse ale sufletului; cu toată forfota din jur, mai multe gospodine,

poate chiar zece la număr, zorind cu pregătirea mesei de pomenire (a praznicului), eu nu-mi găseam astâmpărul... CUM SĂ FIE ÎNGROPATĂ MAMA NOASTRĂ DE VIE ?...

Desigur, n-am închis nici un ochi, am pus și eu umărul la unele treburi urgente, eram mereu atent, ca nu cumva să se stingă lumânarea din mâinile mamei, împreunate pe piept... Mi s-a părut (mi s-o fi „năzărit”?), mai ales, când am rămas, de câteva ori, hăt, spre dimineață, doar în doi, că și-a ridicat pleoapele și s-a uitat lung la mine... Poate, o fi încercat să mă întrebe: cum de n-am găsit „rochia ei de mireasă”? Cum de nu i-am respectat ultima (unica?) ei dorință?...

Chiar am avut o clipă de „cădere în dincolo”: la un moment dat am „văzut”, foarte și foarte real, cum mama Saveta s-a ridicat brusc în sicriu (a stat un timp „în cur”, deși expresia nu-i potrivită, pentru asemenea clipe, dar asta e vorba românească...), m-a săgetat cu privirile, cu ochii ei albaștri, m-a trecut din cap, până în vârful degetelor de la picioare un fel de curent de cea mai înaltă tensiune, care mi-a scuturat-zdruncinat tot trupul (ca să mă trezesc, ori să mor și eu?), apoi, s-a lăsat ușurel, ușor de tot, lent, pe spate, între buchetele de busuioc și brebenoc...

Dar lucrul cel mai învăluit de mister (inexplicabil!) mi s-a întâmplat cam pe la aprinsul zorilor, când „s-a găsit” (cum, de unde, cine a descoperit-o primul?) „rochia de mireasă”! Parcă o mână nevăzută (mâna mamei Saveta?) ne-ar fi aruncat-o în față, la picioarele noastre, care am fost mai orbi decât ochii nevăzători ai măicuței noastre...

N-am îndrăznit să cer (cui?) să fie „înschimbată” defuncta, ar fi însemnat o blasfemie, un „semn rău”, mai ales, tata Vasile n-ar fi acceptat așa ceva, care, posibil, se chinuia și el cumplit, pe lângă toate, să-și răspundă: DE CE ? DE CE ROCHIA DE MIREASĂ ? O fi fost (rămas?) soția lui de o viață O NEPRIHĂNITĂ ? O sfântă? Și el n-a recunoscut-o? N-a înțeles-o?...

Am potrivit clipa, când nu era nimeni prin jur, și am vârât „rochia de mireasă” sub pernă, sub căpătâiul mamei Saveta, din partea stângă a sicriului, fără să mă sfătui cu nimeni... M-am gândit: ACOLO, la Judecata cea de Apoi, mama Saveta va hotărî, de una singură, dacă să-și îmbrace (pentru a doua oară...) „rochia de mireasă” sau nu... O va avea LÂNGĂ DÂNSA, CU DÂNSA, după cum a și păstrat-o și a purtat-o cu dansa viața întregă pe acest pământ...

Posibil, am compus și un poem cu același titlu, și mai posibil, că NICIODATĂ NU VOI ÎNȚELEGE PÂNĂ LA CAPĂT ACEASTĂ METAFORĂ A VIETII ȘI A MORȚII... Mai ales, a morții...

Fratele Gheorghe ne-a sunat (pe mobilul nepoatei Ileana), că se află în vamă... Adică, numai să treacă blestemata de vamă, după care va tot mâna mașina, cu toată viteza, de care e posibilă... Numai să-l așteptăm, să reținem procesiunea...

Părintele Constantin, profund emoționat și el, tânăr fiind, a intrat în casă, cu un sfert de oră înainte de cea anunțată (ora 14), m-a îmbrățișat, rostind câteva cuvinte de îmbărbătare, după care a pășit în Casa cea Mare și a stat tot timpul la căpătâiul măicuței noastre, făcându-și datoria...

Timpul parcă s-a oprit pe loc, deși simțeam o tensiune cumplită în tâmpile, iar năduful de afară și din casă deveni pur și simplu insuportabil. Cărțile mele – un perete întreg, deși aranjate în rafturi cu geamuri, parcă s-au aburit și ele: operele complete ale lui Dostoievski, Cehov; volume grele, semnate de Lev Tolstoi, dar și câteva ale lui Eminescu, format mare, din ediția academică, apoi, „Viața lui Eminescu”, de George Călinescu... „Albinuța” lui Grigore Vieru, cu autograf pentru fiul meu Călin, câteva volume de-ale mele, cu coperti negre, mai ales, „Din gulagul românilor...” o iconiță veche, de lemn – „Maica Domnului cu Pruncul” – toate se „uitau” la scena tristă din fața lor, fără să înțeleagă ce se petrece cu adevărat (poate, înțelegând mult prea bine, doar eu, unul, nu pricepeam ce se întâmplă pe lume...). Cărțile mele dragi (de dragul lor am astupat-înfundat cu tipărituri două ferestre, adevărat, care dau în gang, din cele trei din Casa cea Mare) luau și ele parte la despărțirea (despărțenia) de măicuța noastră... Poate, lăcrămau și ele, de dincolo de geamurile groase...

Stăteam și eu, de partea cealaltă a sicriului, față în față cu părintele Constantin, implorându-l, mai mult în gând, să ne mai reținem, poate, totuși, va reuși să ajungă acasă fratele... ACASĂ!

Pe chipul mamei Saveta se lăsase, între timp, un fel de ÎMPĂCARE TOTALĂ, aproape că încerca să-mi zâmbească... Mă uitam, rușinat, la ea, gândindu-mă, că s-o fi bucurat pentru că i-am găsit, totuși, rochia ei de mireasă și i-am ascuns-o sub pernă, era secretul nostru... Precum am mai avut și alte câteva mici „secrete” în viața noastră: unul, când la insistențele repetate ale tatălui Vasile, am compus o scrisoare (în limba

rusă, desigur, într-o „rusă aproximativă”, pe cât o cunoșteam eu pe atunci...) adresată unei prietene de-a ei, din aulul Troițk, regiunea Aktiubinsk, din Kazahstan... Am procurat un plic, am pecetluit-o, dar mare mi-a fost mirarea, când a doua zi, dimineața, înainte de a pleca eu spre școală, mama Saveta m-a „invitat” în Casa cea Mare, unde cu glas scăzut, cumva rușinat, m-a rugat să nu slobod plicul acela la cutia poștală, pentru care „faptă” mi-a pus în palmă o rublă... După care amândoi am rupt scrisoarea neexpediată în bucățele mici, le-am înfundat într-un buzunar și aveam să le „dau în vânt” în drum spre școală...

Desigur, părinții n-au primit nici un răspuns de la acea prietenă din Kazahstan...

Mult mai târziu, peste ani și ani, când își completa dosarul de pensionare, mama Saveta a primit, totuși, un răspuns din aulul Troițk, de la o consăteancă a ei. Tot eu i-am scris, pe românește...

Acum Casa cea Mare, purtătoare de taine – micile noastre „secrete nevinovate”, se uita și ea, mirată, la toate cele din jur, prin ochii fumurii, adumbriți de aburii de tămâie din cădelnița părintelui Constantin, întrebându-se și întrebându-mă, dacă nu cumva totul și toate nu sunt decât un miraj, o amăgeală, o potrivire nefericită de evenimente și de ființe...

Nu, Doamnă Casă Mare, nu-i vorba de nici un fel de „povești urâte”, ci chiar se întâmplă (ni se...) cel mai grav eveniment din familia noastră, din tot neamul nostru, și așa împutinat, de la 1940 încoace, iată, chiar ne despărțim, ne vom despărți, peste puțin, foarte puțin timp, de măicuța noastră, de viața ei pe acest pământ, de chipul ei, acum zâmbitor, ușor, ușurel, poate, zâmbind doar pentru mine....

Era cât pe ce să-mi aprind barba (barbară!), atât de mult m-am aplecat peste sicriu. Să-mi aprind bogăția de păr sur, alb de tot, de la lumânarea din mâinile mamei, împreunate pe piept, lângă care strălucesc mai multe monede (galbene și albe), de 25 și de 5 „kopiiok” ucrainești, câteva bancnote de câte o grivnă... Cu acești bănuți să se prezinte măicuța noastră dragă la porțile Raiului, ca să treacă „dincolo”? Scotocesc prin fundul buzunarelor mele și din cele multe (șase!) „valute”, pe care le port pe toate drumurile înstrăinării, culeg o monedă de un leu (românesc) și îl slobod alături de grivnele atât de false... La Judecata cea de Apoi,

românca Saveta Patraș (după numele ei de fată) să se prezinte cu un „leu” în mână... Atâta pot face eu, mai pot face...

Leul meu este adevărat! Din agoniseala mea. Pentru cărțile, pe care le scriu, cu prețul sângelui, apoi, le tipăresc, pe bani împrumutați, sau „rupți de la stomac”, precum s-a exprimat un redactor, după care le car în spate (nu întâmplător m-am operat la coloana vertebrală...) și încerc să le vând, una câte una... Leul meu românesc este mai greu (mult mai greu!), decât toate milioanele și miliardele de grivne, decât „leuții moldovenești”, decât rublele rusești, chiar decât dolarii americani și eurii (eorele-erorile?) evropenești...

Dar timpul (Timpul!), totuși, trece!

Se furișează viclean pe lângă mine, pe lângă rafturile de cărți (multe!), trece liber prin ușile deschise vraște, răsuflă ușurat afară, în ogradă – plină de oameni, în centrul căreia stă o căruță, cu doi cai, împodobită cu scortare, cu covoare, cu coroane de flori negre, de hârtie, în jurul grumazurilor celor doi bidivii, care bat din copite, nerăbdători...

Am ieșit pentru o clipă, ca să ascult, să-l ascult pe fratele Gheorghe, la telefon, care îmi comunica, alarmat, cu voce tremurândă, că se apropie, să mai reținem toată procesiunea măcar un sfert de oră...

La întoarcere, părintele Constantin se uită la mine întrebător, îi fac semn să „înceapă”, că până se va scoate sicriul din casă, până va fi așezat în căruță...

Nici n-am reușit să memorizez cine anume și cum a ridicat sicriul din Casa cea Mare, atât doar, că l-am surprins pe tata Vasile răcnind...

- Unde-e-e te du-u-uși, Savetă-ă-ă... Unde te du-u-u-uci?...

M-am îndreptat spre poartă (larg deschisă), am ieșit pe toloacă - și acolo, în fața porții, se aflau o mulțime de oameni, care mi s-au părut necunoscuți; de aproape o jumătate de secol mă știam plecat din sat, chiar că nu mai recunoșteam pe nimeni, mai ales, pe acei, care se născuseră după mine...

Și dacă m-am strecurat printre ei și printre copaci, în deal, spre drum, am și observat cum a apărut mașina fratelui Gheorghe. A parcat-o sub o răchită, a ieșit, dimpreună cu soție-sa, Cornelia și cu fiul Marcel, ne-am îmbrățișat și imediat ne-am îndreptat spre ogradă (ograda noastră, a jocurilor noastre nevinovate din copilărie), de unde chiar în acele clipe

pornea toată procesiunea LA DRUM... DRUMUL CEL DE PE URMĂ AL MAMEI SAVETA...

Ne-am apucat imediat, cu toții, de scândura din spate a căruței, cu tata Vasile în centru și am tot pășit, până la primul „pod”... Alte „poduri” am tot trecut și noi (poate, chiar douăsprezece?), până am ajuns pe toloacă la Biserică, bisericuța noastră de lemn, de la cimitir, care (minune mare!) n-a fost închisă NICIODATĂ de către „bolșovicii” atei... Poate, pentru că era prea modestă, n-au „observat-o”, nu le-a stat mereu „în ochi”, fiind chiar pe graniță, cu pădurea de cruci de lemn, învinețite de vânt și de ploii, în jurul ei...

Sicriul a fost depus în Biserică...

Părintele Constantin a cântat atât de frumos și de jalnic (iar eu îl tot presupuneam mereu în sinea mea că n-are voce...), încât toți cei dinăuntru și de afară au plâns, fratele meu Gheorghe chiar izbucni în hohote amare, numai eu n-am slobozit nici o lacrimă (mi s-o fi închis sufletul și izvorul lacrimilor?), până în momentul „ultimului sărut”, când n-am mai rezistat și m-a apucat un fel de „zdruncinătură” pe dinăuntru, cu plâns și sughit, mai ales, că tata Vasile, de lângă mine, răcnea în gura mare...

Și iar m-am ferit, în ultima clipită, ca să nu-mi aprind barba (bărboiul!) de la lumânarea aprinsă dintre degetele mamei Saveta, când m-am aplecat să-i sărut mâinile, ochii, fruntea...

La scoaterea sicriului pe ușa Bisericii, tata Vasile a răcnit atât de tare „Unde-e-e te du-u-uși, Savetă-ă-ă!!!”, încât s-a stins lumânarea (i s-a stins Lumânarea!), s-a înhățat de marginile sicriului, că nu mai știam cum să procedăm, cum să-i descleștăm degetele. Parcă nu mai era părintele nostru, ursuz, aspru, mereu încruntat... În doi, cu fratele Gheorghe, abia l-am potolit puțin și sicriul, cu trupul drag al măicuței noastre, ridicat-înălțat pe brațele vânjoase ale câtorva bărbați, pe care nu-i cunoșteam (recunoșteam) la față, începu să plutească peste mulțimea de cruci, pe lângă Monumentul celor deportați și căzuți pe pământ străin (printre numele celor mulți, gravate în metal, se află și cel al bunicului Gavril Patraș, tatăl mamei Saveta...), tot mai departe, spre marginea țântirimului (dinspre România), unde ne aștepta o groapă adâncă, lângă alte morminte proaspete...

Tata Vasile a insistat să fie săpată groapa lângă „mormintele noastre”, adică, ale bunicuțelor Lucheria Patraș și Veronica Prepeliță, lângă cel al bunicului Ștefan, mort de foame, după ce s-a întors acasă din lagărul de la Onega, lângă unchiul Grigore, înecat în Prut; mai ales, că cele două cruci din beton armat, pe care le pusese „din timpul vieții”, pentru el și pentru mama Saveta, chiar erau înfipte în pământ alături, sub un măr... Dar s-au împotrivit „mai marii satului”, inclusiv primarul, tot din neamul nostru, cu numele Patraș, alți „băgători de samă”, motivând că n-au trecut 30 de ani, de când au fost înhumați cei din jur, din preajma „mormintelor noastre”... Și groapa măicuței s-a „nimerit” în șiragul celor proaspăt decedați... Pentru mine – un fel de „groapă comună”, deși, fac un păcat: în rând cu consătenii ei dragi, sau mai puțin dragi, românași de ai noștri cu toții...

La început, când mi-am dat seama, că se face o nedreptate, am deschis gura, ca să mă revolt, dar nu aveam cu cine să discut, pe cine să conving: poate era cazul, dacă nu ni s-a permis locul de lângă „mormintele noastre”, să li se rezerveze părinților loc de veci lângă Monumentul celor deportați... Nu s-a găsit o minte înțeleaptă, ca să propună acest lucru... La un moment dat m-am gândit: și dacă îmi va fi dat să mor și eu în satul meu natal, oare nu lângă părinții mei s-ar cuveni să-mi fie locul de veci? Deși, simt mereu (presimt...), că voi muri undeva, pe pământ străin, într-un tren hodorogit, pornit să mă ducă DINSPRE Bucovina mea natală, sau SPRE Bucovina... Precum am trăit, o viață întreagă PE DRUMURI, între câteva țări, tot astfel mă va pedepsi Bunul Dumnezeu să-mi dau ultima suflare ÎNTRE ȚĂRI... Trei? Patru la număr?...

În fața gropii deschise ne mai luăm o dată (chiar ultima oară!) rămas bun de la măicuța noastră, cât pe ce să lunec cu un picior în groapa căscată spre mine ca un hău... Bulgării de hlei, parcă, mi-au pus o piedică, să-și bată joc de mine... Pentru că mai eram obsedat de gândul strașnic, înfiorător, că, iată, vom slobozi-o pe mama noastră DE VIE ÎN FUNDUL PĂMÂNTULUI... Sufletul meu țipa din toate puterile, ca să nu comit (să nu comitem!) săvârșirea acestei crime... O crimă oribilă, pe care mai puteam s-o opresc, în ultima clipă, să nu aibă loc...

Și mai mare mi-a fost mirarea, când am observat, că în momentul, în care aceleași brațe puternice ale bărbaților necunoscuți au așezat capacul

sicriului, lumânarea dintre degetele măicuței deodată s-a aprins de la sine... S-a aprins de la sine! Doar am văzut că era stinsă, încă din pragul Bisericii și cât a fost purtat sicriul până în fundul cimitirului; și nici măcar nu mi s-a aprins barba, când m-am aplecat, pentru ultima oară, să-i sărut mâinile și fața... Cum de s-a reaprins lumânarea?

Am deschis gura să țip, să mă revolt, m-am uitat cu spaimă în jur... Poate o mai fi observat careva minunea? Nepoata Ileana, de lângă mine, care a tot bocit-o, în hohote, pe bunică-sa, mi s-a părut că a văzut și ea... A încercat și ea, stupefiată, să țipe... Dar...

Capacul a fost imediat bătut în cuie și slobozit la fundul gropii!

Dar se va aprinde sicriul mamei mele Saveta!

Dar va arde trupul măicuței noastre!

Și dacă ea este vie, mai e vie ?!

Și se va trezi acolo, în fundul pământului, printre flăcări?

Și va muri cu adevărat, asfixiată?...

Nu sunt un adept atât de înflăcărat al lui Edgar Poe, ca să cred, până la fanatism, în subiectele lui halucinante, dar, totuși... O mare îndoială mă tot roade la suflet, din clipa, în care am zărit mucul de lumânare aprinsă (de la sine!), însoțind-o pe măicuță în mormânt...

Poate, unica alinare, lucidă, care mi se născu, ceva mai târziu, este gândul, că dacă n-a avut parte de lumină (Lumină!) în cei trei ani de la urmă a vieții pământești, Bunul Dumnezeu i-a luminat clipa cea de pe urmă, când i-am slobozit trupul în pământ. În Pământ... De unde se va ridica la cea de-a Doua Venire...

Cu acest gând „de împăcare” m-am întors trist acasă, nici nu mai țin bine minte – pe drum, prin centrul satului, sau „pe cărare”, adică, pe o cale mai scurtă, prin livezi, pe hudiță la Canadianu, care, de un an de zile, poartă numele „Scriitorului Mihai Prepeliță”, conform hotărârii consiliului local... Parcă nici nu-i vorba despre mine... Poate, nici nu sunt eu acel „scriitor”, cu un asemenea nume... Și n-am scris acele aproape cincizeci de cărți, majoritatea cu subiecte din satul meu natal, din Bucovina mea natală, suferindă, sângerândă, orfană, precum tot orfan am rămas și eu, după ce-am pierdut-o, atât de fulgerător, pe măicuța Saveta...

Mă știam mereu orfan de Țară...

Acum, de acum încolo, voi fi orfan și de mamă...

După masa de pomenire de la Biserică (la care părintele Constantin a interzis orice fel de băutură, afară de sucuri și apă minerală, și bine le-a făcut, bețivanilor, care înainte vreme, la înmormântări, se așezau la masă cu fețele îndoliate, ca apoi, după câtevasprezece pahare de holercă să se apuce de înjurat, de cântat și chiar de dănțuit, într-o veselie diabolică...), după praznicul de acasă, la trei zile (am pus sticla de „Spicușor” pe masă...), după care a plecat fratele Gheorghe spre Basarabia „lui”, cu soție-sa Cornelia, fiul Marcel, , ba luându-ni-l și pe Sergiu, fiul lui Gavril (nu-i mai spune nimeni Gavriluță...), mi-am scos un bilet la tren (Doamne, tot în ultimul compartiment, lângă WC, probabil, „nu mai sunt alte locuri”, pentru că nu dau ciubuc, nu „bag” pe sub geam măcar zece-douăzeci de grivne doamnei-cucoanei de la casa de bilete, o ucraineană grăsană, blondă, fără de vârstă, posibil, „mă ține minte”, că nu dau nimic peste; dar cum să-mi permit, chiar în Bucovina mea natală?!).

La Moscova ajung „tehuit” la cap (nu are nimic comun cu cuvîntelul, din trei litere, rusesc, porcos, scris pe toate gardurile, de-a lungul și de-a latul Rusiei, ba, și prin Basarabia, atât de „românească”...), expresia pare să fie cea mai veridică, deoarece gradul de zăpăceală, de nedumerire, de tristețe, de mahmureală (fără să fi băut prea multă „țarie”) se dovedi a fi atât de mare, puternic, încât într-adevăr mai multă vreme nu știam, nu mai conștientizam, pe ce lume sunt, dacă mai trăiesc (respir) pe acest pământ, sau am murit și eu, cu toți anii mei puțini, încă destul de puțini, deși Eminescu, dacă n-ar fi fost lovit la cap cu acea cărămidă de nebunul Poenaru, la ospiciu și, mai ales, dacă n-ar fi fost tratat (greșit, voit greșit!) cu mercuriu, poate ar fi ajuns și el la o vârstă „onorabilă”, cum se spune, și-ar fi realizat toate proiectele de creație, mai ales cele dramatice, din domeniul dramaturgiei și neamul românesc (vai de Neam...) ar fi avut în palmaresul său european (dar și universal) un Shakespeare, mai corect – pe Eminescu al său TOTAL...

Dar în toate timpurile destinele marilor poeți au fost întrerupte, în cel mai brutal mod (sens, fără de sens!), de către un glonte, la un duel nedrept, de către o cărămidă, într-o casă de nebuni, sau chiar de lăboaițele unei muieri (lupoaițe?), precum i s-a întâmplat poetului rus, contemporanului nostru, Nikolai Rubțov, sugrumat de iubita sa...

Mare este puterea Ta, Doamne, dar tot atât de mare este (sau poate fi, în anumite clipe de disperare totală) și neputința omului, nevoița de a mai trăi pe acest pământ păcătos...

Cum se întunecă, de fapt, mi se întunecă în fața ochilor, aprind „torșerul” (becul agățat de un băț de metal, cu un mic abajur), mă aplec deasupra colii de hârtie (când se termină, scotocesc prin sertarele biroului, dau mereu peste aparatul de bărbierit și pământul lui Nikolai, proprietarul cămeruței, care, desigur, nu se gândea la moarte, ca tot omul...), continui „subiectul”, deși subiectul ca atare al acestei nuvele, triste, „de singurătate”, mă „scrie” el pe mine, pedepsindu-mă, desființându-mă, omorându-mă...

Poate că în semiîntunericul din chilioară, în acest clarobscur (procedeu pictural, dacă tot conviețuiesc pașnic, de mai multă vreme, printre tablourile Mașei, aproape toate nefinisate, întoarse cu fața la perete..) va apare fluturele cel negru, să-l văd cu ochii mei, mai mult sau mai puțin senini, să-l întreb: De ce mă chinui, de ce nu mă lași în pace, cu ce ți-am greșit???

Nu există, nu poate exista răspuns la întrebările mele?

Nu cred, nu prea cred...

Dar nici pe parcursul zilei (zilelor, tot mai posomorâte – zile de toamnă, în Rusia...), nici în cele câteva ore ale serilor (căci nu-mi permit să mă culc, decât spre miezul nopții) n-am simțit nici un fel de fâlfâit de aripi prin aer, fluturele negru n-a avut curajul să se „prezinte”, să mi se prezinte, cinstit, deschis...

O fi fiind, totuși, rodul imaginației mele (de data asta chiar bolnăvicioasă!), un fel de „năzăreală”, în clipele nehotărâte dintre somn și nesomn, dintre noapte și lumina dimineții. Apoi, mă gândesc, nu se poate să dureze (să țină...) mereu, pentru totdeauna, o pedeapsă atât de supărătoare, de misterioasă, căzută pe capul meu din senin, din „seninul” lugubru al nopții...

Mă acopăr cu pătura peste față (și ea pare să fie „de cazarmă”, de culoare cenușie, aspră, exact ca cea pătură, pe care s-a întins, goală, Anna Liubimova, în camera ei, din apartamentul părinților, și-a desfăcut larg picioarele și mi-a ordonat: „Davai!”, adică, „Haide, dă-i drumul!”, posibil, asprimea păturii, „moștenită” de tatăl ei, căpitan de rangul doi, comandantul unei nave militare, cu baza la Vladivostok, o excita, într-un

mod „soldătesc-marinăresc”, dar, poate, că se zgârci să aștearnă un cearșaf curat, chiar dacă era prima noastră întâlnire „de dragoste”...), îmi las doar o spărtură îngustă, să pot respira, doar atât, și prin care să nu reușească să pătrundă nemernicul de fluture!

Prin somn, desigur, mă dezvelesc, mă întorc pe partea stângă (adorm, mereu, doar culcat pe partea dreaptă, ceea ce înseamnă „cu fața spre perete”), ascult, cum mi se zbate inima, inimioara mea, sărmana; îndur, rezist un anumit timp, apoi mă întorc, din nou, pe partea dreaptă (cea dreaptă!), număr până la o sută, până la o mie (jocul din copilărie: „Una-doua-șapte-noua-suta-mia-milion!”)...

Mă trezesc în zori, cu fluturile pe față!

Parcă și mai mult s-a „lipit” de mine, mi-a devenit, într-un fel, familial („rodnoi”, pe rusește), nu se mai deranjează de neliniștea mea, de supărarea până la gradul revoltei. Se cuibărise, ca de obicei, sub pleoapa ochiului stâng, la călduț, la siguranță...

Cum de nu l-am chiflicit, nu l-am făcut chiseliță, prin somn? O fi știind când și cum să se apere de exploziile mele de furie, mă mir de „conștiința” lui, mult prea dezvoltată, superioară, clarvăzătoare... Nu ca Anna Liubimova, care din prima („a la prima!”), dacă nu, atunci de la a doua întâlnire „de dragoste”, la sigur, a rămas gravidă (avea să tacă, cel puțin patru, sau chiar șase săptămâni, până mi s-a destăinuit, după care eu, „bărbat serios”, imediat i-am și cerut mâna, încât părinții ei au rămas stupefiați...).

Faldurile stururilor de la fereastră sunt aidoma unui ocean! Valurile oceanului, în spume, care înghit totul, și viu, și mort, și gigantic, și minuscul, doar o frunză, o simplă frunză se ține un timp oarecare pe suprafața apei în fierbere...

Și viața mea nu-i decât o frunză (fie verde, pe ram, fie îngălbenită, aurie, în cădere...), și eu sunt în pragul toamnei, toamna vieții (mai ales, că m-am și născut prin octombrie), valurile, cele mari (al nouălea?) mă poartă în voia lor, mă mai aruncă și pe mal, de obicei, sălbatic, singuratice, „fără dragoste”, după care iarăși și iarăși mă înhață de subțuori și mă răstoarnă în vârtej, în hău, mă prăbușește în toate Niagarele; îmi permite, din când în când, să mai sorb o gură de aer, de oxigen, după care din nou mă îmbrânțește în adâncuri, în abisul fără de timp, în afara Timpului... Doar astfel îmi „văd” viața de la o vreme,

viețișoara mea „creață”, legată cu un fir de „ață”... Ață de aer! Prin care mătăhăiesc aiurea, cu gând să dau peste jivina, monstrul de fluture negru!

Monstru încă nu l-am numit-poreclit. Dar cuvîntelul de „botez” se născu în vârful peniței (mai exact, al creionului, cu care scriu în această clipă, deoarece toate tocurile, pix-urile mi s-au „terminat”, nu mai lasă nici o urmă pe hârtie, s-o fi înțeles și ele să mă pedepsească?), iată, l-am pus să lucreze, la treabă!

Dar ce TREABĂ are cu mine „gladiatorul” negru?! Poftim, i-am mai găsit-inventat un nume, nou, potrivit. Doar o ființă, care este gata să se expună morții, pericolului morții, în orice clipă (a vieții!), ori este mult prea conștientă, ori este totalmente inconștientă... Una din două! Cred că nu greșesc, dacă voi afirma-constata, că fluturele „meu” o fi fiind prost „ca noaptea”...

Ca să-mi automatizez propriile gânduri, dar să nu fiu, totuși, bizar, îmi caut un soi de ocupație, de ocupare, menită să mă abată de la această idee-realitate fixă. Mă înarmează cu un topor, cu un fierăstrău (de mână), un hârleț și mă apus de „despădurit” prin livadă, în care n-a mai umblat „mână de bărbat”, după expresia Galinei Grigorievna, douăzeci de ani la rând. Cum au căzut unii meri (chiar din cauza rodului mult prea bogat!), sau de pe urma bătrâneței (și pomii au o vârstă, la care mor); cum s-au prăvălit spre pământ, fie că nu s-au uscat de tot, așa și stau rășchirați, pedepsiți... Pe unii meri îi încerc la scoarță (cei care nu mai au nici o frunză), dacă e verde, adică vie, îi las în pace, le retez doar ramurile cele uscate, crescute unele peste altele, îi „cosmetizez”, cum se spune. Pe cei, care s-au uscat definitiv, îi dobor la pământ, cu tot cu rădăcină, dacă îmi reușește; mai întâi, mă porăi, cu hârlețul, de jur-împrejur, până mă scufund, cel puțin, până la genunchi; îmi pun umărul, mă iau „la trântă”, îmi pârâie oasele (vai de coloana mea vertebrală!), până la urmă, de fiecare dată, ies eu unul biruitor! Doar unui singur trunchi n-am reușit să-i vin de hac... Se ține tare de tot. O fi fiind prea încăpățânat...

Și, ca să le fac „autopsia”, îi bucătesc de-a mărunțelul, cu fierăstrăul, cu toporul, atât ramurile, cât și trunchiurile și îi car într-un loc dosit, lângă cele două WC-uri din fundul livezii, să mai „dospească” și acolo, până le va veni rândul să fie aruncați pe foc. Pentru că totul, absolut totul de pe lumea asta nu-i decât cenușă, sau se transformă, în cele din urmă,

într-un pumn de cenușă... Totu-i un miraj (până și viața noastră, atât de „reală”!), vorba unui actor basarabean, fondatorul unui teatru (de familie), cu titlul „MIRAJ”, deși, la finalul fiecărei reprezentații-monologuri, când stă cu mâna întinsă, la ieșirea spectatorilor din sală – bănuții (cine și cât se îndură...) nu mai sunt un miraj, motivând mereu (cu lacrimi în ochi, deși, de obicei, își usucă tot „lichidul” din „ocheane” pe scândura scenei...), că din modesta agoniseală își întreține „familia teatrală”... M-am despărțit de el, din cauza lacrimilor false din scenă, dar, mai ales, de pe urma celor și mai false din viață. Din viața lui de artist...

Trei zile la rând m-am tot „războit” cu uscăturile din livadă (jumătatea Galinei Grigorievna), mi-am zdrelit degetele, mi-am umplut hainele de pământ, doar încălțările n-au avut de suferit: cizmele mele de „kirză” (adică, de parusină), soldățești, se țin tari, ca și armata a paisprezecea din Transnistria, din efectivul căreia au și fost sustrate încălțările mele, cu mai mulți ani în urmă, pe când numita armată era în vogă și gălăgiosul general Aleksandr Lebed se lauda (amenința!), că tancurile și blindatele lui sunt gata oricând, în doar șase ore, să ajungă la București... Capitala României n-a mai căzut în mâinile „eliberatorilor”, de „croială nouă, perestroikiană”, în schimb, bravul general s-a prăbușit, cu tot cu elicopter, undeva, în taigaua siberiană...

Cizmele militare (adevărat, foarte rezistente, veșnice!) mi-au parvenit de la fratele meu Gheorghe, care le-a obținut, printr-o persoană de încredere (de nădejde!), pentru o damigeană de vin roșu, de la Basarabeasca și o sticlă de vodcă...

Sleit de puteri, imediat după apusul soarelui, mă prăbușeam și eu, în patul „de cazarmă”, cu gând să dorm-buștean, să uit de toți fluturii de pe pământ, după care aleargă copilașii pe dealuri, care îi inspiră pe poeți și pe pictori, cu aripioarele lor multicolore, atât de frumoase, cu picățele, în uzoare, dar tot aceste vietăți minuscule fiind în stare să vâre în boale, în sperieți (cel puțin, unul dintre ele, ei...) un bărbat matur, cu barbă albă...

Și în toate cele trei dimineți am „zăpșit” pocitania de fluture negru pe obrazul meu!

Număr zilele (ale mele, dar, mai ales, ale mamei Saveta, de la trecerea ei „dincolo”), îmi blestem nopțile, care, poate, nu au nici o vină, mă apropii, în total, de patruzeci, dar, mai am câteva de trăit, de îndurat. Poate? De câte zeci de ori, de sute de ori m-am tot întrebat: poate?

Alerg la bibliotecă, cea Națională (pe timpuri se numea „V.I.Lenin”, adică, cel mai bogat tezaur spiritual al uniunii, sub „sceptrul” celui mai mare satan al veacului XX!); am permis pentru cinci ani de zile, obținut cu o sută de ruble (iată că și Biblioteca de Stat a Federației Ruse s-a apucat de „comerț”), citesc toată ziua „adevăruri”, dar și „prostii” (prostioare, vorba lui Leon Guțu, când avea să crească mai măricel și au început să-i displacă poveștile mele, pe care i le compuneam „din mers”, când rămâneam singuri în casă...); îmi îmbâcsesc-îndop memoria cu „vrute și nevrute”, poate, oi uita, voi mai uita (sau zăuita, cum se mai spune prin Basarabia), apoi, la închidere, fuguța la gară, ca să ajung „acasă” aproape de miezul nopții, să bat drumul pe un întuneric profund, pipăind-dibuind tot timpul cărarea de-a lungul râpei, cu frica în sân, mai ales, când știu, că la o intersecție mă așteaptă, de fiecare dată, o haită de câini flămânzi (o singură dată am reușit să-i număr: paisprezece!), și eu, ca de obicei, nu am nimic cu mine, niște oase (doar oasele mele!), ca să-i îmbunez. Am încercat să le „vorbesc”, să-i iau cu binișorul, dar ei s-au rânjit la mine, posibil, nu le-a plăcut accentul meu (pe rusește eu pronunț unele consoane cumva mai „moale”, exact ca și celebrul actor Mihai Volontir în serialul „Țiganul”, prezentat cel puțin o dată pe an pe unul din canalele TV centrale, adică, de la Moscova). Nici nu mai știu cum reușesc să scap neîncolțit, de fiecare dată, cu pantalonii întregi (pantaloni ferfenițiți la București, unde m-au mușcat cel puțin patru potăi, unul chiar de rasă; am ajuns și pe paginile cotidianului „România Liberă”, deoarece i-am povestit „cazul” stulburaticului poet și ziarist Ion Zubașcu, și dacă nu mai avea despre ce să scrie, după ce, ani la rând, s-a tot războit cu Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române...), într-un cuvânt, am o experiență bogată la paragraful relațiilor mele de „amiciție” cu câinii vagabonzi... În Rusia, de la un timp, nici vagabond, cu alt vagabond, nu se mai înțelege (ca să nu-i numesc BOMJ, absolut intractabil)!

Și dacă ajung, nevătămat, la porțiță, câte o jumătate de oră mă porăi, până nimeresc în curte, deoarece spre miezul nopții ea este zăvorâtă-pecetluită, de frica hoților (persoanelor de „nație caucaziană?”), oricât de sprinten mă știu (mă mai știu...), dar nu reușesc să escaladez gardul solid, de lemn, din niște șipci groase, înalte, la vârf ascuțite... Nici cizmele mele soldățești nu-mi sunt de ajutor, pentru că, pe timp de ploaie, eu îmi

pun cizmele, cu care pășesc-tropăiesc, atât pe parchetul luxos al bibliotecii naționale, cât și pe la sediile „parchetate” ale uniunii scriitorilor, unde, după război (Marele Război!) n-a cutezat să intre în cizme militare, de parusină, nimenea, afară de Aleksandr Soljenițin... Cu toate că eu nu-mi mai doresc să fiu expulzat (pentru a doua oară...) din Moscova... Unele cucoane, de pe la secretariat, își fac semnul Crucii, când mă văd că le pășesc pragul, dar eu nu le ofer ocazia să se alarmeze prea mult, căci mă aplec și le sărut mânuța, „pe românește”...

Am deprins tactica (și strategia!) „evropenească”. Dacă sunt cumva dat pe ușă afară, eu mă încumet să intru pe fereastră, dacă am de pătruns undeva, deși, cu mare folos nu m-am ales: la vârsta de șaiszeci de ani nu am în Rusia măcar un metru patrat de spațiu locativ, adică, sărac (vorba lui Ion Creangă...), mai sărac, tot mai sărac...

Și nu mă mai întreabă nimeni (dar absolut nimenea!), pe unde mai dorm, ce mai mănânc? Înainte vreme, pe timpul uniunii (sovietice, desigur!), cel puțin, eram întrebat, uneori, chiar miluit, cu câte o bucată de pâine; mi se oferea și câte un culcuș mai călduț, ori, mai răcoros (ca cel de la spitalul psihiatric din Costiujeni, Doamne, ferește!), acum, de când cu Rusia asta „nouă”...

Rusia lui Elțin (beată!), sau Rusia lui Putin (trează, dar nu mai puțin haină, pentru mine...), Rusia creștină, pravoslavnică... Nu am nimic cu Rusia (mi-a șters lacrimile, atunci, în 1977), nici cu rușii (care au suflet mare, larg de tot, în care am fost acceptat și eu, adică, am fost înghițit de imensitate...), dar, iată, regimurile... Cu regimurile întordeauna am avut de furcă...

Fluturile cel negru m-a tot chinuit, până într-o bună dimineață, când am socotit, numărând pe degete, că taman s-au împlinit PATRUZECI DE ZILE DE LA MOARTEA MĂICUȚEI MELE SAVETA...

Și dacă fluturile cela, pe care l-am „botezat” cu cele mai urâte cuvinte și expresii, blestemându-l, era, o fi fost, chiar sufletul (suflețelul) bunei noastre mame?!

Doamne, Doamne, Doamne...

Nu l-am mai descoperit pe obrazul meu, nu l-am mai găsit printre faldurile draperiilor de la fereastră, a dispărut o dată și pentru totdeauna, precum aveam să mă conving în zilele următoare. Când am înțeles

cruntul adevăr, am plâns cu lacrimi amare, cum n-am plâns nici la înmormântarea măicuței...

Numai să nu orbesc și eu!

Numai să nu...

Mă rog Bunului Dumnezeu să mă ierte, să-mi ierte „orbul” din mine, „nepriceputul”, „credinciosul fără de credință”...

Și m-am spovedit părintelui Aleksandr, de la Sfânta Biserică din satul Obrazțovo, cu Hramul „Nașterea Maicii Domnului”, veche, de prin 1731, și bătrânul preot m-a ascultat, m-a suportat, nu m-a întrerupt măcar o singură dată, de parcă toată jelanian mea l-a fermecat și l-a întristat, în egală măsură, și m-a sărutat pe obraz, la urmă, de trei ori, creștinește, pravoslavnicește, și eu, după obicei, am slobozit o bancnotă de zece ruble, cu mâna dreaptă, tremurândă, parcă, pe furiș, peste vraful de bancnote de pe talgerul așezat pe pervaz; și m-am împărțășit, și m-am închinat în fața Icoanei „Maica Domnului cu Pruncul”, și în fața Icoanei „Sfântul Serafim de Sarov”, care mi s-a părut că mi-a zâmbit...

Și mi s-a luat o piatră, un pietroi greu, o stâncă, de pe suflet, poate chiar bolovanul, care l-a tot purtat, până în vârful Muntelui mult prea nefericitul Sisif, și eu, micuțul Sisif, l-am cărat atâtea zile, și, mai ales, nopți...

Patruzeci de nopți la rând!

Cum de nu mi-am dat seama?

Măicuța Saveta a fost tot timpul cu mine!

Sufletul ei îndurerat (de destinul meu atât de...) m-a ocrotit încă patruzeci de zile după moartea ei... La o asemenea jertfă nu m-am așteptat, nu mi-am imaginat, că totul ar fi fost posibil...

A intuit și realizat imposibilul!

La Mănăstirea Novodevici am pus o lumânare. Mi-am procurat un bilet la tren, până la Cernăuți. De data asta „mi s-a nimerit” penultimul loc din vagon, pe bancheta de jos, deși n-am oferit nici un „ciubuc” casieritei de la Gara Kiev din Moscova: pur și simplu, „și-a luat ea singurică, ce i se cuvenea”, din rest... „Metodă rusească nouă!”. Am călătorit „boierește”. Chiar am reușit să citesc, până la capăt, romanul Ludmillei Serostanova „Amazoanele”, pe care m-am hotărât să-l traduc în limba română, desigur, cu un titlu puțin schimbat (mai „comercial”?) –

„Imperiul Amazoanelor”, dacă tot mă plimb „printre imperii”, mai exact: pășesc peste ruinele a cel puțin trei imperii...

Deși, cu „amazoanele” eu n-am prea avut noroc în viață (le-am iubit prea mult?), această carte-traducere ar putea să-mi mai potolească sufletul; printr-o anume gingășie a „scriiturii” e posibil să-mi oblojească rănila lăuntrice, să mai uit din „tristele” mele... Să mă las prizonier în brațele lor (vânjoase!), să-mi culc fața (plânsă) la sânul lor, unul singur, să mai gust, poate, pentru ultima oară, din nectarul nepermis. Nepermis! Și nu cel interzis. Ați observat diferența? E vorba de o mică nuanță...

Acasă tata Vasile mă și pune imediat la treabă. Cartofii (barabulele) a reușit să-i culeagă fără mine. L-a mai ajutat nițele Ileana, nepoata și Georgeta – strănepoata, care la cei patru anișori ai ei se frământă ca o zvârlugă, nu stă o clipă pe loc, e bună, mai ales, d șotii, dar dacă îi încredințezi o trebuță, alt copil mai harnic decât dânsa nu-i în tot satul!

Porumbul („dinți de cal”, de pe timpul lui Nikita Hrușciiov, când în întreaga Bucovină a fost schimbat, forțat, soiul românesc „hangan”...) stă în popuri. Chiar din prima zi le cărăm – pe doi „păruți” – în spatele șurii, părintele meu îi desfacă și cum numai umple două coșărci, îmi bate în geam și eu las scrisul și alerg să-l ajut să cărăm știuleții aurii, să-i urcăm-aburcăm în podul casei, adică, la cerdac. De scris, mai scriu și acasă, dar fără prea mare spor, mai mult mă chinui, mă opintesc. Nu mai este casa noastră locușorul inspirației mele divine! Fără de măicuța noastră...

Mai ales, că tata Vasile, în fiecare dimineață, mă întrebă:

- Tu o visezi, măcar câteodată, pe Saveta?

Și eu nu știu ce să-i răspund, surprins, că doar la câteva săptămâni, după plecarea ei, soțul ei și părintele nostru îi spune atât de simplu: Saveta... Ca unei străine...

- Că mie mi se arată în vis în tăti noptâli...

Destăinuirea lui mă înduioșează, dar, mă și întristează, în egală măsură. Pentru că, într-adevăr, aproape că n-am visat-o pe mama noastră... M-am luat cu fluturele negru și...

Dar cum să-i recunosc părintelui ce mi s-a întâmplat, ce mi se întâmplă în suflet? Ar fi prea complicat pentru felul lui, țărănesc, de a gândi, de a trăi. El și-ar fi dorit să afle un singur lucru: mi se arată mama mea în vis, sau nu? Așteaptă un răspuns scurt, ferm. Și eu nu sunt în stare să-i ofer această bucurie... Chiar dacă se va întrista, că eu mi-am

iubit prea puțin propria mamă și am uitat-o prea repede, după ce a murit...

Nepoata Ileana coace trei colaci mari, împlețiți în patru, bine rumeniți – o frumusețe! Îi ducem la Sfânta Biserică. De fapt, îi cară tata Vasile, în spate, într-o traistă „de ținut” (adică, menită pentru zilele de sărbătoare), țesută de mama Saveta, în uzoare curcubeice, cu baiier roșu. Și, iarăși, părintele meu nu-mi încredințează să duc eu traista cu colaci, deși el este sleit de puteri, după o săptămână de lucru...

Liturghia de Duminică îmi oblojește rănile sufletului. Parohul Constantin cântă frumos, parcă, numai pentru mine. M-a observat chiar de la intrare, când m-am aplecat și am sărutat Sfânta Icoană...

După Liturghie – Pomenirea Morților. Adică, mai întâi, preotul „citește” pentru sănătate, pomenind numele celor, care au adus „bliduri” (colaci: trei pentru cei morți, patru – pentru cei vii), dar, mai ales, se „oprește” în fața colacilor noștri, care mi se par a fi cei mai mari, cei mai frumoși, în comparație cu toți ceilalți. Și părintele Constantin nu numai că o pomenește pe mama Saveta, dar menționează, că a fost „o bună creștină”, că „a fost mereu prezentă la Sfânta Biserică” și că „a îndurat cu stoicism anii grei de deportare în Kazahstan și Siberia”, că „a născut și a educat patru copii”... Inima îmi tot crește, pe măsură ce preotul rostește acest mic discurs despre viața mamei noastre Saveta, și îmi dau seama, că s-a „documentat” atât de bine!

Întorc capul spre tata Vasile și observ cum i se preling lacrimile pe obrazu-i ars de soare. Și mai spune că nu prea aude...

Nu rezist: două lacrimi amare, poate, și de bucurie, îmi umezesc ochii. Și nu mai încerc să mi le șterg...

De la o luni ne apucăm de sfeclă. Tata, de obicei, o lasă la urmă, „să mai crească”, până cade prima zăpadă! Apoi, cu mâinile înghețate, o sapă, o cară în șură, o curăță. E vorba de sfecla „kormovaia”, adică, „pentru hrana vitelor”. Ei, desigur, și câteva rânduri re sfeclă roșie (pentru un „borș ucrainean”), o căldare de morcovi. Dar sfecla pentru văcuța noastră Florica se transformă aproape în fiecare toamnă într-o adevărată pedeapsă, dacă se lasă frigul și coboară iarna peste sat...

Tot silim în doi, o săptămână întreagă, și „dăm gata” sfecla. Acum pot pleca mai liniștit spre București, unde „iernez”, de obicei, ca să nu spun (scriu) „hibernez”...

Și iată-mă, din nou, la „dace”!

La vila fiicei Mareșalului, adică, în jumătatea „boierească”...

Galina Grigorievna și odrasla ei Mașa, ambele mult mai slăbite, doar pielea și ciolanele – s-au instalat definitiv în jumătatea „bătrânească” a căsoaiei, cea de bârne afumate, cu o mulțime de șoareci pe sub podele și pe la cerdac, dar și cu un șobolan „îmblânzit”! Probabil, nimenea altul, decât cel pe care l-am descoperit eu, data trecută, pe când se îndopa din puținele mele rezerve de crupe... Și nu l-am găbjit. Și nu l-am omorât...

Jumătatea de livadă, în care eu am muncit atât de mult, este și mai sălbătică, îmburuienită, gârbovită. Mai mulți meri pur și simplu au căzut la pământ, cu tot cu roada bogată, alții s-au ales cu trunchiurile despicate în două, deși n-am observat nici o urmă de trăsnet...

Iarba și urzicile s-au înălțat cât o statură de om! E adevărat, a fost o vară ploioasă în regiunea Moscova, dar, totuși... Coasa e în șopron. Nu s-a atins nimeni de dânsa...

Doar cărărușa înspre fundul livezii, e bătătorită, cea care duce spre WC (spre cele două WC-uri, din scânduri, unul vechi de tot, într-o rână, poate să cadă în orice clipă, și altul nou, aproape nou, hai să-i spunem „boieresc”...). Restul teritoriului e de nepătruns! Și n-am lipsit decât un singur an...

Larmă de câini. Număr, deocamdată, trei: unul negru, urât, rău, colțos, altul, cenușiu, târcat – îl însoțește mereu pe primul, și al treilea, „în trei labe”, rănit, beteag, cules din stradă, după cum aveam să aflăm. Și un motan, care apărău în ușă, din prima zi, „ca să facem cunoștință”, dar, mai ales, lihnit de foame...

Dintre toate cele „douăzeci de vietăți”, pe care Galina Grigorievna le ține în apartamentul ei din Moscova, în cele trei camere decomandate, iată că o parte „s-au mutat”, între timp, la „dace”. Soluția o fi fost pur și simplu una salvatoare. Mereu m-am tot gândit, că s-ar putea întâmpla, ca ființele „mult iubite” din apartamentul de la Moscova, într-o zi, sau, într-o noapte, să-și sfășie în bucăți „stăpâna”, de foame! Chiar dacă biata femeie aleargă zilnic la trei locuri de muncă, însă tot nu reușește să hrănească atâtea guri flămânde, mai ales, că cea mai „mofturoasă la mâncare” este chiar fiică-sa, Mașa...

Să nu uit! În jumătatea „bătrânească” a căsoaiei mai locuiește și un iepuraș, la ora actuală unicul amic fidel al copilei; deși se apropie de

vârsta de patruzeci de ani fătua, la chip nu-i decât o copiliță, firavă, gingașă, dar până deschide gura. Vocea e matură, plăcută și are o gândire rațională, este o adevărată intelectuală moscovită, fără de noroc, sărmana...

La un moment dat, eram cât pe ce să mă însor cu dânsa, nu întâmplător am invitat-o la pictorul Mihail Bețianu – la un fel de „smotrînă”, (adică, un fel de „pețire”?), apoi, mă gândeam serios s-o invit și la Tabăta Internațională de Creație de la Parcăva, din Basarabia, ca pictoriță, s-o cunosc mai bine, să încerc s-o tratez cu „ceaiuri de dragoste”, dar și cu dragostea mea...

Doamne!

Eram gata să mă jertfesc, să încerc să salvez un suflet mult prea chinuit. Să-mi mobilizez toate energiile lăuntrice, precum și cele spirituale, să mă înarmez, din nou, cu răbdarea mea incomensurabilă (am mai folosit cumva-cândva această expresie?), s-o țin în brațe și s-o iubesc cu toată patima, de care mai sunt în stare. Pentru că orice femeie, în primul rând, are nevoie de dragoste. Fără de iubire, fără de un bărbat alături, se usucă, se vestezește, cade la pământ, neputincioasă, aidoma merilor din livada fără de îngrijire, fără de nici o atenție, din partea omului, în cei douăzeci de ani de la urmă...

Nu reușesc să pătrund în „izbă”, măcar să arunc o singură privire spre cămeruța chinurilor mele sufletești, de acum doi ani. Mașa ocupă „toată casa”, adică, jumătatea cea bătrânească. Mi-am scos cu greu (de pe un raft) puținele mele lucruri: DEX-ul, „Dicționarul de sinonime al limbii române”, un volum de Milan Kundera, o culegere de versuri de Grigore Vieru (iartă-l, Doamne, și odihnește-l în pace!), altul de Nicolae Dabija („Zugravul anonim”, desigur, cu litere rușești), circa zece titluri din cărțile mele (din cele aproape cincizeci); mașinica mea de dactilografiat, marca UNIS, „podruga” (adică, „prietena”) mea cea mai credincioasă din Rusia și... cizmele militare..

Duhoarea de câini, de pisici, de iepuri, de șobolani, de șoareci din casă era să mă doboare la pământ. M-a „asistat” Galina Grigorievna, altfel m-ar fi mușcat cel puțin una (unul?) dintre toate aceste lighioane... Mașa nu s-a arătat, doarme. Dormea... Și ziua, mă tem, că și noaptea. Deși maică-sa mereu îmi tot spune, că odorul ei „lucrează” noaptea... Nu am observat să ardă lumina în camera cea din fund, cea mai spațioasă,

dar și cea mai ticsită cu de toate: mobilă veche, aparate electrice defecte (chiar și un aparat de radio de până la război – mare raritate!), tablouri, cartoane. Șasiuri, cărți, reviste, haine, ghivece de flori (fără de flori!), bibelouri... Le-am admirat la primul meu popas, cu patru ani în urmă, când mă aflam singur în toată căsoaia, apoi, când m-am luat după blestematul de șobolan...

Cu cheile „la mână” de la cealaltă jumătate a vilei, cea „boierească”, mă simt și eu, într-un fel, „boier”. Numai că mă aștepta o decepție totală: jumătatea de casă a fiicei Mareșalului s-a dovedit a fi complet goală! Ca un cavou... Ce-i drept, un „cavou” cu două nivele, cu parchet de stejar, cu pereți căptușiți cu lemn de molid, cu aragaz și încălzire autonomă, cu baie și WC...

Doar un pat (patul meu de cazarmă?), un scăunel și „torșerul”... Toate trei piese din cămeruța lui Nikolai, de 6 m.p., unde am plâns-o pe maică-mea Saveta, până aveau să se împlinească cele 40 de zile...

În lipsa mea, sora și fratele s-au certat, dar într-un mod cumplit (așa și n-am aflat: DE LA CE?), fiica Mareșalului, fără să înțeleagă nimic, și-a luat soțul de mână (Anatoli vede tot mai rău, la cei 75 de ani ai săi) și a plecat la Moscova „navsegda” (adică, „pentru totdeauna”), apoi, a trimis miliția, reprezentanți ai puterii locale, hamali, două camioane și au încărcat totul, până și draperiile de la geamuri (tocmai patru la număr, în salon, unde m-am instalat), oglinzile, covoarele, doar prizele din pereți au mai rămas, întrerupătoarele și florile de pe pervazuri, sălbăticit, probabil, le-au uitat...

„Salonul” (pe timpuri, unul artistic, cu tablouri, lucrări de ceramică, mobilier vechi, de epocă...) are circa 40 m.p. N-am mai locuit într-un asemenea spațiu larg, de pe când eram pictor la stadionul republican din Chișinău, unde atelierul meu de pictură avea 110 m.p.!

Alături e biroul lui Anatoli, micuț, elegant, dar și el gol, cu o saltea pe parchet și câteva tomuri, cărți de religie... O candelă, stinsă...

Urc scara. Doar pe vârful degetelor, să nu mă audă Mașa, care „doarme”... Ce dezastru, Doamne! Salonul fiicei Mareșalului, „botezat”, nu știu de ce „socelnik”, în care n-am fost invitat niciodată, dar despre care se vorbea mereu, mai mult în șoaptă, că este de o eleganță și o frumusețe nemaipomenită, împodobit cu lucrări semnate de Vrubel, de alți pictori celebri – acum m-a dezamăgit total. Geamurile multicolore de

la ușa de la intrare –sparte, rafturile, câteva, pe timpuri, probabil, cu cărți rare – aruncate pe jos, desfigurate. Reviste rupte, un măr putred, ferestrele, din toate cele trei părți – vraiște... N-am stat prea mult pe gânduri și le-am închis, fericit, că nu le-au spart vântul...

N-am avut prea mult timp să „contemplez” totul din jur, pentru că am aflat (am un telefon mobil, o „motorolă”) despre moartea scriitorului „de curte” Serghei Mihalkov, nimeni altul, decât tatăl zgomotosului cineast Nikita Mihalkov și al celuilalt cineast (a locuit mai mult în Occident), Andrei Koncialovski (nume după mamă...). Și dacă m-am întors de la Moscova, de la catedrala „Iisus Hristos Mântuitorul”, unde a și fost depus sicriul „celui mai iubit scriitor”, decedat la vârsta de nouăzeci și șase de ani și jumătate, aproape jumătate, am descoperit la capătul scărilor interioare o masă, desfăcută, pe care am coborât-o, bucată cu bucată, am încheiat-o, am așezat-o în dreptul celei mai luminoase ferestre – de fapt, toate patru adumbrite pe dinafară cu iederă, sau viță de vie sălbatică? Nu-mi dau seama... Frunzele sunt roșietice, au un farmec aparte. Descopăr, în antreu, și un scaun... Am unde scrie! Am și unde dormi. Chiar am și unde să-mi prepar un ceai, o supă...

Șterg praful (de un deget!), ud florile, îmi pregătesc pix-urile, cel puțin, cinci sau șase la număr,, căci nuvela „Fluturile negru” îmi va consuma toate rezervele: cele „materiale”, dar, mai ales, cele ale sufletului...

Din cauza lipsei de hârtie de scris nu mai sufăr: anul trecut mi-am procurat un bloc întreg!

Scriu titlul: „Fluturile...”

Nu mai reușesc să-i menționez și culoarea, pentru că în secunda următoare aud bătăi de aripi, de aripioare disperate. Undeva, la geamul „meu”, printre cactuși, aloe și un ghiveci cu mușcate, vii, ca prin minune, dar nici semn că ar putea să-și sloboadă floarea în toamna de față (anul trecut, pur și simplu, au înflorit toate, la o săptămână, de cum am sosit și am început să le ud, să vorbesc cu ele...) – tot aud...

Ascult...

Aștept...

Bătăile de aripi se repetă...

Iată-l! Un fluture maro, cu picățele, se uită la mine, curios, poate, chiar bucuros...

Nu cumva e muza? Muza de la Parcovă, de la ediția din vara aceasta a Taberei Internaționale de Creație?

A sosit chiar prima. Îmbrăcată elegant, chiar foarte elegant, în negru, cu o pălărie „de pictoriță”. Am „recunoscut-o” imediat, deși n-am mai văzut-o niciodată în viață. Ne-a fermecat! Eram în doi, cu Silviu Fusu, altfel, nu știu ce mi s-ar fi întâmplat, pentru că dacă eram singur (cum am stat două săptămâni!), flămând de o femeie... Poate, o răsturnam imediat, pe iarba din ogradă, necosită de vărul Valică, sau în lucerna înaltă. Înflorită... Vise de holtei cu barbă sură!

Muza, căci așa aveam s-o botez, din acea clipă divină, s-a dovedit a fi cea mai plăcută ființă dintre toți participanții Taberei. Nu că m-am îndrăgostit „din prima” de o copilă de numai 19 ani (împliniți!), dar mi-a încheiat, într-un fel, căutările, de un an de zile, legate de noua serie de compoziții picturale, cu genericul „Mișcarea conceptualistă de la Parcovă”, pe care, noi trei (nebuni?), adică, eu – cu filozofia, Silviu Fusu – cu regia și Ion Sfeclă – cu executarea, adică, reprezentarea-zugrăvirea pe pânză, am propus-o anul trecut, într-o atmosferă de grele încercări... Tema (conceptualistă) pentru anul acesta am și anunțat-o atunci: „MAEȘTRII ȘI MUZA”...

Maeștri (sau mai puțin maeștri...) avem în fiecare an, chiar din mai multe țări, nu toți au aderat, sau sunt în stare să adere la „mișcarea” noastră, deocamdată unul singur, profesorul de desen și pictură, bărbosul Ion Sfeclă (chiar are cea mai bogată barbă, cel puțin, din Basarabia...) s-a „îmbolnăvit” cu adevărat de un atare mod de a picta...

Nu aveam o candidatură potrivită pentru tabloul din centru (în total, compoziția va fi formată din 5 pânze; anul trecut ne-am limitat la un „triptic”), adică, „Muza”. Pentru că era nevoie să ne pozeze cineva nud, dar în sânul naturii, „răstignită” pe pământ (în lucernă!), cu fața în sus, cu picioarele desfăcute larg, cu mâinile-cruce și cu un gavanoș mare, de lut ars, pe burtă... Desigur, Muza trebuia să pozeze cu capul spre Maestru, întrucât „Izvorul Fertilității” să fie „ascuns”, de partea cealaltă, viitorii admiratori ai tabloului doar să intuiască Marele Miracol, al Femeii – Mama Pământului, dar și izvorul nesecat al inspirației tuturor artiștilor... Silviu Fusu m-a înțeles. Ion Sfeclă – nu prea, dar aștepta să-și vadă „Muza”, pe când eu – autorul proiectului, „filozoful”, trebuia să le pun la dispoziție „natura”...

Se înțelege de la sine, că „Muza”, deocamdată, cu ghilimelele de rigoare, nici nu-și imagina ce o așteaptă, la ce încercări va fi supusă. Copila acceptase să lucreze-picteze la Tabără, două-trei săptămâni, fiind în anul trei (abia trecuseră...) la Colegiul Național de Artă Plastică „Alexandru Plămădeală” din Chișinău și unul dintre profesorii ei chiar fiind nimeni altul, decât Ion Sfeclă... Mai nimerit, cel puțin, pentru mine, nici că se putea. Laureatul Premiului Mare al Taberei din anul trecut, „bătrânior”, cum se spune la noi, în Bucovina (pictorul chiar fiind originar din vechea provincie românească, din cunoscuta comună Boian – argument important pentru mine, când l-am „ales” pentru „Mișcarea conceptualistă”). Nu l-am prevenit pe Maestru, adică, nu i-am spus cine o să-i pozeze, l-am rugat să-și pregătească sculele, umbrela, pălăria... Între timp, am luat-o „cu binișorul” pe viitoarea Muză, am înduioșat-o cu lecturarea unor poeme de-ale mele, inclusiv cu unele poeme în stil haiku (am aflat, că scrie și ea versuri...), i-am povestit despre marea noastră lucrare, despre ecourile „Tripticului” realizat anul trecut la Tabără (a și reușit să le admire, pe cele trei pânze, la „Salonul de toamnă”); am stat afară, în ogradă, pe câte un scaun (din cele 12), sub mărul, împovărat de rod, adică, „La Masa Tăcerii”, tot studiindu-i trupușorul, formele, urmărind s-o „prind” măcar pentru o frântură de secundă, cu picioarele desfăcute, dar... Purta o fustă, destul de scurtă, dar foarte decentă, nu știu cum. Să-și fi dat seama, că eu caut ceva ascuns? E mult prea tânără, ca să reziste la un dialog „tăcut” cu un „spețialist” ca mine în domeniu... După prânz (fetele de la Tabără locuiau, erau cazate, în altă parte, la Liuba Fusu...), am rugat-o să vină din nou (mi-a lăsat încercările poetice, ca să i le citesc), am primit-o în birou, adică, în veranda celei de a doua casă, cu intrare separată... Chiar eram tolănit pe divan, peste cuvertura roșie, dar nu dormeam... Fătucă s-a așezat, curajoasă, pe scaunul meu, de la birou, cu fața spre mine și m-a „rugat”, dar cu câtă gingășie în glas, să nu mă ridic, știind (cred că i-am spus...) că am avut probleme cu coloana vertebrală. I-am lăudat, puțințel, poeziile, i-am selectat chiar unele pentru viitorul meu volum, din serialul „Românii uitați în Imperiul Răului”, în care includ, an de an, și o cronică desfășurată a activității Taberei, deoarece eu nu pictez, ci sunt membru al consiliului artistic și „cronicar”... Și cum stăteam, de aproape două ore împreună, îmbujorați, Muza, inconștientă (poate, foarte conștientă...) și-a desfăcut picioarele,

bronzate, până la rădăcină, observându-i până și chiloțeei de culoare roșie, ca apoi, după ce o fi socotit, că mi-a satisfăcut curiozitatea, și-a strâns coapsele, rușinată, de parcă ar fi comis un mare păcat...

Mi-a citit și primul poem haiku, pe care l-a compus, chiar după masa de prânz, i-am făcut o mică, neînsemnată corectură și i l-am acceptat. Excitat, cum eram, puteam să-i accept orice...

M-a întrebat, apoi, dacă s-o fi încălzit apa în rezervorul dușului, improvizat sub o tufă de viță de vie, de care aveam eu grijă, ca să fie plin... Își luase o pungă, cu un prosop, un șampon, ca să-și spele și capul, bogăția de păr negru, lung, des, încât, la un moment dat, m-am întrebat, dacă nu cumva o fi fiind țigancă, sau, cel puțin, dacă nu are cumva și sânge țigănesc... Mult e prea negricioasă, cu ochi mari, buze cărnoase, senzuale, deși este înzestrată cu o voce gingașă, delicată, are un vocabular rafinat, de intelectuală sadea...

Am ieșit împreună și ne-am îndreptat spre duș. Mai întâi am verificat apa, cățărându-mă pe scară, dar, mai ales, pentru a îndepărta puținel (alecută...) o scândură, prin care, știam eu (de anul trecut!), se poate admira câte ceva... I-am arătat unde se poate dezbrăca (într-o mică încăpere, perete în perete cu dușul, un fel de bucătărioară de vară, de pe timpuri, pe când mai erau în viață părinții lui Silviu, Eugenia și Sava Fusu, Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în pace!), dar, mai ales, i-am explicat, de două ori repetându-i, cum să se încuie, pe dinăuntru... Zis și făcut!

M-am îndreptat, „spre biroul meu”, dar, de fapt, m-am tot porăit prin apropiere, iar când am auzit zgomotul apei, mai puternic, m-am apropiat, tiptil-tiptil de „locușorul” meu și prin crăpătura peretelui din spate a dușului i-am admirat frumosu-i trup, din cap și până la glezne: taman își săpunise părul și... Sâni cam „puținei”, adică, nu chiar ce-mi doream pentru Muza din tablou (învoluturați spre cer, ca în compozițiile cu nuduri ale românului Sabin Bălașa...), dar, la o adicătelea, dacă va fi de acord să-i pozeze lui Ion Sfecă, Maestrul o să-i „mărească” sâni, până la dimensiunile necesare...

„Triunghiul” de la rădăcina coapselor mi se păru destul de bogat, „pofcios”, ca la toate fetele și femeile de la țară, care nu frecventează „frizeriile intime”...

Bu-u-ună!

Numai că, mai mult decât sigur, fătuca nu va poza goală, chiar dacă își face studiile la pictură și cunoaște prea bine domeniul...

Mi s-a părut, că și-a deschis larg ochii, printre șuvițele de apă și chiar m-a zărit, dar n-a țipat, în schimb, eu m-am făcut „nevăzut” și de data asta chiar m-am izolat în verandă și m-am apucat de scris...

I-am împărtășit gândul meu lui Silviu Fusu (desigur, nu i-am relatat prin câte peripeții și clipe „de vârf” am trecut...) – directorul artistic al Taberei, cel care trebuia să realizeze „mizanscena”...

- Crezi că va fi de acord să pozeze goală?

- Dacă nu chiar goală, atunci puțin îmbrăcată... În costum de baie...

- Ești sigur, că altă candidatură nu mai avem?

- Sunt sigur!

- Voi încerca să vorbesc eu cu dânsa...

- Vezi, să n-o sperii... Că e cam fricoasă...

- Tu crezi? De unde știi?

- Știu...

- Ai încercat-o?

- Intuiția mea de artist...

- Te-am zărit, cu ce ochi te uitai la dânsa, când a apărut pe porțiță, prima oară...

- Exact cum te uitai și tu la dânsa... Am ales-o! Amândoi...

- Vom vedea... Dacă zici că amândoi...

Totuși, a doua zi, după micul dejun, i-am observat neliniștea, marea neliniște din priviri, poate, chiar supărarea?

Silviu Fusu mi-a șoptit că am „cam speriat-o” cu propunerea noastră... Că, i-a replicat, a venit la Tabără „ca să picteze, și nu să pozeze”... Și chiar profesorului ei de la Colegiul de Arte Plastice...

S-au îndreptat spre colțisorul cel mai tainic al „moșiei”, în fundul livezii, lângă „Colibă” – unul dintre „obiectele” mult prea atrăgătoare ale Taberei...

Profesorul și eleva sa (eminentă!).

Maestrul și Muza...

Până la prânz i-a pozat lui Ion Sfeclă, desigur, în poziția, pe care i-am propus-o Maestrului, dar în sutien, unul mai mult simbolic, de culoare neagră și... în șorturi, ce-i drept, destul de strâmți, ca să i se „presupună” formele...

Am tras cu ochiul, de la distanță, în timp ce mergeam spre WC-ul din alt colț al „moșiei”, mi-am pus și ochelarii pe nas (sunt cam miop...), dar n-am prea deslușit mare lucru, afară de vestimentația Muzei. Pentru că Ion Sfecleă nu ne permite să ne apropiem de „locul torturii”, până nu-și încheie tabloul. Este una dintre condițiile sale (stricte!) de participare la Tabără. Nici noi, membrii consiliului artistic, nu avem „trecere”, nici o șansă...

Totuși, după cină, Maestrul, după un pahar de vin roșu, îmbujorat la față, m-a luat într-o parte și, ca doi bucovineni, mi s-a destăinuit...

- Fetița îi bună... Bunicică...

- Te cred, Maestre!

- Numai că n-a vrut, nici într-un chip, să se dezbrace de tot... Am rugat-o în tot felul... Numai în genunchi nu m-am pus...

- Are sâni cam mici...

- Da de unde știi?

- Eu văd și prin lanul de lucernă, care vă izolează complet...

- Da-a-a?

- Am glumit...

- Am nevoie s-o văd toată... Ca pe o Evă... Îmi vine foarte greu...

- Da dumneata mai puneți în mișcare și fantezia. Doar nu pictăm, pur și simplu, un nud, ci o compoziție alegorică... O Muză-Mamă a artiștilor... A tuturor artiștilor... Din toate domeniile de activitate artistică... Pentru că fiecare O VEDE pe Muză, PE MUZA SA, în felul său...

- Da-a-a...

- Să-i mulțumim Bunului Dumnezeu, că fetița a căzut de acord și așa...

- Adevărat...

Am pus capăt discuției, pentru că s-a apropiat de noi Silviu Fusu. Între doi bucovineni și un basarabean, chiar dacă tustrei suntem autorii-fondatori ai Mișcării Conceptualiste de la Parcovă, există (trebuia să existe!) și mici secrete...

Muza a pozat o săptămână întreagă!

La final (finalul primei etape a Taberei) am admirat cu toții nudul perfect, deși numai noi (doi? trei?) știam cu ce preț fusese realizat...

Au urmat celelalte două tablouri... Pentru care am pozat și eu, și Silviu Fusu, și alți patru bărbați (îmbrăcați!), iar cel de al patrulea și al cincilea, compoziții cu câte nouă figuri fiecare, le-am lăsat pentru anul viitor...

La închiderea Taberei, în clipa despărțirii, am sărutat-o pe obraz pe iubita mea Muză (deși, eram cât pe ce s-o sărut pe gură, însă, față de toți...), în ajun am făcut schimb de adrese și număr de mobile...

Mi s-a părut, că Muza chiar a slobozit o lacrimă, înainte de a urca în autobuz...

Bărbosule!

Nu cumva ți-ai imaginat, că o copilă (o virgină!) de nouăsprezece ani s-ar putea îndrăgosti de tine, un boșorog, un moșneguț, pe jumătate chel, fără de casă, cu trei copii risipiți prin lume?...

Regizorul Silviu Fusu a observat, totuși, ceva... O fi fiind gelos? Prietenul meu de o viață? Cu care am realizat mai multe spectacole (într-un singur an chiar trei!), cu care mai avem atâtea proiecte...

După plecarea Muzei și a tuturor celorlalți, am constatat că m-am intoxicat cu... un pepene verde! Cu un harbuz, cum i se spune în Basarabia. Unul cu nitrați... Era să mor, pentru că am ascuns „rușinea”, n-am spus nimănui nimic, am stat la pat cinci zile, fără să mănânc...

Silviu Fusu a presupus, că sufăr din cauza Muzei. Chiar a vorbit cu ea la telefon... Apoi, când n-am mai reușit să ascund adevărul, prietenul meu s-a alarmat de-a binelea, și iar a căutat-o pe fătucă la telefon, s-o anunțe pe „dragostea mea”...

Am ajuns la Cernăuți mai mult mort, decât viu și la prima farmacie mi-am cumpărat un preparat (destul de scump), care m-a pus pe picioare, apoi, la Moscova, la policlinică mi-am făcut un examen serios, total, cu toate analizele, care s-au dovedit a fi bune, chiar tensiunea arterială - 120 pe 80 (de cosmonaut!), iar nivelul zahărului din sânge de 5,2 (până la 6 mai am...).

Toată istoria („istoriile”), prin care am trecut, în acești doi ani de zile, m-a îndemnat să scriu (și chiar să și tipăresc într-un volum) nuvela „Fluturile...”

Iată!

Se zbate, sărmănelul (poate, sărmănica?), printre florile de pe pervaz (florile neudate ale fiicei Mareșalului!), bate din aripioare, se luptă, ca să scape la libertate... Dar unde s-o fi aflând acea libertate? Libertate?!

A trupului și a sufletului...

Nu cumva tu ești suflețelul gingaș al Muzei mele de la Parcovă?

Ai venit să-mi alini durerile insuportabile?

Să mă îndemni (să mă ajuți...) să închei odată și odată aceste pagini, pe care le-am început, cu adevărat, să le compun, pe timpul sufletului meu îndurerat, acum doi ani, deasemenea după închiderea ediției respective a Taberei Festival Internațional de Creație de la Parcovă, pe când se stingea din viață (o viață oarbă!) măicuța mea Saveta și aveam să fac cunoștință cu „Fluturile...”

Nu mai am cerneală, ca să-i scriu și culoarea...

Pentru că fluturile (cel viu!) din fața mea, taman în această clipă, fluturașul meu drag, de culoare deschisă, cu picățele, s-a lăsat din zbor pe coala de hârtie, înnegrită rău de atâtea semne ale limbii românești și se uită drăgăstos (drăgăstoasă?) la mine...

- Nu-i așa, Mihăiță, că viața merge înainte?

Și-a ridicat aripioarele, mi-a fâlfâit chiar prin fața ochilor și a trecut, „ca prin aer” prin cele două straturi groase de sticlă ale ferestrei-termopan, înălțându-se spre Ceruri...

M-am ales doar cu ecoul...

„Viața-a-a merge-e-e înainte-e-e...”

SUMAR :

Pe strada Trandafirilor... ..	3
Șapte ani de dragoste neîmpărtășită Sau „Podul Îngrăostiților” de la Mânăstirea Novodevici.....	50
Haremul din Bahrinești.....	106
Ca și bradul de la poartă... ..	129
Un bilet la cușetă, vă rog... ..	155
Nucul de la fântână.....	202
„În această noapte mă voi sinucide!”.....	224
Fluturile negru... ..	267